TRACY ANNE WARREN

Kollarındaki Yabancı

kitapvurdum.com

KORİDOR

1. Bölüm

Londra, Temmuz 1816

"Ben, Adrian Philip George Stuart Fitzhugh, seni, Jeannette Rose, eşim olarak..."

Violet, midesinin bulandığını hissetti, Adrian ve başpiskoposun önünde ya bayılacaktı ya da kusarak kendini rezil edecekti. Hem de herkesin önünde... Tüm Haut Ton halkı St. Paul Katedrali'nde toplanmış, yılın düğünü olarak düşünülen bu özel ana şahitlik etmeye gelmişti.

Bin kişi katedral koridoruna sıralanmıştı. İki bin göz, İngiltere'nin en gözde bekarı Raeburn'ün Altıncı Dükü Adrian Winter ile evlilik yemini eden, eşsiz güzellikteki Jeannette Brantford'a kilitlenmişti.

Ama işin kötü tarafı gelin Jeannette Rose Brantford değildi.

Gelin, Jeannette'in ona tıpatıp benzeyen ikiz kardeşi Jannette Violet Brantford, ya da ailesinin ona seslendiği şekliyle Violet'ti, ve o anda Violet delirmek üzere olduğunu düşünüyordu.

Gözleri mavi ipek ayakkabılarına takıldı ve zarif ayakkabılarının altını saran mermer zemin üzerine işlenmiş karmaşık desenleri incelemeye başladı. Işık huzmeleri parlak bir sis gibi etrafında süzülüyordu. Mavi ve yeşil tonlarının buluştuğu mozaik pencerelerin önündeki mumların üzerinde, pencerelerden süzülen güneş ışığında ufak toz parçacıkları dans ediyordu.

Bu seremoni için hazırlanan kırmızı gül ve krem rengi gardenya buketlerinin kokusu burnunu doldurdu, bu fazlasıyla tatlı koku yalnızca rahatsızlığını arttırmaya yaramıştı. Yutkundu, boğazı sıcak kumlar kadar kuruydu. Gerginliğini belirtir şekilde sırtından ter akmaya başlamıştı ve bu durum onda omuzlarını kıpırdatma isteği uyandırıyordu.

Baş döndüren bir panikle, ben nedime olmalıydım diye düşündü. Gelen diğer insanlarla birlikte yan tarafta yerini almalıydı. Bunun yerine, koyu mermerden altın yaldızlı Barok kemerin altında, Adrian'ın yanında duruyordu. Üzerinde katedralin büyük kubbesi yükseliyordu. Azız Paul'ün hayatını yansıtan resimler tepeden ona bakıyordu. Azız Paul'ün onu azarlayan ve yaptıklarını onaylamayan şekilde ona baktığını düşündü Violet.

Kendisini sakinleştirmeye çalıştı.

Sakinleşmek mi?

Hayatının en büyük yalanının içine düşmüşken nasıl sakin kalmayı başarabilecekti ki? Birilerinin onun kim olduğunu fark etmesini ve parmağını uzatarak "Yalancı!" diye bağırmasını bekledi.

Ama ikiz kardeşinin de söylediği gibi insanlar ne görmek istiyorsa onu görüyorlardı. Onu buz mavisi ipekten uzun kolları, gül şekli oluşturan yüzlerce incinin yer aldığı kar gibi bembeyaz eteği ve incilerin yaprak oluşturarak geldiği açık yakasıyla zarif gelinliğinin içinde gören ailesi ve hizmetçileri onu Jeannette olarak kabul etmişti. Kimse ondan şüphelenmemişti, hatta kız kardeşinin hizmetçisi bile. Kızı çağırıp saçlarını tekrar baştan yapmasını isteyerek onu telaşa düşürmüş, hizmetçi kız küçük incileri ve parıldayan ufak safirleri Violet'ın saçlarına yeniden yerleştirmek için büyük çaba harcamıştı.

Belki yüzüncü kez endişeyle *aman Tanrım* diye düşündü Violet. Nasıl böyle bir oyuna alet olmuştu? Bu sabah uyanana kadar her şey normaldi. Düğün gününde olabilecek kadar normal. Tüm ev halkı hareketli bir şekilde koşuşturup durmuştu. Eğer o gün kardeşinin değil de kendisinin evleneceğini bilse muhtemelen daha fazla heyecanlanacaktı. Kahvaltıda keşke yumurta ve tütsülenmiş balık yemeseydim diye düşündü. Yedikleri midesinde rahat durmuyordu.

Ne kadar da aptaldı! Bu asla yanına kalmayacaktı.

Buz gibi cildinin yanında sıcacık bir şekilde tezat oluşturan dükün güçlü ve erkeksi avuçlarında duran elleri titriyordu. Koridorda yürümeye başladığı andan itibaren ona sadece birkaç kez bakabilmişti, dükün gözlerinin içine bakmaya korkuyordu. Ancak yine de arada bir yanında duran adama bakmaktan kendisini alıkoyamıyordu. Damatlığı ona çok yakışmış, ona muhteşem ve güçlü bir hava vermişti.

Biliyor mu acaba? diye düşündü. Şüphelendi mi? Ah Tanrım, ya şüphelendiyse? Tüm Ton halkının önünde onu rezil eder miydi? Yoksa baş başa kalana kadar bekleyip sonra da nikahın hemen iptal edilmesini mi söylerdi? Her iki durumda da nasıl bir açıklama yapacaktı?

Tüm benliği yalan olan bir kadın ne söyleyebilirdi ki?

Bu sabah aklından ne geçiyordu? Jeannette'in onu böyle korkunç bir oyuna ortak etmesine nasıl izin vermişti? Benzer nedenlerden ötürü yıllar önce bir daha asla ikiz kardeşiyle yer değiştirmeyeceğine dair söz vermemiş miydi? Çünkü bu oyun her zaman sadece Violet'ın başını belaya sokmuştu.

Neden böyle tehlikeli bir yola girmeye razı olmuştu?

Bunun sebebi Jeannette'in seremoniye sadece iki saat kala zengin, yakışıklı ve saygıdeğer nişanlısıyla evlenme sözünden dönmesi miydi? Bu öyle korkunç bir skandal olurdu ki ailesi bu durumun yaratacağı utancın altından asla kalkamazdı.

Yoksa sebebi Adrian'ın Jeannette için ailesine yirmi bin po-

und vermesi miydi? Bu para onlara ilaç gibi gelmiş, ailesi bu parayı babasının ve serseri erkek kardeşi Darrin'in büyük borçlarını kapatmak için kullanmıştı.

Yoksa sebebi Adrian Winter'a âşık olması mıydı? Onu iki Sezon önce ilk kez katıldığı bir balода görmüştü ve görür görmez âşık olmuştu. Karşılıksız olsa da, kendisine acı verse de onu sevmeye devam etmişti; hatta Adrian kız kardeşine evlilik teklifinde bulunduktan sonra bile. Halbuki Adrian, bilmeden onun kalbini çalmış ve onda kanayan bir yara açmıştı.

"Ehem... leydim," diye fısıldadı başpiskopos, "sıra sizde."

"Efendim? Ah, affedersiniz. Evet, tabii," dedi sessizce, dalgın halde yakalandığı için utanmıştı.

Gözlerini kaldırdığında Adrian'ın meraklı ve şaşkın bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerini hemen başka yöne çevirdi.

Başpiskopos, tekrar etmesi için Violet'e sözleri söylemeye başladı. "Ben, Jeannette Rose, seni, Adrian Philip George Stuart Fitzhugh, kocam olarak kabul ediyorum."

"Ben, Jannette Vi..." öksürerek boğazını temizledi. Nesi vardı böyle? Eğer kendisini kontrol etmeyi beceremezse hiç kimsenin şüphelenmesine gerek kalmayacak şekilde ele verecekti kendini. *Tekrar dene*, diye düşündü panikle, *odaklan*. Derin bir nefes aldı. "Ben, Jeannette Rose, seni, Adrian Philip George..." zihni bomboştu. Ah kahretsin devamı neydi?

Başpiskopos nazikçe "Stuart Fitzhugh," dedi.

"... Stuart Fitzhugh, kocam olarak kabul ediyorum..."

Başpiskopos bir sonraki cümleye geçti.

Violet dikkatle dinledi ve sırası geldiğinde kelimeleri tekrar etmeye başladı. "... Bundan sonra, iyi günde kötü günde..."

Bir kez daha gözlerini kaldırdı ve Adrian'ın zengin, samur gibi kahverengi gözlerindeki kararlı ifadeyi gördü.

"... hastalıkta sağlıkta..."

Her kelimeyi içinden gelerek söylüyordu, sinirlerinin yavaşça sakinleşmeye başladığını hissetti.

"... ölüm bizi ayırana kadar yanında olacağına, seveceğine ve sadık kalacağına..."

Onu seviyordu. Ömrü boyunca onu el üstünde tutacaktı. Sadakat kısmına gelince... Bu kuralı daha şimdiden ihlal ettiğini düşünüyordu, ancak yine de gelecekte bunu telafi etmek için elinden gelen yapacaktı.

"... Tanrı'nın kutsal emirleri üzerine sana söz veriyorum."

Başpiskopos yeniden konuşmaya başladı. Adrian, Violet'in sol elini kaldırarak bir saat önce Jeannette'in zorla geçirdiği muhteşem zümrüt ve pırlanta yüzüğün yanına narin bir altın yüzük yerleştirdi. Artık onun yüzüğüydü.

Adrian bal gibi tatlı ve ciddi bir sesi tonuyla "Tanrı, Yüce İsa ve Kutsal Ruh adına, bu yüzükle seninle evleniyorum, vücudumla sana tapıyorum, tüm dünyevi varlıklarımı sana bahşediyorum. Amen," dedi.

"Şimdi dua edelim." Başpiskopos dua kitabını açtı.

Violet bacakları titreyerek artık kocası olan adamın yanında diz çöktü. Başını eğdi, gözlerini kapattı ve Tanrı'ya onu affetmesi için dua etti. O da insandı, zayıftı ama yanındaki adamı hayal edebileceğinden çok daha fazla seviyordu. Kalbi böyle kararlı bir şekilde bağlılık ve doğrulukla doluyken bu yaptığı hata nasıl günah olabilirdi ki?

Başpiskopos onları kontrol etmeden seremoniyi tamamladığında Tanrı'nın dualarını kabul ettiğini ve onunla gizli bir ışıltı yaptığını düşünmeye başladı. "Tanrı'nın birleştirdiği bu insanları kimse ayırmasın."

Adrian, sağ elinden tutarak Violet'in ayağa kalkmasına yardım etti. Bir elini beline dolayıp Violet'i kendisine çekince kızın içini bir ürperti kapladı.

"Ekselansları," diyerek gülümsedi başpiskopos, "gelini öpebilirsiniz."

Adrian kendisine doğru yaklaşırken, Violet onun yüzündeki sert ve soğuk ifadeden bir anlam çıkarmaya çalıştı.

Yalnızca bir defa öpüşmüştü. On iki yaşındayken Brantford kuzenlerinden biri, bir elma ağacının gölgesinde ondan küçük bir öpücük çalmıştı. Öpüşmeyi hayal etmenin öpüşmenin kendisinden daha heyecan verici olduğunu düşünmüştü Violet.

Adrian'ın dudakları kendisininkine dokundu. Öpücüğü ılık ve yumuşak, aynı zamanda sert, ama nazikti. Bu öpücük ona aslında öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğini hatırlattı. Etrafındaki dünya, konuklar, başpiskopos, herkes bulanıklaşırken kulaklarını bir uğultu doldurdu, kanı damarlarında çılgın bir nehir gibi akmaya başladı. Daha fazlasını istediği için içgüdüsel olarak araladı dudaklarını. Kısa bir süre daha uzadı bu an, Violet'in ciğerlerindeki havayı çekip alan daha derin bir öpücüktü, zihnindeki tüm düşüncelerin kaybolduğunu hissetti.

Birden sona erdi o an. Adrian geri çekildi ve Violet'in elini koluna doladı ve katedralin uzun koridorunda yürümeye başladılar.

"Gülümse sevgilim," diye fısıldadı Adrian. "Ölü gibi duruyorsun. Gerçi öpücüğüm yanaklarına renk getirmiş gibi görünüyor."

Öpücüğün bahsiyle Violet'in yanaklarındaki pembelik arttı. Adrian istediği için yüzüne muhteşem bir gülümseme yerleştirdi ve katedralin koridorunda ilerlerken etrafını saran büyük kalabalığa gülümsedi. Kendi kendine *mutlu görün* diye söylendi. *Jeannette gibi davran.* Violet, rolünü oynamaya ve kendini titremekten alıkoymaya çalıştı.

Uzun koridor boyunca ilerlerken Adrian'ın hızına ayak uydurdu, katedrale sıralanmış işlemeli koyu renk meşe sandalyelerde oturan neşeli kalabalığı geride bırakarak katedralin büyük

kubbeli koridorlarında kendisini tebrik etmek için bekleyen kalabalığın içine adım attılar.

Tanrıya şükür o an da sona erdi. Başpiskoposun yardımcılarından biri yanlarına gelerek Adrian'ı köşeye çekti ve dükün kulağına Violet'ın duyamadığı birkaç kelime fısıldadı. Violet hiç sesini çıkarmadı. Adam onları yakınlardaki bir odaya götürerek nazikçe başpiskoposun onlarla konuşmaya geleceğini söyledi.

Sonra dışarı çıkarak kapıyı kapattı ve Adrian ile Violet'i yalnız bıraktı.

Violet yeni kocasına hızlı bir bakış attı ve davranışlarından neden orada olduklarına dair bir ipucu çıkarmaya çalıştı. Kızgın ya da üzgün görünmüyordu. Gerçi istediği zaman duygularını saklamakta üzerine yoktu. Onu birkaç aydır tanıyordu ve davranışlarını anlayabiliyordu.

Yalanını anlamış mıydı? Peki ya başpiskopos? Bu yüzden mi rahip onları bu odaya getirmişti? Bildiği için mi? Herkes biliyor muydu?

Dizleri tutmuyordu, avuçları terden ıslanmıştı ve yakınlarda gördüğü bir sandalyeye çöktü. Diğer sandalyeye takıldı gözü. Büyük ceviz ağacından bir masanın önünde duruyordu, ön ve arka taraflarına melek figürleri işlenmişti. Masanın bacaklarında çocuk meleklerin resimleri vardı. Gözlükleri olmadan yakını iyi göremediğinden sandalyenin detaylarını göremiyordu. Baktığı her şey bulanıktı.

Koşullar farklı olsaydı ve gözlüğünü takabilseydi eğilip bu muhteşem masayı incelerdi. O sabah gözlüklerini ikizine vermek zorunda kalmıştı. Jeannette'in görüşünde sorun olmadığı için elbette ki numaralı gözlüklere ihtiyacı yoktu.

Violet ise gözlükleri olmadığından bu görkemli mobilyayı inceleme fırsatını kaçırmıştı. Sanat aşkı düşünüldüğünde bu önemli bir kayıptı. Resim, heykel, mimari .. Güzelliğin ve yaratıcı

düşüncenin her alanı Violet'e büyük bir zevk veriyordu. Sanatın, müziğin ve edebiyatın insan ruhunu cennetin krallığına yükselten birkaç şeyden biri olduğunu düşünüyordu.

Ancak o anda yakalanmamak gibi düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

"Belirtmeliyim ki," diye söze girdi, ikizini taklit ederek, "hava korkunç derece sıcak."

"Evlilik planları yaparken bu ihtimali göz önünde bulundurmuştuk diye hatırlıyorum," dedi Adrian. "Seremoniyi temmuzun ortasında yapmayı sen istedin."

Israr etmişti demek daha doğruydu. Violet o anı ve ailenin, özellikle de annesinin nasıl üzüldüğünü hatırladı. Jeannette, her kadının hazıran gelini olabileceğini söyleyerek, ancak farklı bir kadının tüm Ton halkını Sezon sonunda iki hafta daha Londra'da kalmaya ikna edebileceğini savunmuştu. Düğünü her zaman hatırlanacaktı. Bu düğün, son kraliyet düğününden sonraki en önemli etkinlik olacaktı.

Adrian iki kadehe masanın üzerinde duran kristal şişeden şarap doldurdu ve birini Violet'e uzattı. "Al sevgilim, buna ihtiyacın var sanırım." Violet aldıktan sonra kendi şarabından bir yudum aldı. Rahat bir ses tonuyla "İyi misin?" diye sordu.

"Neden sordun?"

"Seremonide bir süre için düşüp bayılacağını düşündüm. Resmen titrediğini hissettim."

Bir cevap bulmak için düşünmeye başladı. Gerçeğe en yakın olan cevabı kullanmaya karar verdi. "Tahmin edebileceğin üzere gelin olmanın verdiği gerginlikten kaynaklanıyor. Sabahtan beri hiçbir şey düşünemiyorum. Dün gece çok az uyudum, bugün de hiçbir şey yiyemedim. Ama şimdi daha iyiyim." Söylediklerini kanıtlarcasına gülümsedi Adrian'a.

"Önemli bir şey olmadığı için rahatladım. Bugün geciktiğin için fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm."

Violet yutkundu, neredeyse ağzındaki şarabı tükürecekti. Jeannette'in kararındaki değişikliği hissetmiş miydi? Adrian, kardeşinin düşündüğünden daha gözlemci biriydi. Bu yüzden bu çılgın planın başarılı olacağını konusunda şüpheliydi.

"Nasıl yani?" diye sordu, zor nefes alıyordu.

"Yani, beni kilise mihrabında terk edeceğini düşündüm."

Ne diyebilirdi ki? İçinde artan paniği bastırmaya çalışırken kendisini içgüdülerine bıraktı ve başını geriye doğru atarak bir kahkaha savurdu. "Saçmalama. Tabii ki seni terk etmeyecektim. Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Adrian şaraptan bir yudum daha aldı, ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Saçım yüzünden," diyerek oyuna devam etti Violet.

"Saçın mı?"

"Evet. Hizmetçim Jacobs istediğim şekli veremedi bir türlü. Saçlarım mükemmel olana kadar saatlerce beklemek zorunda kaldım. Gelinliğimin içinde muhteşem görünmeden insanların içine çıkamazdım değil mi?"

Violet nefesini tutup bir cevap beklerken onun gözlerinin içine baktı.

Adrian bir anda rahatladı ve gözlerinde mazip bir ifade belirdi. "Hayır, tabii ki. Ama uğraşlarına değmiş, çok güzel görünüyorsun. Çok güzelsin." Yaklaştı ve Violet'in elini avuçlarına aldı. "Bir erkeğin sahip olabileceği en güzel gelinsin." Dudaklarını Violet'ın bileğine, cildini saran nazik mavi damarların üzerine bastırdı. Violet bir an titredi, ama bu defa gerginlikten değildi.

Kapı açıldı ve başpiskopos içeri girdi. "Ekselanslarını beklettiğin için özür dilerim. Bu özel günde oyalanmak istemediğinizi biliyorum. Hemen yan odada kayıt defteri var. Onu imzaladığınız zaman buradaki işimiz bitiyor."

Kayıt defteri mi? Violet, birliktelliklerini resmileştirmek için

her ikisinin de imza atması gerektiğini hatırladı. *Ah Tanrım.* Şimdi de Jeannette'in imzasını taklit etmek zorundaydı.

Adrian ismini yazdıktan sonra sıra ona geldiğinde Violet duraksadı. Önündeki ağır parşömen üzerindeki yazılar bulanıktı. Adrian'ın imzaladığı ve kendi ismini yazacağı satırı zar zor gördü. İlk defa gözlüklerine bu kadar çok ihtiyacı olmuştu.

Kız kardeşinin ismini yazmaya hazırlanırken tuhaf düşünceler kapladı zihnini. Eğer ikizinin ismini yazarsa Adrian resmi olarak Jeannette'le evlenecekti. Üstelik gerçekte bu seremoniyi gerçekleştiren kişi Violet olmasına rağmen. *Ah Tanrım*, avukat değil ki ne yapacağını bilsin.

Bir anda kimliğinin son parçasından da vazgeçmek zorunda kalmıştı. Bu gözü kara birinin alacağı büyük bir riskti.

Kendi ismiyle ikizininki arasında tek bir harf farkı vardı. Basit bir e harfi Jeannette'in ismine zarif bir Fransız havası katıyordu. Kendi ismi ise çok sıkıcı ve sade bir şekilde İngilizleri yansıtıyordu. Asıl ismini çıkarıp ilk adını biraz karmaşık şekilde yazması yeterli olabilirdi. Tabii öncelikle kalemi nereye değdireceğini görmek için gözlerini kısması gerekiyordu.

Keşke okuma yazma bilmediğini söyleyip imzalaması gereken yere X işareti koysaydı. Ama ne yazık ki hem Jeannette hem de Violet iyi eğitilmişlerdi.

Daha fazla oyalanamayacağını anladığında görevine odaklandı ve sayfanın üzerine Jannette Brantford yazmaya başladı. Bunu bir daha yapmak zorunda kalmayacağını umuyordu.

"Bitirdiniz mi ekselansları?"

Başı dönmeye başladı. Başpiskoposun masum sorusunun onu nasıl korkuttuğunu hissettirmemeye çalışarak, "Evet, evet bitirdim," dedi.

Kalbi deli gibi çarparak beklemeye başladı, birisinin imzasını fark edip etmediğini ve yalanını anlayıp anlamadığını düşündü.

Ama başpiskopos ikinci kez bakmadan mürekkebi kurutmak için parşömenin üzerine biraz kum döktü, kumları temizledi ve defteri kapattı.

"Ekselansları, geleceğinize ve mutluluğunuza dair dileklerini sunacak ilk kişi olarak," diye başladı rahip Violet'in ellerini avuçlarına alarak, "birlikteliğinizi kutsuyorum," dedi.

İşte yine aynı kelime.

Ekselansları.

Ne kadar tuhaf ve korkutucuydu. Düşes olma konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Bunun altından nasıl kalkacaktı? Jeannette'in zorladığı bu görevi neden tamamlamak zorundaydı? Tanrı biliyor ya bu oyun onları yalnızca felakete sürükleyecekti.

Birkaç adım ötesinde duran Adrian'a baktı ve bunu neden yaptığını hatırladı.

Onu seviyordu. *Umarım kim olduğumu asla anlamaz*, diye düşündü.

2. Bölüm

Gösteriş sahnesi gibi öğlenin devamı da muhteşem bir hızla geçti. Bazı anların yavaş, bazılarının müthiş bir hızla ilerlediğini hissetti ve sıktığı her elde, gülümsediği her insanda, her tebrik sözünde benlerinin onun kim olduğunu fark etmesini bekledi.

Ama fark etmediler.

Onlar fark etmedikçe Violet de rolüne daha da uygun bir portre çizmeye başladı.

Çocukken o ve Jeannette sık sık yer değiştirirlerdi. Kişilik olarak çok farklı olmalarına rağmen oynadıkları bu oyun onlara çok basit gelirdi. Daha da cesaretlenen maceracı ikizler bu numarayı ailesi, öğretmenleri, hizmetçileri ve hatta arkadaşları üzerinde oynar ve herkesi kandırmayı başarırlardı. Sonrasında odalarında yere otururak kollarını dizlerinin etrafına sarar ve oyunlarının başarısıyla kıkırdamaya başlarlardı.

Uzun zamandır hatırına gelmeyen bu anıları düşündüğünde Violet eski yeteneklerini ve blöflerini yeniden hayata geçirdi. Jeannette ve o artık çocuk olmadıkları için bu durum daha farklıydı, ancak yine de tuhaf bir şekilde aynı gibiydi.

Violet, ikizinin taşıyacağını bildiği o zarif ve neşeli havayı yansıtmaya çalışırken içten içe ürperiyordu. Gün boyunca gülümseyerek ve muhabbet ederek, yüzlerce insanı öptü ve gelen tebrikleri kabul etti. Şansı vardı ki gelin olduğundan muhteşem bir kelebek gibi bir gruptan öbürüne geçebiliyor ve yeni bir ortamın güvenilir kollarına kendisini atmadan önce insanlara kısa kısa vakit ayırabiliyordu.

Jeannette'in en iyi arkadaşı Christabel Morgan onu kollarından tutup baş başa kalacakları bir köşeye çektiğinde en kötü anın gelip çattığını düşündü. Neşeli ve popüler bir kız olan Christabel, Tom Malkasın gözdesiydi. Canlı şakaları ve sivri dilleriyle insanların aklında yer ediyordu. Tabii eğer benimkini başlangıçta ilginç bulduysa. Violet eğlenceye layık görüyorsa. Ne yazık ki Christabel, Violet gibi eğlenmeye ve eğlenmeye büyük bir tutkuyla bağlı olan genç kadınlardan pek hazzetmezdi. Bu gibi meseleler Christabel'e göre erkeklerin uğraşması gereken şeylerdi. Partiler ve moda, alışveriş ve kumsal eğlenceler... İşte bunlarda bir beyefendinin ilgilenecekleri şeyler.

Meşhur Bayan Morgan ile özel bir muhabbetin içinde olmanın ne kadar tuhaf bir iromi, diye düşündü Violet.

Christabel gerçeği bir bilseydi!

Baş başa kalacak güvenli bir yer yaratmak için Violet'i saksıda duran bir palmiyenin yanına çeken Christabel kollarını Violet'e sararak "ayy" diye bağırdı. "Kıskançlıktan çatlıyorum. Kim bilir ne kadar mutlusundur şu an. Tüm ülkedeki en yakışıklı adamın karısı olmak bir yana bir de düşes oluyorsun. Bugün ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim? Sanırım bundan sonra sana 'Ekselansları' demem gerekecek. Ne kadar da tuhaf."

Kız kardeşinin arkadaşına bakarken, Violet kollarını çekip almamak için kendisini zor tuttu. Jeannette'i taklit ederek çenesini havaya kaldırdı ve bir kaşını kaldırarak, "tabii ki bana 'Ekselansları' diyebilirsin, ama yalnızca toplum içinde olduğumuzda," dedi. Bu kibirli açıklamasını yumuşatmak için kocaman bir gülümsemeyle baktı yüzüne.

Christabel de ona gülümsedi, başka bir cevap beklemiyordu.

"Şuna bakar mısın," diyerek başıyla odanın diğer köşesinde duran ve çöp adama benzeyen birini işaret etti.

Gösterdiği kişi felakete neden olan kazalarıyla ve ısrarla giymeye devam ettiği şakaklarına kadar gelen gömleğiyle ün salmış

tuhafiyeci Ferdy Micklestone'du. Bugün de farklı değildi, yakası neredeyse on santim olan gömleğiyle at gözlüğü takmış gibi görünüyordu.

Christabel soluk soluğa, "Ay, Lord Chumley'nin üzerine kokteyl döktü," diye bağırdı. "Eminim kıyafeti mahvolmuştur adamın."

Violet, diğer adamın gömleğinin önündeki lekeyi çılgınca silip çıkarmaya uğraşan Ferdy'i izledi. Yaşlı beyefendi ondan iğrenmiş gibiydi. Ferdy'nin ellerini uzaklaştırmaya çalışırken, birkaç sert kelime söyleyip ortamdan uzaklaştı. Ferdy ise domates gibi kızarmış ve çenesi kravatının arkasında kaybolacak kadar eğmişti yüzünü.

"Ne kadar aptal bir adam," diye söylendi Christabel. "Alnına üzerinde *tehlike* yazan bir etiket yapıştırmaları lazım, değil mi?"

Violet kendisinden bekleneni yaparak kıkırdadı. Aslında içten içe Ferdy için üzülüyordu. Dalga geçilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bir insanı herkesten ayıran ve farklı kılan ilgi alanlarına ve eğilimlere sahip olmanın ne demek olduğunu da.

Sonraki birkaç dakika Christabel duyduğu ilginç bir dedikoduyu hararetli bir şekilde anlatmaya koyuldu, sonra birden durdu ve Violet'in kolunu dürterek karşı köşeyi işaret etti.

"Karşıya bak," diye fısıldadı. "Kardeşin ve şu kendini bilmiş pasaklı Eliza Hammond konuşuyorlar. Violet o kızda ne buluyor bilmem. Senin yerinde olsam arkadaşlıklarını yasaklardım. Senin konumundaki bir kadın bu gibi gereksiz arkadaşlıklara göz yummamalı. Sen düşes olduğunda bu ilişkinin seni nasıl göstereceğini bir düşünsene."

Violet dişlerini gıcırdattı ve arkadaşını savunmak için dilinin ucuna birkaç söz geldi. Ancak ne yazık ki kız kardeşinin Christabel'i onaylayacağını biliyordu. O ve annesi benzer düşünceleri defalarca ona yansıtmış ve toplumda pek de popüler

olmayan Eliza ile olan arkadaşlığını eleştirmişlerdi. Violet ise inat ederek onları görmezden gelmiş ve arkadaşıyla olan ilişkisini sürdürmüştü. Popüler olsun ya da olmasın Eliza'yı seviyordu ve onun için önemli olan buydu.

"Aaa... Gözlerim beni yanıltmıyorsa Violet o korkunç Hammond'a ağzının payını veriyor. Belki seni böyle muhteşem bir evlilik yaparken görünce onun da aklı başına gelmiştir," dedi Christabel.

Çok beklersin, diye düşündü Violet. Elinden başka bir şey gelmediği için kız kardeşinin, en iyi arkadaşını başından savıp uzaklaşmasını izledi. Eliza'nın kırıldığını yüzünden anladı.

Odanın öteki tarafına koşup arkadaşını teselli etmek istedi. Eliza'ya kendisini tersleyenin kendisi olmadığını, Jeannette olduğunu açıklamak istedi.

Ama yanına gidemedi ve açıklayamadı. Bu oyunu Eliza gibi güvenilir birine bile itiraf etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Küçük bir hata, Jeannette ve onun kurduğu kumdan kalenin üzerlerine yıkılmasına neden olabilirdi. Bir gün bu durumu Eliza'ya telafi edeceğini düşündü. Jeannette'in hatasını affettirmek için bir yol bulacaktı.

Christabel iç çekti. "Müthiş eğlendik bu akşam değil mi?"

Violet başıyla onaylaması ve kıkırdaması, sonrasında da eğlenceli bir cevap vermesi gerektiğini fark etti. Ancak yapamadı, sahte bir şaka üretemeyecek kadar üzgündü. Bunun yerine Christabel'in berrak mavi gözlerine daldı.

Nefretlik kız, diye düşündü. Christabel'in temasına katlanamadığından yavaşça kolunu çekti. Medusa'nın yılan kollarından kaçıyormuş gibi ondan uzaklaşmaya başladı.

Christabel kaşlarını çattı ve ona baktı. "Bir sorun mu var? Birden tuhaflaştın. Hasta değilsin değil mi?"

Violet yeni özelliği olan cesaretini kısa bir süre için kaybetti.

bir anda dilini yutmuş gibi duraksadı. Zoraki bir gülümsemeyle sessizce başını salladı. Bir şey söylerse kendini ele vereceğini düşünüyordu.

Christabel gözlerini Violet'e dikti, ikna olmamış gibi görünüyordu. Tam o anda Adrian Violet'ı bileğinden tutarak, "Böldüğüm için üzgünüm hanımlar," dedi sevimli bir ifadeyle. "Umarım kızmazsınız, Bayan Morgan, ama gelinimi çalmam gerekiyor. Jeannette ve ben dans edeceğiz." Hoş gülümsemesi iki bayanın da kalbini eritti.

Christabel istemeyerek de olsa reverans yaptı ve başıyla selam vererek uzaklaştı.

Violet, Adrian'a teşekkür edercesine derin bir nefes aldı ve onu takip etmeye başladı. Adrian'ın Violet'e nasıl büyük bir iyilik yaptığından haberi yoktu.

Dans ederken dükün uzun ve güçlü kolları Violet'i sıcacık sardı. Violet rahatlayarak babasının kolunda katedralde yürümeye başladığı andan beri ilk defa kendisini güvende hissetti. Böyle hissetmesi çok tuhaftı, çünkü yanında daima tetikte olması gereken tek insan Adrian'dı. Gerçek kimliğini keşfederse Violet'in kalbini ve ruhunu paramparça edebilecek tek kişiydi O. Ama yine de onun eşiydi.

Onun eşi.

Ne muhteşem, ne kadar imkansız sözcükler. O sabaha kadar, Jeannette'in Adrian'la evlenmeyeceğini söylediği o şok, inkar, korku ve umut dolu ana kadar, Violet böyle bir şeyin mümkün olabileceğini ve Adrian'ın kendisine ait olacağını hiç düşünmemişti.

Jeannette'in Adrian'la evlenmekten vazgeçtiğini söylediği o dakikaları düşündü. Ağzı açık kalmış ve ne olduğu anlaşılamaz bir şekilde hararetle konuşmaya başlamıştı. Zihnini toparlaması için aradan bir süre geçtiğini ve sonrasında nasıl tartışmaya baş-

ladıklarını hatırladı. Kız kardeşinin, kendisinin de aşık olduğu bir adamla evlenmesi düşüncesi hoşuna gitmese de Jeannette'in onu reddetmesi durumunda yaşanacakları düşünmeye başladı.

Jeannette'in bu kararı tekrar düşünmesi için defalarca yalvarmıştı, ancak onun kararı kesindi.

"Benim mutluluğum," diye başlamıştı Jeannette, "para ve toplum baskısı gibi sıradan detaylardan çok daha önemli." Raeburn'ün aşkıyla bir süre mutlu olduğunu ancak hislerinin değiştiğini söylemişti. Umursamaz zorbanın biriydi o ve bütün ömrünü onunla birlikte geçirmek istemiyordu. Dramatik bir tavırla durumu abartarak tıpkı satılan köleler gibi, bir ailenin çıkarları için kullanılamayacağını haykırmıştı.

Sonrasında Jeannette hayatlarını geri dönülemeyecek şekilde değiştirecek olan o sözleri sarf etmişti.

Eğer herkesin iyiliğini düşünüp hepimizi kurtarmak istiyorsan, kendini bu ailenin çıkarları için feda etmek istiyorsan, o zaman sen git evlen onunla!

Bomba etkisi yaratan bu sözlerden sonra ortam sessizliğe bürünmüştü.

Adrian'la evlenmek mi? Aman Tanrım, Violet'ın bundan daha çok hoşuna gidecek bir şey olamazdı. Peki, ama onu kandırmak ve ikiziyle kimlik değiştirerek onu aldatmak? Ömrü boyunca farklı biriymiş gibi davranmak zorunda kalmak?

Hayır diyerek açıklamaya çalıştı Violet, bu çok acımasız bir oyundu. Bu, kimsenin, özellikle de onun gibi utangaç ve hassas bir insanın asla kabul etmeyeceği alçak bir suçtu. Üstelik tüm plan çok gülünçtü. Kimse onun böyle ansız bir oyuna alet olabileceğini düşünemezdi.

Zaten bu planı bu kadar mükemmel ve mümkün kılan şey de bu değil miydi? Kimin aklına böyle bir şey gelirdi ki?

Tereddütlerine, yakalanma ihtimalinin yarattığı korkuya, dü-

güncelerinin yanlış olduğunu bilmesine rağmen bu teklife karşı koyamadı. Taptığı adamla birlikte olma şansını ve fırsatını nasıl kaçırırdı? O an hayır derse, akşamları kaybolan güneş gibi Adrian Winter da hayatından çıkıp gidecekti.

Onunla olduğu sürece Adrian'ın onu kız kardeşi zannetmesi ne fark ederdi?

Dans ederken Adrian'ın güzel ve etkileyici gözlerine baktı ve verdiği kararı düşündü. *Buna değer* diye geçti aklından. *Sürebildiği kadar sürsün.*

Kaya gibi sağlam ve dik duran Adrian'ın yanında bugünü atlatmayı başarmıştı Violet. Onun desteği olmasa titreme krizine girer ve kendisini berbat içinde rezil ederdi.

Adrian Jeannette'te bir değişiklik fark ettiyse de bunu dışa vurmuyordu. Violet'in davranışlarındaki farklılığı günün stresine bağladığını düşünüyordu. Violet birebir ikizi gibi davransa da, yaptıklarının yalnızca basit bir taklitten ibaret olmasından endişeleniyordu. Tıpkı elmasın yanındaki sıradan ve değersiz bir taş gibi, gölgede kaldığını düşünüyordu.

Dansla, kısa muhabbetlerle, yiyemediği için yalnızca izlemekle kaldığı lezzetli yemeklerle geçen uzun saatlerden sonra Violet balayı seyahati için hazırlanmak üzere üst kattaki odasına çıktı.

Annesi Kontes Wighbridge, Jeannette'in odasına süzülerek, "İşte bu kadar tatlım, seyahat için hazırsın," dedi. Birkaç hizmetçi odanın içinde hızlıca dolaşarak gerekli olan her şeyi valizlere yerleştirdi. Annesi onun Jeannette olduğunu düşünüyordu. Artık duramazdı. Annecığını kandırmaya devam etmeliydi. *Biraz daha sabret* diye söylendi kendi kendine. Midesine kramp girmeye başlamıştı.

"Ah seni uğurlamak çok zor olacak tatlı kızım," diye yakındı annesi. "Seni öyle çok özleyeceğiz ki."

Jeannette'in çıkarsacağını bildiği nezaketli ses tonunu taklit ederek "Evet, ben de sizi özleyeceğim," dedi Violet. "Ama bir kadın evlendiğinde ve kendi yuvasını kurmak üzere evden ayrıldığında bu gibi durumlarla baş etmek zorunda kalıyor."

Annesi ellerini kavuşturarak heyecanla, "Hem evli hem de düşessin artık," dedi. "Babam ve ben çok mutluyuz. Düğünün umduğumuzdan da güzel oldu."

"Evet, gerçekten de öyleydi."

"Ama yine de bence Raeburn yurtdışı gezisini iptal etmemeliydi. Bunun seni nasıl üzdüğünü biliyorum. Avrupa'yı ne kadar da çok görmek istiyordun. Fransa, Hollanda, Belçika, üstelik Napolyon artık yenilip içeri tıkılmışken. Raeburn konusunda sorun çıkmamış! Peh! Emniyet ciddi bir şey değildir. Erkekler balayı gibi özel bir olayın kadınlar için ne kadar önemli olduğunu anlamazlar. Bir de akıllı geçinirler."

Violet'in Avrupa turunun iptal edildiğinden haberi vardı. En kıdemsiz hizmetçiye kadar Brantford ailesinin tüm üyelerinin bundan haberi olmuştu. Düğüne bir hafta kalana kadar Jeannette ağlamış ve sızlanmıştı. Gözyaşları düğüne kısa bir süre kala kurumuştu.

Ama sorun şu ki evlenen kişi Jeannette değildi.

Violet annesinin sözlerine odaklanmak ve rolünü oynayabilmek için elini midesine bastırdı.

Jeannette'in uzun yıllardır emrinde olan hizmetçisini kast ederek "Jacobs'u kardeşine vermek istediğinden emin misin?" diye sordu annesi. "Violet kendi başının çaresine bakabilir. Bugüne kadar da böyleydi. Ben asla Bayan Phelps'ten ayrılmayı göze alamazdım herhalde."

Violet söze girmeden önce derin bir nefes aldı ve Jeannette'le yaptıkları anlaşmayı hatırladı. Görünen o ki Jeannette de annesi gibi hizmetçisinden ayrılamıyordu.

"Evet, haklısın bu benim için büyük bir kayıp olacak," diye annesini onayladı. "Ama Jacobs Avrupa Kıtası hakkında çok şey biliyor. Violet büyük halamız Agatha'yla İtalya'ya giderken ona benden daha çok ihtiyacı olacak. Onun tanımadığımız bir hizmetçiyle oraya gitmesini istemem. Tanrı korusun böyle bir şey başımıza kim bilir ne sorunlar açar."

Violet bir elini silkeler gibi bir hareket yaptı. Bu son zamanlarda Jeannette'in yaptığı bir alışkanlık olmuştu. "Ben de bu yüzden Jacobs'u Violet'e hediye etmeye karar verdim. Bir kardeşten ötekine evlilik hediyesi. Ben yanıma Agnes'i alacağım. Ev halkına biraz yabancı ama nazik bir kız. Biraz eğitildikten sonra bir leydinin hizmetçisi olarak iyi iş çıkaracağından eminim."

Jacobs zarifçe hislerini bastırmak zorunda kalmıştı, ancak Raeburn Düşesi'nin hizmetçisi olmayacağını öğrendiğinde mutlu olmadığı açıkça ortadaydı.

"Ah, Jeannette çok tatlısın," diye haykırdı annesi. "Ne kadar cömert ve sevecensin! Violet senin gibi bir kardeşi olduğu için çok şanslı." Kontes ayaklanarak kapıya doğru baktı. "Cidden nerede bu kız? Onu istediğimiz zaman hiçbir yerde bulamıyoruz."

Violet'in içi burkuldu ancak bir şey söylemedi.

"İşte geldim anneciğim." Gerçek Jeannette mütevazı bir şekilde girdi kapıdan içeri. Üzerinde ekru ipekten nedime elbisesi vardı. Gözünde ise yer değiştirdiklerinden beri taktığı Violet'in gözlüğü duruyordu. Violet gözlerini kaçırmadan önce uzun bir süre kendi görüntüsüne baktı.

Kendisini başkasının gözünden görmek ne kadar tuhaftı. İkizinin gözlerindeki şeytani bakışlar onu farklı kılmasa, Violet üç boyutlu bir aynadan kendisine bakıyormuş gibi hissedecekti.

Annesi Jeannette'e dönerek, "Kardeşinin tarağını gördün mü?" diye sordu. "Hanı inci sapı olan. Hizmetçiler hiçbir yerde bulamamışlar. Kardeşin seyahate çıkarken onu yanında götürecekti. Sen kullanıp bir yerlerde bırakmadın değil mi?" Kontes Jeannette'e azarlayıcı bir bakış fırlattı.

Jeannette ellerini önünde kavuşturarak, "Hayır anneciğim ben kullanmadım tarağı. Bu sabah Jeannette düğüne hazırlanırken tuvalet masasının üzerindeydi diye hatırlıyorum. O zamandan beri de görmedim," dedi.

Annesi burnundan soluyordu. "Hiç yardımcı olmuyorsun. Kardeşinle biraz vakit geçir, buradan yola çıkacak. Raeburn'ü daha fazla bekletemeyiz. Bilıyorsunuz erkekler bekletilmekten nefret ederler. Ben gidip Philips ile konuşayım." Kontes kendi kendine söylenmeye başladı, "belki Philips bu tarak gizemini çözmeyi başarabilir." Eteğini bir hışımla savurarak odadan çıktı ve kardeşleri baş başa bıraktı.

Jeannette kapıya yöneldi, kapıyı kapattıktan sonra kilitledi.

Violet ikizine baktı, "Sende, değil mi?"

"Tabii ki bende. O *benim* tarağım."

"Dikkat et de kimse seni onunla yakalamasın. Başına gelecekleri biliyorsun."

Jeannette kardeşine doğru yürüdü ve yakınlardaki bir koltuğa oturdu. "Ne düşündükleri umurumda bile değil. Aramızda korkak tavuk olan sensin, kendi gölgenden bile korkuyorsun."

Violet kendisi hakkında söylediği bu sözlere karşılık yalnızca dişlerini sıktı. Jeannette onun içinde bulunduğu şeyleri bilmiyordu. O her zaman ailenin favorisi olmuş, annesi ve babası daima onun üzerine titreyerek şımartmıştı. Violet ise, basitçe ifade etmek gerekirse, hep *öteki* kızları olmuştu.

Yirmi yıl boyunca bu konuyu düşünmüş, nerede hata yaptığını ve ailesinin onunla kız kardeşi arasında neden bu kadar keskin bir ayrım yaptığını bulmaya çalışmıştı.

İki kardeş fiziksel olarak birebir aynıydı. İkisi de sarışındı, ikisinin de cildi şeftali tonlarındaydı ve yeşile çalan mavi gözleri

vardı. İkisi de dik burunluydu. Dudakları dolgun ve kırmızıydı. Oval yüzlerindeki çıkık elmacık kemikleri dikkat çekiciydi. Vücut hatları göğüslerinde ve kalçalarında yuvarlaklaşıyordu, diğer yerleri ise düzgün ve orantılıydı. Sesleri bile aynıydı. Onları sadece tavırlarından ve elbiselerinden ayırt ediyorlardı. Eskiden Albert Amca'larının söylediği gibi onlar bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

Ancak karakterleri birbirinden çok farklıydı. Anneleri doğumdan itibaren bunun böyle olduğunu söylüyordu. Belki de diğerlerinin gördüğü ancak Violet'in göremediği bir şey vardı onda. Hamurundaki bir şey, bir karakter hatası onu doğrudan ve doğal olarak değersiz kılıyordu. O şeyi bulmak için saatlerce dua etmiş, saatlerce aynadaki yansımasına bakarak neyin eksik olduğunu bulmaya çalışmıştı.

Jeannette sessizce, "tarağı çalmış gibi olmak istemem. Ama onun sende olması dikkat çekecektir ve bu hiç akıllıca olmaz. Sonuçta artık sen benim."

Jeannette omuz silkti. "Biliyorum biliyorum. Söylenip durma artık. Kimse anlamayacak. Kimse bir şeyden şüphelenmedi. Seni tebrik etmem lazım şahane bir performans sergiledin. Kendine biraz çeki düzen verince kimsenin fark etmeyeceğini söylemiştim sana. Şimdi ayrılmadan önce bir şey söylemem lazım."

Violet kaşlarını çattı. Jeannette ne zaman kendisini bir köşeye çekip bir şey söylemek istese başına bir iş gelmişti. "Ne var?" diye sordu keyifsizce.

"Kesin değil ama eğer Kaye adında birinden mektup alırsan onu açmadan hemen bana gönder."

Violet'in kaşları biraz daha çatıldı. "Kim bu Kaye denilen insan ve neden onun mektuplarını sana taşımak zorundayım?"

"Çünkü ben istiyorum. Çünkü kardeşimsin ve beni seviyorsun. Şimdi, yapacak mısın yapmayacak mısın?"

Bu Kaye denilen kişi erkek miydi kadın mı? Violet bu sorunun cevabını bilmek istediğinden emin değildi, sormaya da korkuyordu. Jeannette'in biriyle ilişkisi mi vardı? Adrian'dan başka biriyle? Bu yüzden mi son anda evlenmekten vazgeçmişti? Bu çok büyük bir skandal olurdu.

Jeannette'i reddetmek istedi ama bunun yaratacağı tartışmayı düşündü. Ayrıca zaten omuzlarında büyük bir yükü vardı ve bu durum yükünü daha da ağırlaştıracaktı. Hem eğer mektup gelirse, onları çöpe atabilirdi.

Başıyla onaylayarak, "tamam yapacağım," dedi.

Jeannette ona daima övgü getiren ve artık Violet'e ait olan hasır şapkayı eline aldı. Violet seyahat için inci li, pembe ipekten bir elbise giymişti. Üzerine aldığı beyaz İsviçre düğmeli, ince kumaştan uzun kollu manto elbiseyi tamamlıyordu. Eline aldığı son moda şapkayı Violet'in başına yerleştiren Jeannette, şapkanın şeritlerini çenesinin alt tarafına doğru getirerek, şık ve küçük bir kurdele yaptı.

Jeannette geriye çekilip eserini incelerken Violet bekledi.

"Mükemmel oldu. Bu elbiseyi en azından bir kez giyebilmek isterdim. Eminim Raeburn seni böyle görünce çok beğenecektir."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet kesinlikle."

Violet tuvalet masasına doğru dönerek gözlerini kıstı ve aydaki yansımasına baktı. "Keşke gözlüklerim olsaydı. Her şeyi bulanık görmek çok sinir bozucu," diye söylendi.

Jeannette yüzüne yerleştirmeye çalıştığı gözlüğünü işaret ederek "Evet, alışmaya başlasan iyi edersin. Tanrı biliyor ya onları asla takamam, tabii takmak zorunda kalmadıkça," dedi. "Bu konuyu iyice düşündüm. Bence *Violet* gözlük takmak konusunda fikrini değiştirebilir. Aslında yakında birçok şey hakkındaki fikirleri değişmeye başlayacak. İtalya gezisi ona çok iyi gelecek."

Etekleri tutuşan Violet kardeşini kolundan tuttu. "Jeannette, sakın düşünmeden bir şey yapma."

Jeannette Violet'in elini kolundan çekti. "Merak etme, Violet. Zaman içinde yavaş yavaş değişecek. Kimse şüphelenmeyecek."

Midesi ait üst oldu, sözleri şiddetli bir fırtına gibi vurdu ona. Avuçları terlemeye başladı. "Belki de vazgeçmeliyiz. Hâlâ geri dönmek için vakit var, yer değiştirebiliriz."

Bu sözleri söylerken bile kalbine bıçak saplanmıştı. Böyle bir şey Adrian'ı sonsuza dek kaybetmesi anlamına geliyordu. Ama ona yalan söylemek de en az kaybetmek kadar acı verici değil miydi?

Jeannette'in yüzü sertleşti. "Artık vazgeçemeyiz. Sen artık Raeburn Düşesisin. Sen evlendin onunla, ben değil. Eğer aptallık yapıp herkese her şeyi anlatacaksan sen bilirsin. Ama biliyorsun ki her şey senin üzerine kalır. Skandal da, aşağılanma da, ceza da. Annem ve babam muhtemelen seni evlatlıktan reddeder. Seni İskoçya ya da İrlanda gibi uzak bir yere gönderirler ve bir daha hiçbirimizden haber alamazsın."

Haklıydı. Violet ailesinin böyle bir tepki vereceğini biliyordu. Jeannette'e bir şey olmazdı. Tıpkı bir kedi gibi her zaman dört ayağının üzerine düşerdi. Bu oyunun bedelini sadece Violet öderdi. Bu oyuna alet olmayı kabul ettiği için her zaman suçlu olacaktı.

Bu sabah Jeannette'in gelinliğini giydiğinde ve onun kimliğine büründüğünde kendi kaderini yazmıştı bir kere. Bir daha geri dönüşü olmayacak bir yola girmişti.

"Bırak vicdanını ve biraz cesur ol," diye cesaretlendirdi Jeannette. "Sen itiraf etmeye başlamadığın sürece her şey yolunda gidecek. Gel haydi. Annemin de söylediği gibi Raeburn'ün atları huysuzlanmaya başlamıştır. Yola çıkmayı bekliyorlar."

Violet derin bir nefes çekti. *Bunu yapabilirim* diye düşündü. Her şey yoluna girecek. Ellerinin titremesini önlemeye çalışarak kapı koluna uzandı.

Koridorun ilerisinde Adrian kardeşi Christopher'la konuşuyordu. Sesi Violet'e kadar geliyordu. "... Sen üniversiteye gidene kadar seni göremeyeceğime göre. Sana iyi dersler, sakın aptalca bir şey yapma. Oraya okumak için gidiyorsun, içip hovardalık etmek için değil, bunu unutma."

"Merak etme ağabey," dedi genç ve koyu saçlı adam. "Benimle gurur duyacaksın."

"O zaman çok çalış," dedi Adrian, sesinden ikna olmadığı anlaşılıyordu.

Beyler Jeannette'in ve onun geldiği yöne döndüler.

Violet hazırlanana kadar Adrian da damatlığını çıkarıp seyahate uygun bir kıyafet giymişti. Zarif koyu mavi bir pantolon ve ceket vardı üzerinde. Beyaz gömleği ve ten rengi kemerinden mütevazı, altın bir şerit geçiyordu. Atkısı büyüleyici bir şekilde karmakarışık bağlanmıştı boynuna. Ayağında parıldayan uzun çizmeler vardı.

İnce zevkli, zarif ve nefes kesiciydi.

Violet yutkundu ve soğukkanlılığını korumak için kendini zorladı.

Çok yakışıklı diye düşündü. Onun için fazla yakışıklıydı. Violet ne yaptığını sanıyordu?

Adrian elini tutmak için ona yaklaştı. "Sonunda hazırsın sevgilim."

Eli ayağına dolaştı. *Söylemeli miyim?* diye sordu kendi kendine. Ona karşı dürüst olmak için bu son şanstı.

Sonra tıpkı Jeannette gibi kendine güvenir şekilde gülümsedi. Süslü kıyafetiyle gösteriş yaparcasına poz verdi ve ellerini iki yana bıraktı.

"Hazırlanmama değmiş mi, Ekselansları?" Eteğini arkasına atmak için pozisyon değiştirdi.

Adrian gözleriyle süzerek uzun uzun gülümsedi. Elini öpmek için eğildi. "Kesinlikle sevgilim. Kesinlikle değmiş."

3. Bölüm

Hızla yolları aşan at arabası Londra'nın güneybatısına doğru yol almaya başladı. Arabayı çeken zarif atlar İngiltere'de bulunabilecek en iyi ve asil kandan geliyordu. Arabanın içinde, Raeburn Dükü Adrian Winter bacaklarını saten kaplamalı koltuklara uzattı ve eşini uyurken izlemeye başladı.

Violet çok yorulmuştu. Ailesi ve arkadaşları tarafından, tebrikler ve mutluluklar sözcükleri eşliğinde düğün töreninden uğurlandıktan sonra ne kadar yorulduğunu anlamıştı. At arabasının ritmik sesi günün stresiyle birleşince elleri yer çekimine yenik düşmüş, göz kapakları ağırlaşmış ve sonunda Morpheus'un çağrısına dayanamayarak uykuya dalmıştı.

Adrian yarım saat boyunca onu seyretti ve doğru şeyi yapıp yapmadığını düşündü. Zaten hissetmediği pişmanlık duygusunu düşünmek için artık çok geçti. Jeannette ve o, hastalıkta ve sağlıkta ölüm onları ayırana dek, sonuna kadar birlikte olmak için yemin etmişti. Bu onu düşüncelerinden sıyrıp aldı.

Jeannette bugün onu şaşırtmıştı. Özellikle törende her zaman olduğundan daha sessiz ve sakindi. Çenesi düşük kuzeni Bertram tam beş dakika boyunca ona en iyi dileklerini sunarken, Jeannette onu sabırla ve ilgiyle dinlemişti. Normalde birçok insan Bertie ağzını açar açmaz ortamı terk ederdi. En geç bir iki dakika sonra dikkatleri dağılır, gözleri farklı yerlere kayardı.

Ama bugün Jeannette karşılaştığı herkese nazik ve ilgili dav-

ranmıştı. Belki de bugün attıkları bu önemli adımın Jeannette üzerinde farklı etkileri olmuştu.

En azından öyle olduğunu umuyordu.

Son zamanlarda, nişanlarının son birkaç ayında, seçtiği eş konusunda kafasında şüpheler oluşmaya ve Jeannette'ın bazı durumlarda verdiği tepkileri çocukça bulmaya başlamıştı. Mesela, pikniğe gidecekleri bir gün fırtına çıkınca Jeannette bütün gün somurtmuştu. Başka bir sefer de en sevdiği gezi elbisesine uygun şapkası henüz terziden gelmediği için onunla birlikte at binmeye gitmekten vazgeçmişti. Bunun yanı sıra Jeannette partilere ve eğlencelere aşırı düşkündü. Bir gün partiye gitmek yerine baş başa vakit geçirmelerini teklif ettiğinde Jeannette çılgına dönmüştü. O zaman bir daha böyle bir teklifte bulunmaması gerektiğini anlamıştı.

Ciddi bir karaktere sahip olan Adrian, onun başka biriyle görüştüğünü düşünmeye başlamıştı. Ne kadar denese de onu yakalamayı ve elle tutulur bir kanıt bulmayı başaramamıştı. O da şüphelerin kanıt yerine geçmediğini biliyordu. Şüphenin boyutu ne olursa olsun bir centilmen, ciddi bir hatayı işaret eden sağlam bir kanıt bulmadan nişanı bozmazdı.

Ona kur yaparken Jeannette daima çok tatlı ve neşeli olurdu. O anları düşündüğünde aslında annesinin onları pek de yalnız bırakmadıklarını hatırladı. Ancak nişanlandıktan sonra Jeannette'in farklı yönlerini tanımaya başlamıştı.

Bu farklı yönleri onu aslında hiç tanımadığını kanıtlar nitelikteydi. Özellikle de geçen hafta Jeannette'e Derbyshire'daki evleri Winterlea'daki sorunlar nedeniyle, çok sabırsızlandıkları Avrupa turunun birkaç ay ertelenceğini söylediğinde. Yüzü öylesine kızarmıştı ki bir an için Jeannette'ın, annesinin ipek kaplamalı salonunda gözyaşlarına boğulacağını sanmıştı. Daha sonraları, onu Dorset'te, deniz kenarındaki bir başka Raeburn

konağına götürmeyi teklif ettiğinde nişanlısı, sanki onu intihara çekip erken bir balayına zorlayacakmış gibi bakmıştı yüzüne. Bazı zamanlar Adrian Jeannette'ın düğünü iptal edeceğini düşünmüştü. Hatta bir parçası, onun bunu yapmasını istemiş ve beklemişti.

Adrian onu mutlu etmek için Brighton'a gitmeyi teklif edebilirdi. Veliaht Prensi'nin kraliyet mahkemesini birkaç gün içinde bu bölgeye taşıyacağına dair söylenti Brighton'ı özellikle popüler hale getirmişti. Ancak Adrian Brighton'a gitmek istemiyordu çünkü Ton halkının yarısı, sıkıcı yaz aylarının son günlerini geçirmek için buraya akın edecekti. Toplumun beklentilerinden uzakta, mahremiyet içinde geçirmek istiyordu günlerini. Böylece Jeannette ve o birbirlerini daha iyi tanımak için baş başa kalabileceklerdi.

Violet oturduğu yerde dönerek koltuğun öteki tarafına geçmiş ve diğer yöne dönen şapkasının ipleri boynunu sıkmaya başlamıştı. Bu durumun onu rahatsız edeceğini düşünen Adrian karşı koltuğa uzandı ve sıkıca kurdele yapılmış şeritleri çözdü. Rahatlamanın etkisiyle Violet daha derin bir şekilde uykuya daldı ve nefes alışverişleri normale döndü.

Jeannette'ın bu sabah kiliseye geç kalmasına dair anlatıklarına tam olarak inanmamıştı Adrian. Anlatıklarından daha fazlası olduğundan emindi ancak onu fazla zorlamak istememişti. Görevini layıkıyla yerine getirmişti ve Adrian da onu arkadaşlarının yanında utandırmak istememişti. Sonuçta zaten ondan beklediği şeyler de bunlar değil miydi?

Görev ve sağduyu.

Araba aniden bir çukura girerek sarsıldı ve sağlam yaylarına rağmen yolcularını salladı. Bu etkiyle fırlayan Violet ufak bir çığlık attı. Gözleri bir an açılıp kapandı ve sonra başı tuhaf bir şekilde yeniden koltuğa düştü.

Adrian onu bu şekilde bırakamazdı. Bu pozisyonda uyuması ciddi bir boyun ağrısına neden olabilirdi. Onun bu komik duruşuna bakarak hafifçe güldüsedi, sonra uzanarak Jeannette'i dik konuma getirdi. Jeannette ise uykusunda hafifçe mırıldanarak başını Adrian'ın göğsüne yasladı. Şapkasından zarif bir şekilde sarkan ipler Adrian'ın boynunu kaşındırıyordu.

Kadınların elbiselerini çevik bir şekilde çıkarmayı iyi bilen parmaklarıyla Jeannette'in şapkasını çıkardı. Sonrasında, aksesuar modasını ve bunun kadınlar için önemini göz önünde bulundurmadan elindeki şapkayı özensizce karşı koltuğa fırlattı. Yavaşça oturduğu koltuğa gömülerek Jeannette'in, omuzlarını bir yastık gibi kullanmasına izin verdi.

Araba ilerlerken Adrian da başını eğerek göğsünde yatan kadının porselen gibi pürüzsüz yanaklarını ve altın rengine boyanmış kirpiklerini inceledi. Hafif kızıla çalan pembe dudakları aralanmıştı, küçük bir öpücüğün tam zamanıydı. Biraz eğilse dudakları birleşecekti. Önce hafifçe başlayacaktı öpmeye ve uyanıp da onun kollarında olduğunu anlayana kadar şehvetle öpecekti onu. Ancak Adrian şimdi başlarsa, iradesine dur diyemeyeceğini ve işlerin farklı bir boyuta geleceğini biliyordu. Ne kadar rahat olsa da, ilk seferin arabada olmasını istemezdi. Birbirlerinin kollarında geçirecek daha çok zamanları olacağını hatırlattı kendine.

Jeannette onun niyetini sezmiş gibi bir anda uyandı. Parlak, masmavi bir deniz gibi saydam gözleri mücevherleri andırıyordu. Yarı uykulu bir şekilde "Adrian? Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Adrian sevecen bir şekilde gülümsedi. "Seninle birlikte balayımızı geçireceğimiz eve gidiyorum hayatım."

Jeannette anlamamış gibi kaşlarını çattı. Sonra bir elini Adrian'ın yanağına uzatarak hafifçe okşamaya başladı. Elini Adrian'ın yüzünde gezdirdi. Adrian'ın tutkudan nefesi kesilmişti.

"Batıyor. Tıraş olman lazım," dedi. Sesi normalde erkeklerde sakal çıktığını bilmiyormuş gibi merakla ve şaşkındı.

Jeannette'in bu masum sözleriyle Adrian'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sonra tıraş olacağım sevgilim. Sen uyu şimdi, rüya görüyorsun."

Bu kez Jeannette gülümsedi. "Tabii ki rüya görüyorum," dedi. "Yoksa böyle bir şeyi nasıl yapabilirdim?" Elini Adrian'ın dudaklarına götürdü. Adrian parmaklarını öpmemek için zor tuttu kendisini.

Jeannette "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Derin bir nefes aldı ve eli yeniden koltuğa düştü. Başı Adrian'ın göğsünde yeniden uykuya daldı.

Tutkuyla çılgına dönen Adrian homurdanarak arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. İki saat boyunca at arabası durana kadar, bu şekilde yol aldılar.

Güneş yavaşça alçalarak turuncu ve sarı renklerin birbirine karıştığı ufku taçlandırmaya başladı. Önlerinde güzel bir bahçe içinde, yemyeşil sarmaşıkların etrafını sardığı tuğla bir ev uzanıyordu. Bu ev Adrian'ın Londra'dan bir arkadaşına aitti. Arkadaşı muhtemelen hâlâ onun düğününde şampanya içmekle meşguldü. Adrian'ın evi balayı için kullanmasını istemiş ve onlara vereceği düğün hediyesinin bu olduğunu söylemişti.

Yavaşça Jeannette'i sarsarak, "Haydi uyan," dedi. Cevap gelmedi. "Uyan sevgilim." Jeannette'i yavaşça kaldırarak oturmasına yardım etti. "Geldik."

Gözleri açılan Jeannette, "Hımm. Burası mı? Burası neresi?" diye sordu.

Adrian yine gülümsedi. Eğer Jeannette böyle devam ederse, balayılarının oldukça eğlenceli geçeceği kesindi. "Bu gece kalacağımız yer burası. Haydi gel."

Violet gözlerini kırpıştırdı. Kendisine gelmek için başını salladı ve sonra Adrian'a baktı. "Ekselansları?"

"Evet?"

"Söylememe benim adım ne?"

Bu tuhaf soru karşısında Adrian şaşırdı. "Sorun mu var? Kaybettiğin oyunumuza ceza vermemeyelim. Sence benim adım ne?"

Violet kaşlarını çatarak bu sorudan kaçmaya çalıştı. "O zaman ikisi için başka söyle. Ben de, aynı anda düşünüp düşünmediğimizi söyleyeyim."

Adrian bu oyunu sürdürdü. "Tamam. Sen Rachwin Düşesi Jeannette Brandford Winter'sın. Doğru bildim mi söyleyin?"

Violet memnuniyet bir şekilde başını aşağı indirdi. Sonra zorlanmış olduğu belli olan bir gülümsemeye yerleştirdi yüzüne ve "Tahmin bile edemem bunu senden duymak istemiştim. Bir kız her gün düşes olamıyor herhalde," dedi.

Bu kibirli ifadeyle Adrian'ın gülümsemesi soldu ancak sonuçsuzmuş gibi karar verdi. Arabadan indi ve elini Jeannette'e uzattı. "Haydi Ekselansları. Gece bizi bekliyor."

Yeni eşi yavaşça elini verdi ona ve arabadan indi.

Akşam yemeği için evin arka tarafında bulunan küçük ve havalı bir yemek salonuna geçtiler. Odayı aydınlatmak için masanın üzerine gümüş mum takımı yerleştirilmişti. Aralık pencereden görünen ve göz alabildiğine uzanan İngiliz bahçesinden güllerin kokusu geliyordu burunlarına. Gece canlılarının ritmik sesi doğal bir müzik oluşturuyor ve yemekte onlara eşlik ediyordu.

Violet önünde duran salatalık çorbasına baktı. Üzerindeki gerginlik, etrafını saran boş atmosferin tadını çıkarmasını engelliyordu.

Bu onun düğün gecesiydi.

Bu düşüncenin etkisiyle sıkı sıkı kapattı gözlerini. Bu geceden ne beklemesi gerektiğini ya da Adrian'ın ne beklediğini bilmiyordu. Erkek ve kadınların yaşadığı özel yakınlık onun için bilinmeyen bir şey gibiydi. Son yıllarda, terbiyeli kızların ellemiş bile sürmediği antik Yunanca ve Latince kitaplarda bu konu üzerine oldukça ilgi çekici bölümler okumuştu. Ancak yine de okuduklarında bir cevap bulamamış, tam tersine kafasındaki soru işaretleri daha da artmıştı.

Elbette iki annesi onlara bu gibi konularda bilgi vermişti. Ne geçmişte, ne de düğün gününde ona bir şey söylememişti. Duygusallığı, hayatı boyunca onun kendi başına kalmasına neden olmuştu.

Bir süre düşüncelerle kendi kendine cezayı ettikten sonra Violet yavaşça elini kaldırdı ve elinin titremesine engel olmaya çalışarak çorbasından bir yudum aldı. Tadından bir şey anlamadığı çorbayı zorla yuttu. Sorun çorbada ya da aşçıda değildi. Violet'in hiç iştahı yoktu. Nervesinden çorbasından bir yudum daha aldı ve kaşığı kenara bıraktı.

Adrian'a bir şey söylemesi, gülümsemesi ya da eğlenceli bir şekilde bir şeyler anlatmaya koyulması gerektiğini biliyordu. Jeannette şu ana kadar mutlaka komik bir hikaye anlatmış ya da bir şaka yapmış olurdu. Ama ne kadar çabalarsa çabalasın Violet söyleyecek ilginç bir şey bulamadı ve kekeleyeceğini bildiği ya da utanacağı bir şeyler söylemekten korktuğu için sustu. O anda yapabileceği en mantıklı şeyin çenesini tutmak olduğunu düşündü.

Adrian çorbasını bitirdi ve yakınlardaki bir hizmetkara başıyla işaret vererek bir sonraki yemeğin servis edilmesini belirtti.

Yemekte kremalı dereotu soslu alabalık buğulama ve yanında mevsim sebzelerinden oluşan bir salata vardı. Violet yemeğin servis edilmesini bekledi. Önünde duran yemek ona ihtiyacı olan cesareti verecekmiş gibi tabağına baktı. Neden Jeannette gibi rahat olamıyordu? Neden birçok insan için çok kolay olan bir şey ona bu kadar zor geliyordu?

"Çorbayı pek beğenmedin sanırım. Umarım balık daha çok hoşuna gider."

Gözlerini kaldırarak Adrian'a baktı. Yanakları kızarırken o da kendi içinden lanet okudu. "Yoo. Çorba güzeldi. Hatta çok lezzetliydi."

"Lezzetli olduğu için mi iki yudum alıp bıraktın?"

Yeniden yüzü kızardı. "Itiraf etmem gerekiyor ki bu akşam pek iştahım yok."

"Ben de sana bir şey itiraf edeyim mi?"

Violet onaylar şekilde başını salladı.

"Ben de pek aç değilim. Ancak yine de Armitage'ın aşçısının özenerek hazırladığı bu muhteşem yemeklerden biraz olsun yemeliyiz. Yoksa sabah olduğunda mutfaktakilerin asık suratlarıyla karşılaşabiliriz."

Violet'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu ifade karşısında o kadar şaşırmıştı ki içindeki gerginliğin akıp gittiğini düşündü. Jeannette hizmetçilerin küstahlıklarına tahammül etmez ve onların düşüncelerini önemsemezdi. Ama Adrian bu durumu ciddiye almış ve önemsemişti. Belki de eşinin onunla aynı fikirde olmasını tuhaf karşılamazdı.

Bir cesaretle "Sence aşçı çay da yapmış mıdır?" diye sordu.

"Tabii ki. Onu mutlu edebilirsek bize çörek bile yapabilir."

Violet bu sözleri düşündü ve sonra çatalını aldı. "O zaman soğumadan başlayalım."

Adrian da çatalına uzanarak, "Evet bence de," dedi.

Violet tabağındaki yemeğin büyük bir kısmını yemeyi başardı. Sabahtan beri doğru düzgün bir şey yememişti. Geleneksel bir şekilde kendisine uzatılan bir dilim düğün pastası dışında seremonide de ağzına bir şey sürmemişti.

Yemek esnasında Adrian'la konuşmaya başlamışlardı. Konuşabildiğinin farkına varınca şaşırmıştı Violet. Hatta Adrian'a bir

iki övgü dolu söz söylemeyi bile başarmıştı. Kısa bir süre için gerginliğini unuttu ve anın tadını çıkarmaya başladı.

Tabaklar boşaldı. Kahve servis edildi. Adrian'a kahvenin yanında biraz konyak ikram edildi. Oldukça doyurucuydu. Sonrasında getirilen ve oldukça cazip görünen tatlıyı geri çevirmek zorunda kaldılar.

Konuşmaları sona yaklaşırken salon da sessizliğe büründü. Adrian sandalyesinde arkaya yaslandı ve dalgın bir şekilde Jeannette'e bakmaya başladı.

Sert içkisi boğazını yakarken iyi kötü, bir şekilde idare ettiklerini düşündü. Ona âşık değildi. Jeannette'in de ona âşık olmasını beklemiyordu. Aşk saçma bir şeydi. Bu nedenle de sadece aptalların ya da deli şairlerin yaşayacağı yıkıcı ve bunaltıcı bir duyguydu. Kendi anne babası da bu durumun en iyi örnekleri değil miydi?

Adrian'ın anne ve babası aşk evliliği yapmış ve yirmi yıl boyunca önemli ya da önemsiz her hata ve kusurda birbirlerini yıpratıp bitirmişlerdi. Bu durum Adrian daha on dokuz yaşındayken babası kaza geçirip ölene kadar da böyle devam etmişti.

Adrian daha gençken annesi ona babasının yasak ilişkilerinden ve onu inciten sadakatsizliğinden şikayet edip durardı. Babası da annesinin soğuk ve kalpsiz olduğunu, onunla konuşurken duvarla konuştuğunu söylerdi. Yerinde kim olsa rahatı başkalarının kollarında ararda. Kendisini böyle savunmuştu. Ama yine de ebeveynleri altı çocuk yapmayı başarmıştı. Adrian'ın dört kız kardeşi, bir de Christopher adında bir erkek kardeşi vardı.

Tüm kız kardeşleri evliydi. Mutlu olup olmadıklarını kimse bilmiyordu. Bekar kalmak yerine evliliği tercih ettiklerini defalarca dile getirmişlerdi. Son birkaç yıldır ona evlenmek ve kendine ait bir yuva kurmak konusunda mutuk atıyorlardı. Otuz üç yaşına geldiğinde beyaz bayrağı çekti. Anne ve babası birbirle-

rından nefret ederken çocuk üretebiliyorlarsa o da âşık olmadan görevini yerine getirebilirdi.

Jeannette güzel bir kadındı, buna şüphe yoktu. Masada otururken onun mum ışığında parlayan bedenini seyretti. Soyu fethe kadar uzanan Wightbridge Konu'nun iyi yetiştirilmiş, terbiyeli kızıydı. Aslında onun kanı kendisininkinden daha soyluydu. Annesi Fransız'dı, devrimden birkaç yıl önce Fransa'yı terk eden daha düşük seviyeden bir kontun kızıydı.

Ailesinin kötü talihine rağmen Jeannette her erkeğin elde etmek isteyeceği önemli bir ödüldü. Onu istemişti ve almıştı. Adrian kendi kendine *fiziksel arzular da yeter* diye düşündü. Ona bir varis ve bir de yedek varis verdikten sonra ne istiyorsa yapabilirdi. Adrian da kendi işine bakardı. Bu arada muhteşem bir gece geçirebileceği ihtimalinden korktu. Gelini de gönüllü olabilirdi, tıpkı bir yıldırım gibi ne olduğunu anlamadan onu çarpabilirdi. Bugün kendisi gibi değil de, tıpkı ikizi gibi davranıyordu. Belki de kendisini düşünüp ikiziyle evlenmeliydi.

Bu nereden geldi şimdi aklıma? diye düşündü.

Violet, bu adı taşıyan utangaç genç kadına pek de gitmeyen bir isimdi. Gözlüklerinin sakladığı yüzü, en az ikiz kardeşininki kadar güzeldi. Ancak o kadar utangaç ve çekingendi ki, onu selamlarken bile çoğu zaman bir şey söyleyemezdi.

Jeannette ile nişanlandıkları dönemde Violet'i de biraz tanımaya başlamıştı. Bir ya da iki kez onu kabuğundan çıkarmayı başarmıştı. Onun zeki ve yumuşak kalpli olduğunu düşünmüştü. Geçen baharda Violet'i, kır evlerinin arkasındaki nehrin yanında, boğulan kedi yavrularına ağlarken bulmuştu. Henüz ölmemiş olan bir kedinin küçücük ağzına nefes üflüyor, bir eliyle de hayvanın küçük pembe burnunu tutmaya uğraşıyordu. Bu sahne Adrian'ın kalbine kazınmıştı, her türlü zulümden, özellikle hayvan ve çocuklara uygulanan şiddetten nefret eder hale gelmişti.

Küçük kedicik kısa bir süre sonra ölmüştü. Kedileri yakınlardaki bir ağacın altına gömmeye yardım etmiş, sonrasında da gözyaşlarını silmesi için mendilini ona vermişti. Ardından hiç konuşmadan eve geri dönmüşlerdi.

O anda Violet'i çok sevmişti. Ancak Jeannette'le nişanlı olmasalar bile Violet'le asla evlenemezdi. Adrian'ın kendine güvenen ve korkusuz bir kadına ihtiyacı vardı. Özgüvenli ve kontrolü eline almayı bilen bir kadına. Düşes olarak yanında durabilecek, korkup kaçmayacak ya da saklanmayacak bir kadına ihtiyacı vardı. Violet Brantford ne kadar tatlı olsa da düşes olabilecek biri değildi.

Oturduğu yerden gelini Jeannette'i izledi. Her zamanki gülüşüyle Jeannette ona karşılık verdi. İçinde kuşku olsun olmasın, Adrian en doğru kararı vermişti. Kötü düşünceleri için kendini azarladı. İkizini düşünerek ne yapıyordu? Kardeşçe düşünceler hariç Violet'e karşı hiçbir şey düşünemezdi. Onlar artık resmen kardeştiler. Gelecekte zihninin bir daha öyle bir düşünceye kaymaması için kendini kontrol edecekti.

Jeannette eliyle ağzını kapatarak esnedi. "Affedersin."

"Sorun değil, sevgilim. Çok uzun ve yoğun bir gün oldu. Sen gidip dinlen istersen. Ben biraz oturup konyağımı bitireceğim." İçinde koyu amber renkli içkinin olduğu bardağını kaldırarak ağzına götürdü. Delici ve çarpıcı gözleriyle ona bakarak, "Birazdan yanına gelirim," dedi.

Violet'in gerginliği geri döndü. Bu sözlerle arpın bir telini koparmış gibiydi Adrian, sözleri Violet'ın içinde yankılanıyordu. Adrian'ın o gece nerede yatacağına dair en ufak bir şüphesi kalmamıştı. Onu endişelendiren şey birlikte uyuma kısmı değildi. Onu asıl düşündüren "öteki" gizemli kısımdı. Ama sonuçta onu seviyordu, en kötü ne olabilirdi ki?

Bacakları titreyerek ayağa kalktı, mazeretini bildirerek odadan çıktı.

4. Bölüm

Yarım saat sonra, yeşil ve beyaz renklerin hakim olduğu yatak odasında Violet küçük ve aynalı bir tuvalet masasının önüne oturmuştu. Saçları salınmış ve düzgünce taranmıştı. Saçlarının yüzüne gelmesini engelleyecek beyaz bir kurdele vardı başında. Geceliği de beyazdı. Ancak onu diken terzi geceliğin bakireliği ve masumiyeti temsil edeceğini düşünüyorsa, Violet'ten daha fazla gözlüğe ihtiyacı olduğu kesindi.

Şeffaf ipekten askısız geceliği bileklerine kadar uzanıyordu ancak uzunluğuna zıt bir şekilde çok az yerini kapatıyordu. Zarif İskoç dantelinden güneş ışığı kadar saydam bluzu çıplak göğüslerinin üzerinden geçiyor ve vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu. Violet, Jeannette'in böyle utanç verici bir elbiseyi nasıl aldığını ya da annesinin buna nasıl izin verdiğini anlayamamıştı.

Hizmetçisi Agnes, bavulundan geceliği çıkarıp ona doğru tuttuğunda ve Violet geceliğe bakıp da içinden arka tarafı görebildiğinde ilk tepkisi korkuyla karışık şaşkınlık olmuştu. Neredeyse giymeyi reddedecekti. Sonra sağduyusu devreye girdi. Eğer gece elbisesini giymemekte direterse bu fazlasıyla kızsal tepki bütün dikkatı üzerine çekebilirdi. Meraklı bir şekilde onunla ilgili diğer şeyleri de fark etmeye başlayabilirlerdi. Onu ikizinden ayıran şeyleri fark ederlerse ne olduğunu bile anlayamadan sırrı ortaya çıkabilirdi.

Şükürler olsun ki Agnes işinde daha yeniydi. Adrian'ın çalışanları da onu fazla tanımıyordu. Yine de vekilharcından en genç

ve toy hizmetkara kadar herkesin onun Jeannette olduğuna inanması gerekiyordu. Geceliğini giymemek için düğün gecesinde olay çıkarırsa bu durumun onu nasıl göstereceğini tahmin bile etmek istemiyordu.

Violet itirazlarını bir kenara bırakıp itaatkâr bir şekilde kollarını kaldırdı ve Agnes'in kendisini giydirmesine izin verdi. Giyindikten sonra, tabu buna giyinmek denilirse, sandalyeye oturdu ve Agnes'in saçlarını taramasını bekledi. Birkaç dakika sonra hizmetçisi odadan çıkarak kapıyı üzerine kapattı.

Violet odanın içinde dolanmaya başladı. Adrian'ın onu bu halde görmesine nasıl izin verecekti? Adrian ne düşünecekti? O da kendisi kadar şaşıracak mıydı? Eksik etekler bile böyle bir elbise giyseler utanırlardı. Gerçi eksik etekler hakkında da pek bir şey bilmiyordu. Belki de öyle kadınlar erkeklerin yanındayken hiçbir şey giymiyordu. Bu düşünceyle yanakları alev alev yandı ve odanın içinde daha hızlı yürümeye başladı.

En azından sabahlığı var diye düşündü. Gecelikle aynı kumaştan yapılmış olsa da en azından üzerini örtmesi de bir gelişmeydi. Üstelik kolları uzundu ve düğmeleri vardı. Sonra aklına başka bir şey geldi. Jeannette'in bavuluna birden fazla gecelik konulmuş olmalıydı. Belki de ötekı gecelikler üzerindekinden daha kapalıydı. Evde giydiği gibi mat ve yün bir gecelik olabilirdi.

Bavula şöyle bir göz gezdirdi ve diğerlerinin de en az üzerindekiler kadar şeffaf olduğunu görünce bütün umutları suya düştü. Özellikle biri iyice abartılmıştı. Şeytan rengi kıpkırmızı dantelden geceliği görmek bile yüzünü kızartmaya yetmişti.

Sabahlığının önünü sıkı sıkı kapatarak odada dolaşmaya devam etti. Gözleri, nevresimi yarı açık vaziyette davetkar bir şekilde duran büyük yatağa kaydı. Adrian'ı yatağa girip mi beklemeliydi? Böyle bir davranış fazla mı cesur olurdu? Yoksa şöminenin yanındaki koltuğa oturup rahat bir tavır mı sergileme-

liydi? Ne yapacağına karar veremedi. Sonuçta o Lord Byron'ın emrine amade kulu Caroline Lamb değil miydi?*

Normalde uykusu gelene kadar kitap okurdu. Okuduğu kitabı evde, yatağının yanındaki komodinin üzerinde bırakmıştı. Bu onun için büyük bir kayıptı. Büyük ihtimalle kitabın sonunda ne olduğunu asla öğrenemeyecekti. Kitap Jane Austen'ın zekice yazılmış hikayelerinden biriydi. Jeannette'ın kitaba dokunmayacağını biliyordu. Violet'ın kitabını muhtemelen sadece yanında taşımak için kullanacak, sonra da Portsmouth ya da Roma'da, bir masanın üzerinde ya da arabanın içinde unutup gidecekti.

Violet yumuşak yün halının üzerinde bir ileri bir geri yürümeye devam etti. Nasıl yapmıştı bunu? Bu oyuna nasıl devam edecekti? Adrian bu akşam onun yalancı olduğunu anlayacak mıydı? Peki ya öptüğü zaman evlendiğini sandığı kadının o olmadığını anlayacak mıydı? Onun Jeannette olmadığını anlar mıydı?

Bu çok büyük bir korkuydu. Titremesi de bu korkudan kaynaklanıyordu. Her ne kadar diğer durumu göz önünde bulundursa da Adrian'ın bu akşam ona yatakta yapacaklarından korkmuyordu. Daha ziyade gerçeği anlamasından korkuyordu.

Öncesinde fark etmediği hafif bir ayak sesi duydu. Kapı yavaşça açıldı ve Adrian içeri girdi.

Sığındığı yalnızlık limanından ayrılma vakti gelmişti.

Adrian kapıyı kapatıp kendisine doğru döndüğünde nefesi kesildi. Gözleriyle uyumlu koyu kahverengi uzun kadife sabahlığıyla Yunan heykelleri gibi güçlü ve muhteşem görünüyordu. Sık ve kısa saçları yeni taranmıştı. Saçlarının uçları ıslaktı. Yüzünü o gün üçüncü kez tıraş etmişti. Ona bakmak bile kendisine acı veriyordu. Çok yakışıklıydı.

Violet gözlerini indirdi ve yere bakarken Adrian'ın ayakları-

* Lady Caroline Lamb: İngiliz aristokrat ve roman yazarı. Romantik akımın önülerinden şair Lord Byron ile yaşadığı aşk ile tanınıyor. Soyadı "Lamb" kuzu anlamına geldiğinden, metinde kurt-kuzu ilişkisi kuruluyor.

nın çıplak olduğunu gördü. Temiz ve kısa tırnakları düzgündü, uzun ayaklarının parmaklarında birkaç ufak tüy vardı. Violet ilk defa bir erkek ayağı görüyordu. Ne babası ne de erkek kardeşi evde çıplak ayakla dolaşırdı. Daima çorap, terlik ya da ayakkabı giyerlerdi. Adrian'ın çıplak ve erkeksi ayaklarını görmek midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden olmuş ve içini tuhaf bir yakınlık duygusu doldurmuştu.

Yutkundu ve ellerini önünde kavuşturdu. Sonra elbisesini hatırlayıp göğüslerini kapatmak için kollarını omuzlarına doğru yasladı. Huzursuzca hareketlendi ve elbisesindeki uygunsuz yerleri Adrian'ın fark etmemesi için dua etti.

Adrian elini uzatarak, "Jeannette, buraya gel," dedi.

Sesi yumuşak ve nazikti. Vahşi bir yaratığı sakinleştirmek ister gibi temkinli konuşmuştu. Korktuğunu anlamış mıydı? Utangaçlığı onun kimliğini ele vermiş miydi? Jeannette'in kendisi gibi çekingen olacağından şüpheliydi. Gerçi kız kardeşinin bir erkekle ilk kez yalnız kaldığında nasıl davranacağını bilmiyordu.

Evlenen Jeannette olsaydı, onun ilk gecesi mi olacaktı? Bu tezat düşünceyi hemen aklından çıkarmaya çalıştı ama elinde değildi böyle düşünmek. Özellikle de kardeşi ondan Kaye adındaki birinden mektup geldiği takdirde ona göndermesini istediğinde. Eğer Kaye bir erkekse, Violet öyle olduğuna bahse girebilirdi. Violet bunun Jeannette'in ilk gizli ilişkisi olmadığından emin olacaktı.

Şüphelerini bir kenara bırakarak Adrian'a yaklaştı ve elini onun ılık eline bıraktı.

Adrian elini dudaklarına götürerek öptü ve gündüz yaptığı gibi Jeannette'in bileğini öpmeye başladı. "Titriyorsun."

Violet sesi titreyerek, "Evet," dedi. Gözleri Adrian'ın sabahlığından görünen tenine kaydı. Göğsüne doğru siyah tüyler olduğunu fark etti. Acaba daha aşağılarda da var mıydı? Aşağıda başka neler saklıydı? Bu düşünceyle kızardı. *Aman Tanrım*

"Endişelenecek bir şey yok. Her şey çok güzel olacak." Dudu ve Violet'in elini okşamaya ve parmaklarını öpmeye başladı. Adrian'ın yakında olması Violet'i güçsüzleştiriyor ve heyecanlandırıyordu. Adrian'ın üzerinde meyveli bir koku vardı. Bu onu daha da erkeksi ve eşsiz kılıyordu. Ayakları gerginlikten terlığını takmaya başlamıştı.

"Bana söylemek istediğin bir şey olup olmadığını merak ediyorum," dedi Adrian.

Violet'in kaşları çatıldı, şaşırmıştı. "Hayır... Ben... Ben ne demek istediğini anlayamadım."

"Haydi ama eminim anlamışsındır. Bu masum utangaçlığının sebebi de bu değil mi? Gün boyunca gelin olmanın gerginliği dediğin şeyin asıl sebebi?"

Bu sözler etkisiyle Violet paniklemeye başladı. Ah Tanrım, biliyor. Nasıl biliyor? Ne kadar zamandır biliyor? Biliyorsa neden bekledi bu zamana kadar? Neden bu oyunu sürdürdü ve onunla evlendi? Neden aralarında böyle bir yakınlaşma başladı?

Yoksa bu gece ondan intikam almaya mı karar vermişti? Onu fiziksel olarak cezalandırmak mı istiyordu? Düşüncesi bile korkutucu ama yoksa onunla alay edip ikizinin yerine onu mu almayı istemişti? Sabah olduğunda onu aşağılayıp utanç içinde evine mi gönderecekti?

Ne kadar kızgın olursa olsun, Adrian böyle zalim bir plan yapmazdı. Violet'in kim olduğunu biliyor olsa, kedinin fareyle oynadığı gibi onunla oynamak yerine doğrudan yüzleşmez miydi? Belki de şüphelerinden emin değildi ve onun suçunu kendiliğinden itiraf etmesini bekliyordu.

Adrian elini Jeannette'in yanağına götürdü. Nazikçe kendisine çekerek dudaklarını Jeannette'in dudaklarına bastırdı. Violet hafifçe inledi ve ayağa kalkabilmek için elini Adrian'ın sert ve güçlü bileklerine götürdü.

Adrian geri çekildi, Jeannette'in gözlerinin içine baktı ve tatlı nefesini yüzüne doğru soluyarak konuşmaya başladı: "Şimdi dürüst olmanın zamanı," diye sakince uyardı. "Şu anda söylersen geçmişte yaptığın ne hata varsa affetmeye hazırım."

"Ha-hata mı?" Violet'in gözleri açılmıştı.

"Daha önce sana kimsenin dokunmadığını söyleme bana. Söylediklerini duydum ve bu gece bana doğruları söyleyeceksin. Ya şimdi söylersin ya da kendi yöntemlerimle ortaya çıkarırım. Sonuçta doğruyu öğreneceğim. Ya senin tatlı dudaklarından duyacağım ya da biraz bekleyip yatakta anlayacağım. Ama ben senden duymayı tercih ederim."

Violet rahatladı. Bakire olmadığını, daha doğrusu Jeannette'in bakire olmadığını düşünüyordu. Adrian kim olduğunu anlamamıştı. Gerçek kimliği hâlâ güvendeydi.

Bu rahatlık hissi kısa sürdü. Adrian'ın elleri aşağı doğru inmeye başladı. Elleri boynunda gezmiyordu. "Söyle," diye tekrar etti. Sesi meydan okur gibiydi.

"Ger-gerçekten Ekselansları, söyleyecek bir şeyim yok. Siz ne duydunuz bilmiyorum ama ben bir hata yapmadım."

Ona inanmadı. İnanmadığını bakışlarından anladı Violet.

Jeannette'in yapacağı gibi yüzüne gururlu ve kırgın bir ifade takınmaya çalıştı. "Kimse olmadı hayatımda. Benimle ilgili bu çirkin yalanları kim söyler bilmiyorum. Böyle saçmalıklara nasıl inanırsın anlamıyorum."

Adrian bir kaşını kaldırdı. "Demek inat ediyorsun. Demek masum ve bakire olduğunu söylüyorsun."

Gerginlikten yutkunarak söylediklerinden emin bir şekilde, "Evet," dedi.

"Beni bu oyunlarla kandıramazsın," dedi sertçe. "İşe yaramaz. Ne yaptığını anlarım. O yüzden sana son bir şans veriyorum. Doğruyu söylediğin sürece kızmayacağım, söz veriyorum."

Violet ayağa kalkmaya ve ondan kaçmaya çalıştı. "Doğruyu söylüyorum, Ekselansları, yemin ederim kimse olmadı. Hiçbir erkek dokunmadı bana. Bir tek siz."

Adrian sertçe baktı. "Sen bilirsin. O zaman diğer yoldan öğreneceğiz. Haydi bakalım."

Violet'e uzandı ve onu kucakta bırakarak sabahlığının düğmelerini açtı. Violet titremesini engellemeye çalışarak Adrian'a uysalca baktı. Adrian sabahlığı çıkararak yere fırlattı. O, şeffaf geceliğini incelerken Violet, Adrian'ın o anda gördüğü şeyleri düşünerek utandı.

Olgun ve güzel vücudu karşısında yutkundu Adrian ve bunun bacakları arasına yaptığı güçlü etkiyle sarsıldı. Jeannette'in vücudu saf tutkunun kendisiydi sanki. Hayata dönmüş tensel bir zevkti. Beyaz dantel, vücudunu egzotik bir şekilde sararak adeta ikinci bir ten etkisi yaratmıştı. Göğüs uçları belirginleşmiş, dokunulmak için bekliyordu. Saydam eteği, sıslı bir duvak gibi aşağıya uzanıyor, göbek ve kalçalarda kıvrılıyor ve uzun bacakları boyunca baştan çıkarıcı bir şekilde süzülüyordu.

Onun muhteşem vücudunu görmek Adrian'ın tutkularını daha da arttırmıştı. Jeannette'in takındığı masum portreyi yıkmak için daha da hırslanıyordu. Masummuş. Onun da en az kendisi kadar geçmişi olduğundan emindi.

Onunla yüzleşmeyi düşünmemişti ama olan olmuştu. Kadınlar da erkekler gibi benzer cinsel dürtülere sahipti. Onlar da hata yapabilirdi. Evliliğin kutsal bağlarını düşünmeden tenin baştan çıkarıcı cazibesine kapılabilirlerdi.

Aşağıda oturup konyağını yudumlarken, aklından birçok düşünce geçmiş, ancak sürekli olarak Jeannette'in o günkü suskunluğunu düşünmüştü. Yemekteki sessiz sakin tavırlarını. Ona fırlattığı utangaç ve endişeli bakışları. Zorla kurduğu birkaç cümleyi. Ona yanına geleceğini söylediğinde verdiği gelinlik kız

sepkisi. İşte o zaman Adrian sinirlenmeye başlamış ve şüpheleri daha da artmıştı.

Ya bu utangaç tavrı altında başka bir neden varsa? Bu hiç de boyu olmayan ürekliğinin altında farklı bir neden yatıyorsa? Evet, bu bir günahtı, iyi terbiyeli bir kadın evlendiğinde yatağa bakire olarak girmeliydi. Utanması normaldi. Ama yine de farklı, daha başka bir şey vardı.

Yoksa hamile miydi?

Bu düşünce Adrian'ın midesini bulandırdı. Kendi mirasçısı olarak başka bir adamın çocuğunu istemezdi elbette. Ayrıca bir daha asla dokunmazdı Jeannette'e. Birkaç ay bekleyip hamile olup olmadığından emin olması gerekiyordu. Ama böyle bir şey yaparsa dedikodu olabilirdi. Ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın bu tuhaf durumu uzun süre saklayamazdı. Tabu bir de işin matematiği vardı. Altı ya da yedi aylık evliyken sağlıklı bir çocuklarının olması herkeste şüphe uyandırırdı.

Ancak sonuçta artık onun eşiydi. Eğer kendisine yanlış yapmığını anlarsa onu boşamak zorunda kalırdı. Bu korkunç ilişkiyi tüm mahkemenin, arkadaşlarının ve dünyanın önünde açıklardı.

Ama bu gece gerçeği anlayacaktı. Tüm çıplak gerçeği. Sonra da ne gerekiyorsa yapacaktı.

Acımasız bir şekilde Jeannette'i izledi. Keşke bu kadar güzel ve çekici olmasaydı diye düşündü. "Demek daha önce kimse dokunmadı. Öyle mi diyorsun?"

Bu soruyla irkilen Violet başıyla onayladı.

"Hayır, asla."

"O zaman şaşıracaksın sevgilim ama üzülme, elimden geldiğince..." Yavaşça Jeannette'in saçındaki kurdeleyi çıkardı ve saçlarını omuzlarına dağıttı: "Canını yakmamaya çalışacağım."

Onun bu ısrarıyla Violet'in gözleri açıldı. Onu böyle bir durumda bıraktığı için ikizine lanet okudu. Yapmadığı şeylerin so-

kaçlarına katlanmak zorunda kalmıştı. Adrian'ı istiyordu. Ama sınırlı, yanlışlarla ya da yalanlarla değil. Dudakları buluştuğunda bütün düşüncelerinden sıyrıldı Violet.

Adrian dudaklarını bastırırken kaçışın olmadığı bir girdaba sürüklenir gibi hissetti. Adrian tutkulu, sabırsız ve sahip olduğunu söylediği bekaretine karşı özensizdi... Violet titreyerek kendisini rüzgara bıraktı. O ne istiyorsa yapacaktı. Adrian kollarını Jeannette'ın etrafına doladı.

"Ağzını aç," dedi.

Duyuları arasında sürüklenen Violet kendisinden neden böyle bir şey istediğini anlamadan itaat etti. Adrian'ın dilini ateşli bir şekilde dudakları arasında hissedince soluğu kesildi. Dilleri birbirinde gezinirken Violet'in damarlarındaki sıcak kan daha hızlı akmaya başladı. Adrian'ın elleri aşağılara inip göğüslerine dokunduğunda yeniden nefesi kesildi. Adrian cildine dokundu ve ona masaj yaptı. Dantel bluzu üzerinden parmaklarını göğüs uçlarında gezdirdi. Sertleşip belirginleşene ve hissizleşene kadar okşadı.

"Öp beni," dedi Adrian. "Bilmiyormuş rolünü oynama bana."

Violet kim olduğunu ya da neyi bilmediğini düşünmenin çok ötesindeydi ve sadece "Rol yapmıyorum," diyebildi.

Adrian'ın gözleri anlam veremediği bir şekilde kızgınlık ve açlıkla parladı. Bir elini Jeannette'in saçlarına götürerek başını hızla kendisine doğru çekti. Sonra yavaşça dudaklarını çenesinde gezdirdi. Sonunda dudakları yeniden buluştu. Küçük küçük öpücüklerle oyun oynamaya başladı. Jeannette'i bildiğine inandığı bir dansa çekmeye çalışıyordu ama o bunu daha yeni öğreniyordu.

Adrian onu çok farklı şekillerde öptü. Sert ve yumuşak. Yavaş ve hızlı. Tatlı ve keskin. Her dokunuşunda onun da kendisine ayak uydurmasını ve kendisini taklit etmesini bekledi. Tamamen

sezgisel hareket etmeye başladığında düşünmek imkânsız hale gelmişti. Kısa bir süre için her şeyi unuttu. İkisinden başka kimse yoktu. Dudaklarının, dişlerinin ve dillerinin birbirine ait olduğu bir dünyaya adım atmışlardı. İkisi de birbirinden uzun uzun, giderek daha fazla istek emiyordu.

Adrian bir anda geri çekildi ve eliyle okşadığı göğüslerini ağzına alarak Violet'i yeniden şaşırttı. Adrian, dudaklarıyla Jeannette arasındaki dantel bariyerinden tenini içine çekerken, Violet'in soluğu kesildi. Üzerinde hafif bir ıslaklık belirdi.

Hiç böyle bir şey beklemiyordu. Böyle tatlı ve çarpıcı bir zevkten haberi bile yoktu. Anlayamadığı bir arzu dolaşmaya başladı damarlarında. Bacaklarının arasında inatçı bir sancı vardı ve bu onu devam etmeye ve daha fazlasını istemeye teşvik ediyordu. *Daha ne olabilir?* diye merakla düşündü.

Gözlerini kapatıp anın tadını çıkarırken ellerini Adrian'ın sabahlığına kenetledi. Yasak heyecanın dalgaları yükselerek vücuduna çarpıyordu. Titredi ve nefes almaya çalıştı. Kendi ciğerlerinden çıkan cılız ve tiz sesi tanıyamıyordu. Tam o anda Adrian, hassaslaşan göğüs uçlarını ısırdı.

Vücudu zevkten kaskatı olan Violet bir çığlık attı. Sonra yeniden yatağa uzandı.

Adrian Jeannette'in kızaran yüzüne, şoklu açılmış mastmavi gözlerine ve uyarılmış bedenine baktı.

Onu tanımıyor olsa son yaptığı şeyi hayatında ilk kez yaşıyor olduğunu düşünecekti. Sanki hiçbir erkek ona bu şekilde dokunmamış gibi davranıyordu. Yoksa onu yanlış mı değerlendirmişti? Gerçekten masum muydu yoksa çok iyi rol mü yapıyordu?

Tutkulu olduğu kesindi. Ama daha önce hiç bunları yaşamamış gibi bir havası vardı. Öpücükleri saf bir kızınki gibi tereddütlüydü ve karşısındakini memnun etme çabası içindeydi.

Jeannette'i sarıp sarmalayan ve giderilmeyi bekleyen o temel ihtiyacı hissedebiliyordu.

Jeannette kendisini tecrübesiz genç bir kız olarak göstererek onu ilki olacağını hissettirmiş, bu da Adrian'ın daha da heyecanlanmasına neden olmuştu. Adrian kontrolünü kaybetmemeliydi. Mantıksız hayvanı içgüdülerine kendisini kaptırıp asıl amacının ne olduğunu unutmamalıydı. Sonuçta Jeannette onu kandırıyorsa kontrolden çıkmasını isterdi. Onun tüm yalanlarını unutarak ihtiyaçlarına boyun eğmesini beklerdi.

Bu kadar ön sevişme yeter diye düşündü. Öyle ya da böyle gerçekleri anlayacaktı.

Jeannette'i kucağına alarak yatağa taşıdı. Kendi üzerindeki sabahlığını çıkararak koltuğun üzerine fırlattı. Adrian'ın uyarılmış ve çıplak vücudunun sıcaklığı odayı doldurmuştu. Arkasını döndüğünde Jeannette'in gözleri fal taşı gibi açılmış ona bakıyordu. Bakışlarında korku vardı.

Çok güçlü ve erkeksi diye düşündü Violet. Kendisinden ne kadar da farklıydı. Daha önce hiç çıplak erkek görmemişti. Nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok çekiciydi. Muhteşemdi. Uzun kolları kaslıydı. Hatları düzgündü. Kalçaları sıkı ve güçlü görünüyordu. Tıpkı daha önce düşünüp merak ettiği gibi vücudunda siyah tüyler vardı. Sert göğsünde kıvrılan tüyler sıcım gibi aşağılara doğru uzanıyor ve dümdüz karnına inerken kayboluyordu.

Erkeğin bu anatomik yapısına ne ad vereceğini bilemedi Violet. Mum ışığının aydınlattığı çıplak bedenini görmek kalp atışlarını düzensizleştirmeye yetmişti. Ne kadar istese de başka yöne bakamadı. Sonra korkutucu bir düşünce dolaşmaya başladı zihninde. Herhalde Adrian o *şeyi* içine sokmayı düşünmüyordu değil mi? Bir kere asla girmezdi. Bunu denerse Violet'i ortadan ikiye ayırabilirdi. Ayrıca... diğer nedeni düşünemedi bile, sadece oradan kaçıp gitmek istiyordu.

Yatak odası ateşle aydınlandı ve yavaşça yatağın öteki ucuna doğru ilerlemeye başladı.

Adrian ona uzandı ve ayak bileğinden tutarak onu durdurdu. Yanına oturdu. Vücudunda büyük bir güç ve baskınlık vardı. "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

Violet başını iki yana salladı. Gidecek yeri olmadığını anlamıştı. Kapana kısılmıştı. Ama yine de o sevdiği adamdı, kocasıydı. Adrian'ın gözlerinin içine baktı ve her şeyin yoluna gireceğini düşündü. Sonuçta ne yaparsa yapsın iyi olacaktı. Öyle değil mi?

Adrian parmaklarıyla Jeannette'in çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Kararını değiştirdin mi? Devam etmeden önce gerçeği itiraf etmek ister misin?"

Violet'i bir ürperti kapladı ve birden ona ne duymak istiyorsa onu söylemek geldi içinden. Bu çok kolaydı. Ama yalan söylemek istemedi. Özellikle de bu konuda. Bütünlüğü, masumiyeti ve onuru konusunda. Ona daha önce dokunulup dokunulmadığını anlayabileceğini söylemişti. O zaman yakın zamanda doğruyu söylediğini öğrenecekti. Tabii bunu öğrenmek için ne yapacağını bilmiyordu Violet.

Başını iki yana salladı. Ağzından çıkmayan şeyleri gözleri sessizce söylüyordu.

Adrian'ın yüzü sertleşti. Elini Jeannette'in geceliğinin içine soktu, eli aşağılara doğru uzanarak kalçalarına ulaştı. Violet içgüdüsel olarak bacaklarını araladı. Adrian durakladı. "Aç."

Violet ona itaat etti. Adrian bu defa daha açıklayıcı bir şekilde emir verdi.

"Bacaklarını aç."

Violet yeniden ürperdi, gözlerini kapadı ve Adrian'ın istediği şeyi yaptı.

Dudaklarına bir öpücük kondurun Adrian, "Korkma sevgilim, acıtmayacak. Senin zevk alman için elimden geleni yapacağım," dedi.

Violet'in sıcak, ıslak ve dar yerine parmağını bastırdı. Adrian'ın düşündüğünden daha da dardı. Ama bunun bir anlamı yoktu. O ufak tefek bir kadındı sonuçta. Belki de önceki tecrübelerini de ufak tefek bir adamla yaşamıştı.

Violet itiraz edemeden Adrian ona dokunmaya başladı. Biraz sonra vücudunun başka bir yeriyle yapmayı planladığı şeyi parmaklarını kullanarak yaptı. Onu okşadı ve ritmik bir şekilde içine doğru bastırdı. Gözlerini kaldırdığında Jeannette'in şaşkınlıkla açılmış gözleriyle karşılaştı. Elleri yatağın iki yanındaydı, parmakları ise nevresime sıkı sıkı tutunmuştu.

Adrian onu zevkten çıldırtmaya karar verdi. Onu kıvrandıracaktı.

Violet'in göğüsleri hızlı hızlı inip kalkıyordu. İnce dantelden bluzunda pembe göğüs uçlarının belirginleştiğini gördü. Adrian bluzu tüm gücüyle çekerek yırttı ve üzerinden çekip çıkardı. Ağzını bir göğsüne yasladı, parmaklarıyla da aşağıda daha derinlere inmeye başladı.

Violet kalçalarını havaya doğru kaldırdı. Boşuna çabalayarak bir yerlere tutunmaya çalıştı. Adrian tüm vücudunu ele geçirmiş gibiydi. Tam olarak içine ulaşmış ve kontrolünü almıştı. Violet'in korkusu geçti ve rüzgarın savurduğu bir ağaçtan düşen yapraklar gibi kendisini olayların akışına bıraktı.

Adrian zevk vereceğini söylemişti. Haklıydı, inanılmaz bir zevk alıyordu. Zevk dalga dalga ulaşıyordu vücuduna. Daha önce hiç tatmadığı bir şeydi bu. Kokular. Ter ve diğer kokular. Daha önce hiç burnuna gelmeyen cinsel ve yasak kokular. Aslında utanması gerekiyordu ama öyle hissetmiyordu. Bunu önemsemeyecek kadar bırakmıştı kendisini.

Adrian diğer göğsüne geçip aynı şeyi tekrarlamaya başladığında Violet de bir eliyle onun siyah ve ipeksi saçlarını okşamaya başladı.

Adrian inleyerek kulağına, "Dokun bana. Dokun bana," diye fısıldadı.

Violet ona zevk vermek için diğer elini de kaldırdı. Omuzlarından başlayarak aşağılara doğru indi ve Adrian'ın çıplak ve pürüzsüz bedenine dokunmaya başladı. Adrian ürperterek inledi. Violet de farkında olmadan bacaklarını daha da açarak onun arzu dolu dokunuşlarına yol verdi.

Bir anda Adrian geri çekildi. Dizleriyle Jeannette'e doğru yaklaştı ve elleriyle kalçasını havaya kaldırarak uygun yere çekti. Hazırdı, bundan emindi. Islaktı ve arzuyla yanıyordu.

Şimdi sıra ona mutluluk çığlıkları attırmaya gelmişti.

Evet, çığlık atmıştı. Ama Adrian'ın beklediği şekilde değil. Sert ve tek bir hamleyle içine girdiğinde duyduğu çığlık acıdan kaynaklanıyordu.

Adrian donakaldı. Jeannette'in vücudunun ona söylediği şeye inanmak istemiyordu. Hislerine de.

Bakireymiş! Aman Tanrım, *bakireymiş!*

5. Bölüm

Adrian olduğu yerde donakalmıştı. Vücudu baştan aşağı titredi.

Ona söylemişti. Hem de defalarca. Ama o dinlememiş ve ona inanmamıştı. *Bakireydi.* Nasıl bu kadar yanılabilmişti?

Peki ya duyduğu söylentiler, arkadaşlarının söyledikleri? Hepsi sadece basit bir yalan mıydı? Görünen o ki öyleydi. Artık şüphesi yoktu. Biraz önce kendisini içine zorlayarak kızlığını nasıl aldığını düşündü. O zaman bile tam girememişti çünkü girişi çok dardı.

Violet'in gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Hiç kıpırdamazsa acının azalacağını düşündü. Belki öylece durursa Adrian giderdi. Herhalde bundan daha kötüsü olamazdı.

"Jeannette, ben... ben çok özür dilerim."

Violet bu sözlerin verdiği acının fiziksel acıdan daha fazla olduğunu düşündü. Üzerine uzanmışken kardeşinin adıyla ona hitap etmesi dayanılmazdı. Ama sonuçta onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu.

Hepsi kendisinin suçuydu.

Tıpkı sahip olduğu masumiyetini bilmediği gibi. Bu da onun suçuydu. Yüzünü yan tarafa çevirdi ve gözyaşları yanaklarına doğru aktı.

Adrian onu öptü, dudakları Violet'in kızaran tenine değdi.

Adrian'ın vücudu doyurulmayı bekleyen ateşli bir hazla yanıyordu. Tıpkı cennetle cehennem arasında sıkışıp kalmış gibiydi.

Aslında geri çekilip Jeannette'e zaman vermeliydi. Ne kadar düşünse de bunu yapamadı. Şimdi olmazdı çünkü kendisini mahcup hissetmişti ve devam ederse daha da güzel olacağını biliyordu.

Sonuçta eşim, diye düşündü. Üzerinde hakkı vardı. Bu düşünceler isteğini daha da arttırdı. Ayrıca eğer şimdi gitmesine izin verirse, zorlamadığı sürece onu bir daha asla yatağa gelmeye ikna edemezdi. Ama Adrian böyle olsun istemiyordu. Jeannette'in tek bileceği şey acı olacaktı. Bundan daha fazlası olduğunu ona göstermeliydi. Bunun zevkini ona tattırmalıydı.

"Sakin ol, her şey daha iyi olacak," dedi.

Violet'in ağzından itiraz eder gibi bir ses çıktı.

Adrian ona doğru uzanarak kalçalarını yeniden kaldırdı ve yavaşça yeniden içine girdi.

Violet hafifçe inledi.

"Bacaklarını etrafıma dola."

Violet bunu yapabileceğini düşünmemişti. Ama bu Adrian'ı tatmin edecekse ve yapmayı düşündüğü şeyi bitirmesini sağlayacaksa ona itaat edecekti.

Bacaklarını kaldırdı ve Adrian'ın beline doğru doladı. Birkaç dakika içinde Adrian içinde gidip gelmeye başlamıştı. İlk önce uzun uzun ve yavaş bir şekilde. Violet canını yakmamak için Adrian'ın kendisini tuttuğunu hissetti.

Kollarını Adrian'ın omuzlarına uzattı ve ona sarıldı. Sonra ellerini pürüzsüz ve ılık cildinde gezdirmeye başladı. Kasların olduğu yerlerde belirmeye başlayan ufak ter damlalarına dokundu ve bundan büyük bir haz aldı.

Arzular benliğini yeniden ele geçirmeye başlamıştı. Adrian kendisine ilk dokunduğunda hissettiği o tatlı heyecanı hissetti. Bu heyecan giderek büyüdü ve vücudu bu muhteşem arzuyla dolup taştı. Bedeni büyük bir dalgaçla yanıp tutuşuyordu. Ayrıca

parmaklarında başlayıp beynine kadar giden bir ihtiyaçla. En derinlerinde hissettiği ve onu çıldırtan bir ihtiyaç.

Violet inlemeye başladı.

Ama bu kez acıdan değil zevkten inliyordu. Ahlaksızca, istekli ve istediğini alacak şekilde. Tüm odayı dolduran tiz ve yüksek bir sesti bu.

Adrian içinde hareket ederken Violet onun ılık ve hızlı nefesini kulaklarında hissediyordu. Birden Adrian'ın vücudu kasıldı ve sarsılmaya başladı. Başını geriye doğru attı, yüz hatları keskindi. Yoğun ve vahşi bir tatmın yaşamış gibiydi ifadesi. Adrian üzerine doğru uzanırken Violet ılık bir ıslaklığın içini doldurduğu hissetti. Adrian nefes nefese kalmıştı. Başını Jeannette'ın boynuna yasladı.

Violet bekledi. Bu kadar mıydı? Hepsi bu muydu? Sanki daha fazlası gelecekmiş gibi hissetmişti halbuki.

Adrian düşüncelerini okumuş gibi hafifçe doğruldu ve Jeannette'in üzerinden ağırlığını aldı. "Bekleyemedim. Bir dahaki sefere daha iyi olacak, söz veriyorum sana."

Yatağın diğer tarafına uzandı. Yaklaşık bir dakika sonra yataktan kalktı.

Violet yorganı yüzüne kadar çekerek üzerini kapattı.

Adrian gidiyor muydu?

Su sesi duydu Violet. Adrian porselen bir kapta duran suyu yavaşça boşaltıp ve yerine temiz su doldurdu. Violet, halının üzerinde ilerleyen ayak seslerini duydu. Adrian yavaşça ona yaklaştı. Elinde içine su doldurduğu sarı çiçek desenleri olan porselen kap vardı.

Yanında durdu. Çıplaktı ama bu durum ona hiç utanç vermiyormuş gibiydi. Bacaklarının arasındaki deri ve adını bile söyleyemediği diğer organı ıslanmıştı. Violet bir bakış attıktan sonra hemen gözlerini kaçırdı.

"Üzerimi giymemi ister misin?"

Cevap vermedi. Veremedi.

Adrian elindeki kabı komodinin üzerine bıraktı, içinden aldığı bezle yatağı silmeye başladı.

Uzanıp da yorganı çekene kadar Violet yerinden kıpırdamadı. Yorgana sıkı sıkı sarılmıştı ve bırakmıyordu.

Adrian nazik bir sesle, "Haydi bırak," diye ısrar etti. Beri kalıba baturarak ıslattı ve fazla suyu sıktı. "Böyle daha rahat edeceksin."

Adrian orasını yıkamayı mı düşünüyordu?

Yanaklarına kan hücum etti. Biraz önceki yakınlıklarına rağmen utançla kızarmıştı yüzü. "Ben... ben sonra kendim yaparım."

"Şimdi yaparsam daha kolay olur. Sen rahatla, sevgilim." Yeniden yorganı çekmeye çalıştı. "Seni gördüm sonuçta. Böyle utangaçlık yapmana gerek yok."

Haklıydı. Onu görmüştü ve hayal bile edemediği şekilde dokunmuştu ona. Jeannette bu durumda utangaç olmazdı. Burada olsaydı muhtemelen Adrian'ın yanına kedi gibi kıvrılmıştı. Ne kadar nefret etse de Violet, Jeannette gibi davranmak zorundaydı.

Lanet olsun. O anda Jeannette'i düşünmek istemiyordu. Hiç sırası değildi. Orada, Adrian'la baş başayken.

Sıktığı ellerini gevşetti ve Adrian'ın yorganı açmasına izin verdi. Kasıklarından nevresime akan ve geceliği üzerinde leke oluşturan kanı gördüğünde şok oldu. Böyle kanayacağını düşünmemişti hiç. Masumiyetini kaybetmenin canını neden bu kadar yaktığını anlamıştı.

Adrian'ın elindeki ıslak bez soğuktu. Ama o birleşmelerinin izlerini yok ederken tenine değen serinlik Violet'in hoşuna gitmişti. Adrian işini bitirene kadar gözlerini kapatıp bekledi. Dokunuşu, tıpkı bir ebeveyn bebeğe dokunması gibi sakin, nazik ve sevgi doluydu.

"Sana yeni bir gecelik getireyim mi?" diye sordu. Elindeki bezi kabın içine bıraktı.

Violet kendisine baktı. Yırtılmış bluzu, kan lekesi olmuş etekleri görünce başka bir gecelik giymenin daha iyi olacağını düşündü. Ama havluındaki gecelikleri hatırlayınca vazgeçti.

Başını iki yana sallayarak, "Sabahlığım olabilir," dedi.

Adrian getirmek için ayağa kalktı.

Önce kendi üzerini giyindi, sonra odanın ortasına giderek yere fırlattığı sabahlığı alarak bir şey söylemeden yatağın kenarına bıraktı. İçindeki su pembeleşmiş olan kabı alarak kısa bir süre uzaklaştı. Adrian'ın arkasını dönmesini fırsat bilen Violet ayağa kalkarak yırtılmış geceliğini çıkardı ve ince sabahlığını giyindi. Bütün düğmelerini ilikledi ve tekrar yatağa uzandı.

Adrian kısa bir süre sonra yanına geldi ve yorganı Violet'in çenesine kadar çekti. Yüzüne gelen saçlarını arkaya doğru attı. "Keşke seni dinleseydim, sevgilim. Senin sözünden şüphe etmemeliydim. Söz veriyorum bir daha asla olmayacak."

Şimdi Violet kendisini suçlu hissetmeye başlamıştı. Yalan söylediğini düşündüğü için ondan özür diliyordu ama onun tüm varlığı bir yalandan ibaretti. Onun başka biri olduğunu sanıyordu. Eğer Jeannette orada olsaydı Adrian o gece özür dilemek zorunda kalmayacaktı. Zaten muhtemelen özür dilemek için bir nedeni olmayacaktı.

"Bu gece diğer odada uyumamı ister misin?" diye sordu Adrian.

Jeannette'in ona iyi geceler dileyip arkasını döneceğini ve yalnız uyumak isteyeceğini düşünmüştü.

Ama Violet gözlerini kaldırıp ona bakmaya başladı. Sevdiği adama bakıyordu. Aralarında ne olursa olsun istediği adamı görüyordu. Violet yan tarafa uzandı ve yatağın boş tarafındaki yorganı kaldırdı.

Adrian bir an durakladı ama yavaşça yatağın diğer tarafına doğru yürüdü. Violet, kuştüyü yastığına gömüldü.

Adrian yanan birkaç mumu söndürdü ve oda karanlığa büründü. Violet duyduğu seslerden, Adrian'ın üzerindekini çıkardığını ve yatağa geldiğini anladı. Adrian'ın ağırlığıyla yatak vücudunun şeklini almıştı.

Sırt üstü uzandılar. İkisinin de gözleri, karanlıkta görünmeyen ve yatağın üst kısmını kaplayan tüle doğru bakıyordu.

Bir süre sonra Violet Adrian'ın iç çektiğini duydu.

"Canını yaktığım için özür dilerim hayatım," dedi. "Daha nazik olmadığım için çok üzgünüm. Öyle olmalıydım. Yarın her şey daha güzel olacak."

Violet yutkundu. Boğazında bir şey düğümlenmiş gibiydi. Sonra yan tarafa dönerek Adrian'a yaklaştı. Kolunu Adrian'ın koluna doladı ve çenesini omzuna yasladı. "Geç oldu, haydi uyu," diye fısıldadı.

Adrian kolunu Violet'e sardı. O da Adrian'ın pürüzsüz ve ılık göğsüne koydu başını. Kalp atışlarını dinlemeye başladı. Bu ritmik ses onu rahatlatıyor ve sakinleştiriyordu.

Gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Sabah olduğunda hizmetçisi Agnes perdeleri çekerek Violet'i uyandırdı. Yepyeni bir günün taze sarı ışıkları tıpkı bir çift el gibi Violet'in yakasına yapışıyor ve onu uyanmaya zorluyordu.

Violet homurdanarak yatağında döndü ve en yakın yastığı alarak gözlerini güneşten korumak için yüzüne bastırdı.

Yastık Adrian gibi kokuyordu. Erkeksi ve hafif misk kokulu. Çok tatlı.

Önceki gecenin hatıraları aklına gelmeye başlayınca birden gözleri açıldı. Yatakta yalnızdı. Adrian'ın ne zaman uyandığını merak etti.

Agnes; "Günaydın, Ekselansları. Sizi böyle erken uyandırdığım için özür dilerim. Ama Ekselansları en geç sekizde yola çıkmak istiyor," dedi.

Violet görüşünü kapatan saçlarını yüzünden çekerek, "Öyle mi?" diye sordu.

Hizmetçi kız Violet'ın direnmesini bekliyormuş gibi baktı. Tıpkı Jeannette'in yapacağı gibi. Violet o an Jeannette'i hayal etti. Muhtemelen yeniden yatağına girer ve hizmetçiye dükün paşa gönlü ne zaman isterse gidebileceğini ama kendisinin uyumaya devam edeceğini söylerdi.

Ancak Violet'ın sabah sabah asilik edecek enerjisi yoktu. İkizinin çocuksu aksilikleri onun en kötü özelliklerinden biriydi. Jeannette gibi davranması gerekiyordu ama o sabahtan itibaren ikizinin bu huyunu değiştirmeye karar verdi. Hizmetçiler evliliğin onu değiştirdiğine ve olgunlaştırdığına inanabilirdi. Bu durumun onları büyük bir yükten kurtaracağını biliyordu Violet.

"Kahvaltınız hazır, Ekselansları. Yatağınıza getirmemi ister misiniz?"

Violet pencerenin yanındaki küçük masada kahvaltı etmek isterdi ama Jeannette'in en azından bir bardak çay içmeden yataktan kalkmayacağını biliyordu.

"Evet Agnes, burada yapacağım."

Agnes hanımının rahat oturabilmesi için arkasındaki yastıkları dik konuma getirdi ve tepsiyi kucağına yerleştirdi. Violet'in sabahlığının altında hiçbir şey olmadığını gördüğü halde bir şey söylemedi. Yırtık ve kanlı gecelik hakkında da bir yorum yapmadı. Sadece, Violet'in dün gece fırlattığı sandalyeden lekeli geceliği aldı.

"Mavi seyahat kıyafetinizi hazırladım, Ekselansları. İsterseniz başka bir kıyafet çıkarayım."

Violet çok sevdiği limon marmeladı sürdüğü kızarmış ekme-

ğini yerken Agnes'e boş boş baktı. Moda hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Modadan daha az bildiği bir şey varsa, o da ikizinin giyim zevkiydi. Shakespeare'den alıntı yapması ya da tarihi bir olayı tartışmasını isteselerdi seve seve yapardı ama kıyafetler onun alanı değildi. Bir anda paniklemeye başladı. Kendine gelene kadar birkaç saniye daha geçti, sonrasında durumu toparlamaya başladı.

"Evet, mavi elbise olur. Teşekkür ederim. Şimdi izin verirsen kahvaltımı bitirmek istiyorum."

Agnes, "Ah, elbette Ekselansları," diyerek reverans yaptı. "Birkaç dakika sonra sizi giydirmek için gelirim."

Violet başını salladı. Kardeşi gibi davranmak için kendisine sıcak bir çay doldurdu. Agnes odadan çıkar çıkmaz çaydanlığı bıraktı ve derin bir nefes aldı.

Bu oyunu daha ne kadar sürdürebilecekti?

Günü kurtaracaktı artık. Daha doğrusu onun durumunda anı kurtaracaktı.

Yaklaşık iki saat sonra Violet, Agnes'in seçtiği zarif, menekşe rengi elbisesiyle merdivenlerden aşağı indi. Elbisesine uyumlu, yumuşak oğlak derisinden yapılmış şapkası, eldivenleri ve yüksek topuklu ayakkabıları şıklığını tamamlıyordu. Kendisinin hiçbir zaman hissetmediği soğukkanlı bir tavırla geç kalmasının umurunda olmadığını göstermeye çalışıyordu.

Jeannette neredeyse hiçbir zaman bir yere vaktinde gitmezdi.

O sabah birdenbire vaktinde aşağı inerse hiç şüphesiz onun Violet gibi davrandığını düşünürlerdi.

Adrian çıkmak için hazırdı. Saat neredeyse dokuz buçuk olmuştu.

Violet Adrian'ın çatık kaşlarını gördü. Ama Adrian onu fark eder etmez yüzü değişti ve gülümseyerek ona doğru geldi. "Günaydın sevgilim," diyerek yapmayı alışkanlık haline getirdiği şe-

kılde Violet'ı bileğinden öptü. "Umarım rahat uyumuşsundur."

Adrian'ın kendisine dokunmasıyla artık aşina olduğu bir heyecan kapladı bedenini. Dün gece vücudunda öptüğü ve dokunduğu diğer yerleri hatırladı. Kanının yüzüne hücum etmesini engellemek için kendini tüm iradesini kullanmaya zorladı.

"Evet, çok iyi uyudum. Ya sen?"

"Ben de."

Bakışları birbirini yakaladı. İkisi de uzun gece boyunca birbirlerinin kollarında uyumanın nasıl bir his olduğunu hatırladı. Sonra Adrian Violet'ın elini bıraktı, odadaki küçük masanın üzerinden ten rengi deri eldivenlerini aldı.

Yola çıkmaya hazır görünüyordu. O, erkeğin zarafetini temsil eden en iyi örnekti. Kar beyazı gömleği, devetüyü binici pantolonu, siyah beyaz çizgili yeleği ve parlatılmış uzun çizmeleriyle at binmeye hazırdı. Bedeninin sarsan bir rengi odada geniş ve güçlü omuzlarının her santimini açığa çıkarıyordu.

Açıkça gördüğü ve onun olduğu şeyi sormak istedi. "Sanırım sen onu kutlamak gidecekken değil mi?"

"Evet, sanırım için bir sakıncanız yoktur?"

"Hayır, elbette yok," diyerek yalan söyledi.

Yanında sıkıyönetimle bir kadın ve konuşabileceği biri olmadan geçirmeyi uzun uzun ve yalnız geleceği. Gözlüklerini olmadığı için gözlerini ve manzaraların da tadını çıkaramayacaktı. Artık hello de yalnız dolaşmak iyi olurdu. Sonuçta yalnız kaldığında başkasını gibi davranmak zorunda olmayacaktı.

Adrian eldivenlerini giydi. "Hazır mısın?"

Violet, Jeannette'in yapacağını bildiği bir tavır takınarak çenesini yukarı kaldırdı. "Hazırım."

İngiltere'nin güney kıyısındaki, Dorset'e, doğru at sürerken saatler geçip gitti. Adrian arabanın içinde eşiyle birlikte vakit geçir-

mektense, onunla konuşmaya cesaret edemediği için at sürmeyi tercih etmişti. Böyle bir karar verdiği için suçluluk duyuyordu. Artık öncekı geceden sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Belki Jeannette'in de buna ihtiyacı vardı.

Nasıl böyle büyük bir yanılgıya düşmüştü? Gerçeğe baktığından o kadar emindi ki. Üstelik muamlarını kendileri hakkında bilmesinin istemedikleri şeyleri öğrenmek gibi eşsiz bir yeteneğe sahip arkadaşı Theodore, "Toddy", Markham'ın çok güvenilir kaynaklarından topladığı bilgiler vardı.

Birçok kişi Toddy'yi kıyafet ve atlara gereğinden fazla para harcayan, ama daha önemli şeyleri pek de kafasına takmayan biri olarak tanırdı. Çok az kişi onun savaş sırasında İngiltere'nin en önemli ajanlarından biri olduğunu bilirdi. İç ve dış cephelerden çok önemli bilgiler topluyor ve bunları İngiliz Savaş Bürosu'nun en kademli yetkilileriyle paylaşıyordu. Adrian da bu önemli bilgileri anlattığı o kademli yetkililerden biriydi.

1811 yılında gerçekleştirilen ilk Budapeşte kongresinden aldığı diplomatik yetkiden sonra Adrian görevinden istifa etmek zorunda kalmış ve savaşın arka safhalarında rol almaya başlamıştı. Öfkeli ve kaynayan savaş alanını terkedecek, gizli kapaklı işlerin döndüğü geçitlere ve duman altı kararlık barınaklara geçiş yapmıştı. Böyle yerlerde, büyük bir kısmı vatan sevgisinden yoksun, para ve ustalıkları karşılığında bilgi vermeye hazır birçok karaktersiz ihbarcıyla tanışmıştı. Toddy, ülkesine hizmet etmek için bu işi yapan az sayıdaki soylu ihbarcılardan biriydi.

Uzun yıllar içinde Toddy ve Adrian arasında derin ve yakın bir arkadaşlık başlamıştı. Bu nedenle de evlenmeyi düşündüğü kız hakkında duyduğu bazı rahatsız edici dedikoduları onunla paylaşırken çok tereddüt etmişti. Toddy uyarmakta güç kalmıştı ama Adrian durum ne olursa olsun altından kalkabileceği konusunda ona güven vermişti.

Evet, dün gece durumun üstesinden gelmişti. Adrian pişmanlıkla düşündü olanları. Toddy'nin verdiği bir bilgi nasıl bu kadar yanlış olabilirdi?

Adrian'ın kır atı Merkür, nereden geldiğini görmediği bir güvercin sürüsüyle irkilerek yan taraftaki çakıllı yola girdi ve yapalamaya başladı. Duruşunu hiç bozmayan Adrian, bacaklarını ata doğru hastırarak atını düzgün yola yönlendirmeyi başardı.

Jeannette'in at arabasının camından kendisini seyrettiğini gördü. Bir elini kaldırarak iyi olduğunu işaret etti. O da başını salladı ve gözlerini başka tarafa çevirdi.

Belli ki Adrian'ın yolculuk şeklinden pek memnun değildi. Gözünde bir puan daha kaybetmişti. Adrian düşünmeye başladı. Evlendikleri günden beri, Jeannette'in ağzından balaylarını Dorset'te geçirmelerine dair bir şikayet duymamıştı. Bu çok ilginçti. Evlenene kadar bu konuda sürekli yakınmış ve söylemediğini bırakmamıştı. Tavırları aklına gelince Adrian iç çekti. Sanki Avrupa'ya gitmemeleri Jeannette'in tüm karakterini değiştirmiş gibiydi.

Evlendiklerinden beri Jeannette tümüyle farklı bir havaya bürünmüştü. Beklenmedik bir şekilde çok sakindi ve her şeyi kabullenmiş gibi bir havası vardı. Belki de evlenmeden önce babası onu karşısına almış ve onunla bir konuşma yapmıştı. Ama babasını iyi tanıyordu, böyle bir şey yapacak biri değildi. Wightbridge sadece kulübüyle, kumar oynamakla ve favori sporu olan avcılıkla ilgilenirdi, bunun dışındaki hiçbir şey onun ilgisini çekmezdi. Ama Adrian belki de bu konuda yanılıyordu.

Göz ucuyla bir kez daha Jeannette'e baktı. Çukurlu yolda araba sarsıldıkça sallanan ve şapkasının üzerinde duran kuş tüyüne takıldı gözleri.

Dün gece kontrolünü nasıl kaybettiğini hatırladı. Korkunç bir durumdu. Gençlik zamanlarından beri kendisini hiç bu kadar ira-

deniz hissetmemişti. Jeannette anlam veremediği tuhaf bir şekilde etkiliyordu onu. Rahatsız edici bir etkiydi bu. Bu sebeple onu öpücükleriyle uyandırmak istemişti. Tecrübeli ve düşünceli bir sevgili olduğunu söylerlerdi ve o da bunu kanıtlayacaktı. Ama Jeannette'in biraz daha uykuya ihtiyacı olduğuna düşünmüştü.

Bakireydi. Buna inanamıyordu.

Bunu düşününce ilkel bir tatmin duygusu kapladı tüm benliğini. Kasıklarına kanın hücum ettiğini hissetti. O güne kadar bu tür şeyler onu hiç etkilememişti. Ama onunla birlikte olan tek erkeğin kendisi olduğunu düşününce onu daha fazla istiyordu.

Jeannette de onu istiyordu. Masumiyetine rağmen, ateşli vücudundaki tutkuyu hissetmişti. Adrian onun arzusu alabilirdi. Onu tavlayıp gönlünü kazanabilirdi. Bilmesi gereken her şeyi ona öğretebilirdi. Gülümsedi ve onu eğiteceği anı sabırsızlıkla beklemeye başladı.

Bu şehvetli düşüncelerle eyerin üzerinde huzursuzca kıpırdandı ve gerginliğini atmak için omuzlarını hafifçe salladı. Kaşlarını çatarak kendisini başka bir şey düşünmeye zorladı. Sıkıcı bir şey. Ya da onu endişelendirecek bir şey. Birkaç gün önce konağında yaşanan talihsiz hadiseyi düşünmeye başladı.

Normalin aksine baharın serin, yazın da yağışlı geçmesi nedeniyle Derbyshire'daki nehirler ve kanallar taşmış ve sel olmuştu. Bölgedeki birkaç ev selden hasar görmüştü. Kiracılar da evlerini boşaltarak selden etkilenmeyen komşu ve arkadaşlarının evlerine sığınmıştı. Azgın suların yuttuğu evlerinden kaçarak uzaklaşan çiftçilerin yardıma ihtiyacı vardı. Adrian'ın yardımıyla bu aileler evlerini yenilemeye başlamıştı bile.

Selin etkisiyle tarladaki ürünler de zarar görmüştü. Hasat zamanının verimsiz geçmesi bekleniyordu. Herkes yakın zamanda güneş açmasını umut ediyordu. Eğer güneş açmazsa, Adrian bu

insanlara kış ayını atlatmaları için destek olacaktı. Gerekirse bu kıtlığı sona erdirmek için buğday ithal edecekti.

Bütün bunları düşününce balayı gibi önemli bir olay için bile Avrupa'ya gitmek içine sinmemişti. Jeannette'in de Adrian'ın görev ve sorumluluklarını anlaması gerekiyordu. Sonuçta o artık bir düşesti. Bu önemli geziyi bir sonraki yıl da gerçekleştirebilirlerdi. Görmeyi çok istediği yerlere gidip gezebilirlerdi. Ancak o zamana kadar sabırlı davranması gerekiyordu.

Araba durduğunda Violet kendisini hemen dışarı attı. Oturmaktan sıkılmıştı ve bacaklarını kullanmak ona iyi gelecekti. Birkaç seyis onlara doğru koşarak atlarla ilgilenmeye başladılar. Arabacı ve uşaklarla konuşmaya başladılar.

Violet sıkıntıdan boş boş etrafına bakmaya başlamıştı. Her şey çok bulanıktı. O da kendi dertlerine ve düşüncelerine daldı. Adrian'ı at sürerken izlemek bile ona pek zevk vermemişti. Adrian yolculuk boyunca genelde arabanın önünden gitmeyi tercih etmişti. Violet de gözlüksüz göremediğinden onu fazla seyredememişti. Midesi guruldamaya başladı. Kızarmış ekmek ve çaydan oluşan kahvaltısını çoktan eritmişti bile. Güzel bir yemeğe hayır demezdi.

Beklenen kişi sonunda gelmişti. Hancı hemen koşarak ön kapıyı açtı. Gülümseyerek onları karşıladı. Boyu çok uzundu. Kalın bir ceketin üzerine giydiği önlüğünün ipi ince belinden iki kez dolanarak bağlanmıştı. Dağınık turuncu saçları o kadar parlaktı ki kafasında ateş yanıyormuş gibi duruyordu.

"İyi günler, Ekselansları," dedi. "Eşinize de. Benim mütevazı müesseseme hoş geldiniz. Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir."

"Teşekkürler, rahat geçti. İstediğim gibi bir odanız var değil mi?"

"Elbette, elbette. Her şey hazır. Şuraya gelirseniz..."

Tam o anda büyük bir gürültü duyuldu. Ardından öfkeli bir

sesin bağırışları. Hanın arka tarafından siyah beyaz bir köpek fırladı. Arkasından, elinde bir sopayla yüzü kıpkırmızı olmuş iri yarı bir adam koşturuyordu. Köpek çamurlu toprağın üzerinde kaymasa uzaklaşıp kaçabilirdi. Ancak ayakları kaygan zeminin üzerinde zar zor ilerlediğinden adam ona yetişerek tasmasından tuttu ve zavallı hayvanı durdurdu.

Elindeki sopayı köpeğe savurduğunda korkunç bir gümbürtü duyuldu. Köpek yırtıcı bir ses çıkardı ve acı içinde kıvrandı. Korkudan titriyor ve adamın elinden kurtulmaya çabalıyordu. Violet hiç düşünmeden, içgüdüleriyle yerinden fırladı. Tek düşüncesi gözleri önünde yaşanan bu olayı sona erdirmekti. "Kes şunu! Hemen dur!" diye bağırdı.

Adam onu umursamadı ve köpeğe bir darbe daha indirdi. Hayvan acıyla havlayarak adamın sopayı tutan eline doğru dişlerini çıkarmaya başladı ve onu ısırmaya çalıştı.

Adam, "Demek beni ısırmak istiyorsun," diye söylenerek sopayı havaya kaldırdı.

Tehlikenin farkında olmayan Violet ona uzandı ve eldivenli elleriyle sopaya uzanarak onu durdurdu. "Sana durmanı söyledim."

Adam ona döndü. Araya giren biri olduğunu anlayınca gözleri öfkeyle parlamaya başladı. Bir sivrisinekten kurtulmaya çalışır gibi kolunu savurdu. "Sen de kimsin?" diye parladı. "Çekil git. Bu seni ilgilendirmez."

Bu iri yarı vahşi adam hayvanlara vurduğu gibi kadınlara da vurabilecek birine benziyordu. Violet korkuyla irkildi. Titredi ama olduğu yerde dimdik durdu. Öfkesi o kadar büyüktü ki tehlikeyi umursamıyordu. "Artık ilgilendiriyor. Bırak köpeği."

"Bu soysuz benim yemeğimi, turtamı çaldı. Dövülmeyi hak etti. İstediğimi yaparım, senin gibi bir şamarıktan emir alacak değilim."

"Açlıktan ölecek hale gelmese bu hayvan senin yemeğine dokunmazdı." Gözleri net görmemesine rağmen köpeğin içler acısı durumunu görebiliyordu. Zavallının kemiklerini saran irkilmiş siyah beyaz tüylerini görmek canını yakmıştı.

"Bu canavar bir hırsız işte. Sen de git kendi işine bak kadın yoksa kötü olur." Sopayı havaya kaldırarak bu kez Violet'in olduğu tarafa doğru sallamaya başladı.

"Bana da aynı şeyleri söyleyecek misin?" diyen bir ses araya girdi. Tıpkı ipekten bir yumruk gibi sesi hem yumuşak hem de ölümcüldü.

6. Bölüm

Adrian intikam meleği gibi adamın, eşinin ve köpeğin önünde dikildi. Onun sesiyle köpek bile havlamayı bıraktı ve sustu.

Adam durumu anlayarak yutkundu. Başını önüne eğerek, "Affedersiniz Bayım, sizi kızdırmak istememiştim," dedi.

Adrian adamın uzun burnuna bakarak iğrenç bir böcek görmüş gibi yüzünü ekşitti. "Beni kızdırmak için varlığın bile yeter. Eşinden özür dile."

Adam yeniden yutkundu. "Özür dilerim efendim."

Adrian, "Ekselansları diyeceksin," diye onu düzeltti.

Adamın fal taşı gibi açılan gözleri yerlerinden fırlayacakmış gibiydi. Kiminle konuştuğunu anlayınca aklı başına geldi. "Özür dilerim Ekselansları."

"Şimdi bu zavallı hayvanı bırak," diye emir verdi Adrian.

Adam, karşı koymak için güç topluyormuş gibi çok kısa bir süre duraksadı. Sonra gözden kaçmayan hırçın bir tavırla Adrian'ın dediği şeyi yaptı.

Köpek kaçarak uzaklaştı.

Adrian; "Şimdi sopayı bana ver," dedi.

"Sopamı mı? Sopamı ne yapacaksınız?"

"Sana onu bana vermeni söyledim."

Adam sopasını isteksizce Adrian'ın eline uzattı.

Herkes soluğunu tutmuş Adrian'ın ne yapacağını merak ediyordu. Sopayı eline aldı ve kaldırdığı dizinin üzerinde onu ikiye ayırdı.

Adam yeniden yutkundu.

Jeannette'in gözleri yerinden fırlayacak gibiydi.

Adrian hiç istifini bozmadan sopanın parçalarını adama uzattı. "Umarım bu sana sopanın bir silah olmadığını hatırlatır. Özellikle de savunmasızlar üzerinde kullanılmayacak bir silah olduğunu."

"Sopamı kırdın. Bu bana on pounda mal olacak."

"Dava açıp seni hapse tıkmamı tercih etmezdin herhalde. Eğer tek kelime daha edersen fikrimi değiştirebilirim."

"Ne için dava açacakmışsın? Aptal bir hayvanı dövdüğüm için mi?"

"Raeburn Düşesi'nin güvenliğini tehdit ettiğin için. Seni uygun şekilde cezalandıracaklarını bilsem köpek meselesini de gündeme getirirdim. Şimdi yok ol gözümün önünden, bir daha da karşıma çıkma."

Adam kızardı ve bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı. Sonra aklı başına gelmiş gibi arkasını döndü ve uzaklaştı.

Hancı koşarak onlara doğru geldi. Çaresizlikten ellerini ovuşturup duruyordu. "Ah Ekselansları, bu talihsiz olay için sizlerden çok özür dilerim. Benim müessesemde daha önce hiç böyle bir şey yaşanmamıştı. Onun bir daha buraya adım atmasını engellemek için elimden geleni yapacağım."

Adrian başını eğdi.

"Adam belalı. Duyduğuma göre eskiden askermiş, daha yeni satılmış. Biraz öfkeli. Galiba savaşta bu hale gelmiş," dedi Hancı.

"Belki de." Savaşın vahşiliği en iyi adamı bile bu hale getirebilirdi. Adrian bunu ilk elden tecrübe etmişti. Gaddar ve merhametsiz savaş koşullarında askerlerin zihinlerine nasıl çarpık düşünceler dolduğunu biliyordu. O da yıllarca kendine gelememiş, uzunca bir süre anıları kabuslarında yaşamaya devam etmişti.

"Ama bu savunmasız bir hayvanı dövmesini haklı çıkarmıyor. Ne sorunu olursa olsun fark etmez," diyerek tavrını koydu.

Hancı da ona katıldı: "Haklısınız."

Adrian eşine doğru döndü. Ama o çoktan gitmişti. Şaşkın bir şekilde ellerini beline koydu ve gözleriyle tüm bahçeyi taradı. *Şimdi başını hangi belaya sokacak acaba?*

Adrian onu gördü. Violet ahırın yan tarafında saklanmaya çalışan köpeği bulmaya gitmişti. On bir, on iki yaşlarında bir çocuk süpürgenin ucunu samanlara doğru sokarak köpeği saklandığı yerden çıkartmaya çalışıyordu. Ancak savunmaya geçen ve dişlerini gösteren köpeğin oradan çıkmaya niyeti yoktu.

Delikanlı gayretli ve heyecanlı bir sesle "Onu çıkartırım ben, Hanımefendi," dedi.

"Dur lütfen. Böyle yaparak onu daha da fazla korkutuyorsun." Violet zarif elbisesinin kirlenebileceğini düşünmeden yere eğildi. Sadece korkmuş hayvana odaklanmıştı. Yumuşak ve sakin bir sesle ona seslenmeye başladı: "Geçti canım geçti. Sana kimse zarar veremeyecek. Bundan sonra sana kimse dokunamayacak."

Köpek hareket etmedi ancak artık titremiyordu. Kehribar gözleri Violet'e bakıyordu.

"Her şey yolunda. Haydi oğlum. Bana gel oğlum. İyileşeceksin."

"Jeannette," diye seslendi Adrian. Sesi sakindi ancak keskin ve sert bir tonu vardı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun? Köpek dövüldü ve yaralandı. Dikkatli olmazsan seni ısıracak."

"O beni ısırmaz. Çok tatlı bir köpek. Tatlı bir köpeksin sen değil mi?" Violet köpeğe döndü. "Tatlı köpek." Korkmasına gerek olmadığını kanıtlamak istercesine parmaklarıyla "gel" işareti yaparak köpeğe doğru uzandı.

"Jeannette!" Adrian onu geri çekmek için yanına geldi ama Violet ondan kurtularak köpeğe uzandı.

Köpek onu koklamaya başladı. Pembe dilini çıkararak yavaşça elini yalamaya başladı.

"Gördün mü? O iyi. O iyi bir köpek."

Köpek dostça kuyruğunu salladı. Hızlı hızlı salladığı kuyruğu yerdeki tozları kaldırıyordu. Violet'in elini yalamaya devam etti ve soğuk siyah burnunu onun avucuna bıraktı. Sonra yavaşça ayağa kalktı. Beyaz bayrak sallar gibi kuyruğunu havaya kaldırarak sallamaya başladı. Samanların içinden çıkarak Jeannette'in eteklerine dolandı.

"Şuna bakar mısınız?" diye bağırdı delikanlı. Büyülenmiş gibiydi.

Adrian rahatlamıştı. Ne kadar kötü durumda da olsa köpeğin eşine zarar vermeyeceğini anlamıştı.

Açlıktan zayıflasa da hâlâ güçlü bir hayvandı. Dişleri isterse Jeannette'in zarif ellerini tek hamlede ısırarak yiyebilecek kadar büyüktü. Boyu Violet'in beline kadar geliyordu. Köpek Danua kurnasıydı. Tasmasını gören Adrian köpeğin bir sahibi olduğunu anlamıştı. Ama kimdi? Ve neredeydi?

Delikanlı, Adrian'ın aklından geçenleri anlamış gibi onlara köpeği anlatmaya başladı. "Bu köpek sahipsiz. Bahardan beri bu civarlarda dolanıyor. Şimdiye kadar kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermedi. Çer çöp yiyip duruyor. Benim patronu çileden çıkarıyor. Bütün gece çöpleri karıştırıp ortalığı dağıttığı için Bay Simmons çok kızıyor. Bugün nasıl bir cesaret geldiyse, gidip herifin yemeğini masasından çalmış."

Jeannette, "Bence çok cesur bir köpek bu," diyerek başını ve havaya kalkmış kulaklarını okşadı. Onun dokunuşuyla köpeğin gözleri kapandı. Geceyi Jeannette'ın kolları arasında geçiren Adrian, köpeğin neler hissettiğini tahmin edebiliyordu.

"Sahibi olmadığından emin misin?" diye sordu Adrian.

"Hayır, Bayım. En azından bildiğim kadarıyla yok. Eğer isterseniz sizin olabilir."

"Ah evet, Adrian. Lütfen biz alalım." Violet parlayan gözleri-

ni Adrian'a çevirdi. Adrian bu bakışların gücüne dayanabilecek bir bağışıklığa sahip değildi. Büyüleyici bir şekilde gözleri onu kendisine çekiyordu.

Adrian, "Bu ahmak köpeği ne yapacaksın ki?" diye sordu.

Violet gülümsedi. "Önce onun midesini dolduracağım, sonra da onu yıkayacağım. Ahırın kokusu var üzerinde sanki." Violet bunu söylerken burnunu kıvırdı. "Sağlığına kavuşunca çok güzel bir hayvan olacağından şüphem yok. Onun sevgiye ve ilgiye ihtiyacı var."

"Senin daha çok bir süs köpeği isteyeceğini düşünmüştüm. Bir spaniyel ya da fino gibi."

Violet vereceği cevabı düşünmek için sustu, ama sonra umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti.

"Eğer köpek alacak olsaydım dediğin gibi olabilirdi. Ama ne kadar büyük olursa olsun bu köpeğin bir eve ihtiyacı var. Onu bırakıp gidemeyiz. Sonuçta o vahşi adam gelip yeniden köpeği dövebilir. Eğer onu arkamızda bırakırsak endişelenmekten gözüme uyku girmez."

"Belki de köyden bir aile ona bakmayı kabul eder," diye öneride bulundu Adrian.

"Çocuğu duydun. Aylardır sahipsiz dolaşıyormuş. Eğer birisi onu istemiş olsa çoktan alırdı."

Delikanlı, "Hanımefendi haklı, Bayım," diye araya girdi. "Buradakilerin ona bakması için ellerindeki avuçlarındaki her şeyi yedirmeleri lazım gelir. On kiloluk ikiz çocuk doğursalar aynı hesap."

Adrian delikanlının konuşma tarzına dudaklarını kıvırdı. Sakince eşine döndü. Jeannette'ın hayvanlara karşı böyle bir sevgi duyduğunu bilmiyordu. Bu özelliği genellikle kardeşi Violet'te görmüştü. Onun zavallı yaratıklara olan sevgisini herkes biliyordu. Ama belki de karısını hafife almıştı. Belki de ikiz kardeşiy-

le düşündüğünden daha fazla ortak özelliği vardı. Dün gece, bir daha asla ona öyyargılı davranmayacağına dair yemin etmişti.

"Onu gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

Violet'in yüzü aydınlandı. "Evet, evet. Hem de çok."

"O zaman artık bir köpeğin var sevgilim."

Violet sevinçle "Ah Adrian," diye bağırdı ve kollarını Adrian'ın beline doladı.

Adrian da ona sarıldı ve mutlu mutlu gözlerinin içine baktı. "Beni affettin mi?" diye sordu nazik ve samimi bir tonla.

"Affetmek mi?" Violet'in gözleri büyüdü. Yanakları kızardı. Adrian onun dün geceyi düşündüğünü anladı. Sözlerini düzeltmek için. "Yani balayımızda seni bu kasabaya getirdiğim için."

Violet rahatladı ve ona daha sıkı sarıldı.

Yavaşça, "Sana bu konuda hâlâ dargınım. Gönlümü alman o kadar kolay değil. Ama sonuçta buradayız ve en iyi şekilde anın tadını çıkarmalıyız. Bu yüzden cevabım evet. Ekselansları, affedildiniz."

Adrian gülümsedi. Violet'in dudakları da aynı şekilde aralandı. Dudakları birleşecek kadar yakındı. Ama Adrian etraflarında insanlar olduğunu düşündü. Bahçede olduklarına göre handaki insanlar da onları görüyor olabilirdi. Ona kalsaydı Adrian görgü kurallarını umursamaz ve istediği zaman onu öperdi. Ama Jeannette'in toplum içinde böyle bir şey yapmak konusunda ne düşündüğünü bilmiyordu.

İstemeden de olsa onu bıraktı.

"İçeri gidip yemek yiyelim mi?"

"Evet, bu harika olur. Çok acıktım. Ama Horatio ne olacak?"

"Horatio kim?"

"Köpeğimiz. Ona Horatio adını koydum. Bence bu çok cesur ve güzel bir isim. Yaşadığı bunca şeyden sonra böyle bir ismi hak ediyor."

Adrian'ın yüzünü bir gülücük kapladı. "O zaman Horatio sizin sevgilim. Haklısın onu burada bırakamayız." Delikanlıya el işareti yaparak yanına çağırdı. "Oğlum, bize ıp gibi bir şey bul."

"Hemen, Bayım."

"Ekselansları diyeceksin, Robby," diyerek onu düzeltti Bay Timmons. "Bu Bay ve Bayan, Raeburn Dükü ve Düşesi. Sen de onlara doğru şekilde seslenmelisin."

Robby yutkundu. "Özür dilerim Bayım, özür dilerim Hanımefendi. Beni şey demek istedim. Ekselansları demek istedim. Hemen ıp getiriyorum." Hafifçe başını eğerek Robby alıra doğru koşturdu.

Adrian delikanlıya iyi bir bahşiş bırakmayı düşündü.

Adrian, "Yemek istiyoruz, Bay Timmons," diyerek hancıya döndü. "Köpek için. Biftek olabilir. Ya da tüm bu tantanaya neden olan turtalardan bir tane olabilir. Görünen o ki köpeğimiz turta seviyor."

Güneş en tepe noktasına ulaştığında Dorset'e vardılar. Ufuğa doğru uzanan derin uçurumların aşağısında kayalık sırtlar oluşmuştu ve bu eğimli kayalar sıra halinde okyanusa kadar ulaşıyordu. Deniz gri ve mavi tonlarına bürünmüştü. Güneş ışınlarının üzerinde parladığı beyaz köpüklü dalgalar kıyıya vuruyordu. Manş Denizi tüm ihtişamı ve güzelliğiyle ayaklarının altındaydı.

Nefes kesici bir manzara.

Violet, Adrian'ın konağına giden yol boyunca ilerleyen at arabasının içinden denizi seyrediyor ve gözlüğü olmamasına rağmen bu görkemli manzarayı görebiliyordu. Denizin sığ kısımları, içindeki yosunların ve çalıların canlı yeşil rengini almıştı. Ağaçtan ağaca konan kuşlar ötüşerek birbiriyle oyun oynuyor, buldukları buğday taneleriyle karınlarını doyuruyorlardı. Onların denizde yaşayan akrabaları martılar ise balık avına çıkmıştı. Ya-

vaşça, daireler çizerek uçan beyaz martılar masmavi gökyüzünde hareket katıyordu.

Horatio ayaklandı, arabanın bir ucundan ötekine dolaşıyor ve koca kafasını camlardan uzatarak ağzı açık bir şekilde manzarayı seyrediyordu. Violet kendisini daha iyi hissediyordu. Tıpkı bir çocuk gibi keyiflenmişti. Denizin tuzlu ve canlandırıcı kokusunu içine çekiyor, bu koku burnunda tatlı ve kuru bir etki bırakıyordu.

Violet yalnızca bir kez deniz görmüştü. Sekiz yaşına girdiği yılın yazında annesinin kuzeni Chester'ların evine gitmişti. Bu geziyi çok iyi hatırlıyordu çünkü Jeannette grip olduğu için onunla birlikte gelememişti. Aksi annesi evde bir hastayla uğraşmanın ona yetip artacağını söylemişti.

Bu nedenle Violet, Kent'e gönderilmişti. O da evini özlemek yerine bu maceradan keyif almaya başlamıştı. O anda nasıl hissettiğini hâlâ hatırlıyordu. Özgürlük ve Chester'ların çocukları Jeff ve Sarah ile denizde oyun oynamanın ona verdiği keyif. Üçü birlikte akşama kadar oyun oynar, sonra da güneşten kavrulmuş bir şekilde, kıyafetleri lekeli, ayak ve bacakları kum içinde eve dönerlerdi. Chester'lar onları azarlamazdı. Sadece başlarını sallarlardı. Sonra bakıcı eşliğinde banyo yapar ve yemeklerini yerlerdi. Hayatının en güzel zamanını geçirdiği o anları hâlâ hatırlıyordu.

Violet'in eve dönmesiyle Jeannette'in keyfi kaçmış ve onun Manş Denizi'nde geçirdiği günler hakkında tek bir kelime bile duymak istemediğini söylemişti. Adrian balaylarını güney kıyısında geçireceklerini söylediğinde belki de bu yüzden o kadar büyük tepki vermişti.

Violet çocukluğunda yaptığı gibi dalgalarda oynayamayacak olsa da burada geçirecekleri tatilin çok iyi geleceğini biliyordu. Yine de, gerçek kimliğini ele vermemek için her hareketine dikkat etmesi gerekecekti. Manzarayı çok beğenmesi onu zor duruma düşürebilirdi. "Jeannette" balayları için burayı seçmelerinden ötürü Adrian'ı affedebilirdi, ama kesinlikle hayran kalmazdı.

Bu nedenle heyecanını bastırmak için Horatio'yla ilgilenmeye karar verdi. Hanım neredeyse kendisini ele veriyordu. Ikızı, ancak yaramazlık yapmadıkları sürece hayvanlara katlanabiliyordu ve öyle bir zulüm karşısında ne kadar kötü hissetse de hiçbir zaman kendisinin yaptığı gibi bir hayvan için bu kadar mücadele vermezdi.

Violet uzanarak Horatio'nun kadifemsi başını okşadı. Horatio da ona dönerek memnuniyetini belirtercesine pembe dilini çıkardı. Violet bu davranış karşısında gülümsedi ve taşıdığı endişelere rağmen kalbinin hafiflediğini hissetti.

Araba çakıl taşlarıyla dolu yolda ağır ağır ilerledi ve sonunda eskimiş altın taştan duvarları olan üç katlı Gürcü tarzında bir konağın önünde durdu. Adrian ailesinin yazlık köşklerinden birinde kalacaklarını söylememişti. Onun söyledikleri gördüğü şeyi tanımlamaya yetmiyordu.

Öncelikle, çok büyük bir evdi. En az kırk odası varmış gibi duruyordu. Büyük araziye kaplayan heybetli bir yapıydı. Konağın duvarlarına sıralanmış pencerelerin camları güneş ışığında parlıyor ve göz alıyordu. Zemin katta hizmetçi girişi bulunuyordu. Bahçeden yükselen, paledyen taşlarla süslenmiş kolonlu şık merdivenler ana girişe uzanıyordu.

Ancak evin tüm heybeti bahçedeki güllerle karşılaştırılınca soluk kalıyordu. Pembe ve kırmızı yüzlerce gül evin etrafını sarıyor ve tıpkı cennete dokunacaklarmış gibi pencere kafeslerine doğru uzanıyordu.

Güllerin kokusu. Violet kendisini şimdiye kadar duyduğu en güzel parfümle yıkanmış gibi hissetti. Derin bir nefes çekti ve anın tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

Burası hayatı boyunca gördüğü en güzel ve romantik yerdi.

İkisi aptaldı. Violet onunla yer değiştirdiği için bir kez daha memnun oldu.

Arabanın kapısı açıldı ve Horatio dışarı fırladı. Bir ileri bir geri giderek keyifli bir şekilde havladı. Violet, Adrian'ın yanına gelip elini tutmasına fırsat tanımak için ağır ağır ayaklandı. Adrian elini belinde tutarak onu yavaşça arabadan indirdi.

Violet yere adımını attıktan sonra Adrian, "Sonunda geldik," dedi. "Uzun bir yolculuktu." Jeannette'in sessizliği onu korkutmuş ve biraz çekinerek sormak istediği soruyu sordu. "Ne düşünüyorsun, hayatım?"

Violet memnuniyetini belirtmemesi gerektiğini biliyordu. İkisi doğanın güzelliğinden hiçbir zaman fazla etkilenmemişti. Böyle şeyler ona pek bir şey ifade etmiyordu. Ancak Violet o anda gerçek hislerini saklayamadı. "Kesinlikle muhteşem."

Adrian'ın gözleri yumuşadı. Yüzünü bir gülümseme kaplad ve kısılan gözlerinin etrafındaki minik çizgiler belirginleşti. Sağ yanağında bir gamzesi vardı. Violet elini Adrian'ın yanağına götürmemek için kendisini zor tuttu. Kalbi göğsünün içinde hızlı hızlı atıyordu. Tıpkı okyanusun kıyıyı dolduran dalgaları gibi içi aşkla doldu.

Ona yalan söylemişti. Oradaki varlığı bile bir gün cezasını çekeceği bir suçun kanıtıydı. Ama o anda hiç pişmanlık hissetmiyordu. O anda Adrian onun kocasıydı ve ona aitti.

Adrian'ın bakışları değişti, gözlerinde aniden gelen bir tutkunun belirtileri vardı. Ana girişin önünde toplanan hizmetçilerin önünde Adrian'ın onu öpüp öpmeyeceğini düşündü Violet. Yaklaşık bir düzine insan evin sahiplerini karşılamak için bekliyordu.

Onda olmamalarını istedi Violet. Adrian'la yalnız kalmak istedi.

Horatio onlara doğru koştu ve heyecanlı bir şekilde kuyruğunu sallayarak Adrian'ın önünde durdu. Onları yakalayarak azarlayan bir dadı gibi anın büyüsünü bozmuştu.

Adrian bir kaşını kaldırarak teslim olmuş gibi gülümsedi. "Gidelim mi sevgilim?"

Violet Adrian'ın uzattığı koluna girdi ve onu takip etmeye başladı.

Adrian onu ilk önce konağın değişmez hizmetkârlarıyla tanıştırdı. Oldukça güleç ve neşeli olan Grimms'ler yaşlı bir çiftti. Bay Grimm, iki bahçıvan ve bir bahçe görevlisiyle bahçeye ve konağa göz kulak oluyordu. Bayan Grimm ise evin hizmetçisi ve aşçısıydı. Onun da iki yardımcısı vardı. Biri sofrayı kurma ve toplama işlerine bakan utangaç Susie'ydi. O kadar çekingendi ki onları doğru düzgün selamlamamıştı bile. Diğeri ise mutfakla ilgilenen hafif topluca ama güzel bir kız olan Cynthia'ydı. Onların dışında diğer tüm hizmetçiler Winterlea'dan gelmişti. Arabacı Josepha. Uşaklar Robert ve Harry. Adrian'ın oda hizmetçisi Bay Wilcox ve Violet'ın hizmetçisi Agnes. Ayrıca ihtiyaç olduğunda yardımcı olmak üzere getirilmiş üç hizmetçi Tina, Nancy ve Leah.

Violet utangaçlığını saklamaya çalıştı. Hizmetçilerin önünde utanması onu zor duruma düşürebilirdi. Ancak yine de Jeannette'in kolaylıkla halledebileceği şeyi, kralları layık bir otorite pelerinini giymeyi başaramıyordu.

Sınıf farklılığına rağmen Violet hizmetçilerin de hayatları ve ihtiyaçları, umutları ve hedefleri olan insanlar olduğunu düşünüyordu. Evindeyken birçok hizmetçiyle çok yakın ilişki kurmuştu. Onların ailesinden görmediği toleransı ve anlayışı onlara göstermişti. Hizmetçiler hiçbir zaman onun sessiz ve çalışkan yapısını, dil ve tarih gibi entellektüel konulara olan ilgisini eleştirmemiş ya da onunla dalga geçmemişlerdi. Onu olduğu gibi kabul etmişlerdi ve Violet de onlara aynı şekilde davranıyordu.

Bunu ve düşes olarak içinde bulunduğu konumu düşünerek her birini sıcaklık ve takdir duygusuyla selamladı. Evlilik tebriklerini kabul ederken minnettarlıkla gülümsedi.

Violet onların da Adrian'a taptıklarını ve onu memnun etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını anladı. Adrian'ın tavırları rahattı. Ancak babasının yaptığı gibi olmasa da bir otorite kurmayı başarıyordu. Adrian'ın savaşa katıldığını biliyordu. O bundan bahsetmese de Violet onun bir savaş kahramanı olduğunu biliyordu. Onun savaşta da askerlerine böyle davranıp davranmadığını merak etti. Onlar da Adrian'a böyle saygı duyuyor olmalıydı. Onun için ve ülkeleri için her şeyi yapabileceklerini, hatta hayatlarını verebileceklerini düşündü.

Herkesle tanıştıktan sonra merdivenleri çıkmaya başladılar. Horatio da onları takip etti. Violet geriye dönüp ona baktı ve onu içeriye alamayacağını anlayınca içi burkuldu. Bu bakımsız haliyle içeri girmesi olmazdı.

"Biriniz köpeğimle ilgilenebilir misiniz?" diye sordu. "Banyo yapması ve beslenmesi gerekiyor. Sonra da yürüyüşe çıkarılması."

Tüm gözler düşesin yanında duran kocaman köpeğe çevrildi ve ortama bir sessizlik hakim oldu. Herkes bu canavarla nasıl baş edeceğini düşünüyordu.

Robert öne çıktı. Ela gözlü, kısa kesilmiş saçları olan istekli, genç ve sırım gibi bir delikanlıydı. "Ben ilgilenirim, Ekselansları. Köpekleri severim. Çocukken dört tane köpeğim vardı. Gerçi hiçbiri bunun kadar büyük değildi." Horatio'ya doğru eğildi. "Biz çok iyi anlaşacağız."

"Teşekkürler, Robert."

Uşak, Horatio'yu tasmasından tutarak kenara doğru çekmeyi çalıştı. Köpek kıpırdamadan öylece durdu, Violet'ten ayrılmak istemiyor gibiydi.

Violet eğilerek köpeğin başını okşadı. "Robert'la git. Korkacak bir şey yok. Seni temizleyecek, besleyecek. Sen de dinlenmeksin. Yarın sabah tekrar görüşeceğiz."

Horatio Violet'ın söylediği her kelimeyi anlamış gibi kıpırdandı. Kurtarıcısından uzaklaşacağı için mutsuzdu. Bir süre sonra kuyruğunu indirdi ve Robert'ın onu götürmesine izin verdi.

Violet kendisini topladı. Birden yaptığı şeyin farkına vardı. Yine hayvanla konuşmuştu. Acaba Adrian onun Jeannette'inkine benzemeyen tavırlarından şüphelenmiş miydi? Gözlerini kaldırdığında Adrian'ın onu beklediğini gördü. Yüzünde bir şüphe belirtisi yoktu.

Violet çenesini kaldırdı. "Ben de aynı şeyi istiyorum," dedi. "Banyo ve yemek hazırlansın. Yol yorgunu gibi hissediyorum."

Bayan Grimm iri vücuduna rağmen kuğu gibi süzülerek işleri halletmeye koyuldu. "Elbette Ekselansları, nasıl isterseniz. Size odanızı göstereyim."

Hizmetçi merdivenleri tırmandı. Dük ve düşes de onu takip etti.

Violet banyo yaptı. Agnes de onu sakin bir ev yemeği için giydirmeye başladı. Soluk sarı renkte puantiyeli muslin kumaştan şık bir bluz ve deniz yeşili uzun bir etekten oluşan elbisesi çok rahattı. Agnes yeşilin onun gözlerini daha da ortaya çıkardığını söyleyerek itiraf etmişti.

Violet Adrian'ın yanına geldiğinde onun, kasaba hayatıyla pek örtüşmeyen zarif ve şık siyah takım elbisesi içinde çok yakışıklı göründüğünü düşündü. Yemek salonuna geçmeden önce oturma odasında biraz sohbet ettiler.

Bayan Grimm özenerek hazırladığı ihtişamlı yemekleri sırayla ekselanslarının beğenisine sundu. Ahududu soslu kızarmış güvercin rosto. Güzelce kabarmış hamur içine yerleştirilmiş tavuk ve mantar sote. Biftek ve kremalı pırasa. Limon, kebere otu ve dereotu eşliğinde alabalık. Muhteşem bir şekilde hazırlanmış tüm yemekler, peynirli baharatlı suflé ve içi doldurulmuş patlıcanla birlikte, ara yemekler eşliğinde sofraya sunuldu. Masada çeşit çeşit salata, çeşni ve ekmek bulunuyordu. Bayan Grimm son olarak peynir ve taze meyvelerden oluşan hafif bir tatlı sundu.

Bir önceki gecenin aksine Violet yemekleri büyük bir iştahla yedi. Violet aç olmasının yanında, ortaya konulan aşçılık yeteneklerini ve katlanılan tüm zahmetleri takdir edercesine normalde yediğinden çok daha fazlasını yemeyi başardı. Elinden geldiğince bütün yemekleri tatmaya çalıştı ve yediği her şeyin çok lezzetli olduğunu düşündü.

Yemekten sonra zarif porselen bardağından kahvesini yudumlarken, "Rayan Grimm'i nereden buldun? Çok yetenekli bir aşçı," dedi.

Adrian Stilton çedar peynirliyle bir armut dilimini ağzına götürürken, "aslında o beni buldu," diye açıklama yaptı. "4 yıl önce bu konağı satın alırken Grimm'ler de konakla birlikte bana kaldı. Bu benim için çok büyük bir şans oldu."

"Bu evi neden aldın? Pek tatil için kullanılabilecek bir yer değil burası."

Adrian armut dilimlerini ağzına götürürken bir kaşını kaldırdı, "bazıları için öyle olabilir ama benim için değil. Aslında doğruyu söylemek gerekirse ben burayı konumu için aldım. Sonuçta savaş sona erdiğine göre bunu sana söylememde bir sakınca yok. Eskiden Savaş Bürosu için bazı gizli işler yapardım. Doğrudan Kanal'ı gören bir evin sahibi olmanın bazı avantajları var. Kumsal özel ve korunaklı bir bölge. Özellikle gecelerde sessizce buluşup görüşülebilecek eşsiz bir yer."

Violet çok şaşırdı. Adrian aslında bir ajan olduğunu mu söylüyordu? Violet'in aklına el altından verilen mesajlar ve gizli kapaklı buluşmalar geldi. Çok ilginç diye düşündü. İngiliz ajanlar Adrian'ın kumsalına gidip geliyor ve savaşla ilgili hayati öneme sahip mesajları ona taşıyordu. Adrian'ın annesi Fransız'dı. O da muhtemelen Fransızcayı ana dili gibi konuşabiliyordu. Güvenilir ve saygıdeğer bir asker. Deniz kenarında evi olan bir aristokrat.

Violet duyduğu sıra dışı durumları sindirmeye çalışırken Adrian konuyu değiştirdi.

"Bu müthiş tatlıdan yemek istemediğine emin misin?"

"Hayır, bu akşam yiyebileceğimden çok daha fazlasını yedim zaten. Eğer biraz daha yersem oturduğum yerden kalkamayacağım."

"Merak etme. Eğer kalkamazsan ben sana yardım ederim."

"Yardım etmek mi? Şişman olduğumu mu söylüyorsunuz Ekselansları?"

"Tanrı aşkına tabii ki değil. Aslında biraz kilo alsan iyi bile olur. kemiklerin görünüyor."

Rahat ortam, lezzetli yemekler ve oynadığı rol birleşince Violet'e bir cesaret gelmişti.

"Demek biraz göbek büyütmemin sizin için bir mahsuru yok?" Adrian'ın bu soru karşısında nasıl bir cevap vereceğini merakla ve heyecanla bekledi.

"Sen de sevgili aşçımız gibi biraz geniş ve yuvarlak olursan, güzelliğine hayran olmam için daha fazla sebebim olacak," diyerek gülümsedi.

Kalbi hızla çarpan Violet'in dudakları da gülümsemeyle kıvrıldı, "Ama dikkatli ol," diye söylendi. "Biliyorsun kilo alırsam yeni kıyafetler almam gerekir."

Adrian başını geriye atarak kahkaha attı.

Kahveler içildi, tabaklar toplandı, mumlar söndürüldü ve gece ilerlerken uyku vakti de yaklaştı. Ana merdivenin başında ayrıldılar. Violet Adrian'ın yanında yatıp yatmayacağını bile soramayacak kadar utangaçtı. Kızarmamaya çalışarak merdivenlerden çıktı.

Agnes ona utanç verici bir başka gecelik giydirdi. Bu defa pembeydi. Transparan ama dantelsiz, incecik deniz kabuğu biçimli elbise giymişti. Yatak odasına açılan oturma odasında, şeftali rengi ipekten bir koltuğa çöktü. Normalde bu rengi çok se-

verdi. Başka zaman olsa, şeftali ve krem renklerine bürünmüş bu güzel odayı incelerdi. Ama o sırada aklından başka düşünceler geçiyordu.

Adrian gelecek miydi? Ondan ne yapmasını isteyecekti?

Adrian yarım saat sonra, bir gece önce giydiği sabahlığıyla içinde odaya girene kadar bu soruları düşünüp durdu.

Violet'in gözünde anılar canlandı. Adrian'ın kahverengi kadife sabahlığının tenine nasıl bir his bıraktığını düşündü ve üstündekini çıkardıktan sonra teni kendisininkine değdiğinde nasıl ılık ve ipek gibi bir dokunuşu olduğunu.

O yanına gelirken Violet gözlerini indirdi ve nefesini tuttu.

Adrian, "Kart oynamak ister misin?" diye sordu.

Violet gözlerini kaldırdı ve ona baktı. Onu yanlış mı duymuştu? "Kart oyunu mu?"

"Evet." Elinde bir deste kağıt tutuyordu. "Daha erken. Farklı bir şey yapmak isteyebileceğini düşündüm."

Şaşkın bir şekilde, "kart oynamak istiyorsun yani," diye tekrar etti.

"Hmm... Sen bilirsin. Hearts oynayabiliriz. Ya da istersen vist."

"Şey... Hearts olabilir sanırım."

"Mükemmel bir seçim." Adrian sönmüş şöminenin yanında duran kiraz ağacından yapılmış masaya doğru giderek üzerindeki vazoyu aldı ve şömine rafına kaldırdı. İki tane sandalye çekti ve kartlarını karıştırmaya başladı. Violet'in hâlâ yerinde oturduğunu görünce, "haydi," diye seslendi.

Şaşkınlıktan dili tutulan Violet içine dolan hayalkırıklığını dışarı yansıtmamaya çalıştı. Sonra ayağa kalkarak Adrian'ın karşısındaki sandalyeye oturdu. Kendi kartlarını aldı ve bulanık görünen kartlara gözlerini kısarak bakmaya başladı.

Gözlük. Gözlüğe ihtiyacı olduğunu nasıl unutmuştu? Adrian onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Gözlerini kıstığında bile

sadece rakamları görebiliyordu. En azından renkleri ayırt edebiliyordu. Kupaları ve karoları karıştırmamak için dua etti.

Adrian bir kaşını kaldırarak "bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, sadece kartlarıma bakıyordum." *Bakmaya çalışıyordum*, diye düşündü.

Violet bir şekilde durumu kurtardı. Oyun tuhaf bir ritimle ilerliyordu. İlk iki eli Adrian kazansa da Violet üçüncü elde ona yetişti. Adrian'ın ona anlattığı elma taşıyan arabayı ve pazara satmaya götürdüğü domuzlarını idare etmeye çalışan bir çiftçiyle ilgili eğlenceli hikayeyi gülerek dinledi. Ortamın rahatlığıyla sorunlarını unutmuştu.

Violet, "ben kazandım!" diyerek zaferle gülümsedi ve kartlarını masanın üzerine açtı.

"Evet." Adrian puanları hesapladı. "Hesaplarıma göre sen yirmi puan öndesin. Bir şans daha istiyorum."

"Peki, öyle olsun."

"Ama önce bir şeyler içelim. Ne istersin sevgilim?"

"Teşekkür ederim, ben bir şey almayacağım."

"Sen de bir şey iç. Yalnız başıma içmek hoşuma gitmiyor."

"Tamam, madem ısrar ediyorsun."

Adrian, Violet'in odasıyla kendisininkini birleştiren kapıdan çıktı. Elinde küçük bardaklarla geri döndü. Birini ona verdi.

Violet şüpheyle bardağın içindekini incelemeye başladı. "Bu nedir?"

"Konyak." Adrian bardağından bir yudum aldı ve koltuğuna gömüldü.

"Daha önce hiç konyak içmedim. Pek alkol kullanmıyorum biliyorsun."

"Biliyorum. Ama farklı şeyler denemekten hoşlanabileceğini düşünüyorum."

Adrian haklıydı. Bu Jeannette'in hoşuna giderdi. O sıra dışı

ve yanak şeyleri denemeye bayılırdı. Violet bardağını kaldırıp kokladı. Kokusu tatlı, ancak bir o kadar da keskindi.

"Beni sarhoş etmeye çalışmıyorsun değil mi?" diye sordu.

"O bardakta bir yudum içki var. Onunla sarhoş olman mümkün değil. Hem seni sarhoş edip ne yapacağım ki?"

"Bir sonraki oyunu kazanırsın belki de."

Adrian güldü, onun gülüşü Violet'i içkiden daha fazla çarpmıştı. Adrian içkisinden bir yudum daha aldı, sonra bardağını bir kenara bırakarak kartları karıştırmaya başladı.

Violet bardağını kokladı ve sallayarak içkinin dairesel hareketini izledi. İkizinin bunu deneyeceğini biliyordu. Sonuçta onun ikizi gibi olması gerekiyordu. Ayrıca artık evli bir kadındı. Yeni bir şey denemenin ona ne gibi bir zararı olabilirdi ki?

Violet içkiyi kafasına dikti ve öksürmeye başladı. Boğazı, tıpkı bir el yapıştırıp da sıkıyormuş gibi yanıyordu. Öksürmeye devam etti, zor nefes alıyordu.

Adrian yanına gelerek sırtına hafifçe vurdu.

"Birden hepsini içmemeliydin."

Birkaç dakika daha öksürdükten sonra kendinde konuşma gücünü buldu ve "bu korkunç bir şey. Neden bu şeyi içiyorsun?" diye sordu.

"O kadar da kötü değil. Biraz alışman lazım. Pratik yapmak gerekiyor."

"Evet, ne demezsin. Benim yerime sen pratik yapabilirsin."

Adrian kartları bölerken Violet'e alaylı bir şekilde baktı. "Bu, dünyanın hiçbir yerinde bulamayacağın en iyi kalite konyak. Napolyon'un kendi özel mahzeninden getirildi."

"Şunu söyleyebilirim ki İmparator'un çok kötü bir damak tadı varmış."

Adrian gülümsedi ve oyuna başladı.

İlk turu Violet kazandı ve puan farkını açtı. Adrian sonraki

iki oyunu kazanarak farkı kapattı. Violet hem kendisine hem de Adrian'a bir şeyler kanıtlamak istercesine kendisine konyak koydu. Alkol vücudunda bir ateş yakmıştı. Kanı ısındı, kasları gevşedi. Tadı hoşuna gitmemişti ama bu içki düşündüğü kadar da kötü değildi. Bardağını kenara koymadan önce bir yudum daha aldı.

Sıra kendisine geldiğinde en büyük kartı çekti.

"Ne çektin? Bakıyorum çok keyiflendin."

"Asla söylemem," diye diretti Violet.

Adrian bir kart çekti, kupa dördü attı. Sonra uzanarak Violet'in masanın üzerinde duran elini tutarak parmaklarını okşamaya başladı. Vücudu Adrian'ın dokunuşuyla ürpermişti.

Violet yutkundu ve oyuna odaklanmaya çalıştı. Bir kart aldı ve elinde tutması gereken kartlardan birini attı. "Kafamı karıştırmaya çalışıyorsun galiba."

Adrian şaşkın bir tavırla, "Öyle mi? İşe yarıyor mu peki?" diye sordu.

"Hiç de bile."

Ama işe yarıyordu. Violet ne kadar çabalasa da kendisini oyuna veremiyordu.

Violet bir kez daha elini masanın üzerine koyduğunda Adrian bu kez elini tutarak kendisine çekti bileğine bir öpücük kondurdu. Violet elini çekmedi, içgüdüsel olarak Adrian'ın çenesini ve yanaklarını okşamaya başladı. Adrian da ona yaklaşarak parmaklarını ağzının içine aldı.

Violet'in nefesi tutuldu. Adrian dilini parmaklarının arasında gezdirirken dizleri titremeye başladı. Gözleri birbirine kilitlendi. Violet büyülenmiş gibiydi. Diğer parmaklarına da aynı şeyi yapmasına izin verdi. Adrian parmaklarını ve avucunu öperken Violet titremeye başladı. Sanki sadece parmaklarına değil vücudunun her yerine dokunuyordu.

Adrian'ın sihriyle nefes nefes kalmıştı, tüm vücudu karıncala-

atıyordu. Diğer elinde duran kartlar masanın üzerine düştü.

Adrian, "Oyunu bitirelim mi?" diye sordu sessizce. Dilini Violet'ın avucunda gezdirmeye başladı. Sonra bileğine doğru uzandı. Violet'ın parmakları titriyor ve kasılıyordu.

"Ne oyunu?" diye sordu.

"Yanıma gel."

7. Bölüm

Adrian elinden tutarak Violet'i yanına çekti. Kucağına otururken Violet'ın bacakları titriyordu.

Adrian, "Öp beni, sevgilim," diye bastırdı. "Öp beni."

Sonra kollarını Violet'ın beline sararak kendisine yaklaştırdı ve bekledi.

Violet yalnızca baktı, şaşırmıştı ve ne yapacağını bilemiyordu. Onun kendisini öpmesini bekliyordu. Adrian'ın ihtiyacını kalçalarının altında hissediyordu, ama o her şeyi kendisine bırakmıştı. Bir önceki gece, Adrian'ın verdiği fiziksel tepkimeyi rahatsız edici bulmuştu. Bu gece ise onun kolları arasında rahattı, konyak başını döndürüyordu ve tek istediği şey ona yakın olmaktı. Ona dokunmak, tadına bakmak ve onun da kendisini istediğini bilmek.

Violet Adrian'ın heykel gibi düzgün hatlarına, koyu renk etkileyici gözlerine baktı. Dudaklarını incelerken kirpikleri aşağıya doğru kaydı. Dokunuşunu bekler gibi güçlü ve erkeksi dudakları aralanmıştı.

İsteklı ancak kararsız bir şekilde dudaklarını Adrian'ınkine bastırdı. Kelebeğin kanat çırpışı kadar yumuşak bir şekilde dudakları birbiri üzerine dokunmaya başladı. Vücuduna ateşten oklar vuruyor gibi hissediyordu.

Adrian uysal bir şekilde başını sandalyeye yaslamış ve Violet'ın istediği şekilde onu keşfetmesine fırsat tanımıştı. Violet de korkusunu unutmuştu. Aslında, aralarındaki fiziksel yakınlığa dair duyduğu tüm tereddütleri ve nedenlerini unutmuştu.

Ona dokunmak istiyordu. Parmaklarını Adrian'ın saçlarında dolaştırmaya başladı. Saçları canlı ve ipek gibi yumuşaktı. Violet gözlerini kapatarak dudaklarını araladı ve istekli bir şekilde Adrian'ın dudaklarına bastırdı. Sonra beklemeye başladı. Adrian'ın onu almasını, dün gecekı gibi onu kontrol etmesini ve üstünlük kurmasını bekliyordu.

Ancak tereddütlü dokunuşlarına Adrian'ın karşılık vermediğini görünce Violet geri çekildi.

"Beni neden öpmüyorsun?"

"Öpüyorum."

"Hayır, yanı neden beni dün gecekı gibi öpmüyorsun?"

"Bunu mu istiyorsun? Eğer bunu istiyorsan bana söyle. Bu gece tamamen senin emrindeyim sevgilim. Neyi nasıl istiyorsan öyle olacak. Eğer yavaştan almak ıstıyorsan, öyle yapacağız. Eğer hızlanmak istiyorsan, öyle olacak. Bana ne istediğini, neyi arzuladığını söyle."

"Peki ya ne istediğimi, ya da neyi arzuladığımı ben de bilmiyorsam?"

"İçgüdülerine güven. Onlar sana ne istediğini söyler."

Violet yutkundu ve onu durdurmaya kararlı olan sinir bozucu gerginliğini üzerinden atmaya çalıştı. "Öp beni," diye emir verdi.

Adrian yavaşça dudaklarını Violet'inkine bastırdı.

"Hayır, daha sert."

Adrian onu daha sertçe öpmeye başladı.

"Dün akşam yaptığın gibi, dudaklarını aralayarak."

Dediklerini yaptı. Violet'ın bedenini baş döndürücü bir his kaplamıştı. Onun kendisini beklediğini fark edince Violet de bir sonraki adımı attı ve diliyle ona dokundu. Başta çekingendi. Ama yavaş yavaş cesaretlenerek dudaklarını çılgınca Adrian'a bastırdı. O da Violet'e cevap verdi, aynı şekilde öptü. Dudakları, dilleri ve dişleri birbirlerine kenetlenmişti. Violet ona daha da yaklaştı.

Soluk soluğa kalana kadar öpüştüler. Akciğerleri oksijen için yalvarana kadar dudakları ayrılmadı. Violet alnını Adrian'ın çenesine yaslayarak soluklandı.

Adrian Violet'ın kulağına eğilerek "Başka ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Dün gecenin hatıraları bir bir gözünde canlandı. Onu utançtan yerin dibine geçirebilecek şehvetli anlar. Ama bu kez utanmadı. Huzursuzca geriye doğru çekildi ve "Dokun bana," diye fısıldadı.

"Nereme?"

Neresine dokunmasını istediğini biliyordu ama bunu sözcüklere dökemedi. Bunları açıkça söyleyemiyordu. Ama ona gösterebilirdi. Vücudu arzuyla kıvranıyordu.

Gözlerini kapatarak Adrian'ın elini tuttu ve göğsünün üzerine koydu. "Buraya," dedi. "Buraya dokun."

Adrian, Violet'ın kendi avuçları için yaratılmış gibi duran göğüslerine dokunmaya başladı. Onu okşadı. Tutkular bir çiçek gibi Violet'in içinde açmaya başladı, tıpkı evinde dış duvarında kıvrılarak yükselen güller gibi kıpkırmızı olmuştu. Zevkten çıldırtan derin ve yasak hisler vücut ısısını arttırmaya başlamıştı.

Adrian Violet'ın sabahlığının düğmelerini çözdü ve omuzlarından aşağı bıraktı. Parmaklarını geceliğinin ince askısına geçirerek yavaşça kollarından indirmeye başladı. Hafifçe indirdikten sonra "Devam edeyim mi?" diye sordu.

"Evet."

Adrian'ın ılık parmakları çıplak göğüslerine dokunmaya başladığında hafifçe inledi. Adrian onu öptü, hafifçe ısırdı ve okşadı. Onu gıdıklıyor, heyecanlandırıyor ve arzularını açığa çıkarıyordu. Kokusu Violet'in zihninde yüzüyor ve ona baş döndürücü bir zevk veriyordu. Adrian ara ara geri çekilerek dokunduğu kadının vücuduna bakıyordu. Sonra başparmağıyla göğüs uçlarını okşamaya başladı. "İstiyor musun?"

Violet Adrian'ın neyi sorduğunu anladı ve yapmayı planladığı şeyi ne kadar istediğini fark etti.

Adrian Violet'ı hafifçe geriye çekerek aralarına bir boşluk açtı. Violet'in tenine bu kez dudaklarıyla, diliyle ve dişleriyle dokunmaya başladı. Ürperen ve duyduğu zevkle inleyen Violet'in vücuduna ısı ve haz dalgaları yayıldı. Elini kaldırmaya çalıştı. Ona dokunmak istiyordu ama dirseğine dolanan gecelik askısı kolunu kaldırmasını engelliyordu.

Onun tutkusunu ve uğraşısını gören Adrian uzanarak askıyı çekerek kopardı. Violet'ı geriye doğru çekerek üzerindeki geceliğini tamamen çıkarttı.

Violet yutkundu ve gülmeye başladı. Birkaç saniye sonra Adrian üzerine eğilip dudaklarını vücudunda gezdirmeye başladı.

Violet Adrian'ın saçlarını ve boynunu okşadı. Bu Adrian'ı daha da cesaretlendirdi. Elini aşağıya doğru indirmeye başladı. Violet'in kasıldığını hissedince gözlerini kaldırarak ona baktı.

"Çok mu erken?" diye sordu. Elini Violet'in dizlerine koydu. Cevap beklerken dizkapaklarını okşamaya başladı. Parmaklarıyla bacaklarına dokunurken Violet'in karnına ağrılar giriyordu.

Titreyerek başını kaldırdı. "Bilmiyorum, galiba erken," dedi. Adrian'ın yanaklarını öpmeye, dudaklarının tadını içine çekmeye başladı. Başı dönüyordu. *Çok lezzetli* diye düşündü. "Hayır hayır. Erken değil." Arzuyla iç çekti ve kendisini ona bıraktı. "Yapabilirsin."

Hemen ardından Adrian'ın cevabı geldi. Dudaklarını Violet'e bastırarak tadını hissetmeye ve onu, sadece ikisinin olduğu bir dünyaya çekmeye başladı. Violet zihni bomboş, hislerine teslim oldu.

Adrian Violet'in yüzünü, boynunu ve omuzlarını öperken elleri de vücudunda geziniyordu. Hafifçe bacaklarını aralayıp parmaklarını kısa tüylerin sardığı aralığa doğru bastırdı ve

ıslaklığı keşfetmeye başladı. Violet başını Adrian'ın omuzlarına yaslayarak çaresizce kendisini Adrian'a bıraktı.

Adrian'ın yaktığı görkemli ateşin içinde hapsolmuştu. Vücudu yanıyordu. Çok sıcaktı. Alevler bedenini ele geçirmiş gibiydi. İnlemesi sert bir rüzgarın uğultusunu andırıyordu. Anlamlandıramadığı bir ihtiyaç vücudunu sarıp sarmalamıştı. Hisler bir sarmal gibi aşağıdan yukarıya doğru ilerlerken o da Adrian'ın sabahlığına sıkıca tutundu. Tam kıyısına gelmişti. Neyin kıyısına diye düşündü. Tam o sırada Adrian ona muhteşem cevabı verdi. Uçurumun kıyısından düşer gibi çılgın bir his kapladı içini.

Vücudu zevkten kasılırken hafifçe bağırdı. Tıpkı zalim ve anı bir dalga gibiydi. Önce boğulacak gibi olmuş, sonra suyun yüzeyine çıkarmıştı onu. En sonunda kıyıya vurarak güvenli bir karaya ulaşmıştı.

Tatmin hissiyle inledi ve kendisini Adrian'a yasladı. Vücudunun her sinirinden elektrik akımı geçiyordu sanki. Yine de kendisini çabucak toparladı. Adrian onu yeniden doruğa çıkarmak için davrandı. Vücudunu yeni bir açlık kaplamıştı. Açgözlü ve doymaz bir açlık.

"Yapamam," diye bağırdı. Vücudunun verdiği tepkiye kendisi de şaşırmıştı.

"Yaparsın," diye üsteledi. Elleriyle Violet'in saçlarını okşadı. Başını tutarak dudaklarını Violet'in dudaklarına bastırdı. Dili, derinliklerine ulaşırken elleri de bir yandan çılgınca daha aşağılarda geziniyordu.

İnanılmaz bir rahatlama hissiyle çığlık attı. Vücudu parçalarına ayrılıyor gibiydi.

Bu ses Adrian'a büyük mutluluk verdi. Onu doruğa ulaştırdığını anlamıştı. Hem de iki kez. Violet halsizce Adrian'a yaslandı, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Violet'in çığlık

tından geçen soluk mavi damarlara ve güzel göğüslerine dokundu. Kendi kendine, biraz daha bekleyebilirim diye düşündü.

Kendine gelmesi için Violet'e süre tanıdı, sonra ayağa kalkmasına yardım etti. Dengesini kaybetmemesi için bir elini beline sardı. Geceliği Violet'in belinden yere düşmek üzereydi. Adrian yavaşça çekerek ipek gecelliği Violet'in ayaklarına indirdi.

Durdu. Violet'ın ellerini belindeki kemerin üzerine götürdü. "Açmama yardım eder misin?" diye sordu.

Violet hafifçe titredi ve duraksadı. Kemere dokunarak yavaşça açmaya başladı. Sonra hızlandı ve tüm benliğiyle kemeri çıkarmaya çalıştı. Sonunda Adrian'ın tüm vücudu karşısındaydı.

"Tamamen çıkarmama yardım et."

Violet ellerini Adrian'ın omuzlarına götürerek sabahlığını yavaşça kollarından aşağıya bıraktı. Sabahlık, yerde duran gecelliğin üzerine düştü. Adrian Violet'ın elinden tutarak yatağa götürdü. Birlikte yatağa uzandılar.

Parmaklarını Violet'in yanaklarında gezdirmeye ve dudaklarına küçük öpücükler kondurmaya başladı. Sonra ise hafifçe inleyerek geri çekildi.

Violet'ın kafası karışmıştı. Neden onu öpmüyordu? Neden dokunmuyordu? Neden dün gece yaptığı gibi almıyordu onu? Tatmin olmadığı belliydi. Kaskatı vücuduna bakarak tatmin olmadığını anlayabiliyordu.

Hafifçe doğrularak "Adrian?" diye seslendi.

Adrian ona doğru uzanarak saçlarıyla oynamaya başladı.

"Efendim?"

"Sen... Sen yapmayacak mısın?"

"Ne yapmayacak mıyım?"

"Yani... Sen de zevk almak istiyorsun değil mi?"

"Sen zevk aldın mı tatlım?"

Çıplaklık yanında uzanırken, öyle bir anda kızarmamayı ba-

yapamayacağını düşündü. Ama başardı. Gözlerini önüne indirdi ve "Zevk aldığımı biliyorsun," dedi.

Adrian gülümsedi. "Sevindim."

"Peki ya sen?"

"Sana söylemiştim. Bu gece senin gecen."

"Ama ben... Ben seni bu şekilde bırakamam." Gözleri Adrian'ın sertleşmiş uzvunu işaret ediyordu. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hımm... Çok sorun değil." Duraksadı. "Tabii yardım etmek istemiyorsan."

"Yardım mı?"

"Yani sevişmek sevgilim. Bana dokunmak ve öpmek. Tamamen senin insafına kaldım. Benim rahatlamam tamamen senin ellerinde."

Violet ona bakakaldı. Ne yapacağını bilemez bir halde öylece durdu. Bu gece bu adamı anlayamıyordu. Ona dokunmak ve öpmek mi? Adrian'ın ona dokunup öpeceğini düşünmüştü. Tabii daha fazlasını yapacağını da. Önceki geceden kareler aklına geldiğinde kasıldı. Vücudunu yeni bir arzu dalgası kaplamıştı. Önceden böyle zevklerin var olduğunu hayal bile edemezdi. Adrian'a dokunduğunda o da böyle hissediyor muydu? Tecrübesizliğine rağmen ona istediği zevki verebilecek miydi?

Duyduğu ihtiyaç ona işkence ederken Adrian bekledi. Violet önerisini kabul etmez ve bir adım atmazsa o an ölebileceğini düşündü. Tanrı aşkına, ya yanına uzanıp uyumak isterse? Bu düşüncenin verdiği acıyla dişlerini sıktı.

Sonunda duaları kabul oldu. Violet'ın soğuk elleri göğsünde, kollarında ve omuzlarında gezinmeye başladı. İçindeki arzu cehennemi giderek daha da büyüse de kendisini uzanmaya zorladı. Vücudu Violet'in saf dokunuşları altında kıvranıyordu. Kaslarını, kalçalarını, dizlerini ve bileklerini okşadı. Hatta ayaklarını

bile. Her yerine dokundu. Bu dokunuşlarına en çok ihtiyaç duyan yer hariç her yerine ...

Kollarını başına doğru kaldırarak vücudunu Violet'in dokunuşlarına açtı.

Violet, "İyi misin?" diye sordu. Sözleri tereddütlüydü. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Biraz daha fazla zevk alsam ölürdüm herhalde," dedi. Violet'e baktığında bakışlarından onu anlamadığını fark etti. "Yani, çok hoşuma gidiyor demek istiyorum," dedi.

"Doğru mu yapıyorum?"

Adrian gülmemek için kendisini zor tuttu. Dokunuşu o kadar tatlıydı ki tecrübeli cariyelere bile ders verebilirdi. "Evet," diye yanıtladı onu.

"Seni öpeyim mi?"

"Evet, lütfen," derken sesi kaya gibi sertti.

Ama Violet onun beklediği yerden başlamayarak onu şaşırttı. Göğüs uçlarını öperken saçları üzerine değmeye başladı. Dilini uzatıp daireler çizmeye başladığında Adrian'ın vücudu yerinden fırlayacak gibi oldu.

Uzanıp çenesi, yanaklarını, boynunu öpmeye başladığında Violet'in kendine güveninin arttığını düşündü.

Dudakları karnına dokunduğunda hafifçe mırıldandı. Aşağılara doğru indikçe bu ses inlemeye dönüştü. Violet dizlerinin arkasını öpüp içine çekerken bütün vücudu ürperdi.

Sonra onun erkekliğine dokundu. Küçük parmakları hafifçe erkeklik organına dokunurken Adrian'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Ah, çok sıcaksın," diye fısıldadı Violet. "Sert ama yumuşak, tıpkı kadife gibi."

Adrian'ın ağzından sert ve boğuk bir ses çıktı.

Violet elini çekti. "Canını mı yaktım?"

"Hayır. Hayır, kesinlikle."

Gözleri buluştu. Adrian uzanarak elini tuttu ve elini yeniden çıldırdığı yere götürdü. Adrian'ın dokunuşlarını ne kadar çok istediğini fark edince Violet şaştı.

Çok hızlı öğreniyordu, neredeyse ona yetişmişti.

Adrian dayanamayacağını anladığında Violet'in elini çekerek onu yatırdı ve üzerine uzandı. Çılgınca onu öpmeye başladı. Arzuyla yanıyor, ihtiyaç duyduğu şey onu çıldırtıyordu. Elleri de Violet'in vücudunda gidip geliyor, onu okşuyor ve bu oyunda onun da kazanmasını istiyordu.

Bu arada Violet de ona dokunuyordu. Kokusuyla her yerini sarmıştı. Onu, kıvrımlı dokunuşlarıyla cezbediyor ve sarıp sarmalayarak aklını başından alıyordu.

Violet Adrian'ın fırtına gibi esmesine izin verdi. Duyuları tutkunun esiri olmuştu. Gözlerini kapattı ve sıcak kanının damarlarında akışını hissetti. Vücudundaki nabız noktaları çılgınca atıyordu. Acı çekiyordu sanki. Daha önce hiç hissetmediği kadar boşluktaydı. Sanki kalbinin dolması, çalınması gerekiyordu.

Onun çalması gerekiyordu.

Ancak o an geldiğinde, Adrian'ın onunla bütünleşmek istediğini hissettiğinde duraksadı. İçindeki arzuya rağmen bütün vücudu kasıldı.

Adrian üzerine doğru uzandı. Titriyordu, hazırdı, ama Violet'in duraksadığını fark edince o da durdu. Elini yanağına götürerek gözlerine baktı.

"Ne oldu? Sorun nedir?"

Bunları sorduktan hemen sonra sorunun ne olduğunu anladı. Korkuyordu. İlk birleşmenin verdiği acıyı hatırlamıştı. İlk kez sevиştiği o anı.

Bir anda yatağa uzanarak Violet'i tuttu ve onu üzerine kaldırdı. Bu gecenin onun gecesi olduğunu unutmaması gerekiyordu.

"Bu kez acımayacak," dedi. Parmaklarını göğüslerinden baş

layarak karnına kadar indirdi. Sonra arzularının yoğunlaştığı noktaya avucunu bastırdı.

"Buraya dokunduğumda nasıl hissediyorsun?" Parmaklarını Violet'ın bacakları arasında yavaşça gezdirdi. "İçinde olmam daha iyi hissettirecek söz veriyorum."

Adrian'ın dokunuşlarıyla bütün vücudu ürperdi.

"Bu gece sen beni al."

"Seni alayım mı? Ne demek istediğini anlamadım."

"Evet sen. Ciel." Violet'ın kalçalarını tutarak havaya doğru kaldırdı ve onu tam kasıklarının üzerine getirdi. Sonra ellerini tutarak kendi göğsünün üzerine koydu. "Bana dayanabilirsin."

Dayanmak mı? Bu düşünceyle gülümsemek için kendisini zor tuttu. Sonra arzu ve belirsizliğin getirdiği acıyla titredi.

"Eğer canın yanarsa istediğin zaman durabilirsin," dedi.

Bu sözler ona moral vermişti. Birkaç saniye duraksayıp yavaşça oturmaya başladı. Adrian'ın güçlü parçasının içini doldurduğunu hissetti. Ama haklıydı, bu kez hiç acı yoktu. Sadece derin ve etkileyici bir arzu duyuyordu. Kalçalarını hareket ettirerek onu daha çok içine aldı.

"Şimdi ne yapayım?"

"Hareket et. Yukarı ve aşağı. Tatmin olana kadar."

Dediği gibi yapmaya başladığında bunu neden istediğini daha iyi anladı. Vücutları birbirlerinin ihtiyaçlarını karşılıyor, açlıklarını doyuruyordu. İyi bir ritim yakaladı ve dalgalar vücuduna çarparken kendisini akışa bıraktı. Vücudu kontrolü ele alırken aklı işlevini kaybetmişti. Ağzından çıkan sesleri duyuyor ama kendisinden geldiğine inanamıyordu. Adrian'ın hızlı nefes alışını ve haykırışını dinliyor ama bundan utanmıyordu.

Ciğerlerine hava çekmeye çalışırken kasları gerginleşti ve bir kez daha kıyıya vurdu. Vücudu baştan aşağı titredi, kendinden

geçerken tüm benliğini tatmin duygusu doldurdu. Zihninde yıldızlar parlıyordu.

Bitkin ve tükenmiş bir halde Adrian'ın üzerine uzandı.

Adrian Violet'ın arkasına geçerek yeniden içine girdi. Kalçalarından tuttu, rahatlama isteğiyle çılgınlıyordu. Dakikalar sonra onu kavrayan rahatlama hissinin güçlü etkisi onu mlemeye zorlamıştı.

Mutluluğun ılık denizinde yüzerken yüzünü Violet'in nemli boynuna yasladı ve şok dalgalarının geçmesini bekledi. Başının dönmesi geçtiğinde ona baktı ve ancak o zaman Violet'in derin bir uykuya daldığını fark etti.

Violet yavaşça doğruldu, kollarını başının üstüne doğru götürerek gerindi. İçini tatmin duygusu doldurmuştu. Elini uzatarak Adrian'a dokunmak istedi, ama yatağın diğer ucu soğuk ve boştu.

Odayı dolduran ışığı fark edince sabah olduğunu anladı. Adrian'ın ne zaman uyandığını merak etti. Keşke yanında olsaydı. Daha şimdiden onu özlemişti. Adrian'ın yattığı yastıkta başının ağırlığıyla hafif bir çukur oluşmuştu. Yastığı alarak yüzüne bastırdı. Kokusunu içine çekti ve gülümseyerek bir önceki geceyi hatırladı.

İlk kez inanılmaz bir sevişme yaşamış ve ardından derin bir uykuya dalmıştı. Gece boyunca Adrian onu iki kez daha uyandırmış ve sevişmek istemişti. Adrian'ı en son içinde hissettiğinde şafak vaktiydi. Pembe ve turuncu renklerin birbirine karıştığı parlak güneş, karanlık geceye son verirken uykuya dalmıştı. Normalde çok bitkin olması gerekirdi ama uzun zamandır ilk defa kendisini çok iyi dinlenmiş hissediyordu. Bir kez daha derin derin içine çekti yastığın kokusunu ve sonra yataktan doğruldu.

Yatak odasının kapısı tıklandı ve açıldı. Agnes başını içeri uzatarak, "Uyandınız mı, Ekselansları?" diye sordu.

Violet çıplak vücudunu kapatmak için yorganı hızla üzerine çekti. "Evet, girebilirsin."

Agnes odaya girerek kapıyı kapattı. Elinde büyük bakır bir kap ve havlu tutuyordu. "Günaydın Ekselansları. Umarım uykunuzu almışsınızdır. Size sıcak su getirdim." Elindekileri şöminenin yanına bıraktı. "Ekselansları banyo yapmak isteyebileceğinizi söyledi. Küveti hazırlayayım mı?"

"Evet, çok iyi olur."

Agnes iplerinden tutarak kalın perdeyi açtı. Ilık güneş ışığı odanın içini doldurdu.

Violet, "Saat kaç?" diye sordu.

"Öğleni biraz geçti, Ekselansları."

"Öğlen mi? Hiç bu kadar geç kalkmamıştım!"

Agnes duraksadı, şaşırmış gibiydi.

Violet söylediklerinin farkına varınca hatasını düzeltmek için lafı çevirdi, "Yanı daha önce hiç kasabada bu kadar çok uyumamıştım. Sadece evimde bu kadar uyuyorum."

Bu cevap Agnes'i tatmin etmişti. Anlayışla başını salladı. Odanın uzak köşesindeki ceviz ağacından devasa gardırobu giderek büyük ağır kapısını açtı ve içinden bir sabahlık alarak Violet'e getirdi. "Ekselansları yolculuk nedeniyle yorulmuş olabileceğinizi düşündü ve sizi uyandırmadı."

"Ekselansları ne kadar da düşünceli," diye mırıldandı. Yataktan kalkarak sabahlığı giydi. Muhteşem bir kıyafetti. Uzun krem rengi satenden geceliğin üzerine zambak, lale ve süsen desenleri işlenmişti.

Adrian başka bir konuda daha düşünceli davrandığını fark etti. Geceliği ve Adrian'ın sabahlığı yerden kaldırılmış ve dürülerek sandalyelerden birinin üzerine konulmuştu. Masadaki konyak bardakları ve iskambil kartları da gitmişti. Violet geceyi hatırlayarak kendi kendine gülümsedi.

"Ekselansları harika bir adam," diye atıldı Agnes. "Bunları söylediğim için kusuruma bakmayın Ekselansları ama tüm hizmetçiler onun nezaketinden ve cömertliğinden övgüyle bahsediyorlar."

"Haklısın Agnes, ben çok şanslı bir kadınım." Agnes onun ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu, sonuçta Violet'in orada olması tamamen kaderin bir oyunuydu. Eğer her şey yolunda gitseydi onun yerinde kardeşi olacaktı.

Agnes Violet'in saçlarını topladığında kapı hafifçe vuruldu.

Agnes, "küvetiniz hazır," dedi.

Hizmetçiler Robert ve Harry büyük metal bir küveti odanın içine taşırken Violet de pencerenin kenarında dışarıyı seyretti. Beyler küveti yerleştirdikten sonra çıkarak ellerinde dört kova sıcak suyla geri döndüler. Suyu küvete boşalttıktan sonra kapıya doğru ilerlemeye başladılar.

Violet, "Robert, söyler misin köpeğim nasıl bu sabah?"

Robert ona döndü. Violet tam giyinmiş olmadığı için gözlerini yere indirerek konuşmaya başladı. "Çok iyi, ama biraz kilo alması gerekiyor. Dün akşam güzelce uyudu Ekselansları. Bu sabah da koca bir kap yemeği midesine indirdi."

Violet gülümsedi. "Çok sevindim. Giyinip kahvaltı etmekten sonra onu bahçeye getir, orada buluşuruz."

"Elbette Ekselansları. Bu sabah Bay Grimm'le yürüyüş yaptılar bahçede. Sonra da onu koşuya çıkardı sanırım."

Agnes, "Robert'te o koca köpeğe bakacak cesaret varmış," dedi. Hemen sonra söylediklerinin farkına vardı. Çekinerek "özür dilerim Ekselansları," dedi.

Violet şaşırarak, "Horatio'dan korkuyor musun?" diye sordu. "Korkmana gerek yok. Biliyorum büyük bir köpek ama aslında çok tatlı ve iyi huylu."

Violet hizmetçinin bakışlarından onun pek ikna olmadığını anladı.

Küvete doğru yaklaşırken derin düşüncelere daldı. "Aslında onu Düke benzetiyorum. Birçok açıdan bana onu hatırlatıyor."

Agnes yutkundu ve gülmeye başladı. "Düke mi? Anlayamadım Ekselansları."

"İkisi de heybetli görünüyor. Tehlike gördüklerinde korkunç olabiliyorlar. Ama yine de içten içe çok tatlılar. Senin de dediğin gibi dük çok iyi bir adam. Gerçekten altın gibi saf ve temiz bir kalbi var."

Violet işte o altın kalbi kandırıyordu.

Benliğini ele geçiren suçluluk duygusunu kovmaya çalışarak üzerinden sabahlığını çıkardı ve küvete girdi. Başını küvetin kenarına yaslayarak ılık suda rahatlamaya başladı.

Agnes'e "Kahvaltını hazırlar mısın? Bugün nedense kendimi çok aç hissediyorum," diye mırıldandı.

Bölüm 8

Hazırlıkları bir buçuk saat süren Violet evden dışarı adımını atmış ve kör edici parlak güneşin altında yönünü bulabilmek için elini yüzüne siper etmişti. Ayakkabıları kırık çakılların boyu boyunca uzandığı yoldan geçerken tuhaf bir ses çıkartıyor, kıyıdan esen ıhlamur rüzgar ise kavurucu güneşin etkisini azaltıyordu. Havada sert ve keskin bir koku vardı. Deniz ile güllerin tatlı bir parfümü gibiydi bu koku.

Violet gözlerini kapatarak içine çekti havayı. Rüzgar kollarında, saçlarında ve uzun eteklerinde yaramaz bir çocuk gibi dolaşırken Violet de anın tadını çıkardı.

Birkaç dakika sonra bir çift kol arkasından kavradı Violet'i. Uzun, güçlü ve erkeksi bir bedene yaklaştığını hissetti. Bütün geceyi o bedene sarılarak geçirdiğinden hemen fark etti yanındaki adamın varlığını.

Yüzünden kocaman bir gülümsemeyle, "Adrian," diye fısıldadı.

Adrian başını indirerek dudaklarını Violet'in boynunda ve çenesinde gezdirdi. "Tünaydın tatlım. Ama sanırım sana hâlâ günaydın demem lazım."

Violet elleriyle Adrian'ın yüzünü tuttu. "Bunun için kendini suçlaman lazım. Agnes'e beni uyandırmamasını söyleyen sensin."

Adrian Violet'in başını kaldırarak dudaklarına ve yanaklarına öpücükler kondurdu. "Seni fazlasıyla yorduğum için dinlenmeyi hak ettiğini düşündüm. Kalktığımda bebekler gibi mışıl mışıl uyuyordun."

Violet onun güçlü kollarına teslim oldu. "Keşke gitmeseydin. Kalktığımda seni özledim."

Adrian'ın gözleri alevlendi, sesi derin ve içtendi. "Kalkmayı yataktan hiç kalkamayacağımızdan korktum. Hizmetçileri uyandırmaya gerek yok bence."

Violet elini Adrian'ın göğsüne götürdü ve kirpiklerinin altından gözlerini ona dikti. Hemen sonra "Burazcık utanç onları durdürmezdi herhalde," diyerek kendisini bile şaşırttı.

Adrian bir kahkaha attı, beyaz dişleri inci gibi parlıyordu.

"Ata binmişsin," dedi Violet düşüncelerini dağıtmak için. "Üzerinde değişik bir koku var."

Adrian hafifçe geriye çekilerek "Özür dilerim. Tam eve girmiştim ki seni gördüm ve geri döndüm. Gidip üzerimi değiştireyim ben," dedi.

Violet, Jeannette'in bunu isteyeceğini biliyordu. Hatta onaylanmış olduğu için kendi üzerindekileri bile değiştirmek istedi. Violet bu nedenle kardeşi gibi davranması gerektiğini düşündü. Ama yine de kısa bir süre bile olsa Adrian'la arasına girebilecek her türlü mesafe onu çileden çıkarıyordu. Tabii Adrian bunların hiçbirini fark etmeyecekti.

Violet Adrian'ı yeniden kendisine doğru çekti. "Hayır gitme. Üzerini değiştirsen de değiştirmesen de harika görünüyorsun. Eyselansları."

Adrian bir an duraksadı. Gözleri memnun bakıyordu. Eğilip Violet'in dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Yeniden durakladı, kendisini Violet'ten çekip alamıyor gibiydi. Öpücüğü derinleşti, vücutları zihinlerini ve düşüncelerini ele geçirmiş gibiydi.

Aralarındaki ateş artmaya başlamadan, yüksek ve ceset bir havlama sesi kucaklaşmalarının arasına girdi. İsteksizce birbirlerinden ayrıldılar. Uzaktan bulanık görünen siyah beyaz bir şey kendilerine doğru geliyordu.

Horatio Violet'e koştu, patileri yolları ezip geçiyordu. Ona ulaşmadan önce yavaşladı, Violet'e uzandı bacakları zıplayacakmış gibi gerilmişti. Uzun ıslak dilini uzatmış Violet'i köpek öpücükleriyle yıkamaya başlamıştı.

Adrian, "Horatio, otur!" diye emretti.

Horatio geri çekildi, Violet'in yanaklarından son bir öpücük kopardıktan sonra olduğu yere oturdu.

Kısa bir süre sonra Robert evin köşesinde göründü. Nefes nefese onlara doğru koşmaya başladı. Gözleri önünde gelişen senaryoyu görünce yerinde kalakalmıştı. "Affedersiniz. Eksetansları," diye başladı sözü, bir yandan nefes almaya çalışıyordu. "Özür dilerim, bir anda elimden kaçtı."

Horatio, Violet'in yüzünü yalama zevkinden men edilince ıslak dilini avuçlarında gezdirmeye başladı. Violet onun bir yandan elini yalarken bir yandan da gizli gizli Adrian'a bakış attığını gördü.

Adrian da onu fark etmişti.

Violet Horatio'nun tüylü başını okşadı. Horatio çılgın gibi kuyruğunu sallıyordu. "Sorun değil Robert," dedi. "Sadece küçük bir köpek yavrusu gibi heyecanlandı."

Robert ve dük burunlarına baktı.

"Bu tırmanan enerjisini biraz azaltmak için uzun bir yürüyüş yapması yeterli olacaktır bence," dedi Violet. Uzanarak Horatio'nun kulaklarını okşadı. Köpek büyük bir zevkle gözlerini kapatmıştı.

"Onun düzgün davranmayı öğrenmesi lazım. Bu köpek tam bir barbar," dedi Adrian.

Violet, "Hayır, öyle değil. Ona çok sert davranıyorsun. Sadece ilgiye ihtiyacı var. Robert tasmayı ben alabilir miyim lütfen," diyerek elini ona doğru uzattı.

Robert ona doğru bir adım atarak deri tasmayı Violet'in avuç-

larına bıraktı. Violet hiç zorlanmadan Horatio'nun boynuna tırmayı geçirdi. Köpek öylece otardu, söz konusu Violet olduğunda çok uysaldı.

Violet köpeğe dönerek, "Yürüyüşe çıkalım mı?" diye sordu.

Horatio ayaklandı, mutlu bir bekleyişle kuyruğunu iki yana sallamaya başladı.

Violet Adrian'a dönerek; "Ekselansları, siz de bize katılmak istemez misiniz?"

Adrian elinden tutmak için ona uzandı; "Elbette."

Küçük adımlarla keyif yürüyüşü yaparken Horatio uslu uslu onlara eşlik etti. Uzaktan kusursuz bir safir taşı gibi parlayan ekl yanına doğru ilerlemeye başladılar.

Adrian kolunu Violet'ın beline dolayarak, "Yarın birlikte bir geziye çıkarız diye düşündüm," dedi.

"Nasıl bir gezi?"

"Bu bölgede antik bir kalıntı var. Turistik bir yer olarak bilinmiyor. Hava güzel olduğu için piknik de yapabiliriz. Yılın bu mevsiminde Corfe Kalesi'nın manzarası muhteşem oluyor."

"Corfe Kalesi mi?" diye atıldı Violet. "Kral John'un en sevdiği yer olan ama yüzyıllar sonra İç Savaş sırasında Parlamento güçleri tarafından yerle bir edilen kale mi? O Corfe Kalesi mi?"

Adrian durdu, kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu. "Evet, ta kendisi. Sen bunları nereden biliyorsun?"

Violet duraksadı, evet, bütün bunları nereden biliyordu? Zihinsel olarak çımdikledi kendisini. Aptal, aptal. Jeannette'in tarihle ilgilenmediği aşikardı. Yaklaşık iki yüzyıl önce yok edilmiş bir kaleyi pek de önemseyecek biri değildi o. Kuşatma ve savaşları bırak, ikizinin İngiltere'deki iç savaştan haberi bile olduğundan şüpheliydi. İkizinin aksine, Violet her zaman iyi bir öğrenci olmuştu. Bayan Haverhaven'la yaptıkları dersler sona erdiğinden beri, yaklaşık üç yıldır Jeannette eline tek bir kitap bile almamıştı.

Şimdi, kız kardeşini temsil eden Violet, nasıl oluyordu da kale hakkında bu kadar çok şey biliyordu? *Kocu çenesini tutamadan*

Umursamaz bir şekilde elini hafifçe salladı ve rahat bir tavırla, "Aman bilmek istediğimden değil, Mortimer Landsdowne yüzünden. Hiltrsin çok sıkıcı biridir. Düğünümüzde beynimi yiyip durdu. Önce iyi dileklerini sundu sonra balayı için Dorset'e geleceğimizi öğrendiğinde başladı anlatmaya. Kale kalıntılarının ne kadar etkileyici olduğundan, orayı mutlaka ziyaret etmemiz gerektiğinden bahsedip durdu. Konuşmamızın sonlarına doğru artık azarlayacaktım ona. Tanrı bizleri onun çenesinden korusun."

Gerçekten de Tanrı korumuştu. Paniklememeye çalışarak Adrian'ın bu uydurduk hikayeyi yutması için dua etti. Gözlerini kaldırıp ona baktı. Kısa bir süre sessizlik hüküm sürdü. İşkence gibi geçen bu yarım dakika Violet'e sonsuzluk gibi gelmişti.

Sonunda Adrian derin bir nefes çekti. "Düğünde böyle bir utanç çektiğin için üzüldüm, sevgilim. Umarım onun konuşmaları seni bu güzel yerden soğutmamıştır. İstediğin an başka bir yere gidebiliriz."

"Hayır hayır. Eğer sen beğendiysen eminim ki gitmemize değecektir. Özellikle de manzarası güzelse. Ayrıca piknik yapma fikri de çok hoşuma gitti. Belki Bayan Grimm bize ilk gece sunduğu o lezzetli bisküvilerinden yapar pikniğe götürmemiz için."

"Sen çok sevdiğin için eminim ki yapacaktır. Ayrıca yanımızda kızarmış tavuk da götürmemizi ister misin?"

"Enfes olur."

Adrian durdu ve Violet'i kendisine çekti. "Peki ya bir öpücük? Tam burada, rüzgar arkamızdan eserken bir öpücüğe ne dersin?"

Violet bir kolunu Adrian'ın beline doladı ve ona sarıldı. "Enfes olur."

Adrian'ın dudakları Violet'inkilerle birleşti. Birbirlerini içlerine çekerken tutkuları alevlendi. Violet gözlerini kapadı ve zev-

kar tüm benliğini ele geçirmesine izin verdi. Bir anda etrafındaki tüm dünya erimiş kaybolduğu.

Bir kuşun kanını çarpmasını kadar hızlı geçen bahçeyi hatırlatan yazı ve hatta daha sonraki günlerle birleştirmişti. Her gün aynı bir şeyi, her gece aynı bir mutluluk yaşamışlardı.

Gezdikleri geziler de çok güzel geçmişti. Bir tarihi bir antropoloji Adrian'la birlikte yaşamın yeni bulduğu her anından duyduğu zevki daha geliştirmek için kendisini motive etmişti. Küçük bir çam ağacının gölgesinde birlikte çimlenmişler, sıcak ve farklı bir rüzgar eşliğinde kızarmış ayva, nane ve sütlü meyveler, ıtırlar ve Brayan Grimm'in lezzetli yemekleriyle pikmik yapmışlardı.

Sonrasında Adrian pikmik örtüsünün üzerine boylu boyunca uzanmış, başını Violet'in kucağına yaslayarak derin bir uykuya dalmıştı. Violet de halinden memnun bir şekilde onu izlemeye koyulmuştu. Ellerini Adrian'ın sık siyah saçlarında gezdirmiş, ılık ve nemli deniz havası onları sarmalarken parmaklarıyla dalgalar yapmaya başlamıştı. Adrian uyandığında gözlerinin tutkulu bir şekilde parladığını görmüştü. Onu kendisine doğru çekerken Violet'in kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu. Eğer kale harabe halde olmasaydı, genç âşıkların ateşli öpücükleriyle alev alıp yanıp kül olabilirdi.

Sonraki günler uzun yürüyüşler ve sessiz muhabbetlerle geçmişti. Horatio da günün büyük bir kısmında onlara katılmış. Günler geçtikçe onun da davranışları değişmiş sağlığı yerine gelmişti. Violet onun favorisiydi ancak Adrian'ı da sevmeye başlamıştı. Artık dük ona yaklaştığında mutlu oluyor kuyruğunu sallıyordu.

Violet ve Adrian kendilerine iki yeni gezi rotası çizmişti. Birisi Kimmeridge Koyu'nun dik ve koyu yamaçlarındaki fosilleri

dolu madencilerin terkedilmiş yataklarını görmekti. Diğeri ise içerisinde bir kalenin de bulunduğu küçük Lulworth köyünü ve mahalleyi kıyıdaki tepeler ve nahoş görünümlü kayalara tabip Lulworth kitlesini gezmekti.

Şüphesiz iki Jeannette bu gezinin her dakikasını eğlenceli geçirecekti. Violet ise tam tersine büyük bir zevk alıyor ve Tanrı'ya şükrediyordu çünkü Adrian'ın aslında ikiz kardeşini çok da iyi tanımadığını fark etmişti. Yine de teşhiri elden bırakmamak, hizmetçilerine ve Adrian'ın yanında her zaman tetikte olması gerektiğini biliyordu.

Violet sadece geceleri kendisi olduğunu hissediyordu. O karanlık ve sessiz saatlerde, Adrian ona, o da Adrian'a yaklaştığında içinde bunca tüm sevgi ve tutkuyu açığa çıkarabiliyordu. Sevişmelerinde, birbirlerini mutlu etmelerinde yeniden Violet oluyordu. Her dokunuş Violet'in dokunuşuydu. Her öpücük onun öpücüğüydü. Her duygu gerçek ve dürüstü. Her zevk çığlığı ondan, onun bedeninden, onun ruhundan kopup geliyordu.

Mükemmel uyumun önündeki tek engel Adrian'ın ikiz kardeşinin adını söylemesiydi. O ismi duyduğu an göğsüne bir ağırlık çöküyor ve bir türlü kovamadığı bir ağrı gelip kalbine yerleşiyordu. Ama o yolunu çizmişti. İkiz kardeşinin kimliğine bürünmüştü bir kere. Şimdi de sonuçlarıyla yaşaması gerekiyordu. İyisiyle ve kötüsüyle.

Ona söylemek istiyordu. Bazen dudaklarından doğruların dökülmesini engellemek için dudaklarını ısırıyordu. Son birkaç günde hayal bile edemeyeceği kadar yakınlaşmışlardı ve onu farklı bir şekilde tanımıştı. Onu anlamaya başlamıştı. Eğer ona gerçeği söylerse ciddi şekilde yaralanacağını, kızacağını ve tamamen ihanete uğramış hissedeceğini biliyordu. Adrian geceleri ona dönüp yatıyordu, ona sarılıyordu. Violet, Adrian diğer yöne dönerse, onu reddederse, onu bırakırsa yaşayamayacağından emindi.

Bu nedenle susttu ve yalanlarını içine gömdü. Elinden geldiğince mutluluğu yakalamaya çalıştı.

"Ayakkabılarını çıkar." Adrian botlarını ve çoraplarını çıkarmıştı. Çıplak ayakları ıslak ve yumuşak kumun içine gömülüyordu. Günlük bir kıyafet giymişti. Beyaz keten gömleği, sade kesimi ve dizlerine kadar kıvırdığı siyah pantolonuyla rahat görünüyordu.

Eşi, kollarını göğsünde bağlamıştı. Güzel pembe eteği öğle rüzgarıyla uçuşuyordu. "Ben almayayım. Halımden çok memnunum."

"Ayakkabılarını mahvedeceksin böyle. Sen birkaç adım atmadan içleri kum dolacak. Ayakkabılar çıksın, Düşesim."

Violet gururlu bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Pekala. Ben bir düşesim ve halkın içinde çıplak ayakla oradan oraya koşuşamam."

"Tatlım kendi tezini kendin çürütüyorsun. Gördüğün gibi burada halk yok, sadece ikimiziz. Eşin ve bir dük olarak bugünkü eğlencemiz için en uygun davranışın çıplak ayakla dolaşmak olduğunu ilan ediyorum."

Violet azarlar gibi "İyi o zaman çıplak ayakla dolaşalım," diyerek başını iki yana salladı. Birkaç dakika sonra kendisine emredilen şekilde çoraplarını çıkardı, top halinde sararak ayakkabılarının içine tıkıştırdı.

Adrian elini ona uzattı.

Violet kendisine uzanan eli tuttu ve birlikte yürümeye başladılar.

Ilık ve güneşli bir gündü. Tüm hafta içinde en iyi havayı o gün yakalamışlardı. Kahverengi beyaz tüyleriyle küçük bir kumkuşu dalgalarla boğuşuyor ve kıbrıt gibi incecik bacakları suya girip çıkıyordu. Kuş dönüp hızla geri çekilen okyanus dalgalarını kovalamaya başladı. Sonra durdu ve okyanusun arkasında bıraktığı ıslak toprağa gagasını daldırarak karnını doyuracak küçük bir kurt ya da kabuklu bir yiyecek aramaya başladı. Dalga onu kovalamaya başlayıp kuş kaçışırken Adrian gülümsedi. dalgayla kuşun tuhaf dansı yeniden başlamıştı.

Adrian bakışlarını tüm itirazlarına rağmen sessizce yanından yürüyen Jeannette'e çevirdi. Ne kadar da ilginç diye düşündü. Geçen birkaç günde onu denize dalgın dalgın bakarken yakalamıştı, çarpan dalgaları ve kıvrılan kıyının güzelliğini incelerken gözlerinde belirgin bir mutluluk canlanıyordu.

Eğlendiği aşikardı, ancak o hiçbir zaman kumsalı seyretmekten hoşlandığını söylememişti. Terletiyor demişti. Kurletiyor demişti. Elbisesinin mahvolduğunu söylemişti. Ama yine de tüm itirazlarını yarım ağızla yaptığını hissetmişti Adrian. Aslında içten içe hislerini dışa vurmak, kendisini vurduğu zincirlerinden kurtulmak ve sadece keşfetmek istiyor gibiydi.

Başta Adrian Jeannette'ın cemiyet ve gündelik rutin eğlenceleri olmadan sıkılacağını düşünmüştü. Birkaç kez rahatsız edici durumla karşılaşmıştı ve onu kırsala getirerek, küçük yerel geziler yapmaya zorlayarak sıktığını düşünüp kararlarından pişman olmaya başlamıştı. Ancak Jeannette hiç de sıkılmış gibi görünmüyordu. Hatta durum tam tersiydi. Adrian Jeannette'in eğlendiğini biliyordu, numara yapıyor olamazdı. Adrian da çok eğleniyordu. Bundan daha iyi vakit geçirdiğini hatırlamıyordu ve dönmeleri yakın olduğu için üzülmeye başlamıştı.

Jeannette onu şaşırtıyordu. Ruh hali değişkendi. Nasıl hissettiğini anlamak güçtü. Bazen nazik bazen kibirli, kimi zaman şakacı ya da aksi olabiliyordu. Onu hiç tahmin edemiyordu. Garip olan bazen iki farklı kişi gibi davranmasıydı. Londra'daki o dışa dönük balonun gözdesi, parti ve insanlara düşkün, görünüşüne fazlasıyla özen gösteren kadın ve diğer yandan utangaç ve ma-

sum, sokak köpeğini kurtarmak için kendisine zarar gelmesini göze alan ve akşamüzeri sadece el ele tutuşarak gezmekten mutlu olan bir kadın. Kalbini yerinden çıkartacak şekilde tutkuyla onu öpen kadın.

Bugün karşısında hangi kadın vardı?

Adrian birden, "Haydi suda yürüyelim," dedi. Violet'i elinden tutarak denize doğru çekti ve bir anda kendilerini üzerlerine doğru hücum eden dalgaların arasında buldular.

"Elbisem! Yaptığını beğendin mi? Elbisemi mahvettin sorumsuz adam!" Violet'in pembe tül elbisesi dalgaların arasında sabitmiş, sular geri çekilirken elbisenin alt tarafına ıslak kum tanecikleri yapışmaya başlamıştı.

"Endişelenme yenisini alırız. Dikkat! Dalga geliyor." Deniz gürleyerek üzerlerine çarptı ve ikisini de dizlerine kadar suya gömdü.

Violet geri dönerek kuru olan yerlere doğru yürüdü. İpekten olmuş eteği ağırlaşmış ve bacaklarına yapışmıştı. Aşağı doğru eğilerek etek uçlarını topladı ve suyunu sıkmaya başladı. Sonunda pes ederek ellerini iki yana açtı ve "Şimdi ne yapacağım ben?" diye söylendi.

"Çıkar."

"Efendim?"

"Elbiseni çıkar. Altındakiler kalsın sadece, eteğini bacaklarının arasına sıkıştır. Sonra rahat rahat dalgalarla oynayabilirsin."

Violet'in yanakları kızardı. "Adrian, daha neler."

Adrian olduğu yere eğilerek bir deniz kabuğu çıkardı, yan tarafının kırık olduğunu fark edince yeniden denize fırlattı. "Yapabilirsin. Kimse görmez seni."

"Peki ya hizmetçiler? Köylüler? Ya da denizciler?" Bir elini açık denize doğru uzatarak, "Kimin göreceği belli mi olur?"

"Hizmetçiler arkamızdan buraya gelmezler. Buraya en yakın

köy beş kilometre uzaklıkta. Köylüler gelip burada dolaşmazlar. Denizcilere gelince..." Elini yüzüne siper ederek uzun uzun ufuğa baktı. "Görünürde tek bir tekne bile yok. Deniz Kuvvetleri'nin fırkateynleri geçmediği sürece ve kaptanların iyi bir teleskopu yoksa görülme ihtimalin yok."

"Deniz Kuvvetleri bu sularda sık geziyor mu?"

"Savaş bittiğinden beri pek değil. Arkanı dön. Düğmeleri açmana yardım edeyim."

Violet cesaret edene kadar kısa bir süre geçti. "Sen beni iyice ahlaksız yaptın, farkında mısın?" diye söylenerek arkasını döndü.

"Sevindim," dedi Adrian ve Violet'in boynuna bir öpücük kondurdu. "Tabii sadece benim yanımda ahlaksız olman kaydıyla."

"Senden başkası yok. Yalnızca seninle."

Bakışları uzun bir süre birbirlerine kitlendi. Sanki gözleriyle konuşuyor gibiydiler. Adrian'ın kalbi göğsünde sıkışmış dışarı çıkmaya can atıyordu. Boğazı düğümlendi, yutkunmaya çalıştı.

Benim, diye düşündü. *O bana ait.*

Adrian onu kendisinden almaya çalışacak herkesle savaşabileceğini biliyordu. Doğasına tamamen aykırı olan bu sahiplenme duygusu onu şaşırttı ve korkuttu. Onun saflığının ve sadakatinin önemli olmadığını düşünmüştü başta. Ancak onunla bir hafta evli kaldıktan sonra bunun ne kadar önemli olduğunu hissetmişti.

Daha önce olmadığı kadar önemliydi artık onun için.

Ona âşık mı oluyordu? Bu düşünce onu sarstı.

Anıden titremeye başlayan parmaklarıyla düğmeleri açmaya çalışırken *Hayır değilim* diye düşündü. Bu imkansızdı. Onu istiyordu. Bundan şüphesi yoktu. Onunla her gece birlikte oluyordu, hatta geldiklerinden beri çoğu sabahları da. Şafak sökmeden önce, kadife karanlığın gölgesinde sevişmek için onu uyandırıyordu. Dışarıda ağaçların üzerinde koro halinde ötüşerek yeni günü karşılayan kuşların müziğinde, yatak odası perdelerinin

ardından içeri sızan soluk ışığın altında onun tatlı intihalini duymaya hayılıyordu.

Onu istiyordu. Sonuçta bu onların balayıydı. Hisleri çok yoğundu. İhtiyaçları onu yakıp kül ediyordu. Ama bunların geçeceğinden emindi. Tutkular gelip geçiciydi. Ona olan arzusu da zaman içinde hafifleyecekti. Keşke onu bu kadar çok istemeseydi. Keşke o anda bile onu istemeseydi.

Ona direnebileceğini kendisine kanıtlamak istercesine gömleğini üzerinden çıkardı ve çıplak göğsünü güneşin ılık ışınlarına açtı. "Canım birden yüzmek istedi. Haydi."

"Yüzeceğimizi söylememiştin," diye bağırdı Violet.

"Şimdi söylüyorum işte. Haydi, sevgilim çok eğlenceliğe." Adrian dalgalara doğru koşmaya başladı.

Violet de onu izledi.

Adrian daha iyi bir yüzücüydü. Giderek daha da açılıyor, dalgaların sadece zarifçe kıvrıldığı kıyıdan derinlere doğru yüzüyordu. Violet ise kıyıya yakın sırtüstü yüzüyordu.

Güneş yüzünü ve omuzlarını okşarken, uzun saçları bir pelerin gibi su yüzeyinde dalgalanırken itibarının yerle bir olduğunu düşündü Violet. İç çamaşırları dışında hiçbir şey yoktu üzerinde. Kendisini edepsiz hissetti. Adrian'ın itirazlarına rağmen açıktaydılar ve birileri onu görebilirdi. Ama yine de daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu. Gülümsedi, Adrian'ın onu buraya getirmesinden memnundu.

Birisi muzurca saçından çekti Violet'i. Bir anda fırladı ve yanında yüzen Adrian'ı gördü. Dudakları kımıldıyordu ancak ne söylediğini duyamadı.

"Ne?" diye bağırarak doğruldu Violet.

"Uyuduğunu zannettiğimi söylemiştim."

"Hayır, sadece kestiriyordum. Yüzmek hoşuna gitti mi?"

Adrian başını salladı. "Hem de çok. Kıyıya doğru yüzelim mi?"

Birlikte ağır ağır kıyıya doğru yüzdüler. Konuşmadan, büyük bir uyum içinde ilerlediler ve ayakları aynı anda karaya bastı. Violet Adrian'a baktı, saçlarından tuzlu su damlacıkları akıyordu. Adrian saçlarını geriye doğru attı. Kaslı kolları ve geniş omuzları Violet'in gözüne takıldı.

Bakışları göğsündeki artık kapanmış olan yaraya doğru kaydı. Kemik gibi bembeyaz derisi tıpkı bir yıldız yağmurundan zarar görmüş gibiydi. Violet sırtında da benzer şekilde pürüzlü ve beyaz bir yara olduğunu fark etti.

Bu yaraları daha önce de fark etmişti. Fark etmemek imkansızdı. Ama Adrian'a bu konuda bir şey sormamıştı. Onlara dokunmamıştı. İnci geldiğinden değil, yaraların altında yatan nedenlerin ve hikayenin özel olduğunu, dokunursa bu özelliği bozacağını hissetmişti.

Adrian'a doğru uzandı ve parmak uçlarını yaralı derinin üzerindeki küçük kıvrımların üzerinde gezdirmeye başladı. "Ne kadar acı çektiğini düşünemiyorum bile," diye söylendi.

Violet ona dokunurken Adrian uysalca bekledi. "Sırtından bir süngü girmesi pek hoş bir şey değil tabii."

Violet durdu. "Ben kurşun olduğunu düşünmüştüm."

"Son zamanlarda salonlarda dönen hikaye bu demek ki." Violet başını salladı. "Kurşun daha temiz sanırım, kadınlar için daha heyecan verici. Keşke ben de hayallerini yıkmasaydım."

"Hayır," diye itiraz etti Violet. "Ben sadece gerçekleri öğrenmek istiyorum."

Yeniden dokunmaya başladığında Adrian elinden tuttu ve avucunu kendi göğsüne yasladı. "Sana gerçeklerin ne kadarını söyleyebilirim bilmiyorum."

Gözlerine karanlık bir gölge düştü. "Savaş korkunç ve trajik bir şey. Senin gibi narin birinin yanında tartışmaya hiç uygun değil."

Violet diğer elini kaldırarak Adrian'ın yanağına dokundu. "Ben narin biri değilim. Ben senin eşinim. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Adrian'ın gözleri yeniden aydınlandı ve dudaklarında ilk bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim sevgilim, bunu aklımdan çıkarmayacağım."

"Bana anlatmayacaksın."

"Neyi? Nasıl yaralandığımı mı? Emin ol anlatacak çok az şey var ve sen zaten birçoğunu biliyorsun. Badajoz Kuşatması'nın en kötü döneminde bir Fransız süngüsüyle yaralandım. Yaralarım yetersiz üzücü değilmiş gibi bir de doktorlar benden umudu keserek ölecek gözüyle baktılar. Tanrı'nın yardımıyla kurtuldum, iyileşir iyileşmez annem bana bir mektup gönderdi ve benden istifa edip ait olduğum yere, evime dönmezsem ilk gemiye atlayıp geleceğini ve gerekirse beni sürükleyerek geri getireceğini söyledi. Onun bu tehdidine Wellington bile karşı koyamazdı."

Violet Adrian istemezse ona kimsenin zorla bir şey yaptıramayacağını düşünüyordu. Hatta anne sevgisi bile. Onun, savaş alanında koca bir bölüğe geri çekilmesini emrederek onların hayatını kurtardığı ve bir avuç adamla ön cepheyi tutarak diğerlerinin sağ salim geriye çekilmesini sağladığı anlatılıyordu. Kahramanlığı yüzünden bıçaklanmıştı ve yaraları cesaretinin bir göstergesiydi.

Violet kollarını Adrian'ın beline doladı. "Annene katılıyorum. Kurtulduğun için şanslısın. Kaderle bir daha oyun oynarken daha dikkatli olmalısın."

Adrian parmaklarıyla Violet'ın çenesini havaya kaldırdı. "Ben ölseydim üzülür müydün demek oluyor bu?"

"Seni hiç tanımamış olurdum ve bu çok üzücü bir şey olurdu."

Adrian'ın gözbebekleri duyguların yüküyle büyüdü. "Evet, bu üzücü olurdu. Senin gibi baştan çıkarıcı bir yüze bakamamam çok kötü olurdu. Bir de o muhteşem yanaklarına..."

Eğildi ve onu yanaklarından öptü.

"Ve bu güzel çenene."

Dudaklarını Violet'ın çenesine bastırdı.

"Bu tatlı boynuna..."

Adrian usul usul boynuna öpücükler konduurken Violet'in içi titredi.

"Bu enfes alnına..."

Adrian alnını ödüllendirirken Violet gözlerini kapatarak iç çekti.

"Ve bu olağanüstü kirpiklere..."

Adrian Violet'ın titreyen kirpiklerine minik öpücüklerle dokundu.

"Ve tabii hayatında hiç görmediğim kadar güzel dudaklarına."

Aralık ve lezzetli dudaklarını yakaladı ve tıpkı kendi zevki için sunulmuş nadide bir yemek gibi onun tadını çıkarmaya başladı. Acelesi yoktu. Zevki karşılıklıydı.

Violet başını hafifçe yana çevirerek Adrian'ın uzun ve sıcak vücuduna kendini yasladı ve kollarını beline sardı. Elbiseleri ikinci bir ten gibi bedenlerine yapışmıştı. Üzerlerinden su damlacıkları akıyordu. Beraber yarattıkları zevk denizinde boğulurken etraflarındaki dünyayı unutmaya başladılar.

Adrian elleriyle Violet'in kalçalarını kavradı.

Violet de aynı şeyi yaptı. Bu Adrian'ı hem şaşırtmış hem de boşuna gitmişti.

Güneşin kavurucu sıcaklığını başında hissederken arzunun bedenini ele geçirdiğini hissetti Violet. Dudakları, dişleri ve dilleri birleşirken uzun dakikalar geçti. Adrian çekildi, gözleri kasıp kavuruyordu. Violet'i elinden tuttu ve denizden çıkardı.

Ilık kumlarda el ele ilerlerken ikisi de sessizdi. Özensizce bir kenara koydukları kıyafetlerinin yanına geldiklerinde durdular.

Violet Adrian'ın kendisine kıyafetlerini uzatmasını bekledi

Yatak odalarının mahremine kaçacaklarını düşünüyordu. Bunun yerine Adrian kıyafetleri fırlattı, gömleğini attı ve Violet'i alarak kumsalın ilerisine, evin ters yönüne doğru ilerlemeye başladılar.

Deniz kıyısındaki tuhaf biçimli kayanın yanına gelince durdular. Kayanın üç yanı korunaklıydı. Aşıkların kaçamak randevuları için kullanabileceği ideal bir yerdi.

Bu doğal sığınağın içinde, Adrian Violet'in elbisesini çıkararak kumlara serdi, sonra kendi gömleğini çıkartarak elbisenin üzerine koydu.

"Burada mı?" diye sordu Violet, şaşkın bakışları etrafı kolaçan etti. Dalgalı mavi deniz çarşaf gibi uzanıyor, üzerinde ise hava akımını yakalayan mutlu martılar uçuşuyordu.

"Tabii istiyorsan." Adrian bir elini davet eder gibi Violet'e uzattı.

Violet titredi. Cesaretine inanamıyordu. Elini Adrian'ın avucuna bıraktı. "İstiyorum."

Adrian Violet'ı yavaşça yere doğru çekerek oturmasına yardım etti ve onu nazikçe okşamaya başladı. Okyanusun sesi ve kokusu her taraflarını sarmıştı. Deniz havası teninde geziyor, zarif ve erotik dokunuşlarla cildini yokluyor, bedenini uyandırıyordu. Adrian tenini açığa çıkartırken Violet kendisini bıraktı. Tüm yasakları ve sınırları erıyip gitmiş, zaman ağırlaşmıştı. Kendisini farklı bir kadın gibi hissediyordu. Elleri başka birinden emir alıyor gibi Adrian'ın vücudunda geziyordu. Kız kardeşi gibi değil kendisi gibiydi. Utangaçlık ve kısıtlamalarından kurtulmuş, kendi duygularını ve ihtiyaçlarını duraksamadan, pişman olmadan ifade eden o kadın gelmişti.

Adrian'ı içine aldığında artık hissiyle doldu. Hep orada, o şekilde kalabilmeyi diledi. Birlikte ve mutlu bir şekilde. Talep ve umutların, zorunlulukların, görev ve rollerin olmadığı o yerde. Kendilerinden ve tutkularından başka hiçbir şeyin olmadığı o

anda. Orada tamamen kendisiydi. Saklayacak hiçbir şeyi, hiçbir yalanı, oyunu yoktu. Sadece ona duyduğu, içinden taşan o derin aşk vardı.

Gözlerini kapattı ve ana teslim oldu. Gelecekte karşısına çıkabilecek tüm zorlukları zihninden sildi. Bedeninin ihtiyaçları onu sarıp sarmalarken uzun ve acımasız zevk denizine bıraktı kendisini.

Doruğa ulaştığında rahatlama çığlıklarını rüzgar alıp götürdü. Adrian'a doladığı kolları ve bacaklarının arasında yaşadığı kasılmalara yalnızca kuşlar şahit oldu.

At arabası ilerlerken Violet de camdan manzarayı izlemeye koyuldu. O anda gözlüklerini takabilmeyi ve sanıyelik de olsa yanından geçtikleri doğal güzelliklerin tadını çıkarabilmeyi istedi. Bir hafta boyunca dünyaya bulanık bir gözle bakmış ve artık kusurlu görüşünün sınırlarında mahkum kalmaya alışmıştı. Yine de böyle anlarda bu sınırlar onun sınırını bozuyordu.

Violet içini çekti ve elini yan koltuğa bıraktı.

Adrian hiç duraksamadan elini avucuna aldı ve cesaret vermek istercesine hafifçe sıktı. "Melankolik olma sevgilim. Eninde sonunda geri dönecektik."

Violet zoraki bir gülümsemeyle; "Biliyorum," dedi. "Ayrıca ben melankolik değilim. Daha doğrusu olmamaya çalışıyorum. Sonuçta yapmak için sabırsızlandığım birçok şey var Winterlea'ya, evimize gidiyoruz."

Evlerinin bahsi geçince Adrian'ın gözleri ışıldadı. "Orada da her şey çok güzel olacak. Uzun süre ayrı kaldığımda evimi gerçekten özlüyorum. Umarım sen de aynı şekilde hissediyorsundur. Sonuçta sen o evin Düşesisin, senin de en az benim kadar sevmen lazım."

Düşes. Bu kelime onu dehşete düşürmüş, baştan aşağı tüm

vücudu titremişti. Ondan beklenen bu yeni konumunun getirdiği sorumlulukları nasıl taşıyacaktı? İngiltere'deki en büyük evlerden birini nasıl yönetecekti? İyi yetiştirilen her genç kız gibi o da evi çekip çevirmek konusunda eğitilmişti. Ancak Violet hiçbir zaman Winterlea gibi bir konağın ağır yükünü omuzlarında hissedeceğini düşünmemişti.

Endişelerini bir kenara bırakıp alışmaya çalışmalıyım, diye düşündü. Bu duruma geçmesi gereken bir ders gözüyle bakarsa daha kolay atlatabileceğini hissetti. Sonuçta Yunanca öğrenmek de başka kolay gelmemişti ancak yeterince çalıştığında, zamanı içinde kendisini çok iyi yetiştirdiğini görmüştü Violet. Olumlu bir bakış açısı kazanır ve biraz da azimli olursa Winterlea'nın Düşesi olma yolunda hızlı bir şekilde ilerleyebilirdi.

Üç gün sonra konağa ulaştıklarında yorgunluktan bitap düşen Violet başladığı noktaya dönmüş, sorumluluk alma konusundaki kesin tavrı kırılmıştı. Araba konağın kapısından etrafı meşe ağaçlarıyla çevrili bahçe yoluna girerken Violet'ın midesi kasılmaya başlamıştı.

Daha önce bir kez daha Adrian'ın konağına gelmişti. Geçen baharda ailesiyle birlikte Jeannette'in nişanı için buraya gelmişlerdi. Sekiz dönümden fazla arazinin içinde bir park ve geniş ormanlık bir alan bulunuyordu. Ormanın içindeki doğal gölde yirmiden fazla balık türü yüzüyor, gölün üzerinden ise birçok ahşap köprü geçiyordu. Bahçeyi, çiçek açan yüzlerce ağacın rengi ve kokusu dolduruyordu.

Görkemli konak iç içe geçmiş birçok bahçeyi barındırıyordu. Bahçelerin içinde kolayca kaybolmak ve saatlerce gezinmek mümkündü. 1580'li yıllarda yapılmış, konağın en eski ve nadide kısımlarından biri olan ve Elizabeth döneminin izlerini taşıyan bahçe Violet'ın hafızasında taptaze duruyordu. Hasekiküpeleri, yüksükotları ve haşmetliler yüzlerini güneşe çevirmiş, farklı türlü

kokuyordu. Yapraktan ceketlerini üzerlerinden atan ağaçkavakları ve akçaağaçlar, heybetleri gövdeleriyle yazları güneşten koruyan birer sığınak görevi görüyorlardı.

Evin kendisi de oldukça heybetliydi. Hatta biraz daha büyük olsa adına saray bile denebilirdi. Evin üç farklı mimari yapıda dört kanadı bulunuyordu. Üçüncü katta hizmetçilerin kaldığı odalar sayılmazsa, evin 145 odası vardı. Konak en son 1763 yılında üçüncü Racburn Dükü'nün emriyle yenilenmişti. Böylece eve doğu ve batı kanatları eklenmiş, evin u-şeklindeki merkez cephesi ise Paledyen taşlarla kaplanmıştı. Devasa iyonik kolonların taşıdığı oymalı kapıya, görkemli taş merdivenlerden çıkarak ulaşılıyordu.

Evin içi de dışı kadar gösterişliydi. Girişin hemen önündeki tavanı kubbeli bir koridor bütün ihtişamıyla uzanıyordu. Kubbe camından sızan güneş, koridorun pembe mermerden yüzeyini aydınlatıyordu. Duvarda ise Robert Adams'ın yaptığı bir Venedik köyünün tablosu dikkatleri üzerine çekiyordu.

Konakta yalnızca en iyi mobilya ve döşemeler kullanılmıştı. Her odada üzerinde oymalı mermer rafların bulunduğu en az bir tane şömine vardı. Yumuşak el dokuması Fransız ve Türk halılar yerleri süslüyordu. Tüm koridor, salon ve odalar eşsiz ve paha biçilemez antikalar, sanat eserleri, resim, heykel ve duvar süsleriyle döşenmişti.

Violet bu eve ilk geldiğinde ziyaretçilerin göz zevkine sunulan bu sanat ve mimari eserleri büyük bir hayranlıkla incelemişti. Artık evin düşesi olarak bu eserleri ne zaman isterse görebilecekti. Bir de konumunun getirdiği sorumluluklar onu bu kadar korkutmasaydı her şey daha iyi olacaktı.

Araba ilerlerken Violet aşina olduğu bu görkemli evi ve bahçeyi bir kez daha inceledi. Girişin önünde sıralanmış hizmetçileri görünce yüzleri açıldı.

Titrememek için kendisini zor tuttu ve nefesini kontrol altına ye çalıştı. Dorset'te hizmetçilerle tanışma aşamasını iyi atlatmış. Burada da aynı şeyi başarabilirdi.

Adrian Violet'ın arabadan inmesine yardım etti. Onlarla birlikte yolculuk eden Horatio da Violet'in hemen ardından arabadan atladı. Patileri yere değdiği için mutlu olmuş, memnuniyetini belirtircesine hızlı hızlı kuyruğunu sallamaya başlamıştı. Robert da köpeğin haylazlık yapmasını engellemek için hemen yanına gitmişti.

Adrian Violet'in kolunu kendisininkine doladı ve birlikte ilerlemeye başladılar. Violet sırayla beklenti dolu yüzleri inceledi. Tanrım ne kadar da fazla insan vardı. En az yüz kişi onu karşılamak için bekliyordu. Burası kesinlikle Dorset'e benzemeyecekti!

Konağın vekilharcı March bir adım öne çıktı. Şemsiye yutmuş gibi dimdik duruşu ve delici mavi gözleriyle etkileyici bir yapısı vardı. "Hoş geldiniz Ekselansları." İlk önce Adrian'ı karşıladı, sonra tanışmak için Violet'e döndü. Saygılı bir şekilde başını eğdi ve "Ekselansları," diyerek reverans yaptı. "Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir."

Adrian, "Çok güzeldi," diye yanıt verdi. "Bakıyorum tüm kadroyu toplamayı başarmışsın."

"Evet Ekselansları. Herkes adına konuşarak evliliğinizi en içten dileklerimizle kutladığımızı belirtmek isterim. Tanrı size uzun ve verimli bir ömür bahşetsin."

"Teşekkürler March. Hepinize teşekkürler. Eve dönmek güzel."

Violet, Adrian'la birlikte gülümsedi.

Karşılarında duran herkes de.

Adrian evin kahyası Bayan Hardwick'ten başlayarak tüm çalışanları Violet'e tanıştırdı. Bayan Hardwick uzun boylu ince yapılı bir kadındı. Gri saçlarını o kadar sıkı toplamıştı ki Violet nasıl olup da gözlerini kapatabildiğine şaşırdı. Adrian'ın Fransız

aşçısı François, genç yaşta Versailles'da 16. Kral Louis ve Marry Antoinette için çalışmış deneyimli biriydi. Aşçısının eve dönmelerinin şerefine yaptığı kuğu şeklindeki kremalı böreği anlatırken Adrian'ın gözleri parlamıştı.

Neyse ki Violet fazla bir şey söylemek zorunda kalmamıştı. Sinirleri yavaş yavaş gevşemeye başladı. Adrian'la birlikte eve girmeye hazırlandıkları sırada üzerindeki gerginlik tamamen geçti.

Birkaç adım atmadan vekilharç zarif bir hareketle Adrian'a işaret etti ve "Ekselansları, bir dakikanızı alabilir miyim lütfen?" diye sordu.

Adrian durdu ve başını çevirdi. "Efendim March. Ne oldu?"

"Ekselanslarının misafir odasında olduğunu bildirmek istedim. Valideniz bugün geldiler."

Bu haberi duyan Violet'in boğazı kurudu.

Adrian'ın annesi gelmişti.

9. Bölüm

"Adrian, *ma chou*, sonunda gelebildiniz. Gel ve anneye bir öpücük ver." Raeburn'ün zengin ve dul Düşesi altınlarla süslenmiş ipek elbisesiyle koltuktan doğrularak kollarını iki yana açtı. Ayağa kalkmaya bile yeltenmemişti. Tebaasını karşılayan bir kraliçe edasıyla oturmaya devam etti.

"Hoş geldin *Maman*." Adrian uzandı, annesini kucaklayarak pürüzsüz yanaklarına öpücük kondurdu. "Ne güzel bir sürpriz yapmışsın." Gözlerinde muzur bir bakış vardı.

Sert ve dürüst bir tavırla "Eminim hoşuna gitmemiştir," dedi. Otuz beş yıldan uzun bir süredir İngiltere'de yaşamasına rağmen Fransız aksanı hâlâ kendisini belli ediyordu. "Tam balayından dönerken evini işgal ettim. Affet beni, ama elimde değildi. Bak gördün mü?" Eliyle Violet'i işaret etti. "Jeannette benimle konuşmuyor bile."

Violet birden uzaktan izlediği bu senaryonun içerisinde buldu kendini. Aniden uykudan uyanmış gibi yutkundu ve Adrian'ın annesine hoş geldin demek için ilerledi.

Marguerite Le Richeaux Winter ne yapacağı önceden kestirilemeyen tutkulu Galler rüzgarı gibiydi. Nişanlılık döneminde Jeannette ve dul Düşes birbirlerine abartılı derecede kibar davranmıştı. Ama bu kibarlığın zorlama olduğunu hissetmişti Violet. En azından başlarda yeni annesine karşı dikkatli davranması gerektiğini biliyordu.

Violet; "Yanılıyorsunuz Ekselansları," diyerek geldi ve Düşesin elini avuçlarına aldı. "Elbette sizinle konuşuyorum. Bu evde yeriniz her zaman hazır." Uzandı ve kadının parfümlü yanaklarına ufak bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim yavrum. Çok naziksin. Bundan sonra bana *Maman* diyebilirsin. Sonuçta artık annen sayılırım."

Violet itaatkâr bir şekilde, "Elbette *Maman*," dedi.

Zengin dul elini bıraktı. Violet de onun karşısındaki koltuğa geçerek rahatlamış bir şekilde yerine oturdu.

Adrian'ın annesi, "Size çay hazırlamalarını söyledim," diyerek onları bilgilendirdi. "Umarım sorun olmaz yavrum." Tek kaşını kaldırarak onlara baktı. Violet o an Adrian'ın bakışlarını kimden aldığını anladı.

Duraksayarak ne yanıt vereceğini düşündü. Onun yerinde Jeannette olsa üstünlüğünü vurgulayacak bir şey söylemek için sabırsızlanırdı.

"Hiç sorun değil," diyerek gülümsedi. "Bunu aklımda bulundurup bir sonraki ziyaretinizde ben sizin için hazırlattıracağım."

Zengin dul onun bu hazırcevap tavrı karşısında dudaklarını büzmüştü. Violet, Adrian'ın bu hareketi kimden aldığını da böylece anlamış oldu.

Anne ve oğul arasındaki benzerlikler özellikle gözlerde ve dudaklarda göze çarpıyordu. Adrian'ın derin ve çarpıcı güzelliğini kimden aldığı aşikardı. Ellili yaşlara yeni merdiven dayamış olan dul Düşes hâlâ oldukça çekici bir kadındı. Parlak siyah saçları arasında yalnızca birkaç tane gümüşi saç teli vardı. Bebek gibi bembeyaz cildi genç kızlarınkinden farksızdı. Sadece gözlerinin kenarlarında beliren ince çizgiler ve burnunun iki yanındaki hafif kırışıklıklar yaşını kanıtlar nitelikteydi.

Adrian odanın köşesindeki büfeye doğru yürüyerek kendisine bir kadeh şarap koydu.

Annesi, "Geziniz nasıl geçti? Gerçi güzel olduğu anlaşılıyor. İkiniz de çok iyi görünüyorsunuz," diye sordu.

Adrian kadehinden bir yudum aldı. "Evet, gerçekten çok güzeldi." Gözleri Violet'e kaydığında bakışlarına samimiyet ve sıcaklık geldi. "Aslında güzelden de öteydi."

Çaylar geldi. Düşes bardaklara doldurdu. Yol boyunca yemek yemedikleri için düşesin uzattığı sandviç ve kek tabaklarını memnuniyetle kabul ettiler. Adrian şarap içmeye devam etmek için düşesin çay teklifini reddetti.

Adrian Violet'in yanındaki sandalyeye oturdu. "Herkes nasıl, iyi mi? En son düğünde gördüğümüz gibi mutludur herkes umarım."

Annesi oğlunun sorusundaki iğnelemeye aldırmadan ağzını peçeteyle silerek cevap verdi. "Herkes iyi. Sadece kuzenin Filbert seremonide ayağı burkulduğu için birkaç gün uzanmak zorunda kaldı. Galiba bahçede yürürken Leydi Rankin'in elbisesine takılmış. İnsanların anlattığına göre bayağı bir tökezlemiş."

Adrian gülümseyerek Filbert'ın şampanyayı fazla kaçırdığını ve Leydi Rankin'ın onu kasten ittiğini düşündü. Ama bunu hak etmişti. Filbert oldukça dışa dönük biriydi. Girişimleri çoğu zaman zararsız olsa da kafayı bulduğu zaman yanlış kişilere kur yapabiliyordu. Genç ve çekici bir dul olan Leydi Rankin, Filbert'i reddetmek için *hayır* kelimesinden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu düşünmüş ve bu nedenle de teklifi fiziksel şekilde geri çevirmek zorunda kalmış olabilirdi.

"Umarım fazla ağrısı yoktur."

Adrian ve düşes bu masum ve endişeli sözler üzerine gözlerini Jeannette'e çevirdi. Belli ki eşinin Filbert'ın bu kötü şöhretinden haberi yoktu. Adrian *ilginç* diye düşündü. Filbert'ın hikayeleri, Londra'daki etkinliklerin gözde muhabbetlerinden ve eğlencelerindendi. Demek ki saygıdeğer genç bayanlar arasında o kadar da fazla bilinmiyordu.

Violet her gün onu şaşırtacak başka bir şey yapıyordu. Adrian hafifçe gülümseyerek tabağındaki sandviçi yemeye koyuldu.

Düşes, "Filbert iyileşti bile. Ama Sylvia hâlâ aynı," dedi.

Adrian ablasının adını duyunca yeniden annesine döndü. "Sylvia'nın nesi var?"

"Bildiğin üzere ablan hamile ama Herbert ona hiç yardımcı olmuyor."

Sylvia, namı diğer Leydi Bramley altı aylık hamileydi. İlk dört erkekten sonra beşinci çocuğunu doğuracaktı. Sylvia kız çocukları olmasını delicesine istediğinden o ve Herbert bir kez daha çocuk yapma kararı almıştı. Oğullarıyla mutluydu ama söz konusu elbiseler, partiler ve kadınsal istekler olduğunda bir yanı eksik kalıyordu. Bir kadın üzerine türeyeceği ve gurur duyacağı, gerektiğinde de beyaz gelinlik giydirip uğurlayacağı kızı olsun isterdi. Sylvia, ya hiçbir zaman kız annesi olamazsam diye üzülüp durmuştu. Her kadın günün birinde kızı için evlilik hazırlıkları yapmayı dilerdi.

Hem kız hem de erkek tarafı bu sefer bir kız çocukları olması için gece gündüz dua ediyordu.

"Demek ondan bahsediyorsun," diye homurdandı Adrian.

Düşes azarlar gibi bir ses tonuyla "Evet, ondan," dedi. "Ablanın rahatsızlığını hafife almak sana hiç yakışmıyor. Düğününüze gelemediği için ne kadar üzüldüğünü biliyorsun."

"Ben Sylvia'nın durumunu hafife almıyorum. Eğer kendisini iyi hissetmiyorsa üzülürüm. Ama sonuçta o yoldan çok geçtiği için durumun koşullarına kendisini hazırlamıştır herhalde."

"Her bebek farklıdır. Sylvia mektubunda ayak bileklerinin şiştiğini yazmıştı. Aslında bugünkü ani ziyaretimin sebebi de buydu."

"Bize Sylvia'nın ayak bileklerinin şiştiğini söylemek için mi geldin?"

"Saçmalama lütfen. Ablanı rahat ettirmek için gidip onun yanında kalmaya karar verdim. Sağlıklı olduğundan ve iyi bakıldığından emin olmak istiyorum."

"Eminim Bramley en iyi doktorları getirmiştir onun için."

"*Certainement*". Bir kadın böyle zamanlarda en çok başka bir kadına, kızına ya da annesine ihtiyaç duyar. Ayrıca muhakkak bunda oğlanların onu çileden çıkardığını yazmış. Gidip biraz "*grandmère*" rolünü oynamam gerekiyor. Çantamı hazırladım bile. Yarın yola çıkıyorum."

"Yarın mı? Bu kadar erken mi gidiyorsun? Bari akşam yemeğinden sonra yola çıksaydın."

Violet de Adrian'ı onayladı. "Evet, lütfen kalın."

Düşesin yüzü aydınlandı, gülümseyerek, "*Merci beaucoup*", kalıyorum o zaman." Sonra gözlerini gelinine çevirerek incelemeye başladı. "Bugün çok sessizsin kızım. Bir sorun mu var?"

Violet adını duyunca yerinden zıplar gibi oldu. "Şey... Hayır... Hayır, tabii ki. Sadece... Yol yorgunluğu."

"*Naturellement*"** Sizleri burada konuşmaya tutarak bencilli ediyorum. Yanımda oturmak zorunda değilsiniz." Ellerini gider gibi sallayarak, "odana gidebilirsin. Dinlen biraz. Ben de burada biraz oğlumun kulağını çekeyim olur mu?"

"Teşekkürler Ekselansları. Gidip üzerimi değiştirsem iyi olacak," dedi Violet.

Düşes azarlar gibi parmağını uzattı: "Artık *maman* diyeceğini unutma."

Violet gülümsedi. "Elbette *maman*." Sonra dönüp Adrian'a daha içten bir şekilde gülümsedi.

"March, Bayan Hardwick'e seni odana götürmesini söyle-

* *Fr.* Elbette, şüphesiz.
** *Fr.* Büyükanne.
*** *Fr.* Çok teşekkürler.
**** *Fr.* Şüphesiz.

cek." Adrian onu kapıya kadar geçirdi. Bir elini Violet'in yanağına götürerek, "İyice dinlen sevgilim. Akşam yemekte görüşürüz," dedi.

Violet yavaşça "Görüşürüz Ekselansları," dedi ve uzaklaştı.

Adrian odanın öteki tarafına yürüyerek, gümüş bir tepsi içindeki peynir ve jambonlu bir sandviç aldı. Tek hareketle ağzına attı, çiğneyip yuttu. "*Maman*, söylesene gerçekten neden geldin?"

Düşes şaşırmış bir ifadeyle elini göğsüne götürdü. "Söyledim ya *mi mie*. Herefordshire'a gitmeden önce sizleri görmek istedim. Sonuçta kışa kadar orada kalacağım."

"Ben ve Jeannette seni o zamana kadar özleyeceğiz o zaman. Ama buraya gelmenin asıl sebebi bu değil."

"Şey, aslında küçük bir sorun var. Evimde bazı tadilatlar yapılması gerekiyor. Misafir odasının kapısı açılıp kapanırken gıcırdayıp duruyor. Üst kattaki odalardan birinde de cereyan var. Çatının bir elden geçmesi gerekiyor."

"McDougal'la konuştun mu?" Ewan McDougal Winterlea'daki evle, kiralık evleriyle, dış cepheyle ve annesinin eviyle ilgilenen Adrian'ın baş kahyasıydı.

"Hayır, seninle konuşuyorum."

Annesinin tavrını iyi bilen Adrian hafifçe gülümsedi. Düşes hiçbir zaman Bay McDougal'la doğrudan iletişim kurmazdı. O İskoç'un konuşmalarının yarısını bile anlamıyorum demişti annesi.

"Sen gittikten sonra yaptırırım tadilatı." Adrian elinde kadehiyle yeniden büfeye doğru yürüdü ve kendisine biraz daha şarap koydu. "Artık söyleyecek misin?"

"Neyi söyleyecek miyim?"

Adrian annesine anlamlı bir bakış attı.

"Ah, o mu?" Dudaklarını büktü ve daha fazla saklayamayacağını anladığından yumuşak bir şekilde konuştu. "Bu şekilde karışmak istemezdim ama aranızın nasıl olduğunu merak ettim

Düğünden önce aranızda bir gerginlik olduğunu hissettim. Sakın yanıldığımı söyleme."

Adrian sandalyesine otururak şarabından büyük bir yudum aldı ve kadehini kenara bıraktı. "Hayır, yanılmıyorsun, ama artık her şey yolunda. Yaptığımız bu gezi ikimize de çok iyi geldi."

"Balayı planlarınızı değiştirmen konusunda seni affetti sanırım." Jeannette'in Avrupa'ya yapacakları gezinin iptal edilmesine verdiği tepkiyi annesi de biliyordu.

"Başta üzüldü ama Dorset'e varınca tüm üzüntüsünü unuttu."

"Sen de mutlu görünüyorsun. Ona bakışlarından belli."

Jeannette'e farklı bir şekilde mi bakıyordu? Şaşırmıştı. Evet, galiba farklıydı. "Evlendiğim için mutluyum." Evet, mutluydu. Hem de beklediğinden daha fazla.

"O zaman ablanın yanında daha rahat olacağım," dedi Düşes. "Seni burada üzgün ve mutsuz bir şekilde bıraksam içim rahat etmezdi."

"Ben yetişkin bir adamım *maman*. Endişelenmeni anlıyorum ama böyle durumlarda kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Peh! Adam olabilirsin ama hâlâ benim oğlumsun. Bu durum ve sana olan sevgim hiçbir zaman değişmeyecek. Kaç yaşında olursan ol önemli değil."

"Ben de seni seviyorum *maman*."

Düşes memnun bir ifadeyle gülümsedi.

"Şimdi, söyle bakalım George Finchley hakkında duydukların doğru mu?" Adrian, annesinin dedikodu ve skandal damarına basmış ve onu anlatmaya teşvik etmişti. "Gerçekten de Grenton'ın eski sevgilisiyle mi evleniyormuş?"

Düşes kendisine bir bardak daha çay koydu ve anlatmaya koyuldu.

Üst kattaki yatak odasında uzanan Violet birden uyandı. Uykuya dalmış olduğuna inanamadı.

Agnes yemeğe hazırlanmasına yardım etmek için yanına gelmişti. Kısa kollu boğazlı bir bluz ve çiçek desenleriyle süslü Hint kumaşından etekten oluşan boş bir elbise giydi. Sonra hizmetçisi saçlarını taradı ve topladı, ardından boynuna inciden bir kolye taktı.

Sahip olduğu yön duygusu sayesinde Violet sadece bir kez yanlış dönüş yaparak ikinci kattaki misafir odasını bulmayı başardı. Adrian içeride başka bir adamla konuşuyordu. Violet Adrian'ın özel sekreteri James Dalton ile tanıştı. Görünen o ki Bay Dalton akşam yemeğinde onlara katılacaktı.

Violet'e yabancıların tehlikeli olabileceği öğretilmişti. Ancak, çarpık gülümsemesi ve kıpkırmızı yanaklarıyla Bay Dalton çok içten ve nazik biriydi. Violet de kısa sürede kendisini rahat hissetmiş ve muhabbete katılmaya başlamıştı.

Bay Dalton'un köpekleri çok sevdiğini ve hatta Horatio'yla tanıştığını öğrendi. Bay Dalton Horatio'nun zarif bir köpek olduğunu söylemiş ve Violet'in kalbini tamamen kazanmıştı. Uysal köpek türlerinden bahsedip karşılaştırmalar yaparken Adrian dudaklarında hafif bir gülümsemeyle onları dinlemişti. Tam o sırada Düşes kapıdan içeri girdi.

Violet konuşurken fazla heyecanlanmamak ya da sessiz kalmamak için kendisini kontrol etmeye çalıştı. Sonuçta oynadıkları oyunun dışına çıkmaması ve kardeşi gibi davranması gerekiyordu. Yorgunluk bahanesinin arkasına ikinci kez saklanamazdı artık. Ancak Bay Dalton farkında olmadan onun yardımına koşmuş ve Adrian'ın annesini de muhabbetin içine çekmeyi başarmıştı. Violet arada bir sessizleşse de bu sessizlikler dikkat çekmemişti.

Akşam yemeği aile yemek salonunda servis edildi. Yaklaşık yirmi kişiyi ağırlayabilen bu oda dük standartlarına göre biraz küçük kalıyordu. Uzun ve parlak pekan cevizinden masanın orta bölümü kaldırılmış böylece dört kişinin yemek yiyebileceği ve

birbirlerine bağırmak zorunda kalmadan muhabbet edebilmeye alışmış bir yemek ortamı oluşmuştu.

Adrian bir ara, Violet ile evini hamamı için ayrılmış diğer uca oturdu. Violet, evin hamamı rolünü oynamanın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Yemek yerken ve muhabbet ederken sohbeti çalışanları yönlendirmiş ve konuşulan her konuda fikrini belirtmek için kendisini zorlamıştı.

Kahve ve tatlılar geldiğinde üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti. Şefin yapmaya söz verdiği içi erimiş bitter çikolatayla dolu kuğu şeklindeki kremalı börekler sofra muhabbetinin son konusu oldu.

Violet'in rahatlığı ne yazık ki uzun sürmedi.

Yemek sona erdiğinde beyler iş konuşmak üzere misafirlerini ayırdılar. Violet misafir odasında dul Düşesle baş başa kalmıştı. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adrian neden onu yalnız bırakıp gitmişti? Erkekler.

Annesi rahat koltuğun bir ucuna oturdu. Violet de diğer uca oturdu ve konuşacak uygun bir konu bulmak için zihnini taramaya başladı. Sonunda rahatça konuşabileceği güvenli bir konu bulmuştu.

"Yarın hava güzel olacak gibi görünüyor. Yolculuk için iyi bir seçim."

Düşes, "Öyle... Ama yılın bu döneminde bazen ani fırtınalar çıkabiliyor," dedi.

Violet gözlerini devirmemek için kendisini zor tuttu. Hava muhabbeti buraya kadardı. İçine derin bir nefes çekti ve yeniden denedi. "Oldukça uzun bir süre burada yaşamışsınız..."

Düşes tek kaşını kaldırarak zarif yüzünü Violet'e çevirdi.

Violet, *Aman Tanrım* diye geçirdi içinden. Yoksa düşes yaşlı olduğunu ima ettiğini mi düşünmüştü? Hemen düzeltti. "Bana bu civarlarda yaşayanlar hakkında bilgi verebilirsiniz diye düşündüm."

Kaymvalide ona delici bir bakış attı, sonrasında yüzüne rahatsız bir ifade yerleşti. "Bu bölgede birkaç tane iyi aile var. Tabii hiçbiri bizim kadar zengin ve statü sahibi değil. Toprak komşumuz Derbyshire'ın bu bölgesinde yaklaşık üçyüz yıldır Winter'ların sözü geçiyor. Kral 8. Henry 1545 yılında Exeford Kontu'na ilk toprakları verdiğinden beri."

Violet Westerlea'yı ilk kez ziyaret ettiğinde aile tarihi konusunda kısa konuşmalara şahit olmuştu. Doğru hatırlıyorsa, Adrian'ın annesi Raeburn Dükü olmasının yanı sıra aynı zamanda onun da Exeford Kontu, Trentworth ve Fayechill Vikontu, Leighton Lordu ve Crofton Baronu'ydu. Hatta Violet'ın hatırlayamadığı birkaç sıfatı daha vardı. Violet'ın aklında Ashton Markı'sı kalmıştı. İkisinin doğacak ilk çocuğu da eğer erkek olursa dokuzuncu markı olacaktı.

Bu düşünceyle bütün vücudu ürperdi.

Kaymvalidesi, "Birkaç kilometre ötedeki Cresthaven'da Lord ve Leydi Carter yaşıyor. Çok nazik insanlar. Miltonlar ve Lylelar da iyiler. Tabii Papaz Thompkins ve karısını da unutmamak gerek. Onlar da burada, köyün yakınında yaşıyorlar. *Certainement*, biraz zaman geçsin seni ziyaret edeceklerdir."

Ziyaret etmek mi? Violet farkında olmadan titredi. Evinde komşuları ağırlayacağını hiç düşünmemişti. Ama elbette ki yapması gerekiyordu. Nezaket kuralları yapmasını gerektiriyordu. Bunu nasıl da düşünememişti. Ellerini birbirine kenetledi ve somurtmamak için kendisini zor tuttu.

"Eğlenceler ve partiler düzenlediğin sürece insanlarla kolayca yakınlaşırsın. İnsanlar sıkıntılarından uzaklaşmak için başkalarına koşarlar. Ama bu senin için sorun olmayacaktır. Sonuçta cemiyetle iç içe olmayı çok seviyorsun."

Violet zorla gülümsedi. Keyifle yediği lezzetli yemekler midesini yakmaya başlamıştı.

Adrian'ın annesi, "Senden Londra'da biraz daha fazla vakit geçirmeni bekliyorum. Bu iyi olacaktır," dedi. "Orada birçok bağlantı kurdun. Senin nazik ve süslü konuşmaların oğlumun kariyerine çok faydalı olacaktır *n'est-ce pas?*"*

"Anlamadım?"

"Bugüne kadar oğlum sadece Lordlar Kamarası'ndaki görevleriyle ilgileniyordu. Artık evlendiğine göre hükümette de aktif bir rol almaya başlayabilir. Raeburn Dükleri her zaman lider ruhlu olmuştur. Bu konuda başka bir şey söylemek istemiyorum ama Adrian'ın babası da politik açıdan aktif bir adamdı. Eh Adrian da çok farklı değil. Doğuştan gelen karakteri ve doğal ilgisi sayesinde büyük işler başaracaktır. Çok değil kısa bir süre içinde hem de."

Violet bakakaldı. Adrian'ın politik amaçları mı vardı? Ona bu konudan bahsetmemişti hiç. Ama nasıl anlatabilirdi ki? Sonuçta sadece bir haftalık evliydiler ve erkekler bu konuları eşleriyle konuşmazdı. Sadece gider ve işlerine bakarlardı. Violet'in babası da öyle yapıyordu. Canı ne isterse onu yapar, annesini ağlatır, sonra da onun bu durumdan hoşlanmadığını görünce şikayet edip dururdu.

"Ona çok yardımın dokunacak." Dul düşes uzanarak Violet'in elini sıktı. "Yetenekli bir ev hanımı bir erkeğin hayatının en önemli parçasıdır. Gelecekteki başarıları için Adrian'a çok yardımcı olacağından şüphem yok."

"Evet, elbette." Violet neşeli görünmeye çalıştı. "Bundan başka ne isteyebilirim ki."

"Oğlumu çok severim. Onun hayatından memnun olmadığını görmek beni çok üzer."

Violet gerildiğini hissetti. Ağzı istem dışı oynuyor gibiydi. "Beni de öyle. Ayrıca onu tek seven kişi siz değilsiniz."

* *Fr.* Öyle değil mi?

Bu sözler üzerine kayınvalidesinin bakışları yumuşadı. Dul düşes başını salladı ve başka bir konuya geçti.

Birkaç dakika sonra Adrian ve Dalton yeniden onlara katıldılar.

Uzaklardan gelen saatin sesi gecenin kremsi sessizliğinde yankılandığında bâlâ gece yarısıydı.

Violet uyuyamamıştı. Adrian yanında uzanırken o da sessizliğe dalmış düşünüyordu.

Düşesle yaptığı konuşma zihninde canlanıyor, söylediği her kelime zincirin halkaları gibi arka arkaya dizilerek ona işkence ediyordu.

Senin nazik ve süslü konuşmaların oğlumun kariyerine çok faydalı olacaktır.

Hangi nazik ve süslü konuşmasından bahsediyordu?

Raeburn Dükleri her zaman lider ruhlu olmuştur... Oğlum büyük işler başaracak.

Tabii Violet korkunç bir hata yapıp her şeyi mahvetmezse.

Ona çok yardımın dokunacak.

Ona nasıl yardımın dokunacak ki diye homurdandı. Violet cemiyet hakkında çok az şey biliyordu. Hatta iyi bir ev hanımı olmak konusunda daha da az. Eğer Adrian'ın annesi haklıysa ve Adrian ülkenin geleceğinde önemli bir rol üstlenmeyi planlıyorsa, en son başvuracağı kişi Violet'ti. Bir bataklığa saplanıp kalmıştı ve günü kurtarmak için bulduğu her dala tutunmaya çalışıyordu. Ailesiyle birlikteyken kardeşi gibi davranmak yeterince zordu. Jeannette'in bile zor baş edeceği bir dünyaya girerek insanları etkilemeyi nasıl başaracaktı? Jeannette oldukça politik biri sayılırdı. Sonuçta insanlarla iyi geçinmeyi biliyordu. Belki de çözümü insanlarla iyi geçinmekti.

Tanrım, neden böyle bir oyuna ortak oldum diye söylendi.

Hem Adrian'ın hem de kendisinin felaketi olacaktı.

Onun hayatından memnun olmadığını görmek [illegible]

Bu sözler Violet'e bıçak gibi saplanıyordu. Yatağa [illegible] gözlerini sımsıkı kapattı. Adrian'ı seviyordu. Onun karşısına engel olmak hayatta istediği en son şeydi. Birden panikledi, kafa göğsünün altında çırpınan bir kuş gibi uçup gidecek gibiydi.

"Jeannette?" Adrian Violet'in kıpırdanmasına uyanmıştı. Onu sakinleştirmek ister gibi bir eliyle omzunu okşadı.

Kardeşinin adını duyan Violet'in bedeni kaskatı oldu. *Hayır* diye düşündü. *Ben Violet'im. Benim adım Violet.*

Ona bir cevap vermesi gerekiyordu. "İyiyim. Sadece uyuyamadım."

"Kabus mu gördün?"

Kabuslar, düşünceler... "Hı-hı."

"Anlatmak ister misin?"

Keşke anlatabilseydi. Ona dönüp annesinin söylediklerini söylese ve onun bu konuda ciddi olup olmadığını sorabilseydi. Peki ya bütün bunlar doğruysa ve Adrian bunları önceden Jeannette'le konuştuysa? Onu yeniden sorgulamak saçma olurdu ve bu riski alamazdı.

"Hayır, gerek yok. Zaten gördüklerimin yarısını bile hatırlamıyorum."

"Tamam, uyuman için sana yardım edebilirim. Gel buraya." Adrian nazikçe onu kollarına aldı, dudaklarını Violet'in ılık tenine yasladı.

Violet parmaklarını Adrian'ın saçlarında gezdirdi. Onun içkisi cildını, sıcak ve dağınık saçlarını okşadı. Sakalları yeni yeni çıkmaya başlayan yanağına dokundu. Umurunda değildi, onu şiddetli bir şekilde öpmeye başladı. Yeniden onun aşkında kendisini kaybetmek istiyordu.

"Evet," diye fısıldadı Violet. Kollarını Adrian'a doladı. "Al götür beni. Tüm dünyayı unuttur bana."

10. Bölüm

"Bu da son çamaşır dolabı Ekselansları. Porselenlerin olduğu dolaplara da bakmak ister misiniz?" Bayan Hardwick, doğu kanadında sıralanmış devasa dolapların kapılarını kapattı ve kilitledi. İşi bitince gözlerini yeni düşese çevirerek yanıt bekler gibi bakmaya başladı.

Violet bitkin bir şekilde iç çekti. Son dört saattir o ve evin kahyası tüm evi dolanmışlardı. Violet kilometrelerce yürüyüş yapmış gibi hissediyordu. Violet'e tüm eşyaları göstermek isteyen kahya, ona bütün odaları tek tek gezdirmişti. Kahvaltıdan hemen sonra maruz kaldığı bu işkence şarap mahzenleriyle başlamış, üst katlara doğru devam etmişti. İkinci katı yeni tamamlamışlardı.

"Şimdi değil, Bayan Hardwick," dedi Violet. Nazik ama aynı zamanda otoriter bir tavır sergilemeye çalıştı. "Eminim onlar da bu sabah gösterdiğiniz tüm dolaplar kadar düzenlidir. Bana böyle detaylı bir şekilde evi gezdirdiğiniz için teşekkür ederim ama artık odama gidip öğle yemeği için hazırlanmam gerekiyor. Eğer masaya geç kalırsam Dük buna çok bozulacaktır."

Bayan Hardwick Violet'le aynı fikirde olmadığını belirtir gibi kaşlarını çattı. Violet ikizini taklit ederek formalite gereği reverans yaparak oradan uzaklaşmaya başladı.

Ancak Bayan Hardwick pes edecek gibi değildi. "Eğer Ekselansları öğleden sonra müsait olursa, gelecek haftanın mönüsünün seçilmesi ve onaylanması gerekiyor. Aşçımız hangi yemeklerin servis edileceğini önceden bilip ona göre hazırlanmak istiyor."

Emrinin ölçüsüdür, diye düşündü Violet. *Saçın Aşçıya yakışır.*

"Bu zamana kadar yapılacak yemeklere kim onay veriyordu?"

Kahya cılız omuzlarını geriye attı, siyah bombazen elbise içinde karga gibi görünüyordu. "Siz Ekselansları gelmeden önce bu görev bana aitti efendim."

Violet yemekler, masa düzenlemesi ve bunun gibi konular Düşes'in vermesi gerektiğini biliyordu. Ama böyle sıradan detaylarla zihnini yormak hiç ona göre değildi. Jeannette'in evin otoritesini eline alacağından şüphesi yoktu. Violet ise bunları yapmak yerine vaktini çok daha verimli ve eğlenceli bir şekilde değerlendirebilirdi. İçinden her şeyi boş vermek geldi, ama o artık Raeburn Düşesi'ydi. Adrian'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

"Tamam, anladım," dedi Violet. Karşısındaki kadının zafer kazanmış bir edayla parlayan gözlerini gördü. Kahyanın bu hareketini ve ikizinin bir hizmetçiye asla bu cesareti vermeyeceği gerçeğini düşününce Violet biraz başkaldırmaya karar verdi. "Ama bugün olmaz. Yarın yaparız. Saat onda, çalışma odamda. Orada görüşürüz."

Hizmetçinin gözlerindeki parıltı söndü. Cevap verip vermemek konusunda kararsız gibi ağzını açıp kapattı. Sonra gözlerini yere indirdi, Violet'in geçmesi için yoldan çekildi. "Siz nasıl uygun görürseniz Ekselansları."

"İyi günler, Bayan Hardwick." Violet yanında geçip hızla uzaklaşmaya başladı. Koridorun köşesinden döndüğü an bedeninin heyecan ve gerginlikten titremeye başladığını hissetti.

Agnes Violet için yeşil beyaz çizgili tülden rahat bir elbise ve ona uygun yeşil ayakkabı hazırlamıştı. Violet ellerini ve yüzünü yıkadıktan sonra hizmetçinin onu giydirmesini bekledi. Tüm hazırlıkları tamamlandıktan sonra uzun koridorları geçerek büyük yemek salonuna indi.

Adrian on dakika sonra telaşlı adımlarla yanına geldi. "Geç kaldığım için özür dilerim sevgilim. Çalışma odamda dünya kadar mektup birikmiş. Dalton hâlâ onlarla baş etmeye çalışıyor. Yemeği de masasında yemeyi tercih etti. Tüm dikkatini işe verdiğinde böyle oluyor işte."

Violet'e doğru eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu. Sonra masanın diğer ucuna giderek kendisi için ayrılmış olan yere oturdu. Kucağına bir mendil yaydı ve "Eminim iş konuşmalarından sıkılmışsındır. Senin günün nasıl geçti?" diye sordu.

Ona iş konuşulmasından sıkılmadığını söylemek istedi. Kendi gününü anlatmaktansa onunla işleri tartışmayı tercih ederdi. Sonuçta mutfak dolaplarını, şarap şişelerini ve nevresim takımlarını incelemekten daha sıkıcı olamazdı. Ancak Jeannette olsa iş konularına, özellikle de eşinin iş meselelerine ilgi göstermezdi.

Winterlea'yı karış karış dolaşma hikayesini elinden geldiğince kısaltarak, büyük zevk almış gibi anlatmaya çalıştı. Violet günün özetini geçerken, Bayan Hardwick'le yaşadığı küçük çatışmadan bahsetmedi.

O kadın Violet'i tedirgin ediyordu. Bir an için Adrian'a bundan bahsetmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Sonuçta kadın kötü bir şey yapmamıştı. Çok çalışkandı, *fazlasıyla* çalışkandı. Ancak yine de Violet'e sanki evin yabancısıymış gibi hissettiriyordu. Sanki hizmetçi olan *Violet*'miş ve beceriksizliğini yakalamış gibi davranıyordu.

Belki de kendine olan güvensizliği Violet'e böyle hissettiriyordu. Jeannette'in böyle bir sorunu olmayacağından adı gibi emindi. Ancak sorun şu ki, O Jeannette değildi. Aşçının leziz biftekli çöreğini ağzına atarak tüm düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

"Seni ihmal ediyormuşum gibi gelmesin sevgilim," dedi Adrian yemeğin sonunda. "Ama acilen halledilmesi gereken mese-

leler var. Bugün için planladığımız geziyi iptal etsem çok üzülür müsün? Söz veriyorum bunu yarın telafi edeceğim. İstersen yine bütün günü birlikte geçiririz. Dışarı çıkıp piknik yaparız. Ne dersin?"

Adrian tartışmayı bekliyor gibiydi.

Jeannette olsa bu beklentisi gerçekleşirdi.

"Biraz hayal kırıklığına uğradım," diyerek doğruyu söyledi. "Ama işinin olduğunu biliyorum. Ben de bugün için yapacak başka bir şey bulurum."

Adrian rahatladı. "Emin misin?"

"Elbette. Günün yirmi dört saati başımda durman gerekmiyor ki. Artık senin eşinim. Benim de görevlerim var."

Bu sözleri söyler söylemez Violet endişeye kapıldı. Jeannette için eğer eğlence söz konusuysa her şey boş verilebilir, ertelenebilirdi. Ama Violet söylediklerinden pişman değildi. Adrian'ın onu fazla ısrarcı ve talepkar olduğunu düşünmesini istemiyordu.

"Ama yarına dair sözlerini tutmazsan neler olacağını tahmin bile edemezsin. Sözünden dönersen çok kızarım."

Adrian ayağa kalkıp yanına geldi. Tüm hizmetçiler çekilmiş, odada baş başa kalmışlardı. Ellerini Violet'in oturduğu sandalyeye yaslayarak ona doğru eğildi. "Merak etme, söz veriyorum."

Violet'i öptü. Dudakları ve dilleri ılık bir sabah yağmuru gibi tatlı tatlı birbirine dokundu. "Sevgilim, çok şanslı bir adam olduğumu düşünüyorum. Senin gibi bir eşim olduğu için çok şanslı bir adamım."

Adrian odadan çıktıktan sonra Violet bir süre daha oturduğu yerde kaldı ve söylediklerini düşündü. Öpücüğün hatırası dudaklarında asılı kalmıştı. Adrian O'na âşık mı oluyordu? Bu sözleri birbirlerine hiç söylememişlerdi... Bunun düşüncesiyle Violet'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Ancak ardından gelen düşünceler onu uçtuğu bulutlardan çekerek yeryüzüne indirdi. Âşık

olduğu kişi Violet miydi? Yoksa karşısında olduğunu düşündüğü kadın mıydı?

Kasvetli düşüncelerle masadan kalktı.

Tam o anda evin kütüphanesi geldi aklına ve biraz olsun neşelendi. Belki de günün geri kalını o kadar büyük bir kayıp olmayacaktı.

Violet hayatı boyunca o kadar kitabı bir arada görmemişti. Dört duvarda sıralanan zarif deri kaplama kitaplar tavana kadar yükseliyordu. Onun gibi bir kitap kurdu için bu oda müthiş bir nimetti. Winterlea'daki kütüphaneyi daha önce de görmüştü ancak o zamanlar burasını boş zamanlarını değerlendirebileceği bir yer olarak düşünmemişti.

Yalnız olduğundan emin olmak için etrafı kolaçan etti, sonra odasında bir kutunun içinde sakladığı ve o anda cebinde duran gözlüklerini çıkartarak taktı. Dünyayı net bir şekilde görmeye başlayınca, Tanrıya şükür, diye söylendi Violet. Görebiliyordu. Net görmeye alışık değilmiş gibi gözlerini kırpıştırdı ve odadaki kitapları incelemeye koyuldu.

O kadar çok kitap vardı ki sadece isimlerini okuyarak saatlerini burada geçirebilirdi. Klasik eserlerin tüm örnekleri vardı; Euripides, Homer, Sokrates, Plato... Violet, Plutarkos'un *Paralel Yaşamlar*'ını indirip okumaya niyetlendi, ancak sonra daha hafif bir eser seçmeye karar verdi. William Shakespeare'in derlemelerini ve akıl hocası olduğu düşünülen Christopher Malowe'un birkaç eserini aldı.

Molière, Voltaire ve Descartes'in hem Fransızcası hem de İngilizce çevirileri mevcuttu. Adam Smith, John Milton, Francis Bacon ve Edmund Burke gibi önemli yazarların derleme makaleleri de kütüphanede yerini almıştı.

Vakit kaybettiğini anlayacağında Violet, Robert Burns'ün

bir şiir kitabını raftan aldı. Hızlı bir şekilde zevk alabileceği bir romanmış, rahatlatıcı ve kolayca okuyabileceği bir eserdi. Zamanı dikkatli kullanmalıydı ve hiç kimse onu kütüphanede görmemeliydi.

Şansına odada birçok kuytu köşe vardı. Korumalı cam kapının önündeki rahat koltuğa gömülerek sırtını mavi pelüş yastığa dayadı ve perdeleri kapatarak kendi küçük dünyasına döndü. Dudakları arasında hafif bir gülümsemeyle kitabı açarak okumaya başladı.

Üç hafta sonra Violet üst kattaki misafir odalarından birinde vazodaki çiçekleri koyarken March kapıyı çaldı. Hanımının işaretiyle içeri giren March, "İyi günler Ekselansları," dedi ve elinde gümüş tepsiyle yanına doğru yürüdü. "Size bir mektup geldi."

Violet sarı çiçekleri peri tozu gibi parlayan hatmi çiçeklerinin yanına şeftali rengi zinya çiçeklerini yerleştirdi. "Teşekkürler March. Mektubu yazı masasının üzerine bırakır mısın lütfen?" Violet bu kez kırmızı zinyalara uzanarak vazoya dizdi.

Vekilharç başını eğerek, "Nasıl isterseniz Ekselansları," dedi.

"March?"

March durdu, "Efendım Ekselansları?"

Violet bir adım geriye çekildi başını hafifçe eğerek eserini incelemeye koyuldu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Ne mi düşünüyorum Ekselansları?" diye tekrarladı.

"Evet." Violet başıyla çiçeklerle dolu vazoyu gösterdi. "Nasıl olmuş?"

"Benim sözlerimin bir kıymeti yok Ekselansları."

"Neden olmasın? Senin de gözlerin var değil mi?"

"Evet, Ekselansları ama..."

"Lütfen. Senin sözlerin benim için önemli. Sen gerçekten yetenek sahibisin. Kurduğun sofralar her zaman mükemmel oluyor. Senin gözetiminde yapılan her şey çok estetik." Gözlerini yeniden çiçeklere çevirdi ve iç çekti. "Sanırım ben çiçek düzenlemeden pek anlamıyorum."

Övgü dolu sözlerle gururlanan March katı formaliteleri biraz kenara bırakarak çiçekleri incelemeye başladı. Yan yana dizilmiş sap, yaprak ve çiçekler gelişigüzel şekilleri ve cesur parlak renkleriyle her an patlamaya hazır bir bombayı andırıyordu.

Violet March'ın bakışını yakaladı. "Dürüst ol lütfen."

March uzun bir süre duraksadı ve düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Renk ve çiçek seçiminiz şahane. Cesur ana renklerle pastel tonları birbirine karışarak görsel bir şölen yaratmış. Uzun ve kısa saplar hareket kazandırmış. Bir öneride bulunmam gerekirse, daha az çiçek kullanmanızı tavsiye edebilirim. Belki de uzun olanları arkada toplamak yerine tüm vazoya dağıtabilirsiniz." Birden sustu. Fikirlerini fazla açık bir şekilde belirttiğini düşünerek korktu.

Ancak Düşes kızmış gibi görünmüyordu. Başını diğer tarafa eğerek gözlerini kıstı ve vazoyu incelemeye başladı. "Galiba haklısın." Vazoya yaklaştı ve yaklaşık bir düzine çiçeği içinden çıkardı. Onları kenara koyarak diğerlerini düzenlemeye başladı. Uzun hatmi çiçeklerini düzgün bir şekilde dağıtmaya başladı.

Sonra bir adım geri çekildi ve ellerini çenesinde kavuşturdu. Gülümseyerek, "Ah, işte aradığım şey buydu. Teşekkürler March. Çok teşekkür ederim," dedi.

Yanakları kızaran vekilharç utanarak durduğu yerde kıpırdanmaya başladı. Çocukluğunda birkaç kez azar işittiğinde böyle kızarmıştı sadece. Yaklaşık kırk yıldır utandığını hatırlamıyordu. Boğazını temizleyerek, "Rica ederim Ekselansları. İşinize yarayabildiysem memnun olurum."

Violet yeniden, bu kez gözlerinin içine bakarak gülümsedi. İçinden gelen dürtüyü engelleyemeyen March da ona gülümsedi.

Dük ve yeni gelin konağa geldiğinden beri herkes onun kapısına kapılmıştı. Nişan döneminde Winterlea'yı ziyaret ettiğinde o şımarık kıza hiç benzemiyordu. Bu genç kadın onları memnun ediyordu. İçten, nazik ve düşünceliydi. Belli ki evlilik onu yumuşatmıştı.

Düke hayrandılar. Ona tapıyor ve saygı duyuyorlardı. Adrian da onlara karşı çok iyiydi. Herkes düşesi de çok seviyordu.

Bayan Hardwick hariç herkes.

Düşes vazodan çıkardığı çiçekleri March'a uzattı. "Artık bunlara ihtiyacım yok. Sence hizmetçiler bunları sever mi? Belki de bunları kendi yemek masalarına koymak hoşlarına gider."

March çiçekleri alarak başını eğdi, "Çok naziksiniz Ekselansları. Bu onları gerçekten çok sevindirecektir."

Violet bir an kaşlarını çattı. "Ama bunlar çok az. Lütfen Dobbins ve bahçıvanlara söyle size özel çiçek toplasınlar."

March asil bir şekilde yeniden başını eğdi, "Nasıl isterseniz." Reverans yaptı ve odadan çıktı.

Violet yalnız kalınca vazoyu bir kez daha gururla inceledi. Jeannette bile daha iyisini yapamazdı. Sanat eserini alarak daha iyi duracağını düşündüğü büyük mermer masanın üzerine dikkatli bir şekilde koydu. Bir süre daha seyrettikten sonra aklını March'ın getirdiği mektuplar geldi ve içini çekerek çalışma masasına yöneldi.

Yine mi davetiye, diye düşündü. Komşularını eve kabul etmeye başladıktan kısa bir süre sonra bu davetiyeler gelmeye başlamıştı. İlk gelenler Milton'lar olmuştu. Bu arkadaş canlısı yaşlı çiftin altı çocuğu vardı. Çocuklarının hepsi yetişkin ve evliydi. En büyük oğulları Londra'da yaşayan bir avukattı.

Squire Lyle ve eşi Joan ise iki kızıyla onları ziyaret etmişti. Güzel, cana yakın kızlar on beş, on altı yaşlarındaydı. Yetişkinler konuşurken kızlar da sessizce onları dinlemişti. Bu sessizlik yalnızca bir kez, kızlardan biri koridordaki oyuklardan birinde duran çıplak Yunan heykeline bakarak gülme krizine girdiğinde bozulmuştu.

Simsiyah giyinen uzun ve vakur Papaz Thopkins, eşi Emeline'in ardından evlerine gelmişti. Ufak tefek soluk tenli bir kadın olan Bayan Thompkins'in boyu eşinin omuzlarına geliyor, cılız sesiyle konuşmasını duyabilmek için üstün bir çaba gerekiyordu.

Bir de Lord ve Leydi Carter vardı. Jeannette Carter çiftini evlenmeden önce de tanıyordu. Onu tanımayan diğer komşularının aksine Carter'larla otururken daha dikkatli, mümkün olduğunca güler yüzlü ve canlı olması gerekiyordu.

Violet çayları koyarken ellerinin titremesine engel olamamış, çayın dökülmesini son anda engelleyerek faciayı önlemişti. Kendisini zorlayarak ziyaretleri boyunca kendini ele vermemeyi başarmıştı.

Yazı masasına doğru ilerlerken yalnız olduğunu bildiği için cebinden gözlüklerini çıkardı. Gözlüklerini takıp yeniden görmeye başlayınca bir kez daha şükretti.

Üstteki iki mektup tahmin ettiği üzere davetiyeydi. Daha sonra incelemek üzere onları kenara koydu.

Alttaki mektup Londra'dan gönderilmişti. Krem rengi ağır bir parşömenin üzerine koyu renk harflerle Jeannette'in adı yazılmıştı. Mührü açarak okumaya başladı.

Canım sevgilim,

Evlendiğim günden beri çektiğim işkenceyi tahmin bile edemezsin...

Violet yutkundu.

Aşk mektubuydu.

Tanrım, Jeannette onu mektup geleceği konusunda uyarmıştı. Gizemli şahıs "Kaye"nin cinsiyetine ait tereddütleri varsa da artık kalmamıştı. Cesetlik isminin Kaye olduğuna dair kesin bir kanıt yoktu. Sadece büyük bir k harfi kuyruklu bir şekilde mektuba kazınmıştı.

Panikleyen Violet mektubu kapattı.

Ne yapacaktı? Jeannette mektubu hemen ona göndermesini söylemişti. Ne yapmalıydı?

Dayanamayarak mektubu yeniden açtı ve okumaya başladı. Uzun değildi. Ama her kelime tutkuyla sayfadan fırlayacak gibi yazılmıştı.

Kardeşiyle ilişkisi olan bu adam kimdi? Ne tür bir adam başkasıyla evli olan bir kadını takip ederdi? Elbette ki âşık bir adam. Her ne kadar dikkatsiz olsa da adamın çabasının derin bir duygudan kaynaklandığı aşikardı.

Peki ya Jeannette ne hissediyordu? Adam aşkına karşılık alabilmiş miydi?

Violet, *Ah Tanrım* diye sayıkladı. Birbirlerini nasıl bir ağa düşürmüşlerdi böyle.

O zamana kadar Jeannette'ten sadece bir mektup almıştı. Dikkatsiz, özensiz ve hızlı bir şekilde yazılmış kısa bir mektuptu. Jeannette her şeyin yolunda gittiğini, İtalya'ya doğru yol aldığını yazmıştı. O ve büyük halası Agatha harika vakit geçiriyorlar, birçok partiye katılıyorlar ve onlarca ilginç insanla tanışıyorlardı. Görünen o ki "Violet" kabuğundan çıkmaya ve halasının onayını almaya başlamıştı.

Violet Jeannette'in abartmaması için dua etti. Sonuçta abartılı davranışlar oyunlarını açığa çıkarabilirdi. Ama ikizi zekiydi. Kendisini ele verecek biri sayılmazdı.

Ağustos'un sonuna kadar Naples'da kalacaklar, sonra da

Floransa'nın güneyine yolculuk ederek orada bir ay geçirecekleydi. Jeannette kalacakları yer belli olduktan sonra ona yeniden yazacağını belirtmişti mektubunda. Ancak ondan sonra mektup gelmemişti.

Yasak aşk mektubunu avucunda tutarak bu lanet şeyi İtalya'ya göndermesi gerektiğini düşündü. Violet mektubun kime ait olduğunu gayet iyi biliyordu ama ya başka biri görseydi? Ya Adrian okuyaydı? Bu düşünemeyeceği kadar korkunç sonuçlar doğururdu.

Hayır, mektupların son bulması gerekiyordu.

Ama mektubu yakarsa Jeannette onu asla affetmezdi. Ayrıca başka bir sorun daha vardı. Ne yaparsa yapsın, bu mektubu yok etse bile K'nın başka mektuplar göndermesini nasıl engelleyecekti?

Jeannette'e yazmak zorundaydı. Jeannette'i bu gizemli adamla olan ilişkisini bitirmeye ikna etmeliydi. Başka ne yapabilirdi ki? Belki de zamanla Violet'ten hoşlanmaya başlar ve her şey yoluna girerdi. Kardeşinin de K'ye olan hisleri gerçekse, onunla bir gelecek kurabilirlerdi.

Violet mektubu cebine atarak sandalyeye oturdu. Uzanarak boş bir kağıt aldı. O kadar dalmıştı ki arkasından gelen ayak seslerini duymadı. Arkasını dönüp baktığında panikle elindeki kalemi yere düşürdü.

11. Bölüm

Adrian ona doğru yaklaşırken ciğerleri sıkışan Violet bir süre nefes alamadı. Burnunda duran gözlüğün farkına vardı ve hızlı bir hamleyle hemen çıkarıp avuçlarının içine kapattı. İşte suç aletini barındıran ellerini aşağıya indirerek eteğinin kıvrımları arasına sakladı.

Ah Tanrım onu görmüş müydü?

Gözleri yazmakta olduğu mektuba gidince içindeki panik büyüdü, yüreği ağzına geldi. O da Adrian'ı görmemesi gereken şeylerden biriydi.

Yazdığı sayfanın üzerine hemen boş bir kağıt kapattı sonra yeniden sandalyesinde döndü.

Yüzüne kocaman bir gülümsemeyle "Adrian, bu ne güzel bir sürpriz," diyerek karşıladı eşini. "Ne kadar çabuk döndün? Bütün günü Bay McDougal'la geçireceğini zannediyordum."

Adrian durdu ve meraklı bir bakışla ona gülümsedi. "İşimiz umduğumuzdan daha kısa sürdü." Masaya baktı, sonra gözlerini yeniden Violet'e dikti. "Siz ne yapıyorsunuz Madam? Mektup mu yazıyorsun?"

Violet duraksadı, masadan uzaklaşırken gözlerini bir an için bile Adrian'dan ayırmadı. Gözlüğünü tuttuğu elini arkasına götürdü.

"Evet," dedi. "Bugün iki tane daha davetiye geldi ama henüz onları değerlendirmeye vaktim olmadı. Şey... Mektup yazıyordum... Violet'e. Yakında Floransa'ya gidecek ve onu çok özleye-

ceğim. Bu yüzden gezisinin bir sonraki ayağına geçmeden önce yazmak istedim."

"Kardeşin nasıl?"

"Son gönderdiği mektupta iyi olduğunu yazmış. İtalya çok başına gitmişe benziyor."

"Kıskandın mı?" diye sordu Adrian.

Jeannette'in takınacağı cesur içtenlikle "Elbette," dedi. "Ama bir gün senin de beni oraya götüreceğin düşüncesiyle kendimi avutuyorum. Bana söz verdin, öyle değil mi?"

"Evet. Bir gün Avrupa'yı gezeceğiz. İtalya da dahil."

Violet gülümsedi.

Adrian da ona gülümsedi. "Eee... Bana söylemeyecek misin?"

"Neyi?"

Adrian başıyla Violet'in sakladığı elini işaret etti. "Arkanda saklamaya çalıştığın her neyse onu tabii ki."

Kahretsin. Adrian'ın fark ettiğini anlamamıştı. Ne yapacaktı? Kalbi çılgın gibi atıyordu. Artık saklayacak hali kalmamıştı. Bu durumdan kurtulmak için bir yol bulamazsa tabii.

Violet birden savunmaya geçti. "Bir şey değil. Eğer bilmeni isteseydim sana söylerdim."

Adrian ona doğru bir adım attı, ellerini rahat bir şekilde arkasında kavuşturdu. "Neden söylemek istemiyorsun?"

Violet gururlu bir ifadeyle çenesini kaldırdı. "Özel bir mesele."

"Özel bir mesele mi? Burada, misafir odasında nasıl özel bir mesele olabilir ki?" Adrian bir kaşını kaldırdı.

"Evet özel mesele ve daha fazla soru sormazsan memnun olurum."

Bir an için Adrian'ın vazgeçeceğini düşündü. Adrian ellerini önüne aldı ve Violet'e doğru bir adım daha attı. "Bu taktiklerin başkaları üzerinde işe yarayabilir ama beni kandıramazsın." Elini Violet'e doğru uzattı. "Göster bakalım."

Violet'in sevgisinden gerçek bir cesaretten de dolayı, "Adrian, bu fon önemli bir şey değil. Lütfen bırak."

Ancak Adrian'ın merakı artmıştı ve bir kez merakları olduğunda onu hiçbir şey durduramazdı. "Hemen gülüyor, yoksa ona kalıcı mask durumunda kalacağım."

Violet kaçmaya teşebbüs bile edemeden Adrian onun sandalyesinin yanına geldi ve sıkı sıkı kapalı tuttuğu avucunu açtı.

"Gözlük mü?"

Violet endişesini göstermemeye çalışarak, "Okumak için bunlara ihtiyacım var," dedi.

Adrian'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Hiç bilmiyordum. Bu zamana kadar neden sakladın bunu?"

Violet gözlerini yere indirdi. "Ben de görme konusunda kardeşimle aynı kaderi paylaşıyorum. Ama onun gibi bu engeli tüm dünyaya duyurmayı tercih etmiyorum. Bir kadının gözlük kullanması onun avantajına değildir." Duygularını ifade ederken kardeşinin kullandığı ve annesinin defalarca söylediği kelimeleri seçmişti.

"O kadar da kötü olamaz," dedi Adrian nazikçe.

"Sonuçta kardeşime gözlüklerin yakıştığını söyleyemezsin." Farkına bile varmadan çıkmıştı bu sözler ağzından.

"Hiç konusu geçmedi ki. Ayrıca kız kardeşinin gözlükle kötü göründüğünü düşünmüyorum."

Violet'in nefesi kesildi. "Gerçekten mi?"

"İkiniz de çok güzelsiniz. Sonuçta ikizsiniz. Haydi, tak gözlüğünü."

"Hayır, asla!"

Adrian nazik ancak ısrarcı bir tonla, "Haydi tak," dedi.

Violet sessizce durdu. Titriyordu, ancak bunu belli etmemeye çalıştı. Başka şansı olmadığını biliyordu. Tamamen kapana kısılmıştı. İsteksizce gözlüğünü taktı ve ilk defa net bir şekilde göre-

bildiği Adrian'ın yüzüne baktı. Sonra ellerini dizlerinde kavuşturdu ve beklemeye başladı. Kalbi dörtnala bir tavşanınki gibi hızlı hızlı atıyordu. Adrian gerçeği görecek miydi? Gerçekte kim olduğunu anlayacak miydi?

Bu düşünceyle midesi kasıldı.

Adrian onu biraz incelemekten sonra "Tipsiz bezniyorsunuz," dedi. "Sizin tek yumurta ikizi olduğunuzu biliyordum ama bu gerçekten inanılmaz."

Violet göz kırptı.

Gerçeği anlamamıştı. Violet rahatladı. Yine de tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Hissetmemesi gereken tuhaf ve acı bir his doldurmuştu içini. Adrian'ın fark etmesini mi istemişti?

Elbette hayır, diyerek azarladı kendini.

Yine de Adrian'ın gözlerinde o sevgi dolu bakışı görmek ve o bakışların aslında kendisi için olduğunu bilmek nasıl olurdu? Gerçekte olduğu kişiyi bilerek... Onun Violet olduğunu bilerek öpse, onu istese? Onun ağzından kendi adını duysa. Tutku dolu anlarında, karanlıkta, gecenin soğuk saatlerinde ve taptaze sabah güneşinin sıcaklığı altında mutlulukla *Violet* diye fısıldasa...

Bu düşünceler çılgıncaydı. Böyle bir şey asla olmayacaktı. Melankolik bir şekilde gözlüğüne uzandı ve çıkarmaya çalıştı.

Adrian "Hayır," diyerek onu durdurdu. "Bırak kalsın."

Violet kaşlarını çattı.

"Cemiyet içinde gözlük takmak istememeni anlıyorum. Ama evdeyken istediğin zaman ve istediğin kadar takabilirsin." Violet'in elini aldı ve dudaklarına götürdü. "Sevgilim emin ol gözlükler senin güzelliğini ve ışıltını engelleyemez."

Violet'in itiraz etmesi gerekirdi. Bu çok büyük bir riskti. Ama yine de dünyayı düzgün görmek onun için büyük bir nimetti. Fark edilip edilmediğini düşünüp tedirgin olmadan okuyup yazabilmek ne büyük bir zevk olacaktı.

Adrian'ın teklifi reddedilemeyecek kadar cazipti.

"Pekala," dedi. Adrian'ın istediği şey istemediği bir yükümlülük gibi tavır takınarak, "İhtiyaç duyduğum zaman takacağım. Ama sadece bu evde ve sadece seninle yalnızken."

"Bu konuda anlaştığımıza göre, gölde kayıkla gezme konusunda bir karar verelim. Bugün eve tıkılıp kalınamayacak kadar güzel bir hava var. Gidip François'ya bize hafif yiyecek bir şeyler hazırlamasını söyleyeceğim. Böylece gölün ortasındaki küçük adada piknik yapabilirsiniz. Kardeşlerimle birlikte yazları orada sık sık piknik yapardık. Piknik için mükemmel korunaklı bir yer biliyorum. Seni ne zamandan beri oraya götürmeyi istiyordum zaten."

Violet Adrian'ın koyu gözlerindeki yaramaz bakışları yakaladı ve aklında piknikten daha fazlası olduğunu anladı. Bu düşünceyle içi sıcacık oldu. "Mektubumu tamamlamam lazım ama daha sonra da yapabilirim. Gidip üzerime daha uygun bir şeyler giyeyim."

"Harika." Adrian Violet'in dudaklarına öpücük kondurdu. Bu öpücüğün sadece bir başlangıç olacağı belliydi. "Gidip yemek konusunda François'yla konuşayım. Yarım saat sonra buluşalım mı?"

"Tam yarım saat sonra." Violet gülümsedi.

Adrian çıkana kadar odada kaldı, sonra Jeannette'e yazdığı mektubun sayfalarını topladı. Kardeşinin sevgilisinden gelen mektupla birlikte hepsini yazı masasının kilitli çekmecesine yerleştirdi. Mektubu tamamlayıp yarın gönderecekti.

Anahtarı cebine koydu ve üzerini değiştirmek için yukarı çıktı.

Yaz ayı yavaş yavaş sona ererken ağustos sıcakları yerini eylülün ılık serinliğine bıraktı. Ekim yanında buz gibi dondurucu sabahları ve kuru soğukları getirdi. Yapraklar yeni üretilmiş bozuk paralar gibi ağaçların dallarında yakut, bakır ve altın renklerde parlıyordu. Çalı kuyruklu sincap, porsuk ve geyikler ağaçtan

evlerini kışa hazırlıyordu. İnsanlar ise evlerinde ateş yakıyor, esinmek için pamuktan kıyafetler giyiyor, sıcak şarap ve çorba içiyordu.

Winterlea'da da durum aynıydı.

Hizmetçi Erin düşesin çalışma odasındaki ateşi körükledi. İşini bitirdikten sonra Violet ona gülümseyerek teşekkür etti. On beş yaşlarında görünen sevimli genç hizmetçi elinde kül dolu kova ve şömine fırçasıyla reverans yaparak odadan çıktı.

Bu oda dev konaktaki en küçük odalardan biriydi ve oldukça rahattı. Son haftalarda Violet bu odayı oldukça sık kullanmaya başlamıştı.

Evin batı ucunda yer alan bu oda, güzel kokulu altın başaklarla ve güneş gibi parıldayan rengârenk krizantemlerle bezenmiş bahçeye bakıyordu. Huzur dolu bu odada Violet'in en sevdiği şey sessizliğin o sakinleştirici sesini dinleyebilmesiydi. Adrian'ın işlerine yoğunlaştığı öğlen saatlerinde, kiracı ya da komşular kapıyı çalmadığında, Violet çalışma odasındaki sıcacık koltuğuna uzanıp okuduğu kitabın sayfalarında hayat buluyordu.

Yakalanma korkusu olmadan özgürce gözlüklerini takabildiği için artık ne zaman boş vakit bulursa buraya gelip kitap okuyordu. Ancak yine de ne olur ne olmaz diyerek yakınlarında bir elişi bulunduruyordu. Birisi, özellikle de Adrian gelip de onu kitap okurken görsün istemiyordu.

Ayaklarının ucunda keyif yapan Horatio uyurken bile gürültü çıkarabilmeyi başarıyordu. Violet kitabına dalmıştı. Dakikalar sonra kapının dışında bir ışığın yandığını fark etti. Hızlı davranarak hemen kitabı koltuk minderinin altına koydu ve gergefi eline alarak saatlerdir elişi yapıyormuş gibi ağır ağır işlemeye başladı. Ondan sonra kapıdaki kişiye içeri girmesi için izin verdi.

March kapının kenarında durarak, "Sizi rahatsız ettiğim için

özür dilerim Ekselansları ancak size Lord Christopher'ın geldiğini haber vermek istedim," dedi.

Bunu duyunca Violet'ın kaşları çatıldı. Adrian kardeşi ile görüşmüştü. Ama neden? Adrian'a geçen hafta yolladığı mektupta onları ziyaret edeceğine dair bir şey yazmamıştı. Bildiği kadarıyla o anda üniversitede vizelerine çalışıyor olması gerekiyordu.

"Lord Christopher üzerini değiştirmek üzere odasına çıktı," diye ekledi March. "Gelir gelmez Ekselansları'nı sordu. Ekselansları'nın evde olmadığını, sizin onu karşılayabileceğinizi söylediğimde sizi rahatsız etmememi istedi. Sonra yemek hazırlanmasını söyleyip odasına çıktı."

March'ın ses tonundan Christopher'ın gelip Violet'e bir merhaba bile dememesini hiç tasvip etmediği anlaşılıyordu. Onu tanıdığı kısa süre boyunca Lord Christopher, ya da yakınlarının ona hitap ettiği şekliyle Kit, hiçbir zaman ne Jeannette'e ne de Violet'e saygısızlık etmemiş her zaman çok nazik ve kibar davranmıştı. Onu çok iyi tanımıyordu ama bu tuhaf davranışlarından bir sorun olduğunu anlamıştı Violet.

"İyi miydi?" diye sordu.

"Lordum oldukça sağlıklı ve keyifli görünüyordu, Ekselansları."

"Hmmm... Artık burada olduğuna göre Aşçı'ya bu akşam yemekte üç kişi olacağımızı söyle lütfen. Ayrıca çay yapılmasını ve oturma odasına gönderilmesini istiyorum. Lord Christopher için de uygunsa ona yarım saat sonra orada buluşmamızı söyle."

"Nasıl istersenız, Ekselansları." March'ın bakışlarından tasvip etmediğini hissetti. Başını eğerek odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Violet iç çekti. Bugünkü kitap keyfi de buraya kadarmış diye düşündü. Onunla çay içmeyi teklif ederek doğru mu yapmıştı? Ama sonuçta artık akrabaydılar ve onunla doğru dürüst bir ilişki kurmasının vakti gelmişti.

Yine de Jeannette'in onunla geçmişte nasıl bir ilişkisi olduğunu da bilmiyordu. Son birkaç haftadır uyguladığı yöntemle bunun da üstesinden geleceğini düşündü. Kitabını koltuğun altındaki kurumaklı yerde bırakarak artık sığınağı olan odadan çıktı. Violet hareket edince uyanan Horatio da onu takıp etmeye başladı.

"Dürüstçe söylemek gerekirse okuldan gönderildim. Uzaklaştırıldım. Kovuldum."

Bu dramatik açıklamadan sonra Kit ağzına kocaman bir sandviçi tıkıştırdı ve vücuduna acilen yakıt ikmali yapması gerekiyormuş gibi hızlı hızlı çiğnemeye başladı.

Ağzındakileri yuttuktan sonra hemen diğer sandviçe uzandı. "Kovulduğumu öğrenirse Adrian beni öldürür. Hatta sırf beni cezalandırmak için çiftliklerinden birine gönderip köle gibi çalıştırır."

Violet duygusal tarafının açığa çıkmasını engelleyemedi. "Yok canım yapmaz öyle bir şey. Düşündüğün kadar korkunç olamaz."

"Hayır, daha bile kötü olacak." Çayından bir yudum aldı. Uzun ve düzgün bedeni söylediklerinin ağırlığıyla oturduğu koltukta kamburlaşmıştı. Violet Christopher'ın abisinin genç ve toy hali olduğunu düşündü.

Kit dokunaklı bir ses tonuyla, "Ne zaman eve gelecek biliyor musun?" diye sordu.

"Gelmek üzeredir herhalde."

Kit tabağında duran böğürtlenli turtaya baktı. Bakışları idamını bekleyen bir mahkumunki gibi hüzünlüydü. Bir süre dalgın dalgın baktıktan sonra tatlısını tek hamlede ağzına attı.

"Town'a giderdim ama elimdeki harçlığın büyük bir kısmını harcamıştım. Nocle kadar para göremeyeceğim anlaşılan."

"Okuldan atılmana sebep olan şey kumar mı bir kadın mı?"

Birkaç ay önce olsa Violet böyle bir şey sormaya cesaret edemezdi. Kit'in mizah fışkını oynamaya başlaması ona fazladan cesaret kazandırmıştı.

Kit derin ela gözleriyle uzun uzun ona baktı, sonra omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, ne kadınlar ne de kumar. Her şey koşu yüzünden oldu."

"Koşu mu? Bunda ne kötülük var anlamadım?"

Kit, üzgün ve gururlu bir ifadeyle başını kaldırdı, bacak bacak üstüne attı ve gözlerini yere indirdi. "Çıplak koşu."

Violet yutkunarak şaşkınlığını bastırmaya çalıştı. Bu sözler zihninde tuhaf resimlerin canlanmasına sebep olmuştu. Ağzının açık kaldığının farkına varınca utandı ve kendisini toparladı.

Kit dalgın bir şekilde "Başlarda çok eğlenceli bir oyundu," dedi. "Saat gece yarısını vurmadan üniversitenin etrafında üç tur atan kazanıyordu. Tabii bu aptal oyunu oynarken çoğumuz sarhoş oluyorduk. Dekan Musgrove'un tam da o gece yıldızları seyretmesi için eşini okulun terasına çıkaracağını nereden bilebilirdik ki?"

Duraksadı. Dudaklarında haylaz bir gülümseme belirdi. "Tabii bir o gece gördükleri tek şey yıldızlar değildi."

Violet bu komik durumu hayalinde canlandırınca kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu. "Sonuçta yaptığınız şey de bir nevi kumar değil mi?" dedi Violet suçlar gibi bir tavırla. Ağzından kaçırdığı kahkaha söylediği bu sert sözlerin etkisini yerle bir etti.

"Aslında daha ziyade cesaret gösterisi. Eskilerden bahsedip dalga geçiyorduk, nasıl olduysa muhabbet o noktaya geldi. Brentholden yarışlarda birinci gelen profesyonel bir koşucu. Yarışırsak onu geçebileceğimi söyledim."

"Yani sadece sen ve o bahsettiğin adam mı yarıştınız?"

"Diğerleri tezahürat etmek için gelmişti. Korkak tavuklar yarışa katılmadılar."

"Peki, Bay Brentholden'a ne yaptılar?"

"O da uzaklaştırıldı ama sömestrin sonuna kadar. Eğer davranışlarına dikkat ederse bu ceza kaydına bile işlenmeden okula dönebilecek."

"Sen dönemeyeceksin." Violet bunu kendinden emin bir tavırla söylemişti.

Kit'in yüzünde acı ve sert bir ifade belirdi. "Bu benim ilk vukuatım değil."

Violet bu sözleri düşününce aklına kendi haylaz kardeşi geldi. Darrin'in de hayatından dert ve bela hiç eksik olmamıştı. Bunların büyük bir kısmı ufak tefek meseleler olsa da, bazen daha ciddi sorunlar da yaşanmıştı. Geçen sene kumar masasında yaklaşık beş bin pound kaybetmişti. Borcunu ödemezse peşini bırakmayacaklarını anlayınca cepleri bomboş bir şekilde babasının kapısına dayanmış ve borcunu kapatması için ona yalvarmıştı. En kötüsü bu değildi. Cambridge profesörlerinden birinin eşiyle ilişki yaşaması da az kalsın bir skandala dönüşecekti. Profesör onu mahvetmeyi aklına koymuştu. Darrin'in özür dilemesi, okulu bırakacağına ve bir daha Cambridge'e adım bile atmayacağına söz vermesinden sonra peşini bırakmıştı.

Bütün bunlar düşünüldüğünde Kit'in vukuatı aslında o kadar da kötü sayılmazdı. Kovulmasına sebep olacak kadar büyük bir olay değildi. Violet Darrin'den bahsetmeden, bu durum hakkında ne düşündüğünü söyledi.

Bir kez daha neşesiz bir tavırla omuz silkti Kit. "Ne yazık ki üniversite kurulu böyle bir karar verdi. Geri kafalı kurul üyeleri sonbaharda bir sonraki dönem için yeniden başvurabileceğimi söylediler ama kabul edilip edilmeyeceğim belli değil. O budala okul onların olsun. Ama kardeşim böyle düşünmüyor. Benim ne istediğimi sormuyor. Sadece okumam gerektiğini söylüyor."

"Üniversiteye gitmezsen ne yapacaksın?"

Daha önce kimse ona bu soruyu sormamış gibi şaşkın bir ifadeyle duraksadı. Cevabını düşünürken bir dilim daha tarta attı ağzına.

"Seyahat edeceğim," dedi dalgınca. "Dünyada gezip görülecek bir sürü ilginç yer var. Hindistan, Çin, Güney Denizleri, Amerika kıtası... Batı topraklarının keşfedilmemiş bölgelerinde kahverengi tüylü canavar sürülerinin dolaştığını duydum. Yanlış hatırlamıyorsam bu yaratıklara bufalo diyorlarmış."

Violet duyduklarından büyülenmiş gibiydi. Daha fazla soru sormamak için kendisini zor tuttu. Bunun yerine kendine çay koydu ve bardağına odaklanmaya çalıştı. Yurtdışına çıkmak için sabırsızlanısa da Jeannette'in bufalolarla ilgilenmeyeceğini biliyordu.

Çizmeye çalıştığı portreye uygun sert bir tavırla, "Avrupa kıtasının macerası bana yeter de artar. Tabii ağabeyim söz verdiği gibi beni götürürse göreceğim ama onun işleri hiç bitecek gibi görünmüyor."

Violet, Kit'in gözlerinde toy bir ışık gördü. "Evet, omuzlarında çok fazla sorumluluk var."

"Hepimizin öyle. Aşçımız akşam yemeği için dana madalyon pişiriyor. Elbette senin için de servis açtırdım."

Kit boş bardak ve tabağını kenara koyarak, "Teşekkür ederim ama bu akşam size katılmasam daha iyi olacak," dedi.

"Sen bilirsin. Yine de hemen karar verme. Başta kızar ama tahmin edebileceğinden çok kısa bir sürede siniri geçer. Sen onun kardeşisin ve seni çok seviyor. Bunu gerçeği hiçbir şey değiştiremez."

Kit cevap verme fırsatı bulamadan Adrian odaya girdi.

Dük kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "March burada olduğunu söyledi. Ne oldu?"

Violet yumuşak bir sesle konuştu. "Kardeşine böyle mi hoş geldin diyorsun? Haydi, otur ve bir çay iç," dedi. Oturduğu koltuğun yanını işaret etti. "Bütün gün yorulmuşsundur. Nasıl geçti?"

Kit, Violet'in bu tavrına karşı ağabeyinin sert ve öğreticiyi bu tavırla karşılık vereceğini sonra da dikkatini yeniden kendisine yöneltmeyeceğini düşündü. Adrian ise sorgulamayı rafa kaldırarak istenen söylediğini yaptı ve yanına oturdu.

Violet hizmetçilerin getirdiği sandviç ve küçük pidelerin yanında içmesi için ona çay koyarken Adrian uysalca bekledi. Sonra tam onun sevdiği gibi çayın üzerine kaymak koydu.

Violet'in kendisini konudan uzaklaştırma çabalarına karşılık veren Adrian uzun uzun gününü anlattı. Sonra eşine dönerek, "Yemek öncesinde bu çok iyi geldi sevgilim. Şimdi izin verirsen kardeşimle benim konuşmamız gereken bazı meseleler var. Kit, çalışma odasında konuşalım mı?" Bu sorudan ziyade emir bildiriyordu. Adrian ayağa kalktı kapıya doğru yürüdü.

Derin bir nefes alarak Kit de oturduğu yerden kalktı. Başını hafifçe eğerek Violet'e nazik bir reverans yaptı.

Violet, Adrian'ın duyamayacağı kadar kısık bir sesle, "Sonunu anlatmadın. Yarışı kim kazandı?"

Kit'in bakışları yukarı kalktı, yüzüne bir gülümseme yayıldı, "Ben kazandım."

Kit'in kasvetli tahminlerinin aksine, Adrian bu aptalca hatası için ona köle gibi çalışma cezası vermedi. Onu odasına kapatıp yalnızca su ve ekmek yemeye ya da ailenin İskoçya'daki Orkney Adaları'nda bulunan en uzak konağında sürgüne mahkum etmedi.

Aslında Adrian'ın verdiği ceza çok daha kötüydü. En azından Kit'e göre.

Ağabeyi onu Papaz Dittlesby'nin yanında eğitim görmeye gönderdi. Emekli bir din adamı olan Dittlesby o kadar yaşlıydı ki III. George'un doğumunu bile hatırlıyordu. Moda anlayışı

da bir önceki yüzyıldan kalmaydı. Uzun siyah bir cüppe giyiyor, dalgalı beyaz bir peruk takıyordu. Yarı sağır olan papaz yanında küçük metal bir huni taşıyor ve rahat duymak için bunu kulağına dayıyordu. Bu bile çoğu zaman işe yaramıyor, Kit konuşurken sesini yükseltmek, hatta kulağının dibinde bağırmak zorunda kalıyordu.

Papazın bedeni ne kadar yaşlı ve yorgunsa, zihni de tam tersine açık ve kurnazdı. Okumuş ve eğitimli biriydi. Yunanca ve Latince biliyordu. Klasik metinlerin tamamına hakimdi, hatta bir kısmını kendi bile yazmış olabilirdi. Papaz Dittlesby'nin gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

Kit, Adrian'ın işini çok iyi bildiğini itiraf etmek zorunda kaldı. İşkence gibi geçen konuşmalarında katı bir ses tonuyla Üstevenin yetkilileriyle Kit'in durumunu konuşacağını ve bir şekilde yeniden okula dönmesini sağlayacağını söylemiş, bu süre boyunca da Kit'in kaçırdığı derslerden geri kalmaması ve dönem sonunda sınavlara girerek bu durumu telafi etmesi gerektiğini eklemişti. Ayrıca bir daha başka bir vukuatı olmayacaktı. Bir papaz gibi dikkatli ve tedbirli olacaktı ve her ne kadar bu durum ona acı çektirse de Papaz Dittlesby'nin onu çalıştırmasına izin verecekti.

Adrian kuralları koymuştu, Kit de buna boyun eğdi.

Ancak bir insanın katlanabileceği işkencenin de bir sınırı vardı. Bu yüzden iki hafta çalışmanın sonunda Kit gözlerden uzaklaşabileceği bir yer bulmuştu: Jeannette'in çalışma odası.

Kit onun öğlenleri birkaç saat kendisini o odaya kapattığını biliyordu. Başlarda Jeannette'in sadece uzanmak, arkadaşlarına mektup yazmak ya da o devasa köpeğini dolaştırmış olmak için ortadan kaybolduğunu zannediyordu. Sonra durumun farklı olduğunu öğrendi. Yanına her gittiğinde kıkırdayan hizmetçi kız Ekselansları'nın her gün nereye gittiğini sordu. Cevap elbette ki evin arka ucunda kalan çalışma odasıydı.

Her gün matematik denklemleri çözmekten, Latince ve Yunancadan sayfalarca çeviri yapmaktan başı ağrıyordu. Jeannette'in çalışma odasının kapısı çaldı ve girmek için izin alır almaz içeriye daldı. Kapıyı kapattı ve derin bir nefes alarak av köpeklerinden kaçan bir tilki gibi sırtını kapıya dayadı.

Violet sorguya çeker gibi bir bakış atarak, "Bir şey mi oldu, Kit?" diye sordu.

Kit rahatlamaya çalışarak odanın içine doğru yürüdü. "Hayır, hiçbir sorun yok. Biraz burada otursam sorun olur mu? Seni hiç rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum."

Violet anlayışlı gözlerle ona bakarak şöminenin karşısındaki koltuğa oturması için işaret etti. "Umutsuzca papazdan kaçmaya çalışıyorsun demek."

Kit koltuğa oturur oturmaz rahatladı. "Evet, kesinlikle." Dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Tam Sokrates ile Romalı Stoacıların karşılaştırmalı analizini yapmaya hazırlanıyordu ki birkaç dakika izin istedi. Sanırım tuvalete gitmesi gerekti. Ben de onun yokluğundan istifade odadan kaçtım."

Violet, "Dikkatli ol, seni bulmak için arama ekibi tutabilir," diyerek dalga geçti. "Burada istediğin kadar kalabilirsin. Ben de..." duraksadı, gergefi kendisine biraz daha yaklaştırarak, "... nakış yapıyordum."

"Ben yanımda kitap getirdim." Kit elindeki koyu deri ciltli kalın kitabı kaldırıp gösterdi. "Böylece, eğer beni yakalarlarsa papazın söylediğini yanlış anladığımı ve buraya ders çalışmaya geldiğimi söyleyebilirim. Zaten söylediğimin yarısını anlıyor, özellikle de aptal hatalar yaptığım zaman." Elini saçlarına götürdü ve kısa siyah dalgalarında gezdirdi. "Başıma onu getirmekle Adrian hata etti."

Violet kibarca gülümsedi. "Eminim bunu yaparken bir bildiği vardır."

"İşkence. İşte bildiği şey bu." Öne doğru eğilerek başını yu çevirdi. "Kulaklarımdan kan akacak artık. Üniversitede bile bu kadar saat ders görmüyordum. Yakın zamanda ben de papaz gibi sağır olacağım. Hatta kör. Gözlerim kızarmış mı? Yakında oku maktan yerlerinden çıkacaklar."

Bu abartılı ifade karşısında Violet başını sallamakla yetindi. Elini gergefin üzerinde gezdirmeye başladı. Sonra birden sıçra yarak parmağını ağzına götürdü.

Kit, "İyi misin?" diye sordu.

Violet başını salladı. "Parmağıma iğne battı. Çok dikkatsizim."

"Belki de daha sıkıcı bir uğraş bulmalısın kendine."

"Evet, belki de," diye homurdandı Violet.

O sırada kapı çalındı. Kit birden gerildi. Sığınağı bu kadar çabuk mu bulunmuştu?

March odaya girdi ve Kit'e sadece göz ucuyla baktı. "Eksellansları," diye söze girdi vekilharç. "Böldüğüm için özür dilerim ama mutfakta bir kaza oldu. Hizmetçilerden biri içi kaynar su dolu kazanı devirdi ve birkaç yerini yaktı. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Burden panikleyen Violet, "Elbette. Doktor çağrıldı mı?" diye sordu.

"Mahallenin şifacısını çağırmak için çocuk gönderildi."

"Hayır, hayır söyleyin Dr. Montgomery gelsin." Dr. Montgomery dükün doktoruydu. Londra'da eğitim görmüş olan doktoru bu bölgeye gelmesi için Adrian ikna etmişti. "O ne yapacağını bilir."

"Peki Eksellansları."

"Yaralanan kişi Sarah mı?" diye sordu.

"Hayır, Brenna. Kuzeyden gelen kız."

"Ah, zavallı kız." Kit'e dönerek, "Benim gitmem lazım. Gidip ne yapabilirim bir bakayım," dedi.

Kit nezaketen, "Elbette, kızın nasıl olduğunu bana da söyle sonra," dedi.

March ve düşes odadan ayrıldılar. Kit arkalarından kapıyı kapattı ve dönüp koltuğuna oturdu. Tüm bu kargaşa sayesinde biraz daha zaman kazanabilir ve gözden uzak kalabilirdi. Fırsatı değerlendirerek biraz uyumaya karar verdi.

Jeannette'in oturduğu koltuğun kenarında, yastığın altından ucu görünen bir kitap olduğunu fark etti. Meraklanan Kit saklandığı yerden kitabı çekip çıkarttı.

Aeneis.

Kit kitabın kapağına bakakaldı. Ne kadar da sade diye düşündü. Bu sıkıcı edebiyat eserinin Jeannette'in koltuğunda ne işi vardı? Jeannette'in kitabı fark etmemiş olması imkansızdı. Oturduğu yerin tam üzerinde onu kesin rahatsız ederdi.

Kitabı elinde tutmak bile Kit'i ürpertmeye yetmişti.

Kapağı çevirdi ve ön sayfasının Latince yazıldığını gördü. İçinden kitabın çeviri olması için dua etti. Bu işine yarayabilirdi. Dittlesby derslerinde ona Virgil'den paragraflar okuyarak başının etini yiyordu. Ancak alçak Adrian kurnazca Kit'in üzerinde çalışacağı tüm kitapların İngilizcesini daha o gelmeden kütüphaneden almıştı. Yakında kardeşiyle bu konuyu konuşacaktı. Her ne kadar bunu hak etse de bu alenî işkence artık sona ermeliydi.

Bu kitabı Jeannette'in koltuğunda bulmuştu ve ne olabilirdi ki? Sonuçta o pek de okuma meraklısı sayılmazdı. Özellikle de bu kitabı okuyacağını hiç zannetmiyordu Kit. Ne kadar çabalasa da kendisi bile zor okuyordu bunu. Adrian Latince biliyordu. Belki de kitabı buraya o getirmiş ve koltuğun üzerinde unutmuştu. Gerçi ağabeyi dikkatsizce kitaplarını orada burada bırakabilen biri değildi. Adrian hiçbir konuda dikkatsiz değildi. Kit şaşırmış, bu kitap olayının gizemini çözememişti.

Bir süre daha düşündükten sonra uyuma fırsatını kaçırmaması gerektiğini fark ederek kitabı bulduğu yere bıraktı, şöminey[e] [o]dun daha attı ve koltuğuna kıvrılarak gözlerini kapadı.

12. Bölüm

O sabah Jeannette'e yeni bir mektup geldi.

Ilkinde olduğu gibi Violet yine mektubun özelliğini hemen anlayamadı. Tüm masumiyetiyle March'ın getirdiği gümüş tepsiden mektubu aldı ve mührü açtı. İçinde yazan utanç verici sözlerin etkisiyle beyninden vurulmuşa döndü.

Canım sevgilim. Seni öyle çok arzuluyorum ki.

Violet alelacele mektubu katladı ve terden ıslanmış olan avucuna sıkıştırdı. Kahretsin, Jeannette. Anlaşılan o iki kardeşi bu adamı uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmamıştı.

O anda aklına şöminede yanan ateş geldi. Mektubu içine atıp küle dönmesini izleyebilirdi. Kolayca kurtulabilirdi ondan. Ama yine de bu korkak hareket ona sadece zaman kazandıracak, başka hiçbir şeyin çözümü olmayacaktı. Bir yandan da vicdanı onu kemiriyordu. Mektubun ona ait olmadığını ve onu yok etme hakkının onda olmadığını söylüyordu.

Yeniden Jeannette'e yazmaya karar verdi. Mektubunda ikiziyle bu gizemli aşığı arasındaki tehlikeli yazışmanın bitmesi gerektiğini vurgulamaya karar verdi.

Bunu düşünerek ateşe yaklaştı. Metal mektup açacağını alevlere tutarak ısıttı ve mektubun üzerindeki mührü kapattı. Sonuçtan memnun bir şekilde kalem ve mürekkebini alarak kardeşine yazmaya başladı.

Birkaç gün sonra bir mektup geldi. Beklenmedik bir şekilde

Adrian'ın annesinden geliyordu. Cevabı geciktiremeyeceğini anlayınca Violet birinci kattaki çalışma odasına çekilerek kayınvalidesine yazmaya başladı.

Her zaman olduğu gibi odada Kit ve Papaz Dittlesby ders çalışıyordu. Mektup yazabileceği birçok yer olmasına rağmen Violet için en uygun yazı masası o odadaydı. Büyük odaya fark edilmeden girerek sessizce mektubunu yazıp çıkmayı düşündü.

Daha o içeri girer girmez beyler ayaklandılar.

Violet eliyle oturmalarını işaret ederek, "Lütfen rahatsız olmayın. Sadece birkaç mektup yazıp gideceğim. Çok sessiz olurum, burada olduğumu bile anlamazsınız," dedi.

"İyi günler, Düşes," diyerek başıyla selam verdi Papaz. Kabartılmış beyaz peruğu yere düşecekmiş gibi sallanmıştı. "Sizi rahatsız etmeyelim biz?"

Metal huniyi kulağına götürerek pür dikkat dinlemeye koyuldu.

"Hayır, hayır, asıl ben sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Lütfen dersinize devam edin."

Papaz başını salladı, yüksek bir sesle, "Evet, ders yapıyoruz. İsterseniz biz başka yerde çalışabiliriz," dedi.

Violet Kit'le göz göze geldi. Bakışlarında mızıp ve pes etmiş bir ifade vardı. "Kardeşim," diyerek onu selamladı.

"Kit," diyerek karşılık verdi Violet ve sonra tekrar papaza döndü. Bu sefer daha iyi anlaşılabileceği umuduyla ses tonunu yükselterek konuştu. "Gitmeyin. Lütfen oturun." Bir yandan da eliyle oturmalarını işaret etti. "Çalışmanıza devam edin, bana aldırış etmeyin. Ben masamda birkaç mektup yazacağım."

"Yazı mı? Biz şu anda düzensiz Latince fiillerin çekimlerini çalışıyoruz. Bu konuyla ilgilenmek sizi yüceltecektir. Siz çok ince ve nazik bir bayansınız."

Violet bir süre papaza baktı. "Evet, teşekkür ederim. Dediğim gibi ben mektup yazacağım." Gülümseyerek mektup yazma hareketini yaptı. Yaşlı adamın gözleri anladığını belirtircesine parıldadı. Başını salladı ve reverans yaptı.

Violet Kit'in gülen bakışlarıyla karşılaştı. Gülmemek için kendisini zor tutarak çalışma masasına geçti. Beyler de derse devam etmeye başladılar.

Derse odaklandıklarından emin olduktan sonra Violet gözlüklerini taktı ve görünmemek için mümkün olduğunca önündeki masaya eğildi.

Mektuba düşesin sağlığını, Adrian'ın kardeşi Sylvia ve tüm ailenin nasıl olduğunu sorarak başladı. Violet'ın aldığı duyumlara göre Sylvia'nın hamileliği sağlıklı bir şekilde ilerliyordu. Ama geçtiğimiz günlerde beş yaşındaki oğlunun çay partisinde bir kavanoz dolusu kurbağayla yaptığı yaramazlık sonrasında birkaç gün uzanmak zorunda kalmıştı.

Violet bu tuhaf hikayeyi hatırlayınca hafifçe gülümsedi. Bir kulağı arkasında işlenmekte olan dersteydi. Zavallı Kit, diye düşündü. Nefret ettiği açıkça belli olan bir konuyu anlayabilmek için korkunç bir çaba sarf ediyordu.

Violet Latinceyi seviyordu. Kadınlar genellikle böyle konularda eğitilmez, daha ziyade elişi, suluboya, coğrafya, Fransızca ve bazı durumlarda İtalyanca dersleri alırdı. Dil dersleri olmasaydı Violet de hiçbir zaman Latinceyi öğrenemezdi. Ancak ona ve Jeannette'e İtalyanca öğretmek için tutulan öğretmen aynı zamanda erkek kardeşlerine klasik eserler konusunda da ders veriyordu. Eski ve yeni diller arasındaki benzerlikler Violet'in ilgisini çekmişti. Darrin'e çeviri yaparken yardımcı olurken eski dili de öğrenmişti. On dört yaşına geldiğinde kendi kendine okuyup anlayabilecek kadar Latince biliyordu Violet.

"Yanlış yaptınız Lordum," papaz bıkkın bir şekilde iç çekti. "Bunu çok önceden ezberlemiş olmanız gerekirdi. Tekrar etmeniz lazım. Ancak o zaman doğru düzgün çeviri yapabilirsiniz.

Lütfen düzensiz *ire* fiilini dilek kipinin tüm zamanlarında çekimleyin."

Violet içinden cevabı tekrar ediyordu. Kit doğru kelimeleri bulmak için savaşırken Violet fırlayıp cevabı vermemek için kendisini zor tutuyordu.

Sonunda bir sonraki fiile geçtiler. "*Nolle* fiili, Lordum. -miş'li geçmiş zamanda çekimleyin."

Bir yandan mektubunu yazarken diğer yandan kelimeleri kendi kendine tekrar ediyordu, "*Nolueram, nolueras, nolueral, nolueramus, nolueratis, nolueranl.*"

Kit, tek bir hatayla üçüncü tekil şahsa kadar gelmeyi başarmıştı.

"*Nolle* fiilini bu kez -mış'lı geçmiş zamanın dilek kipinde çekimleyin, Lordum."

Violet farkında olmadan cevapları mırıldanıyordu. Sesinin ne kadar yüksek çıktığının farkında değildi.

Kit'in başını onun tarafına çevirdiğini de fark etmedi.

"Devam edin. İkinci şahıs, Lordum," diye uyardı papaz.

Violet sessizce, "*Noluisses,*" dedi.

Kit kelimeyi tekrar etti.

Papaz, "Çok güzel, devam edin," diyerek onu cesaretlendirdi.

Violet, "*Noluisset,*" dedi.

Kit kelimeyi tekrar etti.

"Mükemmel. Devam lütfen."

"*Noluissemus, noluissetis, noluissent.*"

Kit Violet'i dinledi. Kulaklarına inanamayarak zar zor duymayı başardığı kelimeleri tekrar etti. Jeannette Latince biliyordu! Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Jeannette cevapları verirken şaşkın bir şekilde dinledi ve duyduklarını aynı şekilde papaza söyledi. Jeannette cevabı biliyordu. O mektup yazarken Kit de ona bakakaldı. Birden kanat açıp gökyüzüne doğru uçsa bu kadar şaşırmazdı herhalde.

Birkaç gün önce Jeannette'in oturduğu yerde bulduğu Virgil'in kitabı geldi aklına. O zamanlar kitabın Adrian'a ait olduğunu düşünüyordu. Artık o kadar da emin değildi.

"Çok güzel Lordum. İlerleme kaydediyorsunuz. Haydi, çeviri yapmayı deneyelim." Papaz önceden hazırladığı ufak paragrafı Kit'in önüne koydu.

Kit'in akli yeni keşfindeydi, bu nedenle önündeki kağıda odaklanamıyordu. Kendisini zorlayarak kelimelerden bir anlam çıkarmaya çalıştı. "Sabırlı ve inatçı üzüntü size faydalı olacaktır."

Papaz hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle konuştu: "Hayır, Lordum. Şöyle başlıyor, *sabırlı ve güçlü olun*. Gerisini siz tamamlayın."

Kit kaşlarını çattı, "Sabırlı ve güçlü olun..." diye tekrar etti.

Jeannette hafifçe kıkırdadı. Kit ona baktı ve o anda onu gördü. Onu *gerçekten* gördü. Omzunun üzerinden bakıyor ve kelimeleri çevirmeye çalışıyordu.

Jeannette gözlük takıyordu.

Jeannette gözlük takmazdı. Bir keresinde bir partide ona görünüşüne dikkat eden bayanların gözlük takmamak için her türlü yolu deneyeceğini söylemişti. Bir de gözleri mükemmel gördüğü için gözlük takmaması gerektiğinden çok şanslı olduğunu...

"Lordum," diye devam etti papaz. "Sabırlı ve güçlü olun..."

Jeannette yeniden mektubuna dönmeden önce ağzından çıkan mırıltıyı duydu Kit.

"*Çünkü çektiğiniz acı size günün birinde fayda edecektir.*"

Normalde papazın taşlamaları karşısında ezilirdi ama o anda çeviriden daha önemli bir şey vardı. İnanılmaz bir gerçeği keşfetmişti.

Yengesi bir sahtekardı.

Ertesi gün mutlak mutlu dilimleri eşliğinde [illegible] ile nefis öğle yemeklerini yerken Violet Kit'te bir değişiklik olduğunu sezdi. Ondaki bu değişiklik çok alıcı olmasına da Violet bunu kendisine attığı ustaca ve tuhaf bakışlardan anlayabiliyordu. Ona bir soru sorduğunda ya da bir şey söylerken altın ve yeşil renginin birbirine karıştığı gözlerinde garip bir kıvılcım çakıyordu.

Violet bu duruma başta aldırış etmedi. Şüphe ve kaygıların uykusuzluktan kaynaklandığını düşündü. Adrian her gece öncesinde fazlasıyla aşka gelmişti. Bütün gece onu uyandırmış ve sabahın ilk saatlerine kadar sevişmeye devam etmişlerdi. İlk da uyku düzenini bozmuştu. Bu nedenle o gün şehvetin bedelini yorgunluk ve gereksiz şüphelerle ödemek zorunda kalmıştı.

Adrian ise tam tersine çok dinç ve dinlenmiş görünüyordu. Ağzına aldığı her lokmadan sonra Violet'e sarılıyor, ardından mizik yemek teklifini kabul ederek onlara eşlik eden papaz ve Bay Dalton'la Gotik mimarî hakkında konuşuyordu.

Violet tam esnemek için elini ağzına götürmüştü ki Kit'in kendisine baktığını fark etti. Tek kaşını kaldırarak sorgular gibi ona baktı. Kit de aynı şekilde sorgulayıcı bir ifadeyle karşılık verdi, sonra gözlerini tabağına indirerek yemeğine kaldığı yerden devam etti.

Violet bu tuhaf davranışlarının sebebini öğrenmek istiyordu, ancak içinde bulundukları oda fazlasıyla kalabalık olduğundan bir şey soramazdı. Ayrıca buna vakit de yoktu.

Kit yemeği biter bitmez ayaklandı. Onun kalkmasıyla papaz da derse dönmek üzere sofradan kalktı. Adrian ve Bay Dalton ilgilenmeleri gereken işleri olduğunu belirterek özür dileyerek odadan ayrıldılar.

Hizmetçiler sofrayı toplarken Violet de Kit'i ve ona olan dikkatli bakışlarını düşündü. Sonra odadan ayrılarak sığınağına gitmeye karar verdi. Patileri taş döşemede yankılanan Horatio da ona eşlik etti.

Büyük ve cam kaplamalı oda özellikle o günkü gibi soğuk ve kasvetli günlerde ışığın ve havanın buluştuğu muhteşem bir mekân halini geliyordu. Yağmur damlacıkları zarifçe camlara dokunuyor, ince bir çizgi halinde doğaya karışmak için yerçekimine boyun eğiyordu.

Bitkiler de yemyeşil yaprakları ve güzel kokularıyla tüm bahçeye renk ve hayat katıyordu. Çiçeklerin bir kısmı açmaya başlamıştı. Bunu Violet'in çok sevdiği ve bir tane koparıp aldığı güller de dahildi. Yürürken yolunun üzerinde devasa kilden saksılar içinde yetişen ve taşıdığı yükün ağırlığıyla eğilen portakal ağaçlarını gördü. Pembe, sarı ve kırmızı zambaklar mevsime inat canlı ve parlak renklerini insanların göz zevkine sunuyordu.

Violet güllerin önüne geldiğinde durdu. Horatio da hemen yanına oturdu.

Her çalıdan yalnızca birkaç kök kesmeye dikkat ederek ilerledi Violet. Arada bir duraksıyor, ellerini ipeksi gül yapraklarının üzerinde gezdiriyor ve içine o derin ve sarhoş edici kokuyu çekerek kendinden geçiyordu.

Violet muhteşem görünen soluk pembe bir gülün üzerine eğilip, koparıp almak ya da bırakmak konusunda karara varmaya çalışırken Horatio'nun havlamasıyla irkildi.

Violet dönüp arkasına baktı. Birkaç adım ötede Kit durmuş ona bakıyordu.

"Kit, geldiğini duymadım."

"Çok sessiz hareket ettiğimi söylerler," dedi ve Violet'e yaklaştı. "Affedersin. Seni korkutmak istememiştim."

"Korkmadım." Elindeki makası sepete bırakarak ona döndü. "Yani çok korkmadım. Papaz mola mı verdi yoksa yine sığınacak bir yer mi arıyorsun?"

"Tanrıya şükür bugünkü dersimiz bitti. Papaz Dittlesby fırtına çıkacağını düşündüğü için eve erken gitmeye karar verdi. Ben

de son dersi kendi kendime tekrar edeceğim." Gözlerini devirdi, sonra Violet'e baktı. "Belki bana yardım edersin."

Violet şaşkın bir şekilde Kit'e baktı ve ağzından ufak bir kahkaha çıktı. "Anlamadım, ne demek istiyorsun?" İşte yine o hain. Yine gelmişti Kit'in gözlerine. Tüm vücudu panikle kaynadı.

"Hiçbir şey. Sadece çaresizim."

Violet biraz rahatladı. "Bir sorun mu var?"

"Yoo, hiçbir sorun yok. Neden sorun olsun ki?"

"Bilmem. Biraz... Gergin görünüyorsun."

"Öyle mi?" Yere eğildi ve sepetin içindeki güllere dokundu. "Neden öyle düşündün bilmiyorum. Güller..."

"Evet. Oturma odası için bir vazo hazırlamayı düşünüyorum. Odayı canlandırıp farklı bir hava katacaktır."

"Şüphesiz. Senin ikinci adın Rose, yani Gül değil mi?"

Violet'ın kaşları çatıldı. Sonra kendisini zorlayarak sakin görünmeye çalıştı.

"Evet. Jeannette Rose."

"Güller çok güzeldir değil mi?" diye devam etti. "Çok gösterişli, yumuşak ve tatlı görünüyor ama aynı zamanda dikenlerle dolu... Dikkatli olmayanlar için tehlikeli ve kurnaz bir çiçek."

Violet bir anda dehşete kapıldı. Biliyor olamazdı herhalde. Mümkün değildi.

"Diğer çiçeklere hiç benzemezler." Kit gülümsedi. "Örneğin Violet, yani Menekşe'yi ele alalım. Kendi halinde, aynı şekilde yumuşak ve tatlı bir çiçek, ama fazlasıyla iyi olması merak uyandırıyor."

Bakışlarıyla Violet'i tuzağa düşürdü. "Sen hangisisin? Gül mü menekşe mi?"

Violet vereceği tepkiyi düşünemeden gözleri büyüdü, kafesine sıkışıp kalmış bir kuşunki kadar çılgınca atıyordu.

"Sen ne saçmalıyorsun?" Arkasını döndü ve uzaklaşmaya çalıştı.

Kit, kucağında taşıdığı gül sepetinin sapından tutarak onu durdurdu. "Boşuna çabalama. Kim olduğunu biliyorum." Başını onaylarcasına eğdi. "Violet."

Oynadığı oyunu sürdürebilmek için son bir hamle yaptı. Öyle bir kahkaha attı ki sesi çatıya kadar yükseldi. "Beni kardeşim mi zannediyorsun? Çok eğlendim. Eminim bu olanları Violet'e anlattığımda o da benim kadar eğlenecek. Bu hikayenin onu ve Agatha Halam'ı gülme krizine sokacağından eminim."

Kit'in bakışlarından şüpheye düştüğünü anladı. Ancak bu şüphe uzun sürmedi. "İyi deneme ama ben bunu yemem. Kitabını buldum. Çalışma odasında koltuğunun altına sakladığın Latince kitabı."

"Ne kitabı?" diyerek kaçamak bir cevap verdi. "Hangi kitaptan bahsettiğini bilmiyorum. Ben kitap okumaktan hoşlanmıyorum ki."

"Hayır hoşlanıyorsun. Ayrıca *Latince* de biliyorsun. Dün seni duydum. Derste cevapları veriyordun. Hem de doğru cevapları. Hepsini." Bunları onu aşağılar gibi söylemişti.

Onu duymuş muydu? Panik bir çift el gibi boğazına dayanmış nefes almasını engelliyordu. Çalışma odasında birkaç kelime mırıldandığını hatırlıyordu, ancak kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle söylemiştı. Latince ad çekimlerini ezberlemek için sürekli tekrar etmek gerektiği fikri yerleşmişti bilinçaltına. Tanrım, nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmişti?

"Kulaklarım çok iyi duyar," dedi düşüncelerini okumuş gibi. "Ailedeki herkes bunu iyi bilir. Birçok kez av köpeği gibi her şeyi duyduğum için bana kızmışlardı. Sonuçta sen ailede yenisin. Ne kadar yenisin merak ediyorum. Sen ve gerçek Jeannette ne zaman yer değiştirdiniz? Bu oyun ne zamandır devam ediyor? Daha da önemlisi bunu neden yaptın? Söyle bana. Yanıt bekliyorum."

Onun bu sorgulaması karşısında Violet'in omuzları çök
Elinden düşürdüğü sepetin içinden fırlayan makas taş zemin üz
rinde yankılandı. "Lütfen, anlamıyorsun."

"Tam tersine çok iyi anlıyorum. Artık doğruları itiraf et."

Horatio ayaklandı ve Violet'ın önüne geçerek gardını aldı. Bedeni gerilmiş saldırmaya hazır bir şekilde emir bekliyor gibiydi.

Violet onu sakinleştirmek için bir elini başının üstüne koydu. Kit köpeğe doğru bir bakış attı. Yumuşak bir sesle, "Sakin ol oğlum," dedi. "Her şey yolunda."

Horatio rahatladı ama gardını indirmedi.

"Beni onunla korkutamayacağını biliyorsun değil mi?"

Violet bu durumla nasıl başa çıkacağını düşündü. "Biliyorum. Onu Robert'a bırakayım sonra konuşalım."

Kit başıyla onayladı.

Arkasını dönüp kaçarak uzaklaşmak isteyen Violet kendisini zorlayarak ağır ağır odadan çıktı. Vücuduna çarpmaya başlayan panik dalgalarını ve çıkmaya hazırlanan kıyamet fırtınasını dışa vurmadan başı dimdik oradan uzaklaştı.

Birkaç dakika içinde Robert'ı buldu ve Horatio'yu yürüyüşe çıkarmasını söyledi. Köpek başta huzursuzca direndi ve Violet'i bırakmak istemedi. Violet onu sakinleştirmek için okşadı ve iyi olduğunu belirtircesine eliyle hafifçe vurarak sevdi. Sonunda rahatlayan köpeği Robert dışarıya çıkardı.

Violet arkasını döndüğünde darağacına giden bir mahkum gibi hissetti kendisini.

Odaya döndüğünde Kit yerdeki sepeti kaldırmış çiçekleri de düzgünce içine yerleştirmişti. Violet onlara bakmadan gözlerini Kit'e çevirdi.

"Ayakta durmak mı oturmak mı istersin?" diye sordu. "Burada bir yerde bir bank olacaktı."

Violet titredi. "Oturmak sanırım." Bacaklarının onu daha fazla taşıyamayacağını hissediyordu.

Üzeri yasemin'lerle kaplı, çiçeklerin bulutlar kadar hafif ve tatlı koku yaydığı kameriyenin altına oturdular. Birkaç dakika sonra Violet konuşmaya başladı. "Jeannette onunla evlenmeyecekti."

"Ne?"

"Jeannette," diye devam etti alçak sesle. "Düğün sabahında vazgeçti. Adrian'la evlenmeyecekti. Son dakikada bana söyledi. Onu kararından vazgeçiremedim. Ailelerimize getireceği utanca ve skandala rağmen kararından emindi."

"Çözüm yer değiştirmek miydi? Adrian'ı sahte bir gelinle mi kandırmaktı?"

"Hayır, bunu planlamamıştık, sadece öyle gelişti. Düşünecek fazla zaman yoktu. Bu fikir kötünün iyisiydi sadece."

"Kardeşimin duygularını ve isteklerini hiçe saydınız."

Violet kızardı ve elleriyle oynamaya başladı. "Ona söyleyecek misin?" Sözleri havada asılı kaldı, gözleri yanmaya başlamıştı.

"Söylenemem için bana tek bir neden söyle."

"Senin için fark edecek mi bilmiyorum ama onu seviyorum." Titreyerek nefes aldı. "Yaptığım yanlış olsa da ben Adrian'ı asla üzmek istemedim. İyi bir eş olabilmek için elimden geleni yaptım. Bu zamana kadar da hiç şikayeti olmadı."

Kit onun bu içten sözlerini ve itiraflarını dinledi. Görünüşe bakılırsa Violet haklıydı.

Daha dün onları koltukta yan yana otururken görmüştü. O ve Adrian, atlardan bahsediyorlardı. Jeannette... Daha doğrusu Violet elinde bir bardak çayla onu dinliyordu. Birkaç dakika sonra elinden bardağı bıraktı, Adrian onun ellerini avuçlarına aldı ve yavaş yavaş okşamaya başladı. Aslında ne yaptığının farkında değildi, sadece içgüdüsel olarak ona dokunmaya ihtiyacı varmış gibiydi.

Kit başka anıları da hatırlıyordu. Karşılıklı bakışmalarını. E... liliğinde aslında ne kadar mutlu olduğunu gösteren küçük deta... nuşları ve mimikleri. Adrian daha önce hiç olmadığı kadar sa... luydu. Hatta bir gün Kit'e evliliğinin çok güzel gittiğini ve yeni eşiyle hayat bulduğunu söylemiş, kendi anne ve babasının evli... ğine benzemediği için şükrettiğini anlatmıştı. Kit gelin hakkında korkunç bir gerçek öğrendi diye bütün bu mutluluğu bozmaya hakkı var mıydı?

"Ama o yalan içinde yaşıyor," diye atıldı. Bunu hem kendine hem de Violet'e söylemek istemişti. "Eninde sonunda öğrenecek."

"Öyle mi? Artık pişman olmak için çok geç."

"Sen bütün ömrün boyunca başka bir kadınmışsın gibi davranmaya razı mısın?"

"Eğer gerekiyorsa evet. Her iki aileyi de bir arada tutmak için bunu yapmak gerekiyorsa evet. Bu utanç açığa çıkmamalı."

Violet'in deniz mavisi gözleri ona yalvarıyordu. "Jeannette onu sevmiyor Kit. Hiçbir zaman da sevmedi. Ama ben seviyorum. Lütfen sana yalvarıyorum kimseye söyleme."

"Sizin bu oyununuzu kendi kendine çözecektir. Eminim fark etmişsindir ama Adrian kuş beyinli değil!"

"Biliyorum, bu riski göze alıyorum ben."

Kit öne doğru eğildi ellerini bacaklarını arasında sallandırarak ne yapacağını düşündü. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"En azından bu gece düşün. Her şeyi iyice düşünmeden bir şey söyleme. Bir günden ne zarar gelebilir ki?"

Violet çaresizdi. Hatları keskinleşmiş, güzel yüzü hiç görmediği kadar hassas ve zayıf görünüyordu.

Kit iç çekti. "Pekala. Bu gecelik Jeannette olmaya devam edebilirsin. Yarını düşüneceğim. Ama şunu bil ki eğer bana bir şey sorarsa ona asla yalan söylemem. Eğer bana doğrudan kimliğimle ilgili bir soru sorarsa ona doğruyu söylerim."

Violet başını salladı. "Anladım. Yarın saat onda çardakta buluşalım mı? Adrian bu sabah Oxley'lerin çiftliğinde yapılacak işlerin olduğunu ve yarın oraya gideceğini söyledi."

Kit tüm bu oyunlardan rahatsız olduğunu belirtircesine kaşlarını çattı.

"Tamam. Yarın onda."

Ortama sessizlik hakim oldu. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. En azından şimdilik.

Kit kalktı. Uzaklaşırken, adımları Violet'in kulağında yankılandı.

Violet bir süre daha oturduğu yerde kaldı. Başını eğdi, kederle dolan kalbi pes etti ve yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

13. Bölüm

O günün akşamının Violet'e işkence olacağı gün gibi ay kardı.

Kit'in yüzüne bakamıyordu bile, ancak bir sorun yokmuş gibi davranması gerektiğini biliyordu. Halbuki bütün hayatı Kit'in avuçlarındaydı. Ağzından çıkacak sadece birkaç basit kelimeyle tüm dünyasını karartabilirdi.

Akşam yemeğinde bir şeyler yemeye çalıştı ama ağzına attığı tüm lokmalar boğazına yapışıyor, onu boğacak gibi oluyordu. Gülümseyip sohbet etmeye çalıştı. Tüm çabalarına rağmen kendi kulakları bile sesindeki kasvetli tondan rahatsız olmuştu. Adrian ona endişeli bir tavırla yaklaşınca Violet başının ağrıdığını söyleyerek sofradan kalktı.

O odadan çıkarken iki kardeş ayağa kalkıp onu selamladılar.

Violet odasına gittiğinde de aynı kaygılar devam etti. Odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Agnes yanına geldi. Adrian Violet için endişelendiğini söyleyip hizmetçi kızı da telaşa düşürmüştü. Agnes lavantalı suya bez batırıp Violet'in alnına koydu ve uykuya dalabilmesi için ona ılık bir bardak süt hazırladı.

Ne kadar istemese de Violet hizmetçisinin onu pamuklamasına izin verdi. Violet geceliğini giyip yatağa girene kadar Agnes yanında kaldı. Odada yalnız kalır kalmaz Violet yataktan fırladı. Sinirleri o kadar bozulmuştu ki uyuyamayacağını biliyordu.

Ellerini arkasında bağladı ve odanın içinde hızlı hızlı tur atmaya başladı.

Adrian'ın yandaki odaya girdiğini ve oda hizmetçisiyle konuştuğunu duydu.

Bu onunla geçireceği son gece mi olacaktı?

Bu düşünceyle kalbi duracak gibi oldu, düşünmesi bile çok zordu. Eğer Kit ona doğruyu söylerse Adrian onu bırakır mıydı? Violet bunu yapacağını bıldığı için çok korkuyordu.

Belki de doğruları söylemeliydi. Vaktı varken ayaklarına kapanmalı ve onu affetmesi için yalvarmalıydı. Onu göndermemesi için. Eşi olarak kalmaya devam etmek için.

Kit'in haklı olduğunu biliyordu. Adrian gerçekleri bilmeliydi. Ama bunu öğrenmek nelere mal olacaktı? Violet kollarını göğsünün üzerinde bağladı.

Düşünmeden hızlı fırladı, üzerine sabahlığını giydi ve odanın kapısına doğru yönelerek Adrian'ın odasına bağlanan ara kapıyı hızla açtı.

Adrian ve hizmetçisi bu ani çıkış karşısında şaşırarak ona bakakaldılar.

Evlilikleri boyunca Violet ilk defa iznini almadan Adrian'ın odasına böyle gelmişti. Violet yaptığı şeyin farkına vardı ve sabahlığını düzeltti.

"Sevgilim bir sorun mu var?" Adrian belli ki üzerini değiştiriyordu. Üzerinde kolları kıvrılmış gömleği, pantolonu ve çorapları vardı. Kravat ve ayakkabıları şaşkınlıkla ona bakan hizmetçisinin elinde duruyordu. Yaşlı adam saygılı bir tavırla başını eğerek Violet'i selamladı, sonra ikisinden uzaklaşarak odanın uzak bir noktasına yürüdü.

Violet kalbinin deli gibi attığını hissetti. Ağzı çöl gibi kupkuruydu. Söylemeyi düşündüğü kelimeler zihninden buharlaşıp uçmuş gibiydi.

Adrian ona doğru yürürken Violet geri adım attığını fark etti. "Baş ağrın geçti mi? Ben de üzerimi değiştirip yanına gelecektim."

Violet bir an için sesini kaybettiğini düşündü. Kendini toparlayarak konuşabildi. "Ben... Başım... Şimdi daha iyi. Aşçının gönderdiğin ilaçlar işe yaradı. Teşekkürler."

"İyi olduğuna sevindim ama hizmetçine teşekkür etmeyin. İlaçlar onun fikriydi. Ben ona kendini kötü hissettiğini bile söylememiştim."

Violet başını salladı, sonra yere indirdi. Ayağının altındaki desenli halıyı incelemeye başladı. Ayak parmaklarını gücü nisi kadifemsi halının üzerinde gezdirdi. Odaya sağır edici bir sessizlik hakim oldu.

Violet nefes aldı. "Adrian... Ben..." Birden durdu. Odada yalnız olmadıklarını fark etmişti.

Adrian hizmetçisine dönerek, "Bu akşam için yapacak bir şey kalmadı, Wilcox, çıkabilirsin," dedi.

"Peki Ekselansları. İyi geceler." Wilcox başıyla selam verdi ve odadan çıktı.

Adrian Violet'e döndü. "Ne söylüyordun sevgilim?"

"Ben..." Ne söylüyordu? Ne yapıyordu? Kendini ele vermek mi istiyordu? Belki de yapmalıydı ama... Tam bir korkak.

Birden Adrian'a koştu ve kollarını beline doladı. Yüzünü Adrian'ın göğsüne yaslayarak, "Seni özledim sadece," dedi. Başını gömdüğü gömlekten sesi boğuk çıkmıştı.

"Özledin mi? Birlikte yemek yiyeli bir saat bile olmadı."

Violet gözlerini kaldırdı ve her seferinde onu heyecanlandıran Adrian'ın parlak ve hayat dolu kahverengi gözlerine baktı. Onu uzandı, elini yeni çıkan sakalların etkisiyle sertleşmiş, güçlü, ilk ve erkeksi yanaklarında gezdirmeye başladı. "Aslında demek istediğim," diye mırıldandı, "Seni istiyorum."

Adrian'ın kolları gerildi, gözleri tutkuyla ışıldamaya başladı. "Öyle mi?"

"Evet." Violet dudaklarını Adrian'ın çenesine yasladı ve küçük öpücükler konduırmaya başladı. Sonra yavaşça boynuna ve göğsüne indi.

Adrian ellerini aşağıya indirdi ve onu kendisine doğru çekti. Dudaklarını hafifçe öptü ve "Bana biraz izin ver gidip uraş olayım," dedi. "Birkaç dakika sonra yanına gelirim."

Violet olduğu yerde durdu. "Hayır, şimdi istiyorum." Ayak parmaklarında yükseldi, kollarını Adrian'ın boynuna dolayarak vücudunu onun sertleşmiş bedenine bastırdı. Elini saçlarına dolattı ve başını kendisine doğru çekti. "Seni her zaman istiyorum. Her halinle."

Adrian bedeninde kükreyen açlığı hissetti. Evcilleştirilmemiş bir hayvan gibi keskin pençelerini ona geçirmişti. Violet onu şaşırtıyor, tatmin ediyordu. Sevişmeyi isteyen, baskın taraf hiç Violet olmamıştı. Ancak o akşam durmak bilmez bir fırtına gibiydi, sıcak, vahşi ve arzulu. Adrian'ın gömleğini çekti, başından çıkararak yere fırlattı. Ellerini çıplak göğsünde, kollarında, omuzlarında ve karnında gezdirdi.

Zarif parmakları uzanıp pantolonunun düğmelerini hızlı hızlı açmaya çalışırken Adrian nefesinin kesildiğini hissetti. Dokunduğu yer uyuşuyor ve kömür gibi alev alev yanmaya başlıyordu. Her yerini öptü. Orasını bile. Dizlerinin üzerinde durarak Adrian dayanamayacak hale gelip onu yukarı çekene kadar öptü.

Vahşi ve birbirine muhtaç dudakları buluştu. İçinde bulundukları oda bulanıklaşmaya başladı. Tek istedikleri birbirine ait olmaktı.

Adrian geceliğini açıp, tüm tenine, kalçalarına ve beline dokunurken Violet tüm düşüncelerinden uzaklaşıp kendisini bıraktı. Zevkle çarpan ve dokunması için yalvaran o tek yer hariç Violet'in tüm vücudunu okşadı ve öptü.

Violet çığlık attı, onu çılgın gibi istiyor, arzuluyordu. Eğer

yarın ayrılacaklarsa bu geceyi yaşamak istiyordu. Önünde uzun bekleyen soğuk ve yalnız günlerde onu ısıtacak son bir hatıraydı bu. Başına en kötüsü geldiğinde. Sırrı açığa çıktığında. Ayrılık kararını verecek kişi O'ydu ve Violet'ın yapabileceği tek şey onu nasıl hissettiğini göstermek ve onu anlamasını beklemekti.

Adrian geceliği Violet'ın üzerinden çıkararak aralarındaki son engeli de kenara kaldırdı ve sonra yatağa uzandılar. Duymak bilmeyen aç dokunuşları, elleri ve dudakları birbirlerinin üzerinde gezindi, ancak bunların hiçbiri yetmiyor gibiydi.

Adrian'ın tıraşsız yanakları Violet'in cildine sürtünüyor, onu yakıyor; dudaklarının değdiği, öptüğü ve emdiği yerlerde kırmızı bir iz bırakıyordu. Violet'in umurunda değildi, sert ve yumuşak tüm dokunuşları karşı konulamayacak kadar arzulu ve şehvetliydi. Kıvranıp inleyene ve titreyene kadar göbeğine, omuzlarına sırtına ve kalçalarına dokundu, okşadı ve her yerini öptü. Adrian'ın adını haykırarak parmaklarını çarşafa geçirdi ve kendisini enfes bir hazzın sarsıntılarına bıraktı.

Sonra ona dokunmaya başladı, Violet doruğa ulaşana kadar parmaklarıyla onu okşadı. İlkel zevk uçurumunun kıyısından kendini bıraktı ve nemli vücudu kasılmaya başladı.

Adrian onu kendine doğru döndürerek girebileceği son noktaya kadar vücudunu üzerine bastırdı. Violet onu tamamlıyordu, birbirlerinde uyumu ve ritmi yakalamışlardı. Adrian'ın terli alnına öpücükler kondurdu. Adrian başını Violet'in boynuna gömdü. Violet'in bacaklarını alarak havaya kaldırdı ve kendi omuzlarına yasladı.

Bu pozisyon onu daha da derinlerde hissetmesini sağlamış. Violet bir kez daha zevkin doruğuna ulaşmıştı. Ancak Adrian bu kadarla da kalmadı ve tüm benliğiyle Violet'in vücuduna akmadan önce ona bir kez daha hazzı tattırdı.

Zevke ulaşıp kendisini rahatlamaya bırakırken Adrian'ın ağzından boğuk bir ses çıktı, "Jeannette."

Violet gözlerini kapattı, sıcaklığın ve umursuzluğun damarlarında aktığını hissetti.

Adrian yavaşça Violet'ın üzerinden kalktı ve sarılmak için yanına uzandı. Violet başını Adrian'ın göğsüne yasladı ve birlikte nefeslerinin normale dönmesini beklediler.

Kardeşinin ismi kulaklarında yankılanıyordu. Yerinde Jeannette olsa Adrian aynı açlığı ve zevkı onunla da yaşayacak mıydı? Gerçeği öğrendiğinde sevişmeleri de anlamsız bir hale mi gelecekti?

Violet gözlerini sıkı sıkı kapattı ve ona sarıldı. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Ancak fazla tutamadı. Gözlerinden akan tuzlu yaşlar Adrian'ın tenine düşüyordu. Uyuması ve ağladığının farkına varmaması için dua etti.

Adrian Violet'in saçlarını okşayarak, "İyi misin?" diye sordu.

Violet başını salladı, ıslak yanaklarını Adrian'ın göğsüne daha da sıkı bastırdı.

"Sen ağlıyor musun?"

Bu kez başını iki yana salladı. Konuşursa sesinin kendisini ele vereceğini biliyordu.

Adrian inanmamıştı. Violet'in yüzünü havaya kaldırdı. "Ağlıyorsun. Sorun nedir?" Durdu. "Canını yakmadım değil mi?" Bu ihtimalin ona ne kadar acı verdiği ses tonundan anlaşılıyordu.

"Hayır," dedi Violet onu sakinleştirmek için. "İyiyim ben." Burnunu çekti ve yanaklarını sildi. "Sadece rahatlamanın etkisi."

"Sadece rahatlamadan değil bu." Elini Violet'ın kollarında gezdirdi. "Ne oldu? Yine başın mı ağrıyor yoksa?"

"Hayır, söyledim ya iyiyim. Sadece..."

"Sadece ne?"

Bir an Adrian'ın yüzüne bakakaldı. Sonra kollarını beline doladı ve ona söyleyebileceği tek gerçeği söyleyemeye karar verdi. Her şeyin ötesindeki tek doğruyu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Adrian geri çekildi. "Öyle mi?"

Bu düşünce onu tedirgin etmiş gibiydi.

"Evet," dedi Violet.

Adrian bir kaşını kaldırarak "Bu senin ağlamana mı neden oluyor?" diye sordu.

Nemli gözlerine rağmen bir kahkaha attı Violet. "Bu gece öyle oldu."

Adrian onu yanına çekti ve dudaklarından öptü. "O zaman gerginliğini almak için bir yol bulmam lazım."

Yeniden yatağa uzandılar. Adrian sözünü tutarak Violet'in üzüntüsünü uzaklaştırmak için birçok farklı yol buldu.

Violet rahatlamış ve yarı uykulu bir şekilde Adrian'ın yanına uzandığında acı gerçeğin farkına vardı. En kötü kabuslarını gerçeğe dönüştüren o eksikliği. Sırrını tutması ve bu yalanı sürdürmesi gerektiği bir kez daha kanıtlanmıştı.

Adrian onu sevdiğini söylememişti.

Kuru ve kırılgan sonbahar yaprakları ayakkabılarının altında çıtırdarken Violet kameriyeye doğru yol almaya başladı.

Evden birkaç bahçe uzaklıktaki kameriye daire şeklindeki bir platformun üzerine kondurulmuş beyaz taş kolonlardan ve Barok tarzında süslü işlemelerden oluşuyordu. Kubbeli çatısı tuhaf melek figürleriyle süslenmişti.

Kameriyeye girdiğinde soğuktan korunmak için ceketine iyice sarıldı ve Kit'i beklemeye başladı. Doğu cephesinde uzanan cam gibi safir mavi gölde ördek sürüsü yüzüyor, vakvak sesleri eşliğinde birbirlerini takip ediyordu. Gölün ortasında bir balık sıçrayarak kaşla göz arasında yeniden suya daldı. Violet suda kaybolmadan önce balığın güneşin altında parıldayan gümüşi pullarını gördü.

Gerginlik ve huzursuzluktan Violet'in midesi bulanmaya başlamıştı, titrememek için kendisini zor tutuyordu.

Kahvaltıda da fazla bir şey yiyememiş, yarım bardak çay ve bir lokma kızarmış ekmekle sofradan kalkarak Agnes'i de endişelendirmişti. Hizmetçisi onun için endişeleniyor, komşulardan herhangi bir sıtma hastalığını kapmış olabilme ihtimaline karşı onu uyarıyordu. Özellikle bir önceki günkü baş ağrısına dikkat çekerek yatıp dinlenmesi gerektiğini söylemişti.

Ama o dinlenemiyordu. Ayrıca günü yatakta geçiremezdi. Gitmesi gereken bir randevusu, yüzleşmesi gereken bir kaderi vardı ve bu kader ona felaket mi yoksa geçici bir rahatlama mı getirecekti bilmiyordu.

Kit'in yaklaştığını duydu. Kapüşonu rüzgarda salınarak açılmış, başı soğuk havaya maruz kalmıştı.

Kameriyenin merdivenlerinden çıkarken "Burası felaket gibiyor. Dünkü gibi serada buluşsaydık sıcak ortamda daha rahat konuşurduk," dedi.

Violet açıkça, "Birisinin bizi duyma riskini göze alamazdım," dedi. "Gerçi kimliğimi açığa vuracaksan nerede olduğumuzun pek bir önemi kalmıyor."

Kit ısınmak için ellerini birbirine sürtmeye başladı. Kameriyenin içindeki küçük bankı göstererek, "Oturalım mı?" diye sordu.

Violet başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler. Ama istiyorsan sen otur."

Ayakta dikilmekten pek hoşlanmayan Kit bu davete karşı koymayarak oturdu.

Violet hızlı hızlı bir ileri bir geri yürümeye başladı. Sonunda birden Kit'e dönerek, "Bu işkenceyi bitir artık. Neye karar verdiğini söyle. Artık dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Pekala," diye söze girdi. "Kolay verilmiş bir karar değil ama sana söyleyeceğim. Dün geceden beri bu konuyu düşünüyorum. Hatta normalde düşünebileceğimden çok daha fazlasını düşün-

düm. Son zamanlarda maruz kaldığım gerginlikle birleşince neredeyse beynimin ağrıdığını hissettim."

"Kahretsin Kit, söyle artık," diye patladı Violet. Bu tavrı kardeşini de şaşırtmıştı.

Kit tek kaşını kaldırdı. Bu haliyle ağabeyine daha çok benzemişti. "Jeannette olmak seni oldukça geriyor anlaşılan."

"Kit, lütfen."

Kit yumuşadı. "Tamam. Her ne kadar akasini yapmamak gerektiğini düşünsem de sırrını saklamaya karar verdim."

"Ah, Tanrıya şükür." Violet içini dolduran rahatlama hissiyle bacaklarının çözüldüğünü hissetti ve keşke otursaydım diye düşündü. Başı döndü ve kolonlardan birine tutundu.

Kit gözlerini devirdi. "Evet, Adrian'ın öğrenmemesi için Tanrı'ya şükretmen ve bayağı bir dua etmen gerek. Sana söylediğim şey hâlâ geçerli. Eğer kimliğinle ilgili bir şey sorarsa ona yalan söylemeyeceğim."

"Ama ona söylemeyeceksin değil mi?" Violet emin olmak istiyordu.

"Hayır. Bana doğrudan bir şey sormadığı sürece hiçbir şey söylemeyeceğim." Kit içini çekti. "Jeannette'in seni batağa sürüklediğinin farkındasın değil mi? Daha ilk karşılaştığımız anda senin o olmadığını anlamalıydım. Benim durumumu fazlasıyla anlayışla karşılamıştın. Kardeşin olsa öğrendiği anda gülmekten yerlere yatardı eminim."

İkizini düşününce gerçekten de böyle yapacağını hissetti Violet.

"Sen sakinsin," diye sözüne devam etti. "Bu farklılığı Adrian nasıl oldu da anlamadı bilmiyorum. İkizin olsa şimdiye kadar kesin bir parti ya da balo hazırlığına girişmişti. Yeni evli de olsa, elli kilometre ötedeki komşularını bile çağırıp evi insanlarla doldururdu. İşin ilginç tarafı kardeşimin öyle şatafatlı eğlencelerden hoşlanmaması. O da senin gibi huzur ve sessizlik istiyor. Ne kadar sosyal olduğunun farkında bile değil."

Violet ellerini kavuşturdu ve Kit'in yanına oturdu. "Kardeşine taklit ettiğim o kadar belli oluyor demek."

Kit'in gözleri alaycı bir tavırla parladı. "Artık belli oluyor. Durama gerçekliğin penceresinden bakınca her şey bariz belli. Ama herkesi kandırmayı başarabildiğine göre iyisin demektir. Latince aşkın olmasa ben de fark edemezdim herhalde."

"Annem her zaman fazla kitap okumanın başıma bela olacağını söylerdi."

Bu sözler bir tüy gibi gıdıklama etkisi yarattı, ikisi de rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Sonra gülmeye başladılar.

"Ağzını kapalı tutmam karşılığında ben de bir iyilik bekliyorum," dedi Kit.

"Ne istersen. Senin için ne yapabilirim?"

"Latince çevirilerime yardım et. O yaşlı moruk sonunda beni öldürecek."

Violet güldü. "Memnuniyetle. Peki ya Yunanca? Yunancan nasıl?"

Kit yıldırım çarpmışa döndü. "Ulu Tanrım, sen Yunanca da mı biliyorsun?"

Violet başını salladı. "Aslında Yunancam Latincemden daha iyi. Sonuçta Yunanca ölü bir dil değil."

Kit şaşırdı. "O zaman görev listene bunu da ekleyeceğim."

Aralarına uzun bir sessizlik girdi.

Kit bankın üzerinde bulduğu bir yaprağı alarak yere attı. "Yine de Adrian'a her şeyi anlatıp suçunu itiraf etmen gerektiğini düşünüyorum. İnan bana ne kadar geciktirirsen o kadar kötü olacak. Tecrübe konuşuyor. Kardeşim söz konusu olduğunda yapılacak en doğru şey itiraf edip öfkesiyle yüzleşmektir. Böyle yaptığında üzerine fazla gelmez."

Peki, *Violet*'in de üzerine gelmez miydi? Her şeyiyle onu kor-
duran kadının? Evlendiğini düşündüğü kadınla aslında evli olma-
dığı gerçeği bir erkeğe nasıl söylenebilirdi? Hangi kelimelerle?
"Sevgilim bu arada bilmen gereken bir şey var. Bu zamana kadar
sana hep yalan söyledim. Düğün gününde ikizimle yer değişti-
dim, çok komik değil mi? Sen yanlış kızla evlendin!"

Yanlış kız. Violet yanlış kişi miydi? Daha da kötüsü Adrian öğrendiğinde ne düşünecekti?

Violet titredi, ama sorun havanın soğuk olması değildi. "Sana söyledim. Ben o riski göze alamam."

Bunun üzerine Kit konuyu kapattı. "İçeri dönsek iyi olacak. Yoksa üşüteceğiz."

"Haklısın."

Kit ayağa kalktı ve Violet'e elini uzattı.

Violet kendisine uzanan eli kabul ederek ayağa kalktı. Kendisine uzanan eli hemen bırakmadı. "Kit?"

"Efendim?"

"Madem yaptığımı onaylamıyorsun, o zaman neden sırrımı saklamayı kabul ettin?"

Kit ellerini ceplerine yerleştirdi. "Bu kolay bir soru oldu. Onu mutlu ediyorsun. Ben mutluluğa nasıl gölge düşürebilirim ki?"

Adrian konağa yaklaşmaya başlayınca dörtnala giden atını yavaşlattı. Yüzünü yalayıp geçen serin rüzgar onu üşütmekten ziyade canlandırmış, yaptığı bu sabah egzersizi ona iyi gelmişti. Kuru yapraklar, yarı donuk çamur ve cansız çimenlerin kokusu burnuna geliyor ve ona sonbaharın geldiğini hatırlatıyordu.

Ahıra giden yolun üzerindeki patika yolda ilerledi. Panidya güneşin üzerine vurduğu mavi gölün manzarası göz alıcıydı.

Birden gözüne kırmızı bir nesne takıldı. Kameriyenin altına bakıyordu. Bu bir kabandı. Kabanın içinde ise soğuktan korumak için sarıp sarmalanmış tanıdık bir kadın. Onu uzaktan bile seçebiliyordu.

Eşini.

Adrian eldivenli eliyle atın terli boynuna vurmak için uzanırken Eşiyle kardeşinin yanına gidip gitmemek konusunda kararsız kalmıştı.

Onları izlerken Kit'in ayağa kalktığını ve Jeannette'in de kalkmasına yardım etmek için elini uzattığını gördü. Jeannette elini Kit'in avucuna bıraktı. Ancak birleşen eller hemen ayrılmamış, aralarında ufak bir diyalog geçmişti.

Kit her ne söylediyse Jeannette'in hatları değişmiş, uzaktan bile fark edilebilecek bir şekilde yüzü aydınlanmıştı.

Belli ki Jeannette ve Kit'in arasında samimi bir arkadaşlık bağı kurulmuştu. Tıpkı iki kardeş gibi yakındılar. Adrian memnun oldu. Eşinin, ailesiyle iyi geçinmesi onu mutlu ediyordu. Yine de bu kadar samimi bir şekilde ne konuştuklarını merak etti.

O düşünürken Kit kameriyenin taş merdivenlerini koşarak indi ve eve yürümeye başladı. Jeannette biraz bekledikten sonra o da Kit'in peşinden içeri girdi. Sanki ikisi aynı anda eve girmek istemiyormuş gibiydiler.

Eşi içeri girene kadar bekledi. Sonra dizleriyle hafifçe vurarak atını yeniden harekete geçirdi ve ahıra yöneldi.

"Biraz daha çay içer misiniz, Leydi Carter?" diye sordu Violet.

Millicent Carter zarif gümüşi saçları savurarak başını salladı. "Evet, teşekkür ederim." Bardağını Violet'e uzattı.

Violet ağır ve süslü Fransız bardağı elinde sıkıca tuttu. Pembe porselen bardağın üzerine sarı çan çiçekleri zarifçe işlenmişti. Violet çayı koymaya başladı. Tek bir damla bile dökmeden doldurup çayı sahibine teslim edince rahatladı.

"Bir dilim daha kek?" İçinde birçok tatlının bulunduğu tabağı misafirine doğru uzattı.

"Hayır, teşekkürler, Ekselansları. Ama her şey çok lezzetliydi. Aşçınız övgü dolu sözleri hak ediyor. Fransız'dı değil mi?"

"Evet, François'nın eşi benzeri yok. Savaştan birkaç yıl önce Düşes'in ailesiyle birlikte Fransa'dan geldi. Raeburn'ün annesi ve babasının evlendiği günden beri Winterlea'da çalışıyor."

Bir erkek sesi, "Ben biraz daha kek alabilirim," dedi.

Violet başını çevirerek Kit'in parıldayan alaycı gözlerine baktı. Cüdi ya da rahat, ortam nasıl olursa olsun Kit her zaman bir şeyler yerine hazırdı. Yemek yemenin onun tek gerçek hobisi olduğunu söylemişti.

Violet tabağı ona uzattı.

Leydi Carter çayından bir yudum aldı. "Sevgili Düşes nasıllar? Sanırım kızıyla ilgileniyor değil mi? Zavallı Sylvia'nın doğum vaktı yaklaşıyor olmalı."

"Doğum gelecek ay gerçekleşecek. Herkes heyecanla bebeği bekliyor. Bir sonraki mektubumda sizin de selamınızı ileteyim."

"Çok naziksiniz." Yaşlı kadın çayından bir yudum daha aldıktan sonra bardağı kenara bıraktı. "Düşük Sezon'un zevklerinden mahrum kaldınız bu yıl. Carter ve ben sezonun son demlerini geçirmek için önümüzdeki hafta Town'a gidiyoruz. Yılbaşına kadar orada kalacağız. Sizin Raeburn'le bir planınız var mı?"

Londra'ya gitmek mi? Öyle bir planları olmadığını umuyordu. Yine de gitmeleri gerekmeyeceğini hissediyordu. Herhalde bahara kadar oldukları yerde kalacaklardı.

"Henüz netleşmiş bir plan yok."

"Neyi netleştirmedik?" Adrian odaya girdi. Koyu kahverengi ceketi ve pantolonuyla her zamanki gibi göz alıcı görünüyordu. "Leydi Carter, sizleri görmek ne kadar güzel." Başını eğerek selam verdi. "Ben de çiftliklerimden birini görmeye gitmiştim,

yoksa size daha önceden katılabilirdim. Lord Carter yok mu bugün?"

"Hayır, Ekselansları." Leydi Carter başını hafifçe eğdi. "Özürlerini iletti. Son günlerde havalar oldukça kötü olduğundan gutu onu rahatsız etmeye başladı. Ben de tam düşese ve kardeşinize gelecek hafta şehre ineceğinizi söylüyordum. Umarım hava değişikliği Lord Carter'ın sağlığına iyi gelir."

"Umarım." Adrian, Kit ve Violet'in oturduğu yerin tam karşısındaki koltuğa oturdu. Violet Adrian'a sevdiği şekilde şekersiz ve kremalı bir çay koydu sonra bardağı ona uzattı.

Adrian hafifçe ayağa kalktı gülümseyerek bardağı aldı.

Violet homurdanarak, "Kit, ağabeyine tatlı uzatır mısın?" diye sordu.

Kit parmaklarını tatlı tabağından çekerek kendisinden istenileni yaptı.

"Düşes sonbaharın son demleri için bir plan yapmadığınızı söyledi." Leydi Carter açık mavi gözlerini Adrian'a dikti. "Town'a gelmelisiniz. Lord Carter ve ben sizler için büyük bir eğlence düzenleyebiliriz."

"Çok naziksiniz," diyerek araya girdi Adrian. "İster misin sevgilim? Kırsalda kalmaktan bunalmışsındır herhalde. Town'da birkaç hafta geçirmek iyi gelebilir. Bu sabah kardeşim Anna'dan bir mektup aldım. O ve Jameson da oraya gidiyorlarmış. Çevreyi tanıması için büyük kızlarını da getiriyorlar. O ve Lydia gelecek yıl görücüye çıkacak yaşa geliyorlar."

Violet neredeyse ağzındaki çayı tükürüyordu. *"Hayır."* diye bağırmak istedi. *"Kesinlikle olmaz. Londra'ya gitmiyoruz."*

Dilini ısırdı, gözlerinde beliren korku dalgasını saklamak için bakışlarını yere indirdi. Londra'ya gitme düşüncesi bile Jeannette'e sevinç çığlıkları attırmaya yeterdi. Bir de kendisi için düzenlenecek balo vardı elbette.

Bir köşeye kıvrılmak ve her şeyin sona ermesini dilemek istedi.

Eteğinin altındaki eli yumruk olmuştu. Yapması gerekeni yapmalıydı. Olması gerektiği gibi davranmalıydı.

Dudaklarına yapmacık bir gülümseme yayıldı ve gözlerini kaldırarak, "Town'a gitmek beni çok mutlu eder," diye yalan söyledi. "Sevgilim benim tek derdim senin işlerinin aksamaması."

Adrian sandalyesinde gerindi. "Aslında benim de Town'da işlerim var. Sana bu gece söyleyecektim ancak Leydi Carter konuyu benden önce açtı."

Violet'ın son umudu da böylece sönmüştü. Midesi kasıldı, yalancı bir sevinçle ellerini çırptı. "Peki, o zaman. Çok heyecanlı değil mi? Düşük Sezonu'nun son günlerini Town'da geçireceğiz. Çok heyecanlıyım."

Adrian gülümsedi. Violet belli ki onu mutlu etmişti. *Bir de gerçeği bilse,* diye düşündü.

Leydi Carter, "Muhteşem," diyerek fikrini belirtti. "Hemen bir davetli listesi hazırlamalıyım. Merak etmeyin sadece en kibar insanları çağıracağım." Ellerini çırptı. "Çok heyecanlı. Partilere bayılıyorum."

"Kim bayılmaz ki?" Violet hissettiği panik duygusunu örtbas etmek için bir kahkaha attı. Sinirden kanı çekilmiş, elleri buz gibi olmuştu.

Leydi Carter onun coşkusuna katılırken erkekler sessizce bekledi.

Violet gizlice Kit'e baktı. Bacak bacak üzerine atmış oturuyordu. Doğrudan ona bakmaya cesaret edemedi. Bakışlarının gösterebileceği acıma duygusunun moralini bozacağını biliyordu. Bu nedenle gözlerini ondan uzak tuttu. İçi beklenti ve korkuyla karışırken yüzü canlı ve mutlu görünüyordu.

Birkaç dakika sonra Leydi Carter ayaklandı ve Town'da gitmek üzere dilekleriyle evden ayrıldı. Arabası uzaklaştığında Violet kulağa gömülerek az da olsa rahatlama şansı buldu.

"O zaman karar verildi." Adrian ayağa kalktı ve Kit'in gözünden kaçan tabaktaki son tatlıyı eline aldı. "Ne zaman yola çıkalım?"

"Bilemiyorum. March ve Bayan Hardwick'le konuşup kararımızı bildirmem lazım. Londra'daki evin hazırlanması için çalışanların önceden gönderilmesi gerekiyor. Winterlea'nın bakımıyla ilgili de talimatlar bırakmam lazım. Yapılması gereken işler var."

"O zaman bir hafta sonra diyelim. Bu yeterli bir zaman değil mi?"

Kesinlikle değil, diye düşündü Violet ancak yapacak bir şey yoktu. İşkenceyi bir hafta ertelemişti. Daha fazlasını istemeye hakkı olmadığını düşündü. "Evet, yeterli olacaktır." Son bir kez gülümsemeye çalışarak Adrian'a baktı.

Adrian turtayı ağzına atıp çiğnemeye başladı. "Hmmm... Limonlu."

"Kit de bizimle gelecek değil mi?" diye sordu Violet.

Adrian çiğnemeyi bıraktı ve ağzındaki büyük lokmayı yuttu. "Onun ders çalışması lazım. Burada kalacak."

Violet ikizini taklit ederek azarlayıcı bir şekilde elini Adrian'a salladı. "Saçmalık. Kit'i yeterince cezalandırmadın mı?"

"Eğitim ceza değildir." Adrian ona ters ters baktı.

Violet aldırış etmedi. "Papaza saygısızlık etmek istemem ama herkes senin gibi düşünmüyor."

Kit boğazını temizledi. "Hmmm... Jeannette, bu pek doğru bir zaman değil."

"Hayır, tam zamanı," diyerek sözünü kesti. "Kit buraya geldiğinden beri çok disiplinli çalıştı. Onun da zaman zaman eğlenmeye hakkı olduğunu sen de çok iyi biliyorsun." Ayağa kalktı ve Adrian'ın karşısına geçti. Gözlerine bakarak elini göğsünün üzerine koydu. "Ayrıca, burada yalnız kalırsa ders-

lerini kim denetleyecek? Kendi haline bırakılırsa yapabileceği şeyleri düşün."

Adrian elini Violet'inkinin üzerine yerleştirdi. "Neden bu kadar endişelenmiyorsun? Seni bu konuda doldurmadı değil mi?"

"Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki? Londra'ya gitmeye daha birkaç dakika önce karar verdik." Şirin bir gülümsemeyle Adrian'ın gözlerine baktı ve sessizce, "İnsanların acı çektiğini görmek beni üzüyor. İnsaf et sevgilim. Sonuçta o senin kardeşin," dedi.

Adrian'ın gözleri Kit'e döndü. "Kumar yok. İçki yok. Kadın yok. Anlaşıldı mı?"

Kit ayağa fırladı. "Anlaşıldı."

"Çalışmaya da devam edeceksin. Çalışmalarını bizzat ben denetleyeceğim."

"Memnuniyetle."

"Üniversiteyle görüşüldü. Ocak ayında sınava gireceksin ve sınavları *geçeceksin*."

"Hem de yüksek notlarla, hiç şüphen olmasın."

"Eğer tek bir belaya bile karışırsan seni sadece eve göndermekle kalmam papazı da başına yollarım. Hem de her gün."

Kit titredi. "Hiç merak etme seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu kez ciddi söylüyorum."

Adrian ona son kez sert bir bakış fırlattı. "Peki, o zaman bu durumda Jeannette ve benimle Londra'ya gelebilirsin." Bakışları eşine döndü. "Rahatladın mı sevgilim?"

"Hem de çok. Onu burada tek başına bırakmak çok acımasızca olurdu."

"Yalnız sayılmaz. Konakta yüzden fazla hizmetçi var."

"Hizmetçilerle muhabbet edemez ki. Kendilerini çok tuhaf hissedeceklerdir."

Adrian bu sözleri algılamak için bir süre bekledi ve sonra

gülmeye başladı. "Sanırım Horatio'yu da götürmek isteyeceksin değil mi?"

"Kit'i nasıl yalnız bırakamıyorsak onu da bırakamayız."

"Sanırım bu bir hakaretti," diye yakındı Kit.

"Hiç de değil." Violet gülümsedi. "Sonuçta Robert'ın seni yüzyüze çıkarması gerekmiyor."

14. Bölüm

Violet ertesi güne kadar Kit'le konuşma fırsatı bulamadı. Sonunda onu kucağında kocaman bir ders kitabı, yüzünde midesi bulanmış bir ifadeyle kütüphanede otururken buldu.

Violet içeri girince Kit gözlerini kaldırdı. "Merhametli Tanrım sonunda yakarışlarımı duydu. Papaz Dittlesby bir saat önce beni buraya tıktı. Şu lanet Yüzyıl Savaşları'nı çalışmak zorundayım. Sana soruyorum: Elli yıl geçtikten sonra bile hâlâ savaşmaya devam ederken neden savaştıklarını hatırlıyorlar mıydı acaba?"

Kitabı kapattı. "Bu arada teşekkürler. Beni bu yerden kurtarıp haftaya şehre gelmem konusunda ısrar ettiğin için. Adrian papaza bu sabah haber verdi. Adamın yüzü asıldı resmen."

"Bir şey değil." Violet Kit'in yanındaki sandalyeye oturdu. "Ama bunu sadece senin için yapmadım."

"Neden yaptın o zaman merak ettim?"

Violet öne eğildi, sesini alçaltıp. "Çünkü yardımına ihtiyacım var."

Kit'in kahverengi kaşları çatıldı. "Ne tür bir yardım?"

"Çaresizce istenen bir yardım." Ellerini birbirine kenetledi, parmakları bembeyaz olmuştu. "Bir tek senden isteyebilirim. Gerçeği bilen tek kişi sensin."

"Ah Kit," diye hüzünlü bir iç çekti Violet. "Londra gezisi bir felaket olacak. Üstesinden gelemem. İçine gireceğim ilk eğlencede maskem düşecek. Herkes anlayacak."

"Şimdiye kadar kimse anlamadı. Londra'da anlayacaklarını nereden çıkardın?"

"Çünkü ben farklıyım. Ben Jeannette değilim. Daha önce hiç tanışmadığım kasaba komşularını kandırmak ayrı, Jeannette'in anılarını bilen Ton'un yüzlerce elit insanını kandırmak ayrı. Sonuçta ben Eşsiz ve Emsalsiz Leydi Jeannette'im."

"Lord ve Leydi Carter'ı kandırdın. Onlar da Jeannette'le tanışmıştı."

"Ama bu birebir görüşmeydi. Kalabalık bir grup değildi ki." Violet parmaklarını elbisesinin dantel süslerinde gezdirdi. "Kalabalığa girmek bile dalımı damağımı kurutuyor. Zihnim boşalıyor ve sudan çıkmış balık gibi nefessiz kalıyorum, saçmalıyorum. Nasıl olduğunu bilirsin. Benim hâlâ ben olduğum zamanlardan tanıyorsun beni."

Evet hatırlıyordu. Tıpkı söylediği gibi utangaç, tuhaf ve suskun biriydi. İnkar edilemez bir güzelliği vardı, ancak tanıştırılma sırası sona erdikten sonra insanlar onun sessizliğinden sıkılıyor ve başka yerlere bakınmaya başlıyordu. Ortamın arka planında kalmıştı hep. Balo salonlarının duvarlarını süsleyen çiçekler gibi. Ürkek bir şekilde köşesine çekiliyor, gece boyunca sandalyesinde tek başına oturuyordu.

Kit onu diğerlerinden farklı bir şekilde değerlendirmediğini ve bu konuda onlarla aynı düşüncede olduğunun farkına varınca bir utanç dalgası kapladı içini. Onu tanıdıktan sonra aslında ilk izlenimlerin nasıl yanıltıcı olabileceğini anlamıştı. Ancak başkaları onu tanısa bile Kit'in düşündüğü gibi düşünmeyebilirdi.

"Haklısın," dedi Kit. Dalgın dalgın düşünmeye başladı. "Ama yine de üstesinden gelebilirsin."

Violet çılgınca başını salladı. "Hayır, hayır... Bu imkansız. Ah Kit, ben ne yapacağım?"

Kit doğruldu, bakışları keskindi. "Öncelikle biraz kendine güven. Ayrıca bana da güven. Yardımımı istedin değil mi?"

Biraz çekinerek, "Evet," dedi Violet.

"O zaman bırak yardım edeyim. Şimdiye kadar insanları kandırma konusunda harika bir iş çıkardın, özellikle de ağabeyim. Eğer onu kandırabildiysen herkesi kandırırsın. Sonuçta her şey tavırlarla ilgili."

"Tavır mı?"

"Hımm... Ve tabii işin sonunu getirmek." Parmağını çenesine götürdü ve düşünmeye başladı. "Bu konuyu biraz düşüneceğim, sonra yeniden konuşalım."

"Peki ya derslerin ne olacak?"

"Sen beni Latince ve Yunanca çalıştırmaya devam ettiğin sürece dersleri hallederim ben. Ders deyince aklıma bir fikir geldi." Parmağını Violet'e uzattı. "Sana ders vermeliyiz."

"Bana mı?"

"Evet. Doğru talimatlarla sana insanlarla nasıl gevezelik edeceğini öğretebiliriz. Şimdi git. Yoksa insanlar iki kitap düşmanının kütüphanede ne yaptığını merak etmeye başlayacak."

Violet başını salladı ve ayağa kalktı. Tam yürümeye başlamıştı ki arkasını döndü. "Kit. Teşekkür ederim. Her şey için."

Kit aldırmaz bir tavırla, "Önemli değil, bunu da borçlarına ekleyeceğim." Güldü ve sonra eliyle gitmesini işaret etti.

• • •

"Fena değil. Şimdi tekrar deneyelim."

"Kit, bu işe yaramıyor." Violet homurdandı. "Yabancılarla rahat rahat havadan sudan konuşamıyorum. Hem sen yabancı değilsin."

Violet oturduğu yerden fırlayıp odanın içinde tur atmaya başladı. "Burada rol yapmak kolay ama asıl ortamı geldiğinde beton yutmuş gibi kalacağım." Bir eliyle şöminenin yanında duran bastonu işaret etti.

"Tavırlar," diye ısrar etti Kit. "Sadece tavır meselesi. Sen bir

düşesin. Sadece bunu hatırla ve buna göre hareket et. İkizin bunu kesin yapardı."

"Evet, ama onda çok doğal duruyor. Sanki insanlarla konuşmak için yaratılmış. Bense öylece sessiz bir şekilde durmak ve bakmak için. Ben ağzımdan bir hırıltı bile çıkaramıyorum."

"Bunu daha önce de konuşmuştuk." Kit iç çekti. "Korkularının seni ele geçirmesine izin verme. Buna gerek yok. Sosyal bir ortamdayken *Ben Raeburn Düşesiyim* diye düşün. *Buradaki kimse benden daha üstün değil.* Söyle haydı."

Violet boğazını temizledi. "Ben Raeburn Düşesiyim." Kelimeler ağzından çok cansız ve yavan çıkmıştı. "Buradaki kimse benden daha üstün değil."

"Çene yukarı," diye uyardı Kit. "Bir kez daha söyle. Daha inanarak."

Violet derin bir nefes aldı ve Kit'in beklediği özgüveni sesine yansıtmaya çalıştı. "Ben Raeburn Düşesiyim. Buradaki kimse benden daha üstün değil."

"Daha iyi."

"Peki ya Prinny?" diye sordu Violet.

"Ne olmuş ona?" Bu alakasız soru karşısında şaşırmıştı.

"Benden rütbe olarak yüksek. Hatta rütbesi Adrian'dan bile yüksek. Prensle karşılaştığımda ne diyeceğim kendi kendime?"

"Onun da sadece bir insan olduğunu düşün. Gülümse ve kirpiklerini kırpıştır. Bizim saygıdeğer saltanat mensubumuz hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da güzelliğinden büyülendiği takdirde söylediklerini umursamayacağıdır."

Kit oturduğu yerde öne eğildi. "Şimdi daha da inanarak canlı bir şekilde söyle."

Violet omuzlarını geriye attı ve başını gururla kaldırdı. "*Ben* Raeburn Düşesiyim. Buradaki *kimse* benden daha üstün değil."

"Harika! Haftaya baloya gittiğinde bu cümleleri hatırla. Hatırla ve bunların doğru olduğunu bil."

"Gitmemize sadece dört gün kaldı." Violet yerine oturdu, ellerini kenetledi. "Sence hazır mıyım?"

"Hazır olacaksın. Olmak zorundasın. TM neydi?"

"Tenezzül ve muhabbet," diye yanıtladı Violet.

"Keyfim isterse muhabbete tenezzül edeceğim."

"Güzel. Hiç şaşmayan konular neydi?"

"Hava durumu. Parti ve ev sahipleriyle ilgili gözlemler. Kadınlarla moda ve dedikodu. Erkeklerle atlar, avcılık, dünya meseleleri. Hiçbir konuda çok şey biliyormuş gibi görünme. Peki ya kardeşimin arkadaşlarıyla?"

"Bunu da konuşmuştuk. Bırak onlar konuşsun. Suskunluğunla ilgili bir yorum yaparlarsa sınıf atlamanın sana dinleme yetisi kazandırdığını söyle. Kibir ve otorite sana ezici bir üstünlük sağlayacaktır."

"Haklısın biliyorum ama gergin sinirlerimin günlerdir bana aşılamaya çalıştığın her şeyi unuttturmasından korkuyorum."

"Bu yüzden pratik yapmaya ihtiyacın var. Ne kadar çok pratik yaparsan hata payını o kadar aza indirirsin. Sırrın ortaya çıkmasını istemiyorsun değil mi?"

Violet titreyerek, "Hayır," dedi.

"Adrian'ın öğrenmesini istemiyorsun değil mi?"

"Tanrım, kesinlikle hayır."

"O zaman hazırlan ve doğru yap."

Violet Kit'e sert bir bakış attı. "Sen ders çalışmaya başlayınca göreceğim seni. Tüm zor çevirileri sana bıraktığımı görünce bu tavrın devam edecek mi bakalım."

Kit'in ağzı açık kaldı. Bir anda benzi atmıştı. "Bırakmadın değil mi?"

"Hayır bırakmadım. Ama sen de bu kadar acımasız olma."

"Acımasız değilim, sadece sana kararlı bir tavır kazandırmaya çalışıyorum."

"Tamam. O zaman ödev yaparken sorularının cevaplarını vermediğimde sana kararlı bir tavır kazandırmaya çalıştığımı düşünürsün. Sonuçta yeni yılda sınava girecek olan ben değilim, değil mi?"

Kit pes edercesine homurdanmaya başladı. "Farkında mısın senin zalim bir damarın var. İşte bu sayede cemiyet içinde çok başarılı olacağından eminim. Şimdi çalışmaya devam edelim. Cemiyete karıştığını ve Wellington Dükü'nün yanına geldiğini düşün. Ne söylersin?"

"Ona kibar bir şekilde gülümser ve..."

Çalışma odasının kapalı kapılarının ardından büyük bir gürültü geldi. Ardından bir çığlık ve ağlamaklı bir ses duydular. İkisi de neler olduğunu anlamak için ayaklandılar.

Hizmetçilerden biri, gözleri korkudan kocaman açılmış, elleri hızlı hızlı inip kalkan göğsünde öyleçe müzik odasında duruyordu. Islak zeminde porselen parçaları ve zambakları etrafa dağılmıştı.

Violet şaşkınlığını atınca, "Tina ne oldu? İyi misin?" diye sordu.

Hizmetçi gözlerini kaldırarak ona baktı. Acele bir reverans yaptı. "Evet Ekselansları. Ben iyiyim. Ekselansları nasıl oldu anlamadım. Kırılacak şeylere çok dikkat ediyorum aslında. Yemin ederim. Toz alıp etrafı temizliyordum. Piyanoyu temizlerken vazoyu hep kenara kaldırıyorum. O güzel ahşap piyanonun üzerine su dökülsün istemediğim için. Vazoyu tekrar yerine koyacaktım, ne oldu bilmiyorum. Bir an her şey yolundaydı. Sonra ayağım kaydı, vazo elimden fırladı." Panikle ellerini ağzına götürdü. "Çok özür dilerim."

Violet dağınıklığa, ortalığa yayılan suya, ıslak çiçeklere ve güzel vazonun etrafa dağılmış beyaz ve mavi parçalarına baktı. Şirin kızın yüzü düşmüş, cam gibi ıslak gözleriyle Violet'e kaçamak bir bakış atmıştı.

Violet, "Yazık olmuş vazoya. Ama şimdi yapılacak tek şey..." dedi.

"Yüce Tanrım neler oldu burada böyle?" Bayan Hardwick odaya daldı. Üzerindeki siyah elbisesi zırh gibi sert ve dirençli görünüyordu. Kaşlarını çatarak dağınıklığa bir göz attı, sonra yüzü küreç gibi bembeyaz olmuş genç hizmetçiye döndü.

"Tina, bunu sen mi yaptın?" diye sordu. Kaze çenesinin ucunu dağınıklığı işaret etmek için öne doğru çıkarmıştı.

Kahya başını öne eğerek, "Ekselansları. Lord Christopher Sizleri bu talihsiz kazayla rahatsız ettiğimiz için özür diledi. Ama artık ben buradayım ve işleri yoluna koymak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Bayan Hardwick, Tina bize neler olduğunu anlattı," dedi Violet. Yaramazlık yaparken yakalanmış bir öğrenci gibi hissetmişti kendini. "Görünen o ki bir kaza olmuş. Tina haliya takılmış. Gelecekte de böyle bir kaza olmasını engellemek için köşeleri bir gözden geçirmeliyiz."

Bayan Hardwick Violet'in gösterdiği yeri inceledi, sonra belli belirsiz bir şekilde başını sallayarak onayladığını gösterdi.

"Siz gelmeden önce Tina'ya ortalığı temizlemek için süpürge ve paspas bulmasını söylüyordum," dedi Violet.

"Evet, ortalığı toplayıp buradan gidecek."

Tina kollarını göğsünde bağladı, soluk yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı ve ağlamaklı bir sesle, "Lütfen Efendim yapmayın," diye yalvardı.

Kahya, "Senden tek kelime bile duymak istemiyorum," diyerek onu azarladı.

"Bayan Hardwick, bunun gerekli olduğunu..."

"Ekselansları, bu konuyla ilgili olarak başınızın daha fazla ağrımasına gerek yok. Her şeyi halledeceğim." Yaşlı kadın ellerini önünde kavuşturdu. Tina'nın gitmesini bekler gibi duruyordu.

Violet duraksadı. "Şey... Anladım. Ama buradan gidecek derken ne demek istediniz?"

"Aynen söylediğim gibi. Kovulda."

Tina hıçkırıklara boğuldu, gözyaşları sıcım gibi akmaya başlamıştı.

"Kovuldu mu?" diye tekrar etti Violet. "Buna hiç gerek yok. Sadece basit bir kazaydı. Önemli bir zarar da yok. Sadece bir vazo kırıldı."

Bayan Hardwick vücudunu doğrulttu. "Bu vazo ikinci Raeburn Düşesi olan Ekselansları'nın büyük büyükannesine aitti. Dükle evlendikten sonra Avusturya'dan çeyiz olarak geldi. Yeri doldurulamaz, önemli bir parçaydı. Ekselansları bunu duyduğunda çok üzülecektir."

Violet Kit'e baktı. Bakışlarında yardımcı olamayacağını belirten bir ima vardı. O da en az kendisi kadar durumdan rahatsız olmuşa benziyordu. Violet tartışma ve meydan okumalardan ne kadar nefret ettiğini bir kez daha anlamıştı.

Yaşlı kadının gözlerinin içine baktı ve sesinin şikayetçi bir tonda çıkmasını engellemeye çalıştı. "Tamam, öyle olabilir ancak kız kasıtlı olarak kırmadı. Eminim bunu telafi etmek için başka bir yol bulunacaktır. Belki de maaşından küçük bir kesintiyle..."

"Affedersiniz Ekselansları," diyerek araya girdi kahya. "Bu basit kız ömür boyu çalışsa bile vazonun değerini ödeyemez. Bu kaza yaşanmadan önce ne yapıyorsanız işinize devam etmenizi rica ediyorum. Siz bu konuyla daha fazla meşgul olmayın. Sonuçta kahya olarak bu benim görev alanıma giriyor. Çalışanların disipliniyle ilgili gerekli önlemleri ben alırım."

Genç hizmetçi burnunu çekerek ağlamaya devam etti.

Bayan Hardwick ona dönerek, "Kes zırlamayı. Seni yeterince dinledik zaten," dedi.

"Bu ses tonu hiç hoşuma gitmedi," diyerek atıldı Kit.

Bayan Hardwick böcek gibi kapkara gözleriyle Kit'i olduğu yere çiviledi.

Kit ölü gibi sessizce bekledi.

"Ne diyordunuz, Bay Christopher?" Kahya kadın durdu, kollarını sıska göğsünde bağlayarak cevap beklemeye başladı.

Kit'in yüzü düştü, bakışlarını yere indirdi. "Hiçbir şey," diye mırıldandı. Violet'e sessizce, "Gidip Adrian'ı çağırayım mı?" diye sordu.

Sınırden titremeye başlayan Violet, "Hayır gerek yok," dedi. Ya o anda bu nefretlik kadına karşı gelecekti ya da bir korkak gibi geri çekilerek sonsuza kadar ona üstünlük kazandıracaktı.

Bayan Hardwick'in zorba olduğunu ilk günden beri biliyordu. Yine de bu yaşlı kadın Violet'ın yaşından daha fazla bir süredir konakta çalışıyordu ve yıllar içinde önemli bir konum elde etmişti. Birçok açıdan örnek bir çalışandı. Adrian'ın onu el üstünde tutmak için önemli sebepleri olmalıydı. Yoksa nasıl bu kadar uzun bir süre orada kalabilirdi ki?

Elemanları yönetmek konusunda ne biliyorum diye sordu kendi kendisine. Sadece üç aydır evin düşesiydi. Belki de hizmetçilere böyle davranması gerekiyordu. Ailesinin evinde de hizmetçiler vardı. Ancak ne kadar pahalı da olsa cansız bir nesne için bir kızı işten çıkarmak ve hayatını karartmak ona saçma geliyordu.

Kız kardeşini düşündü. Jeannette'in bu konuda kahyaya üstünlük kuracağından emindi. Sonuçta ikizi, üst sınıf bir hizmetçi bile olsa, bir hizmetçinin onun istek ve emirlerinin önüne geçmesine izin vermezdi. Bu gerçeği düşünerek Violet omuzlarını gerıye attı ve başını kaldırdı.

Ben Raeburn Düşesiyim diye tekrar etti. *Buradaki kimse benden daha üstün değil. Ben Raeburn Düşesiyim...*

"Gidebilirsiniz, Ekselansları," diye ısrar etti yaşlı kadın. "Ben meseleyi halledeceğim."

"Bayan Hardwick, fazla ileri gidiyorsunuz." Violet'in sesi sanki berkesi şaşırttı. "Kiminle konuştuğunuzu unutmuşsunuz galiba." Titremesini engellemek için ellerini sıkıca kapattı.

Kahya kadın bir an için geri adım attı. "Hayır, Ekselansları, elbette unutmadım ..."

"Madem öyle neden odaya girdiğimizden beri sözümü kesip duruyorsunuz? Yaşınızın size böyle bir yetki kazandırdığını mı düşünüyorsunuz?"

Kadının dudakları büzüldü. "Hayır, Ekselansları. Ben yerimi biliyorum."

"Öyle mi? O zaman benden özür dileyin. Sonra da Lord Christopher'dan. Ona da saygılarınızı sunmanızı bekliyorum, bunu hak ediyor."

Bu azarlar karşısında Bayan Hardwick, "Özür dilerim, Ekselansları. Lordum."

"Kovma konusunda gelince..."

"Ama Ekselansları ..."

"Ih-ih!" diye uyardı Violet, bir parmağını kahyaya doğru salladı. "Yine sözümü kesiyorsunuz. Tek kelime daha ederseniz kovulacak kişi siz olursunuz."

Kahya kadının gözlerinde düşmanca bir bakış belirdi. "Sizin beni kovmaya ne hakkınız ne de yetkiniz var. Sadece Ekselanslarının böyle bir eylemde bulunabilir."

"Ekselansları, yani *benim* kocam, evle ilgili tüm konularda bana danışır," diyerek cesaretlendi. "Sizin şikayetlerinize aldırış etmeyecektir."

Kahya kadın gözle görünür bir şekilde titremeye başladı. "Şunu biliniz ki ben bu konağa yirmi beş yıl hizmet ettim. Evin nasıl çekip çevrilmesi gerektiğini bilirim. Doğru düzgün idare

edilmesi için bu evin nelere ihtiyacı olduğunu ben biliyorum. Winterlea gibi büyük bir konağı nasıl idare edeceğini bilmeyen senin gibi bir kız gelip bana emir veremez. Hizmetçileri nasıl pohpohladığını görmedim sanma. Düşüncesiz ve cüddiyetsiz tavırlarına göz yumuyorsun. Bu tahammül edilir, katlanılır şey değil. Karıştığım ve tavsiye verdiğim için bana teşekkür etmen lazım."

Mirtesi iyice kasılan Violet yeniden başını kaldırdı. Meydan okumaya başlamıştı, şimdi geri çekilmeyi göze alamazdı. Yutkunmaya çalıştı, boğazı kupkuruydu.

"Madem hissettiklerinizi söylediniz, ben de aynısını yapacağım. Sizden hiç hoşlanmadım Bayan Hardwick. Soğuk ve katısınız. Şakadan anlamıyorsunuz ve en önemlisi şefkatten yoksunsunuz. Evi idare etmeyi biliyor olabilirsiniz ama insanları idare etmekten hiç anlamıyorsunuz. Beni efendiniz olarak kabul edemediğiniz belli oluyor. Yirmi yıllık hizmetinize karşılık olarak ben de size bir iyilik yapıp referans yazacağım. Sabah evden ayrılırken yanımıza alabilirsiniz. Söyleyeceklerim bu kadar."

"Bu konuyu dükle konuşacağım." Kahya kadının elleri yumruk olmuş, yüzü domates gibi kızarmıştı.

Violet, Jeannette'in tehditlere tehditle karşılık vereceğini biliyordu. O da aynı tavrı sürdürmeye karar verdi. "Elbette konuşabilirsiniz. Konuşmanız bittiğinde yine kovulmuş olacaksınız. Ancak o zaman elinizde bir referans olmayacak."

Bayan Hardwick'in yüzü bembeyaz oldu. Sonra alev alacakmış gibi yeniden kırmızıya döndü. Arkasını döndü ve odadan çıktı.

O gider gitmez Violet'ın omuzları düştü. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. O sırada Kit ve genç hizmetçinin ona fal taş gibi gözlerle ağızları açık bir şekilde baktığını fark etti.

Kendine ilk gelen Kit oldu. "Bravo."

Tina burnunu çekti. Gözleri nemliydi ancak ağlamıyordu. Reverans yaparak, "Ekselansları çok teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Minnettarlığımı ifade edecek bir kelime yok. Tüm hayatım boyunca çalışmam gerekse bile size yaronun değerini ödeyeceğim, söz veriyorum."

"Tamam, Tina, sorun değil. Haydi, gidip bir süpürge al ve ortalığı temizle. Ne yapacağını daha sonra konuşuruz."

Tina yeniden reverans yaparak odadan çıktı.

"İnanılmazdın. O betona daha önce kimse böyle karşı gelmemişti. Ah affedersin." Kit birden durdu, söylediği kaba sözden utanmıştı.

"Onun çekilmez olduğunu düşünen tek kişi ben değil miyim yani?"

"Tanrım, kesinlikle hayır. Biz çocukken benim ve kardeşlerimin ödünü koparırdı. Adrian da okuldan geldikten sonra onun gözüne görünmeden odasına kaçardı."

"O zaman bu kadın bu kadar uzun süredir ne arıyor burada?"

"Onu babam getirdi bu eve. Sanırım annemle ettikleri bir kavga sonrası sırf sinir etmek için işe aldı onu. Bayan Hardwick eve yerleştikten sonra bir daha hiç kimse onu evden gönderecek cesareti bulamadı. *Maman* bile o varken dikkatli davranıyor. Bilirsin *Maman* kolay korkutulacak biri değildir." Güldü. "Şunu belirtmeliyim ki Vi, sen gerçekten çok zekisin."

Violet onu susturdu. "Yalnızken bile bana adımla seslenmemeni söyledim sana." Dişleri arasından, "Sence Adrian'a gidecek mi?" diye sordu.

"Gideceğinden şüpheliyim. O referans mektubunu kaybetme fikrini göze alamaz. Bence toplanacak, sabah da avucuna açıp referansı bekleyecek."

"Ama Adrian'a haber vermeliyiz."

"Kesinlikle. Ama bu konuda arkanda duracaktır. Hatta bana başardığın için seni öpücüklere boğabilir."

"Kit!" diye azarladı Violet. Düşüncesi bile yanaklarını kızartmaya yetmişti.

"Sen kız kardeşlerin en iyisisin!" Kit gülümsedi. "Londra'yı kasıp kavuracaksın. Bekle ve gör."

Sinirlerini yıpratan bu gösteriden sonra ilk defa içine umut dolduğunu hissetti Violet. Bayan Hardwick gibi zorlu birine karşı gelip de alt ettiyse, çok da zeki olmayan Ton elitini kandırmak o kadar da imkansız olmayabilirdi.

Kit'in de söylediği gibi, tavır ve kibri doğru oranlarda kullanarak dünyayı fethetmek mümkündü.

• • •

Araba Londra sınırlarına girdiği anda Violet'in elleri terlemeye başladı.

Küçük pencereden dışarı baktı ancak baktığı yeri görmüyordu. Kendi sorunlarına ve kaygılarına o kadar odaklanmıştı ki dar caddeleri, insan kalabalığını ve kargaşasını fark etmedi bile.

Beklenen gün sonunda gelmişti.

Dört gün önce onu sarıp sarmalayan neşeli ruh halinden eser kalmamıştı. Eski korku ve kuşkuları içinde büyümüş, bir canavar gibi pençelerini yeniden ona geçirmişti. Elinden geleni yaparak cesaret maskesini taktı ve kapıldığı dehşeti dışa vurmamaya çalıştı. Kaygılarını heyecanıyla, gerginliğini gülümsemesiyle örtbas etti.

Arabaları düke ait kasaba evinin önüne gelince yavaşça durdu. Geleneksel bir şekilde muazzam büyük olan yapı tam merkezde bulunuyor, ötesinde uzun yollar boyunca bahçeler ve alan uzanıyordu.

Arkalarından gelen ayrı bir arabada seyahat eden Agnes, Bay

Wilcox ve Kit'in hizmetçisi Cherry hariç evin diğer tüm çalışanları önceden Londra'daki konağa gönderilmişti.

Ön kapıyı March açtı, yüzünde saygılı bir ifadeyle onları karşıladı ve arabanın merdivenlerinden inmelerine yardım etti. "Ekselansları. Lordum. Yolculuğunuz nasıl geçti?"

"Oldukça iyiydi." Adrian eve girince eldivenleriyle şapkasını çıkardı ve vekilharca teslim etti. Hizmetçilerden biri koşarak yanlarına geldi ve sırayla herkesin üzerindekileri aldı.

March Violet'e döndü. "Ekselansları, sizi Raeburn Konağı'nda görmek ne büyük bir zevk."

"Teşekkürler March."

"Gelişinizin herkesi heyecanlandırdığını belirtmekten memnuniyet duyuyorum, Ekselansları," diyerek haberleri vermeye koyuldu March. "Kapıya tokmağı asar asmaz hemen bir habercı geldi ve size bir davetiye getirdi. Sonrasında altı tane daha geldi. Yarın da üç davetiye geleceği haberini aldık. Davetiyelerin hepsini sizin için salona koydum."

Dalgalı denizde salınan bir gemi gibi sarsıldı midesi. Cesur bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Ne kadar güzel. Bir şeyler içtikten sonra hemen inceleyeceğim. Mutfaktakilere haber ver lütfen."

March başını eğdi. "Hemen, Ekselansları. Ah, bir şey daha var."

Violet duraksadı. Adrian ve Kit ona odaya kadar eşlik ettiler.

"Şehirdeki saygıdeğer firmalardan biriyle görüşme ayarladım." Violet şaşırınca March sesini alçaltarak açıklama yaptı. "Kahya bulabilmeniz için."

"Evet, elbette." Violet'in dudakları kıvrıldı, bu kez gerçekten gülümsedi. "Teşekkürler March. Bu mesele hizmetçiler arasında konuşuluyor mu?"

"Kesinlikle, sizi öven konuşmalar hepsi de." Karşılıklı gülüştüler. "Çayınızı getireyim, Ekselansları."

"Tanrıya şükür Raeburn sonunda seni Town'a getirmiştir." Bu coşkulu yorum yelpazesini savurarak konuşan Christabel Morgan'dan gelmişti. "Sen gittiğinden beri buraları çok sıkıcı kılmışsındır."

Violet ikizinin yakın arkadaşına bakakaldı.

O, Adrian ve Kit baloya adım atar atmaz bu hayat dolu esmer güzeli kadın onu karşılamak için koşa koşa gelmişti. Kit'in önerisi üzerine dün Vikontes Braverly'nin balosuna giden Violet beş yüz kişinin katıldığı bu eğlencede izdihama uğramıştı. Ancak Kit'in de belirttiği üzere ne kadar fazla insan olursa tek bir kişiyle uzun uzun konuşma ihtimali de azalıyordu.

Elinde tuttuğu maskeyi yüzüne götürerek gözlerinin hizasında tutmaya başladı. Bu parlak fikir de Kit'ten gelmiş, sabahın erken saatlerinde o tuhaf şeyi satın almak için çarşıya inmişti. Göze denk gelen boşluklara numaralı cam taktırmış, böylece dilediği zaman ihtiyacı olan net görüşe sahip olma şansını elde edebileceğini düşünmüştü.

Maskenin camından etrafı süzmeye başladı. "Kır hayatı dediğin şeyi Winterlea gibi bir konakta yaşamak çok farklı. Hatta İngiltere'deki en güzel yerlerden biri olduğuna eminim."

"Elbette, eminim öyledir," diyerek onu onayladı Christabel.

"Artık bir Düşes olduğum için evin idaresiyle uğraşmaktan tembelliğe hiç zamanım kalmıyor. Evli olsan beni anlardın." Bu da Kit'in tavsiyelerinden biriydi. Cevaplamak istemediği soruları ya da yorumları savuşturmak için karşısındakini hafifçe iğnelemek.

Sinirlenen Christabel dudaklarını büktü, ancak bu poz evde ayna karşısında çalışılmış gibi zorlama duruyordu onda. Hemen savunmaya geçti. "Benim bir sürü talibim var."

"Elbette öyledir. Son talibin kimdi söyle bakalım?"

Christabel evlilikle ilgili planları konusunda şuh gibi konuşmaya başladı. Violet onun bu konuyla kafasının dağıldığını anlayınca rahatladı ve sessizce onu dinlerken bir yandan da odaya göz gezdirmeye devam etti.

O anda Kit'in yanında olmasını ve kendisini cesaretlendirmesini dilerdi. Hatta tüm gece yanında durmasını isterdi. Ancak Kit o gece Violet'e eşinin gölgesine sığınmayı yasaklamıştı.

Üç centilmen Violet'e ve Christabel'e yaklaşarak dans kartlarını imzaladı sonra davetliler ve partide ikram edilen yiyecekler hakkında konuşmaya başladılar. Violet gerektiğinde başını sallayıp gülümsese de genel olarak sessiz kalmayı tercih etti.

Adrian Violet'ın bileğinden tutup ilk dansı yapmak için hafifçe kendisine doğru çekti. Yeni evli olduklarından cemiyet de onların partide kendi hallerinde kalabalığa karışmalarını değil birlikte zaman geçirmelerini bekliyordu. Adrian'ı görünce rahatlayan Violet, etrafını çevreleyen beylere kıkırdayan Christabel'i bırakarak salonun ortasına doğru ilerledi.

Dans başlar başlamaz Adrian'ın güçlü ve güvenli kollarına bıraktı kendini. Üzerindeki stresi ve korkuyu unuttu, Adrian'ın sakinleştirici etkisiyle odada dönmeye başladılar.

Çok geçmeden daldığı rüyadan uyandı Violet. Dans sona ermişti.

Adrian, "Şurada bir arkadaşımı gördüm," dedi.

Birlikte kahverengi saçlı, ince yapılı bir adama yaklaştılar. Boyu neredeyse Adrian'ın beline geliyordu. Sevimli yüz hatlarında hem asil hem de sıradan bir hava vardı. Onda dikkatini çeken şey kehribar gözleri olmuştu. Gözlerini Violet'e çevirdiği anda ışık görmüş tavşan gibi bakakalmıştı.

Bu tuhaf hisden kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı. Tuhaf bir şekilde bakışlarında bir yakınlık hissetmişti. Sanki onu tanıyor gibiydi. Hatta çok iyi tanıyor gibi. Gözleri ondan uzaklaşınca bakışları da değişerek sıradan ve arkadaşça bir hal aldı.

Violet sarsılıp kendine gelmek istedi. Gergin sinirlerinin halü sinasyonlar görmesine neden olduğunu düşündü.

"Kadim dostum," diyerek söze girdi Adrian. "Toddy Markham'ı hatırlarsın. Askerlik günlerimden kalma eski bir arkadaş."

En azından bir gizemi çözmüştü. Belli ki onu daha önce, muhtemelen nişanlıyken Jennette'le tanıştırmıştı.

Violet eldivenli elini uzattı. "Evet, elbette. Bay Markham, görüceniz nasıl geçiyor?"

"Çok keyifli." Violet'in elini sıktı. "Birçok güzel kadının olduğu bir yerden keyif almama gibi bir şansım var mı?"

Sıktığı eli bırakmadı. Uzun ve ısrarcı bir şekilde bırakmak istemezmiş gibi tuttu elini. Saniyeler geçti, ancak yüzünde dokunuşunu açıklayan bir ifade yoktu. Sonra birden bıraktı.

Violet kolunu geri çekti, kendisini savunmak ister gibi pençe makları avucuna doğru kıvrıldı. *Halüsinasyonmuş, peh.* O dokunuş hayal değildi.

Tamamen içgüdüsel olarak Adrian'a yaklaştı.

Bu hareket Markham'ın gözünden kaçmadı. Tehlikeli bakışları keskin bir hançer gibi parıldadı.

"Şehirde uzun süre kalacak mısınız?" diye sordu Violet.

"Bir süre. Şu an için kesin bir planım yok."

"Toddy kesinlikten ve düzenden nefret eder," diye atıldı Adrian. "Akşama ne yiyeceğini bile düşünmez."

Markham sırıttı. "Doğru. Diğer türlü hayatın getireceği sürprizleri kaçırıyoruz. Bize yol göstermesi için tutkularımızın peşlerini kırmamız gerek. Belirsiz bir geleceğe takılıp yaşamak mantıksız."

"Duyguların hükmetmesi iyi olsa da," diyerek lafa girdi Violet, "planları da küçümsememek gerek. Sonuçta bir plan yapmış olsak hâlâ mağaralarda yaşıyor olmaz mıydık?" Bu sözler

ağzından çıktığı anda zamanı geri almayı istedi Violet. Jeannette'le böyle entelektüel cümleler kurmazdı.

İki adam da ona baktı. İkisinin de yüzünde farklı bir ifade vardı. Adrian gözleri gururlanmış ve eğleniyor gibi bakıyordu. Markham ise şaşırmış gibiydi.

Hatasını telafi etmek için bir kahkaha attı. "Neyse, neden böyle meselelere takılıyoruz ki? Kadınlar en çok parti, alışveriş ve keyif verici eğlenceler planlamaktan hoşlanır."

Markham bir süre daha ona baktı, sonra rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Çok haklısınız. Ekselansları. Hazır keyif verici eğlencelerden sözü açılmışken, bu akşam benimle dans etme şerefini bahşeder misiniz bana?" Bir elini Violet'e uzattı.

Bileğine bağlı duran dans kartına uzanırken Violet kolunu hızla çekti. "Başka zaman olsaydı memnuniyetle, ancak dans kartım çoktan doldu."

Markham'ın yüzü sertleşti. "Tüm danslar mı dolu? Belki gözünden kaçmıştır ve bir danslık boş yer vardır." Yeniden karta uzandı.

Violet onun dokunuşundan kaçmak için bir adım geri attı. "Hayır, ne yazık ki. Daha on beş dakika önce aynı sebepten ötürü Bay Hughes'u da reddetmek durumunda kaldım."

Markham gergin bir şekilde başını eğdi. "Bir sonraki sefer için şimdiden yerimi ayırın." Sonra düke dönerek, "Raeburn, kart oynayalım mı?" diye sordu.

"İyi fikir. Biraz sonra oyun odasında buluşalım."

"Ekselansları." Markham bir kez daha başıyla selam verdi, sonra topukları üzerinde dönerek uzaklaştı.

"Bu ne demek oluyor şimdi?" Adrian Markham'ın gittiğinden emin olunca Violet'e dönmüştü.

"Neden bahsediyorsun?"

"Sen ve Markham. Barız bir şekilde başından savmaya çalış-tın onu. Dans kartın gerçekten dolu mu?"

"Evet öyle." Violet gerçeği gizlemeye çalıştı. Kartında birkaç boş yer olduğunu biliyordu. "Artık evliyim diye hayranlarımın sayısının azaldığını sanıyorsan yanılıyorsun."

Adrian ığneleyici bir şekilde, "sadece hayran olmakla yetin-dikleri sürece sorun yok," dedi. "Bu durumda yemek dansı için de eşin var demektir. Onu birlikte yaparız diye düşünmüştüm."

Violet de bunu çok istiyordu. Adrian'ın kollarındayken vakit daha kolay daha rahat geçiyordu. Yemek boyunca onunla sohbet etmek ve onun masasını paylaşmak gecesini kolaylaştırırdı. Ancak Adrian'a odaklanmaya devam etmesi dikkatleri üzerine çekebilirdi ve o gece zaten gereğinden fazla risk almıştı.

Elinde tuttuğu yelpazesiyle hafifçe Adrian'ın omzuna vurdu. "Yapamam biliyorsun. Eşler sürekli birbirinin gölgesinde dolaş-mamalı. Birbirimize ayıracak bolca vaktimiz olacak. Evde."

Adrian'ın derin gözleri alevlendi, ses tınısı değişti ve yavaş-ça, "evet, o konuda şüphen olmasın. Çok dans edip kendini yor-ma," dedi.

Bu sözlere Violet'in kızaran yanakları cevap verdi. "Elimden geleni yaparım."

Kısa bir süre sonra Adrian odadan çıktı. O giderken Violet'in içini bir melankoli dalgası kapladı. Onu geri çağırmak, yüzünü göğsüne yaslamak ve eve gitmek için ayaklarına kapanmak is-tedi. Rol yapmaktan nefret ediyordu, her şey çok kirlenmiş ve yü-zeyseldi. Etrafına yalanlardan bir duvar örmüş olsa da Adrian'la yalnız kaldığında kendisi olabiliyordu. Onun dışında her şey yanlıştı, her şey oyundu. O odada ona dair hiçbir şey yoktu. Sa-dece bir gölgeydi. Bir maddenin yansıması gibiydi. Sanki gerçek benliği, Violet hiç var olmamış gibiydi.

Birden panikledi. Beynine kan gitmediğini hissetti. Baş

dönmeye başlamıştı. Sonra batırladı ve kendini topladı. Buraya Adrian kendisiyle gurur duysun diye gelmişti. Herkese onun eşi olarak seçtiği kadın olduğuna, Jeannette olduğuna inandırmak zorundaydı.

Dans müziği çalmaya başladı. Sıradaki eşi yanına gelmişti bile.

Violet ışıldayan bir gülümsemeyle kendisini dansa bıraktı.

15. Bölüm

Sonraki günler baş döndürücü bir hızda geçti. Sabah davetleri, öğlen partileri, beş çayları, akşam yemekleri, ziyafetler, suareler, hep bir hengâme vardı. Gunter'de yenilen tatlılar, parkta yapılan gezintiler, tiyatro, opera ve bale gösterileri deliduyordu tembel saatlerini. Dinlenecek, durup nefes alacak vakit kalmamıştı. Şafak vaktine kadar dans ediyor, sonra öğlene kadar uyuyordu. Günün geri kalan kısmını ise kovanda kraliçe arının etrafına toplanan bal arıları gibi yanından ayrılmayan kompleler ve arkadaşlarla geçiriyordu.

Jeannette böyle şımartılmaktan büyük zevk alırdı.

Violet ise kıvrılıp kitabını okuyabileceği sessiz bir köşe arayışındaydı. Artık çok az gördüğü eşini, Adrian'ı özlemişti.

Aynı evi ve yatağı paylaşıyorlardı. Yine de geceleri o kadar yorgun giriyorlardı ki yatağa birbirlerinin kollarına kıvrılıp uyumaktan ileri gitmiyordu görüşmeleri. İşi yoksa ve kulüplerden birine takılmazsa Violet'e gideceği yere kadar eşlik ediyordu. Ancak sonunda ikisi de kendi yoluna gidiyordu.

Bazı günler onun yüzünü bile görmüyordu. Uyandığında yastığına koyduğu başının izini görüp anlıyordu yan yana yattıklarını. Bazen sabaha karşı yatağa giriyor, o zaman da bir görüşmesi için erkenden kalmak zorunda kalan Adrian'ın kokusunu duyarak uyuyordu.

Onunla konuşmayı düşündü. Belki de aldığı yüzlerce davetin bir kısmını reddetmeyi düşünmeliydi. Bir akşamı ya da tam bir

günü birlikte geçirmeyi, sıradan bir şeyler yapmayı ya da sadece evde oturmayı teklif edebilirdi. Ama buna cesaret edemiyordu. Bu hiç Jeannette'in tarzı değildi. Davranışlarındaki farklılıklar kırsalda fark edilmeyebilirdi ancak Londra'da bu durumu kimseye açıklayamazdı.

Şampanyasından bir yudum aldı ve maskesinin cesmından etrafı incelemeye başladı. Bir yandan da köpek yavrusu gibi kilçüçük gözleriyle Bay Moncrief'in etrafını çevreleyen sevenlerine eğlenerek anlattığı komik hikayeye kulak kabartmıştı.

Adrian kapının yanında durmuş Başbakan Lord Liverpool ile muhabbet ediyordu. Adrian'ın alnı kırışmıştı, belli ki kendisine söylenenleri onaylamıyordu. Adamın birkaç yorumundan onun Whig Partisi'ne mensup olduğunu anlamıştı Violet. Başbakan çıkarcı bir muhafazakârdı. Adrian'ın Lordlar Kamarası'nda kolluk kuvvetine gıcık bir düşüncesi olmasa da belki de annesinin dediği gibi politik amaçları vardı. Adrian o anda muhalefete mi demiyordu?

Moncrief hikayesinin vurucu kısmına geldiğinde herkes kahkaha atmaya başladı. Violet de onlarla birlikte güldü. Önceden çalıştığı bu kahkaha kulaklarına çok yapay gelmişti.

Hayatı boyunca böyle mi olacaktı?

Gözleri yeniden eşinin cesur ve kasvetli hatlarına; uzun, mağrur ve yakışıklı vücuduna takıldı. Sessizce iç çekti. Eğer onu mutlu etmek için yüz kez daha palavra dinlemek ve gülmek zorunda kalacaksa bunu yapacaktı.

Şampanyasından bir yudum daha aldı ve Lord Northcott'a yeni aldığı Sussex'teki evini sordu. Northcott'un talihi yakın zamanda dönmüş ve bir kart oyununda büyük paralar kazanmıştı. O günden beri de kimi görse konağı nasıl kazandığının hikayesini ve gelecek planlarını anlatır olmuştu. Violet bu soruyla onu en az yarım saat konuşturmayı garantilemişti.

Adrian, cahil insanları ve bu insanların Kraliyet'e ne kadar zarar verdiğini anlatırken Lord Liverpool'u dinliyor, bir yandan da göz ucuyla eşine bakıyordu. Bunların hepsini daha önce duymuştu ve ona karşı çıkmıştı. Ancak bu gibi adamlarla tartışmaması gerektiğini de biliyordu. Başbakanla yapılan bir tartışmayı kazanmak ve sonrasında onunla arkadaşça bir ilişki sürdürmek mümkün değildi. Adrian mümkün olduğunca herkesle iyi ilişkiler içinde olmaya çalışıyordu. Hatta düşünce bakımından çatıştıklarıyla bile.

Şarap ve sigarayla politika tartışmak keyifliydi. Bazılarının ondan beklediği gibi girebileceği ve başarılı da olabileceği bir alandı. Ancak yine de kendini tam anlamıyla politikaya vermek fikri onu korkutuyordu. Politika annesinin ya da birkaç yakın arkadaşının onun yapacağını hayal ettiği şey olabilirdi, ama Adrian'ın hayali bu değildi.

Köşede, eşinin etrafını saran arkadaşlarıyla birlikte güldüğünü gördü. Her zamanki gibi o gece de muhteşem görünüyordu. Prusya'dan getirilmiş mavi kadife bir elbise giymişti. Topluluğa hakimdi, zarif bey ve bayanların arasında odak noktası olmuştu.

Özellikle de beylerin diye düşündü Adrian ve yakıcı bir kıskançlık duygusu doldurdu içini. Popüler olduğu ve partiden keyif aldığı için sevinmeliydi. Böyle bir eş istememiş miydi zaten? Özgüvenli ve arkadaş canlısı bir kadın. Parıldayan bir mücevher. Koluna taktığında ışıldayacak kadar güzel ve zarif olan, yalnız kaldığında bile dikkatleri üzerine çeken...

O zaman onun üzerine bu kadar düşülmesinden neden rahatsız oluyordu? Bir parçası onun evli kadınlarla ilgili bütün toplumsal sınırları boş vermesini ve gelip kendisiyle vakit geçirmesini istiyordu.

Winterlea'dan ayrıldıklarından beri aralarına büyük bir uçurum girmişti. Aynı evde yaşamalarına rağmen o bir uçta, eşi diğer

uçtaydı sanki. Bazı günler birbirlerine sokakta gördükleri insanlar kadar uzak olduklarını düşünüyordu.

Adrian eve dönmeyi diledi. Daha yeni gelmişlerdi ve bunu Jeannette'ten nasıl isteyebileceğini bilmiyordu. Üstelik eşi şehirde harika zaman geçiriyordu.

Odanın diğer ucundan kahkahası yükseldi. Sabah güneşi gibi ışıltı saçıyordu tüm salona. Bir an için odadaki tüm sesleri susturmayı düşündü onu duyabilmek için.

Sonra ilgisi yeniden Başbakan'a kaydı. Konuşmaya girebileceği bir fırsat bulduğunda ona kart oynamayı teklif etti.

O gecenin devamında Violet kadınlar için ayrılan özel odadaki büyük aynada kendini inceliyor ve yeniden baloya dönmek için hazırlanıyordu ki içeriye eski arkadaşı Eliza Hammond girdi.

Aynada kızın bakışlarını yakaladı. Ona yakışmayan hardal rengi elbiseyi giymese yüz hatları daha güzel ortaya çıkacaktı. Tem soluk kalmış, elbisesinin rengi yüzündeki kanı çekip almış gibiydi.

Eliza'nın teyzesinin seçimi olmalı diye düşündü Violet. Tam bir pintı olan kadının tüm seçimleri ucuzdan yanaydı. Muhtemelen dükkandaki en ucuz elbiseyi almıştı ona.

Town'a uzun zamandır gelmediğinden arkadaşını özlemişti. İçinden koşup ona sarılmak geldi. Ancak kendisini tuttu ve arkadaşı odayı bölen perdenin arkasında kaybolana kadar sessizce bekledi.

Kalabalık ve gürültülü bir kız grubu odadan çıkmış, Eliza yeniden göründüğünde tamamen sessizliğe bürünmüştü.

Onunla konuşmasında ne kötülük olabilirdi ki?

Etrafını umursamayacak kadar uykulu görünen bir kız dışında onunla konuştuğunu duyabilecek kimse kalmamıştı.

Dirseklerine yenik düşerek oturduğu pufta dönerek arkasına baktı. "Bu akşam nasılsınız, Bayan Hammond?"

Eliza durdu. Adını duyunca şaşkına dönmüştü. Durakladı ve kısa bir reverans yaptı. "İyiyim. Ekselansları. Sorduğunuz için te şekkürler. Siz nasılsınız?"

"İdare ediyorum. Yalnız bu gece çok kalabalık içeriye. Ka çücük bir alana bir sürü insan sıkışıp kalmış. Tam bir izdiham değil mi?"

Eliza başını salladı. Huzursuz olduğu belliydi. Geçmişte onunla konuştuğu kelimelerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. O anda muhtemelen Jeannette'in ondan ne isteyeceğini düşünüyordu. Ortama rahatsız edici bir sessizlik hakim olunca avucunun içindeki dantel mendille oynamaya başladı.

Violet, "Buraya teyzenle mi geldin?" diye sordu.

"Evet. Yeğenim de geldi," diyerek onu onayladı.

Violet, çırkın kurbağa Philip Pettigrew'u iyi tanıyordu. Eliza'nın cenaze levazımatçısı kılıklı yeğeninin espri anlayışı bir cesedinkinden farksızdı. Kilisede ders alıyor ve ömür boyu refah içinde yaşamayı umuyordu. Hangi kilisede çalışmaya başlayacağı belli olmasa da o kiliseye gidecek şanssız insanlara acıdı Violet.

"Kardeşimden birkaç tane mektup aldım. Biliyorsun şu anda İtalya'da." Eliza eski arkadaşının adını duyup da kaskatı kesilince Violet'in cesareti kırıldı. "Sana bir mesaj iletmemi istedi."

"Öyle mi? Nedir?"

"Son karşılaştığınızda sana tuhaf davrandığı için özür diliyor. Şey... O zaman kendisini pek iyi hissetmiyormuş."

Eliza biraz rahatlamıştı. "Neden kendisi yazıp söylemiyor?"

Evet, neden? Mantıklı bir açıklama bulabilmek için zihnini taradı. Ona yazarsa mektubun İtalya'dan değil Derbyshire'dan geleceğini nasıl açıklayacaktı?

"Şey... O çok seyahat ediyor. Büyük halamız Agatha pek mola vermiyor. Violet de mektubun bir yerlerde kaybolmasından

korkuyor." Durdu, bir nefes aldı ve cümlelerı toparlamaya çalıştı. "Doğruyu söylemek gerekirse, mektubunu kabul etmeyeceğini düşünüyordu. Aranızda geçenlerden ötürü çok pişman olduğunu ve arkadaşlığınıza çok değer verdiğini iletmemi istedi. Eğer sen de istersen arkadaşlığınızın eskisi gibi devam etmesini istiyor."

Boğazı düğüm düğüm olmuştu. Eliza'nın vereceği cevabı beklemeye başladı.

Eliza'nın yüzü aydınlandı. "Elbette isterim. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştım zaten. O gün çok tuhaf davranıyordu. Aslında o gün tam senin gibi..." Gri gözleri az kalsın yapacağı gafın şokuyla kocaman olmuştu.

Violet ikizini taklit etmeye çalışarak tek kaşını kaldırdı. "Ne diyordun?"

"Hiç... Hiçbir şey. Rahatladım sadece. Violet'i kaybetmek beni çok üzüyordu."

Elini uzatıp onu rahatlatmamak için kendisini zor tuttu. "O da aynı şekilde düşünüyor."

"İtalya'da ne kadar kalacakmış?"

"Tüm kış sanırım. Gezi planı henüz belirlenmedi." Violet ayağa kalktı ve eliyle eteğini düzeltti. "Rotaları daha belli değil. Eğer ona yazmak istersen mektupları bana verebilirsin. Ben de uygun bir zamanda yollarım. Onun mektuplarını da sana ulaştırırım."

Eliza'nın yüzünde yeniden şaşkın bir ifade belirdi. "Teşekkür ederim, çok iyi olur."

Başını öne eğdi. Daha fazla kalıp konuşmak istiyordu. Tüm oyunları bir kenara bırakıp arkadaşına gerçekleri anlatmak istedi ama cesaret edemedi. Bu riski asla göze alamazdı.

"Ben artık salona dönsem iyi olacak. Sonraki dans için Bay Canning'e söz verdim. Beni aramaya başlamıştır bile. İyi akşamlar Bayan Hammond."

Eliza reveransı yaparak, "İyi akşamlar, Ekselansları," dedi.

Violet partiye dönerek kalabalığa, yanan yüzlerce şamdanın ışığı ve sıcaklığı altında dans eden yüzlerce parfüm kokusunun ve terleyen bedenin arasına karıştı. Aylardır ilk defa vecdinin bu kadar rahatlı ve bu yüzden ortanın ağırlığını omuzlarında eskisi kadar hissetmedi.

"Çok kötü bir kaza oldu," diye sözü girdi Adrian ertesi sabah. "Kiracılarımdan biri olan Ben Yardley öldürülmüş. Derhal eve dönmem gerekiyor."

Violet otırduğu koltukta ona doğru döndü. "Adrian bu korkunç bir şey. Tabii ki gitmelisin. Eve geri döneceğinizi March'a bildirmeliyiz."

"Benimle gelmen çok hoşuma gider sevgilim ama buna gerek yok. Şehirde çok iyi zaman geçiriyorsun. Buna engel olmak istemem. Ayrıca yapabileceğin de bir şey yok. Zavallı adam zaten ölmüş."

Violet itiraz etmek için ağzını açamadan Adrian onu susturdu. "Hayır, sen Kit'le burada kal." Kardeşine döndü. "Katılacağın etkinliklerde sana eşlik edecektir. Ben de çok uzun kalmayı düşünmüyorum. En fazla bir hafta. Gittiğimi bile anlamazsın." Eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen kal ve keyfini çıkar."

Bir huzursuzluk dalgası Violet'ın derin mavi gözlerini bulutlandırdı. Dudakları büküldü. "Peki, aşkım. Sen öyle istiyorsan..."

"İşte yapacağıma söz verdiğim çeviri." Violet Kit'e katlanmış bir kağıt uzattı, sonra salondan çıkarak merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Kit gülümseyerek notu aldı ve cebine koydu. Violet'e yetişerek yanında yürümeye başladı. "Teşekkür ederim kardeşim, bu-

rıksam. Senin yardımın olmasa bu gece Lord ve Leydi Taylor'ın yanında sana eşlik etmek yerine evde beyhude yiyor olacaktım. Gerçi eminim benim yerime gitmek isteyecek bir sürü beyefendi çıkardı." Kit sesini alçalttı. "Adı Sende Kalsın'ı tahmin ediyorsun."

Violet durdu ve ona döndü. "Gerçekten mi? Bırı anlayacak diye ödüm kopuyor. Biliyorsun sadece biri bile anlasa..."

"Endişelerine. Gerçeği bilmeme rağmen ben bile bazen inanacak gibi oluyorum." Hafifçe omzuna vurdu ve sessizce, "Eğitmenin olarak seninle gurur duyuyorum. Düşes olmasan oyunculuk kariyeri düşünebilirdin. Bay Siddons seni görse oyunculuğundan utanırdı," dedi.

Normalde bu yorum onu güldürürdü ancak Violet iç çekmekle yetindi. "Keşke Adrian dönse. Daha iki gün oldu ama onu çok özledim."

Bunu söylemesinin ne kadar saçma olduğunu biliyordu. Adrian orada olduğu zaman bir arada iki dakika bile geçiremiyorlardı. Yine de geceleri yatağın boş olduğunu hissediyordu. Onun yanında olmasına ne kadar alıştığını düşündü. Gecenin karanlığında onu sıcak tutan güçlü ve rahatlatıcı bir varlık.

"Merak etme, gelmesi çok uzun sürmez. Ne kadar üzücü de olsa oradaki meselenin çözülmesi uzun zaman almayacaktır. Haydi gel, zaten gereğinden fazla geç kaldık." Kit ana merdivenlere gelene kadar Violet'e dil döktü ve rahatlatmaya çalıştı.

Violet ikna olmuş gibiydi.

Onlar varana kadar suare başlamıştı. O ve Kit odaya girdiklerinde gözler onlara döndü. Kit özür dileyene kadar Violet'ın takipçileri etrafını sarmıştı bile. Aradan çok zaman geçmeden Bay Moncrief Violet'in kırpıkleri için yazdığı şiiri okumaya başladı. Adını da "Göklerdeki Melek Kanatları," koymuştu. Duygulu mavi gözleri şiiri okumaya başlayınca gururla nemlendi.

Bu saçma şarkı dinlerken tek kaşını kaldırdı Violet. Diğer kadınların iç çektiğini gördü. Hepsi onun gözdesi ve sevgilisi olabilmek için birbiriyle yarışıyordu. Özel bir "erkek" aradığını defalarca belirtmesine rağmen onlar bu beklentiden vazgeçmemişti.

Nereden geldiğini bile görmeden Christabel Morgan belirdi yanında. Belli ki taze dedikodu vardı. O heyecanlı bir şekilde anlatmaya koyulunca Violet onu dinlemeye ve uygun yerlerde onu daha da teşvik edici sesler çıkarmaya başladı.

Christabel'e Jeannette'in asla yapmayacağını bildiği "kısa kes" tavrını koymak istiyordu ancak kızdan kurtulmanın nazik bir yolunu bulamıyordu. Christabel ne kadar kesersen kes türemeye devam eden yılışık sarmaşıklar gibi bir türlü gitmeyi kabul etmiyordu. Violet bu yüzden pes etti ve elinden geldiğince ona katlanmaya çalıştı.

Gece ilerledikçe dansın etkisiyle ayakları ağrımaya başlamış, fazla içtiği meyveli kokteyli ağzında buruk bir tat bırakmıştı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden üşümeyi umursamayarak temiz hava almak için balkona çıktı.

Kasım gecesi serin kollarıyla onu sarıp sarmaladı. Violet kendisini onun rahatlatıcı ve karanlık sessizliğine bıraktı.

Ne olduğunu anlayamadan uzun ve güçlü iki kol, iki gerçek kol, onu sarıp kendisine çekti. Sert ve aç dudakları Violet'inkileri yakalayarak ıslak ve tutkulu bir şekilde öpmeye başladı.

Kendisini yakalayan bu zorbanın öpücükleri onu sustururken Violet panikle çığlık atmaya çalıştı. Karşı koyamayacak kadar şoktaydı. Bu beklenmedik kucaklaşmayla donup kalmış, bedeni kaskatı olmuştu.

Kısa süre sonra kendine geldiğinde kurtulmak için tüm gücünü kullanmaya çalıştı. Ancak onu hapseden kollar demir parmaklıklar kadar sert ve inatçıydı. Herkesi balkona toplayacak bir çığlık atmak üzereydi ki dudakları bir anda ayrıldı.

Adamın yüzüne vuran ışık yakından tanıdığı tehlikeli güzelini aydınlatıyordu.

"Bay Markham," diye haykırdı Violet, nefes almaya çalışıyordu.

"Başka kimi bekliyordun?" Toddy Markham homurdanmıştı. "Seni takip eden, kirpiklerin için ağıt yakan o süt oğlanlarını mı?" Şaşkın Violet'in dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Seni korkutmuysam özür dilerim sevgilim ama dışarı çıktığını görünce ben de fırsattan istifade kaçıp yanına geldim. Çok acı çekiyorum. Yanında durmak zorunda kalmak ancak seni görememek, sana dokunamamak; hiçbir şey yapmadan öylece beklemek..."

Violet'in ağzı açık kaldı. Gözlerini kırpıştırdı, kekeleyecek gibiydi. Bir anda sudan çıkmış balığa dönmüştü.

"Bay Markham," diye tekrar etti, manikli bir cümle kurmakta zorlanıyordu.

Gözleri matkap gibi delip geçiyordu. "Artık resmi mi olduk, *Ekselansları?* Sen bu yeni unvanını fazla ciddiye alıyorsun bakıyorum. Evlenmeden önce "Jeannette" senin için yeterliydi. Kollarımda zevkten haykırırken "Toddy" sana yetiyordu. Benimle yaşadıklarından sonra Raeburn'ün o kadar da yetenekli olmadığını düşünüyorsun değil mi?"

Violet'ın gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. Karanlık bazı şeylerin görünmesini engellediği için şükretti.

Markham onun huzursuzluğuna aldırmayarak ona sarılmaya devam etti. "Hayır, söyleme istemiyorum. Onun hakkında bir şey duymak istemiyorum." Sert ve sabırsız bir şekilde nefes aldı. "Sadece bu oynadığın oyunları açıklamanı istiyorum. Beni tanımıyormuş gibi davranman. Dans teklifimi kabul etmemen. Ne numaralar çevirdiğini bilmiyorum ama umurunda değil."

Violet'ın kanı beynine sıçradı, kulakları uğuldamaya başlamıştı. Bir an bayılacağını düşündü. İkisinin âşıkları olduğunu

bılıyordu. Ancak onlardan biriyle karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Bir de Adrian'ın arkadaşı olacaktı. Belli ki başta hissettikleri doğruydu. Onunla ilk tanıştığı anda güvenilmeyecek biri olduğunu anlamıştı.

Çılgınca, *ne yapmalıyım? Ne yapabilirim?* diye düşünmeye başladı. Düşünmek için hiç zaman yoktu ve ismi dışında hemen bir şeyler söylemezse daha kötü şeyler olabilirdi. Markham karşısındakinin aslında düşündüğü kadın olmadığını anlayabilirdi.

"Bırak beni, biri görecek." Onu itti. Yeniden özgürlüğüne kavuşunca zihnini toparladı ve savunmacı bir şekilde, "He-herkesin öğrenmesini mi istiyorsun?" diye sordu.

Markham elini ona uzattı ancak Violet kaçtı. "Çok umurunda değil!"

"Unuttun mu ben evli bir kadınım."

"Hayır, aşkım, *onu* unutmam imkansız." Kaşlarını çattı ve hırçınlaşarak kollarını iki yana açtı. "Neden yaptın? Onunla evlenme düşüncesine bile katlanamadığını söylüyordun. Bana sadece bir kez yazdın, onda da sabretmemi söyledin. Kalbim ağrırken nasıl sabırlı olabilirim? Diğer tüm iletişim yollarını kapattığın için tek yapabildiğim *onun* evine mektup gönderip durmakken nasıl sabredebilirim?"

Mektup mu? Mektup yazmıştı demek. Jeannette de ona yazmış mıydı? Kendisine gelen ve Londra'daki postaneden Jeannette'e gönderdiği mektubu hatırladı. Sonunda her şey yerine oturmuştu.

"Tanrım sen K'sin."

"Elbette ben K'yim. Sen ne saçmalıyorsun? K benim ikinci ismim Kenneth'in baş harfi. Kimse şüphelenmesin diye onu kullanmaya karar vermiştik. Senin neyin var?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şeyim yok. Öyle karanlıktan fırlayınca beni çok şaşırttın. Bir daha sakın beni öyle korkutma."

"Özür dilerim. Raeburn'ün de gittiğini bildiğim için kendimi tutamadım. Bu gece buluşalım. Seni görmem, sana dokunmam lazım. Çok uzun zaman oldu."

Violet'e doğru bir adım attı.

Violet geri çekildi. "Ya-yapamam."

Markham'ın yüzü asıldı, yüz hatları karanlıkta bile belli oluyordu.

"Yapamaz mısın? Yapmaz mısın?"

"Bu çok zor. Anlamıyorsun. Evden öylece çıkıp gidemem. Bizleri görecektir. Hem Kit... Kit beni izliyor." Violet yalan söyledi. "Adrian'ın kardeşi tam bir ajan. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Senin ajanlara karşı bir zaafın var anlaşılan." Elini uzatarak parmaklarını Violet'in yanağında gezdirdi. "Pekala, öyle olsun, bekleyeceğim. Ama çok dayanamam. Onun karısı olabilirsin ama bu seni sevemeyeceğim anlamına gelmiyor." Violet karşı koymaya vakit bulamadan uzanarak dudaklarına son bir öpücük kondurdu.

Markham geldiği gibi ani bir şekilde gecenin karanlığında kayboldu.

Violet'ın kalbi kilometrelerce koşmuş gibi çılgınca atıyordu. İçine işleyen soğuk yüzünden titremeye başlamıştı. Hızlı hızlı içeri girdi. Isınmaya, güvende hissetmeye ihtiyacı vardı.

Gözleriyle kalabalığı tarayarak Kit'i bulmaya çalıştı.

Allensby Kontu önünü kesti. Dans sırası gelmişti. Violet başının ağrıdığını söyleyerek onu reddetmek zorunda kaldı. Üstelik söylediği yalan değildi, beyni zonklamaya başlamıştı. Allensby beyefendi bir tavırla Kit'in yanına kadar ona eşlik etti.

"Jeannette." Kit kartlarını masaya bırakarak kalktı. "Yüzün kireç gibi olmuş. Sana ne oldu?"

"Kit, beni eve götür lütfen."

Konta teşekkür ettiler. O da en kısa sürede iyileşmesi dilekleriyle Violet'i uğurladı.

Kit Violet'e tek kelime etmeden paltolarını giymesi için hiz-
metçiyi çağırdı ve arabanın hazırlatılmasını istedi.

Arabanın içinde baş başa kaldıklarında Violet içini dökme
Markham'la karşılaşmasını, kardeşinin onunla olan ilişkisini ve
mektupları anlattı.

"Adi herif." Arp yayına bir kez dokunulmuştu. Kit'in içindeki
öfke de arpın sesi gibi yankılanıyordu. "Onu düelloya çağıracağım."

"Kit hayır. Bu sadece işleri daha da çıkmaza sokar." Palto-
nu sıkıca sardı ve başlığını taktı. "Sana söylememeliydim."

"Saçmalama, iyi ki söyledin." Samimi bir tavırla onu doğru
eğildi. "Merak etme. Bu aşağılık adamı vazgeçirmek için bir yol
bulacağım. Keşke Adrian da arkadaşının bu bozuk karakterini
bilseydi." Violet keskin ve korku dolu bir ifadeyle ona bakınca,
"Annemin üzerine yemin ederim tek kelime etmeyeceğim. Şimdi
bir şeyler düşünelim," dedi.

Beş gün sonra, Kit kütüphanede ders çalışırken Violet aniden içeri girdi.

Kapıyı arkasından sıkıca kapattı. "Buluşmak istiyor."

Başını, içkiyle birlikte satılabilecek kadar yavan bir kitap olduğunu düşündüğü Peloponez Savaşları'ndan kaldıran Kit, "Kim?" diye sordu.

"Kim olabilir? Markham tabii ki. Onu erteleyip durmamdan sıkılmış. Bu gece Lymondham'daki serada onunla buluşmazsam farklı bir çözüm arayacağını söylemiş. Al, kendin oku." Aldığı notu Kit'e uzattı.

Kit kağıdı alarak okumaya başladı. "Yüzsüz herif. Keşke onu şişlememe izin verseydin. Kılıcımın onun kanını tatması hoş olurdu."

"Kit, biraz mantıklı ol. Ne yapacağım?"

Violet yaklaşık bir haftadır pek göze batmamaya çalışıyordu. Kit'in sağlam desteği tüm ortamlarda ona kalkan olmuştu. İstenmeyen teklifleri engellemek için onu yakınlarında tutuyor, Markham'ın onu yalnız yakalamasını önleyecek etkinlikler seçiyordu.

Belli ki bu strateji de buraya kadardı.

Kit notu tutan elini beline koydu. "Onunla buluşacaksın."

Violet'ın ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Doğru duydun. Ona gerçekten ne hissettiğini söylemenin zamanı geldi. Geçmişte yaşadıklarınız artık bitti. Sen evliliğini doğru şekilde sürdürmeye karar verdin. Onu artık görmek istemiyorsun ve seni anlamasını umuyorsun."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye atıldı Violet. "O anlayacak bir tip değil."

"Sen uygun şekilde açıklarsan anlayacaktır merak etme. Onu bir zamanlar sevdiğini ama artık hislerinin değiştiğini söyle. Senin geleceğin Adrian. O senin eşin ve artık bir çocuğumuz da olacağı için ondan boşanamazsın."

"Ama ben hamile değilim." Violet'in yanakları kızardı.

"Ama o bunu bilmiyor ki. Senin başka bir adamın çocuğunu doğuracağını bilmek onu uzaklaştıracaktır."

Violet odanın içinde yürümeye başladı. Sonra durdu ve "Emin değilim," dedi. "Ya bana inanmazsa? Ya umurunda olmazsa? Sonuçta o evli bir kadınla ilişki yaşayabilecek biri."

"Seni sevdiğini sanıyor. Ama sen ona eskisi gibi hissetmediğini söylersen peşini bırakmaktan başka çaresi kalmayacak."

Violet birkaç adım daha attı, yine durdu. "Pekala, denemeye değer. Kardeşime ne diyeceğim? Bu durum hiç hoşuna gitmeyecek. Hem de hiç." Violet kaşlarını çattı, düşünceli bir şekilde kollarını göğsünde bağladı.

"Seni yer değiştirmeye ikna etmeden önce düşünecekti bun-

ları. Başka şansın yok. Bitmesi gerektiğini söyle ona. Kim bilir belki bir gün Markham *Violet* ile karşılaşır ve ona âşık olur."

Violet alınmış gibi Kit'e baktı. "Tanrı korusun. Tamam yapacağım." Elleri titremeye başladı. "Umarım bu gece son olur. Umarım Adrian bir an önce gelir ve her şey yoluna girer."

16. Bölüm

At arabası akşam karanlığında uzaklardan belli belirsiz ve ışıl ışıl görünen şehre doğru yol aldı.

Adrian işlerinin iki gün daha uzayacağını ve Londra'ya dönemeyeceğini düşünüyordu. Ancak Winterlea'daki trajik kaza konusunda elinden geleni yapmıştı. Çiftçinin evindeki tüm işleri halletmiş, ailesine taziyelerini bildirmiş, cenazede bulunmuştu. İnsanları rahatlatmış, işleri olağan akışına döndürmüştü.

Ölüm rahatsız edici bir durumdu. O da bunu arkasında bırakıp yeniden Town'a dönmek için sabırsızlanmıştı.

Işın doğrusu eşini özlemişti.

Onu günde en az yüz kez düşünüyordu. Onun söylediği ya da yaptığı şeyleri hatırlarken duraksıyor, onunla yeni hatıralar paylaşmak için heyecanlanıyordu. Özellikle geceleri ona çok üzülüyordu. Ayrıldıklarından beri rahat uyuyamamıştı. Onun ılık ve kadınsı bedeni yanında uzanmadığı zaman ne kadar yalnız hissettiğini ilk defa anlamıştı.

Şehirden ayrılmadan önce araları biraz açılmıştı. Cemiyetle ilgili görevler ve etkinlikler onları ayrı yollara sürüklemişti.

Bunların hepsi değişecek, diye düşündü Adrian.

Onu görür görmez bu durumu düzeltmek için elinden geleni yapacaktı. Partilerin sayısını azaltmasını isteyecekti ondan. Onları daha yakın tutacak etkinlikler seçmesini ve akşamları evde birlikte vakit geçirmelerini isteyecekti. Eşlerin hayatlarını ayrı ayrı yaşamasını gerektiren toplumsal prensipler yanlıştı. Onunla

olmak istiyordu, geleneklere uygun olsun ya da olmasın böyle yapacaktı.

Ayrıca onu sevdiğini söyleyecekti.

Zamanı gelmişti. Gerçeği ne kendinden ne de Jeannette'ten saklamasının bir anlamı yoktu. Jeannette ona olan hislerini söylemişti. O da erkek gibi davranıp aynı şeyi yapmalıydı.

Araba eve doğru yaklaşırken Adrian kendi kendine gülümsedi, neşesi yerine gelmeye başlamıştı.

Kapıyı March açtı. Gözleri şaşkın bir ifadeyle açıldı. "Ekselansları, sizi cumadan önce beklemiyorduk."

"Eve erken gelmeye karar verdim. Eşim nerede? Yine bir yere mi davetli?"

"Düşes ve Lord Christopher kısa bir süre önce evden çıktılar. Sanırım Lymondham'lardaki baloya gittiler."

"Joseph'e söyle bir saat içinde arabayı hazır etsin. Wilcox da banyoyu hazırlasın ve bana kıyafet çıkarsın. Ekselansları ve kardeşimin yanına gideceğim."

Hızlı hızlı merdivenleri tırmanmaya başladı. Yarı yolu çıkmıştı ki durdu. "March, postacı Rundle ve Bridge'den özel bir paket teslimatı yapıldı mı?"

"Evet, Ekselansları. Dün geldi. Çalışma odanıza bırakıldı."

"Benim odama getirir misin, lütfen?"

"Hemen hallediyorum."

Adrian üstünü çıkartana kadar Wilcox sıcak suyu hazır etti ve yatağın üzerine onun için hazırladığı temiz gece kıyafetlerini bıraktı. Uzun seyahat sonrasında midesini bastırması için bir tabak peynir, bisküvi ve meyvenin yanında bir bardak Burgundy hazırlattı.

Adrian kendisini taze ve canlanmış hissediyordu. Takım elbisesini giymeye koyuldu. Siyah ceketi ve pantolonuyla uyumlu beyaz keten bir gömlek ve çoraplarını giydi; kemer, kravat ve eldivenlerini taktı.

March kadife kaplı bir mücevher kutusu bırakmıştı odasına. Adrian kutunun kapağını açtı ve Jeannette için aldığı zümrüt, ametist ve elmas taşlardan oluşan kolyeye baktı. Çarpıcı bir parçaydı. Çiçek demetini andıran kolyede yapraklar ve parlak çiy damlaları göz alıyordu.

Yakut ve pembe elmaslardan oluşan bir tasarım seçmeyi düşündü Adrian. Renkler Jeannette'in ikinci ismi Rose'a daha uyumlu olacaktı. Ancak bu kolyenin tasarımını gördüğünde ona bunun daha çok yakışacağını düşünmüştü. Tuhaftı, ama bu ona daha güzel olacaktı.

Hediyesiyle onu şaşırttığı anı ve vereceği tepkiyi hayal etti. Ancak sürprizi nerede ve ne zaman yapacaktı?

Birden ilham geldi ve Jeannette'in yatak odasına geçti. Kutuyu kapağı açık bir şekilde tuvalet masasının ortasına bıraktı. Kolye mum ışığında parıldıyordu. O kadar büyüleyiciydi ki görmemesi imkansızdı. Akşam eve geldiklerinde odasına girecek ve onu bulacaktı.

Adrian sırıtmaya başladı. Jeannette'in hediyeyi görünce mutluluktan çıldırmasını istiyordu. Belki bu gece yatakta çıplak bedeninin üzerine sadece bu kolyeyi takmasını isteyebilirdi. Bu düşünceyle kanı kaynadı.

Tam odadan çıkmak üzereydi ki gözüne şöminenin önüne düşmüş bir kağıt parçası ilişti. Normalde umurunda olmaz, yeri temizlemesi için bir hizmetçi çağırırdı. Ancak kağıdın üzerinde büyük italik bir yazıyla Jeannette'in adı yazıyordu. Kağıdın bir köşesi yanarak kül olmuştu.

Adrian meraklandı. Kağıdı yerden alıp açtı ve okumaya başladı.

Daha ilk kelimeleri okurken kalbinin duracağını hissetti.

Biricik sevgilim...

Gözlerini kaldırdı. Kan beynine hücum etmiş kulakları uğul-

damaya başlamıştı. Boğazına takılan düğüme rağmen yutkunmaya çalıştı ve gözlerini yeniden indirdi.

Biricik sevgilim, artık bu ıstıraba daha fazla dayanamayacağım. Bu gece benim acımı dindir; kalbimi ve aklımı rahatlat ve benimle Lymondham'ların serasında buluş. Gece yarısında. Tek başına. Artık oyun istemiyorum. Eğer gelmezsen, ikimizin de başını belaya sokmak pahasına seni görmek için bir yol bulacağım. Kalbinin bana ait olduğunu biliyorum. Umutsuzluğa kapılma, bir yol bulacağız. Görüşmek üzere.

Sevgilerle, K

K? Kahrolası K de kimdi?

Karısının kendisini aldattığı adamdı işte.

Adrian notu avuçlarında sıkıca tuttu. Parmaklarından kan çekilmiş gibi bembeyaz olmuştu. Gözlerini kapattı. Midesini asit gibi yakan bulantı hissine, aklını kaçırmasına neden olacak öfkesine, saldırmasına, bağırmasına ve kükremesine neden olacak acı hislere karşı koymaya çalıştı.

Notu şöminenin ateşine fırlattı ve kalbinden sökülüp giden mutluluk duygusu gibi kağıdın kül olup gitmesini izledi.

Gece yarısı. Notta gece yarısı buluşacakları yazıyordu. Şömine rafındaki saate kaydı gözleri. Saat on biri geçiyordu. Eğer acele ederse onları yakalayabilirdi. Bu gizemli aşığın kimliğini açığa çıkarabilir, belki de suçüstü basabilirdi. Gerçekten bunu mu istiyordu? Gerçekten onları yakalamak mı istiyordu?

Acı ve öfke onu sarıp sarmaladı, gerçeği öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Kendi gözleriyle görmeliydi. Kendisini cehennemi görmek için hazırladı ve odadan fırladı.

Violet Lymondham'ların muhteşem antika saatini gözlerini ayırmadan izliyor, bir yandan kendisine gelen dans tekliflerini reddediyordu.

Saat neredeyse gece yarısını vurmak üzereydi.

Sinirleri harap olmuştu. Gerginlikten midesi bulanmaya başladı. Akşam yalnızca birkaç lokma bir şey yiyebilmişti. Alkolün kendisini rahatlatacağını düşünerek biraz şarap içti, ancak sonrasında pişman oldu. Cesaretini artmasını beklerken başı dönmeye ve bedeni sarsılmaya başladı. Tanrıya şükür akşamın erken saatlerinde tüketmişti ve gece yarısına kadar etkisi azalacaktı.

Yeniden saati kontrol etti.

İki dakika kalmıştı.

Tanıdık birini görmeden ya da başka bir dans teklifi gelmeden odadan ayrılmayı düşündü. Notta yalnız gelmesi konusunda uyarılsa da Kit ona eşlik edeceğine söz vermişti. Onlara görünmeyeceğini, sadece uzaktan izleyip güvende olduğundan emin olacağını söylemişti. Bedenini taşımakta zorlanan ayaklarıyla seraya doğru hızlı hızlı yürüdü.

Etrafını bir anda bitkiler sarmıştı. Gardenyaların baş döndüren kokusu havada dolaşıyordu. Derin gölgelerin vurduğu kasvetli odadaki tek ses Violet'in ayakkabılarından geliyordu. Soğuğu kırmak için yakılmış mangallar, odayı aydınlatan tek ışık kaynağıydı.

Büyük bir saksıda duran palmiye ağacının arkasından fırlayan Markham, "Gelmeyeceğini düşünüyordum," dedi.

"Geldim."

Markham uzanıp Violet'in elini tutmaya çalıştı.

Bu dokunuştan kaçan Violet'in midesi allak bullak olmuştu. "Bana ne söyleyeceksin?"

"Neden bu kadar soğuksun? Artık beni sevmiyor musun aşkım?"

"Bana aşkım deme. Artık senin aşkın değilim." Dün gece ve o günün sabahında Kit'le tekrar ettikleri diyalogu hatırlamaya çalıştı. Onu doğru anladığını umuyordu. "Ben... ben üzgünüm, Toddy. Ama aramızdaki ilişki artık devam edemez. Ben artık evli bir kadınım. Zamanında sana karşı bir şeyler hissettim ama bunlar değişti. Kocamı seviyorum. Sen de bunu kabul etmek zorundasın. Artık görüşemeyiz."

Markham'ın yüzü yağmur bulutları gibi kararırdı. Violet kendisini gelecek fırtınaya hazırlamıştı. Yine de gördüğü şey hiç boşuna gitmedi.

"Sana inanmıyorum." Avucunu sıkıca kapatarak yumruk yapmıştı. "Böyle düşünüyor olamazsın. Onun o köpek yavrusu gibi peşinde dolanan kardeşi mi söyletiyor bunları sana? Son günlerde dibinden ayrılmıyor. Şantaj mı yaptı? Seni tehdit mi etti? Eğer öyleyse bu sorunu kökünden çözebilirim."

"Hayır." 'Kökünden çözme' ile ne söylemeye çalıştığını anlayınca dehşete kapılmıştı. "Kit hiçbir şey yapmadı. Rahat bırak onu. Yakınımda olmasını istedim."

Elindeki en önemli kozu kullanmanın vakti gelmişti. Sadece bu yalanın işe yaramasını umuyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var. Ben ha-hamileyim. Raeburn'ün çocuğunu taşıyorum. Aramızdaki ilişkinin devam etmesi artık imkansız. Bunu anlamalısın. Artık ona aidim. Lütfen bunu kabul et ve bırak artık."

Markham'ın yüzü gölgelendi. Violet onu bıçaklamış gibi acı içinde arkasını döndü ve başını yere indirdi. Kısa bir süre sonra derin bir nefes alarak yeniden ona döndü. "Fark etmez. Çocuğu doğur sonra benimle gel."

Onunla mı gidecekti?

Bunu söylememesi gerekiyordu. Onunla vedalaşması gerekiyordu. Tanrım, şimdi ne söyleyecekti?

Hasretli bir şekilde başını salladı. "Hayır, sana söyledim ya, çok imkansız." Sesini yükseltti. "Bitti."

"Hayır. Bitmesine izin veremem. Seni seviyorum."

"Ama ben seni sevmiyorum." Gerçekten içten ve doğru bir şekilde kurduğu tek cümle bu olmuştu.

"Bana mektubunda beklememi söylerken böyle demiyordun. Kalbinin sonsuza kadar bana ait olacağını yazmıştın."

Violet gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. İkizi bazen gerçekten aşırı duygusal olabiliyordu. "Ben... Ben çok üzgünüm. Hislerim değişti. Artık seni istemiyorum."

Markham bir elini uzatarak Violet'i omzundan tuttu. "Sana inanmıyorum."

Violet onun dokunuşuyla sıçradı. "Bırak beni."

Markham kaşlarını çatarak onu tuttu ve yakınlardaki bir mumun ışığına doğru çekti. Sonra gözlerinin içine, derinlerine bakmaya ve zihninden geçenleri okumaya çalıştı.

"Sen de kimsin?"

Violet'in ruhu bedeninden çıkacak gibi oldu. "Jeannette Brantford Winter, Raeburn Düşesi."

"Raeburn Düşesi olabilirsin ama sen Jeannette Brantford değilsin. En azından benim tanıdığım Jeannette değilsin."

"Buna nasıl cüret edersin. Bırak beni."

"Haklı olduğumu kanıtlayacağım." Violet'e aldırmadan onu tutarak arkasını döndürdü. Elbisesinin askılarından birini indirerek çıplak omzunu açığa çıkardı. "İşte, burada değil."

"Ne orada değil?"

"Doğum izin. Küçük bir kediye benzeyen o iz? Senin doğana ne kadar uygun olduğunu tartışıp gülerdik. Burada değil işte." Violet onun dokunuşlarından kaçmak için çabalarken Markham parmaklarını izin bulunması gerektiğini düşündüğü yerde gezdirdi. "Yok. Çünkü sen Jeannette değilsin. Tanrım, sen ikizsin değil mi?"

Violet elinden kurtuldu ve elbisesinin askısını çekti. Markham'ın arkasından Kit'in geldiğini gördü. Violet başıyla gelmemesini işaret etti. Kit duraksadı, hüsrana uğramış gibi bir an tökezledi. Sonra yakınlardaki bir çalının arkasına saklandı.

"Sende tuhaf bir şey olduğunu anlamıştım," dedi Markham. "Ama ne olduğunu çözememiştim. İkizinle yer değiştirdiğiniz. Onun fikriydi tabii ki."

Aldırmakar etmenin bir önemi kalmadığını fark eden Violet başını salladı.

"Raeburn biliyor mu?" Bir kahkaha attı. "Tabii ki bilmiyor, yoksa senin gibi yalancı birinin kıçına tekmeyi basardı şimdiye kadar. İnanılır gibi değil." Birkaç adım attı sonra geri döndü. "O nerede? Jeannette nerede?"

"Büyük halamızla birlikte İtalya'da."

Parmaklarını şaklattı. "Elbette. O da senin yerine geçti. Bu gerginlik onu öldürüyor olmalı. Güneye gidip onu bu yükten kurtarmak için ne yapabileceğimi düşünmem lazım." Durdu, gözlerini kısarak Violet'e baktı. "Bu geceden haberi yok değil mi? Beni uzaklaştırmaya çalıştığından?"

"Hiçbir şey bilmiyor." Parmaklarını birbirine kenetledi. "Peki ya Adrian? Ona söyleyecek misin?"

Markham tek kaşını kaldırdı. "Söylemem gerek. Yalan söylediğin için bunu hak ettin. Ama bu durum kıtaya gidip Jeannette'le buluşmamı engelleyebilir. Raeburn gerçeği anlayamayacak kadar aptalsa, o zaman seninle birlikte olmayı hak ediyor demektir. Sahtekar bir karısının olması çok komik." Sonra hafifçe ona doğru eğildi. "Gerçekten hamile misin?"

Violet bu soruyu duyunca kızardı. "Hayır."

Markham kahkaha attı. "Eğer onu elinde tutmak istiyorsan bir çocuk yap. Çocuğunuz olursa seni boşayamaz. Gerçi çocuk için bir sütanne tutup seni ülkenin en uzak noktasındaki konaklarından birine postalayabilir." Violet'in yanağına hafifçe vurdu. "Merak etme. Bir şey söylemeyeceğim."

Arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

O gider gitmez Violet titremeye başladığını hissetti.

Kit gelerek ona kardeşçe bir tavırla sarıldı. Violet onun yanında olduğundan memnundu. Bedenini taşıyamayacak gibiydi, o da Kit'e sarıldı.

"En azından artık sorun olmayacak," dedi Kit. "En azından hayatından çıktı."

"Onun Jeannette'ın hayatında olması da endişelendiriyor beni. Umarım başımıza bela olmaz."

Gece yarısı geldiğinde Adrian bir hücum sersersya girdi.

Yol üzerinde bir araba kazası olmuştu. Atlar ve arabacılar birbirine girmiş düzelene kadar epey bir zaman geçmişti. Adrian baloya vardığında onlarca insan etrafını sarmış ve onu boş geldin dileklerine boğmuştu.

Kafası dolu bir şekilde yemyeşil bitkilerle donatılmış odaya girdi. Sessizliği yırtan fısıltılı konuşmaları duyabiliyordu. Karısı ve aşkı, başka kim olabilirdi? Ev sahibinin gururu ve büyük zevki olan egzotik bitkilerin arasından geçerek sesi takip etti. Karşılarına çıkmadan önce kanıtları görmek istiyordu. Büyük çiçekli bir bitkinin arkasından ileride konuşan çifte bakmaya başladı.

O akşam ikinci kez kalbine büyük bir ağrı saplandı.

Oradalardı. Jeannette ve Kit birbirlerine sarılmış öylece duruyorlardı. Bir an için gördüğü şeyi algılamakta zorlandı. Sonra cesarli bir şekilde yazılmış mektuptaki harf geldi aklına. *K*. Sevgilisinin baş harfi. Kit'in *K*'sı.

Adrian terlemeye başladı. Arkasını döndü. Kusacak gibiydi. Hızlı hızlı nefes almaya başladı.

Kardeşi ve karısı mı? Bu imkansızdı.

Ama onları bir arada, birbirlerine sarılırken görmüştü. Onları daha önce de birlikte görmüştü. Gizli ve şüpheli bir ortamda Winterlea'daki kameriyenin altında. Kit'in de Londra'ya gelmesi için Jeannette'in nasıl ısrar ettiğini düşündü. Bu gece bulduğu not da her şeyi kanıtlar nitelikteydi.

Tanrım, şimdi ne yapacaktı? Başka bir adam olsa düelloya çağırır onurlu bir şekilde onu öldürmek için elinden geleni yapardı. Kit kardeşiydi. Kardeşini düelloya çağırıp, kendi kanından ve canından olan birini nasıl öldürecekti?

Jeannette ve Kit'in yaşları birbirine yakındı. Aralarında sadece iki yıl vardı. Onların birbirlerine yakınlaşmalarını, aile bağlarını kurmalarını izlemişti uzaktan. Aralarında farklı bir şeyin gelişebileceğinden hiç şüphelenmemişti.

Peki ya birbirlerine ettikleri yeminler? Sevgi sözleri? Sadakat yemini?

Yalan, hepsi yalanmış.

Aralarındaki ilişkinin boyutu neydi? Yatıyorlar mıydı? Kendisi uzaktayken yataktaki yerini Kit mi dolduruyordu? O da kendisi gibi Jeannette'in yüzünü kızartıyor, ağzından çıkan zevk inlemelerini dinliyor, bedeninin zevkle kıvranmasını izliyor muydu?

Gözlerini kızıl bir öfke doldurdu, elleri titremeye başladı. Kendisini kontrol edebilmek için ellerini sıkarak yumruk yaptı. Yüce Tanrım şimdi ne yapacaktı? Buna nasıl katlanacaktı?

Uzaklaşmalıydı. Şimdi. Yalnız kalmalıydı.

Gecenin geri kalanında balodakilerle basit muhabbetler etmeye ve gülüp eğlenmek zorunda kalmaya dayanamazdı.

Kit ve Jeannette'in duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde adımlarını takip ederek dışarı çıktı. Şaşkın ev sahibine özürlerini bildirerek soğuk gecenin karanlığında kayboldu.

Violet Adrian'ın odasına açılan kapıyı tıklattı. Cevap gelmeyince kapı kolunu çevirip içeri girdi. Şöminedeki alevlerin aydınlattığı oda bomboştu. O akşam masaya yerleştirilmiş olan mumlar çoktan sönmüştü bile.

Alevlerin arasında birkaç odun daha attı. Yakınlardaki bir koltuğa otururak turuncu ve kırmızı alevlerin aç bir şekilde odunları yutmasını seyretti. Tuvalet masasının önünde bularak büyülendiği kadife mücevher kutusunu dizlerinin üzerine koydu. Bu paha biçilemez kolyeyi gördüğü anda dili tutulmuştu.

Kapağı açtı ve parmaklarını loş ışıkta bile parlayan kolyenin taşları üzerinde gezdirdi. Daha önce hiç kimse ona eşsiz bir hediye vermemişti. Üstelik ortada bir sebep de yoktu. Doğum günü değildi ve yılbaşına daha bir ay vardı.

Onu teşekküre boğmak istedi. Hayatında gördüğü en güzel şeydi bu.

Adrian Town'a geri dönmüştü. O ve Kit eve döndüğünde hizmetçilerden biri onun geldiğini bildirmiş sonra odasına çıktığında mücevheri bulmuştu. Söylenenlere göre Adrian Lymondham'lardaki baloya gelerek kısa bir süre kalmıştı ancak ne o ne de Kit onu hiçbir yerde görmemişti. Winterlea'dan gelip sonra yeniden ortadan kaybolması tuhaftı.

Şömine rafındaki saat sabah üç buçuğu gösteriyordu. Nereye gitmiş olabilirdi ki? Başına kötü bir şey gelmemiş olmasını diledi. Huzursuz bir şekilde koltuğuna gömülerek beklemeye başladı.

Camdan içeri giren gri şafak güneşi onu aniden uyandırdı. Hizmetçiler aralarında fısıltıyla konuşarak günlük işlerini yapmak üzere odadan çıktılar. Violet doğruldu ve gerildi. Koltukta uyuyakaldığı için her yeri tutulmuştu.

Saat yediyi gösteriyordu. Gözleri yatağa kaydı. Nevresimler Adrian'ın gittiği günden beri aynı şekilde duruyordu.

Dün gece eve gelmemişti.

Üzerine giydiği sabahlık ve terliklerini, uzun dağınık saçlarını umursamadan panik halinde salona koştu. Şimdiye kadar gitmiş olmalıydı. Çok kötü bir şey olmuştu. Bir kaza, bir hastalık. Bir yerde acı çekiyor olabilirdi. Hatta belki de daha kötüsü...

Koridor boyunca koştu. Önüne çıkan ilk hizmetçi Betty oldu. Ellerı ve dizleri üzerine eğilmiş yerleri siliyordu.

Hizmetçi başını kaldırıp korkuyla ona baktı. "Ekselansları, bir sorun mu var?"

"Betty, Tanrıya şükür. Dükü gördün mü bu sabah?"

"Hayır efendim. Görmedim ama..."

Violet daha fazla dinlemedi, hızla koşmaya devam etti. Yanından geçen hizmetçilerin bakışlarına aldırmadan merdivenlerden indi. Ana salona girdiğinde March'a doğru koşmaya başladı.

Vekilharç gözleri şaşkınlıktan büyümüş bir şekilde ona döndü. "Ekselansları, iyi misiniz?"

"Evet, evet ben iyiyim," dedi Violet nefes nefese. Kendini toplamak için bir süre bekledi. "Ekselansları dün gece eve gelmedi ve ben ona bir şey olmuş olabileceğinden endişeleniyorum. Ondan bir haber aldın mı? Belki polislere, arkadaşlarına ya da onu dün gece gören kişilere haber yollamalıyız."

Salonda bir ayak sesi duyuldu. "Buna gerek yok madam, gördüğünüz üzere sapasağlam buradayım."

Violet Adrian'ın sesini duyunca yerinden fırladı. Rahatlamış bir şekilde elini kalbinin üzerine koydu sonra kapının yanında duran Adrian'a doğru koşarak kollarını ona doladı.

Adrian'ın vücudu kaskatı oldu. Violet rahatlamanın verdiği etkiyle Adrian'ın kendisine sarılmadığını anlayamadı.

Adrian sesi buz gibi, "Biraz abartmıyor musun? Bu endişen beni duygulandırdı. Karıma bak March, beni o kadar merak etmiş ki giyinmeyi bile unutmuş," dedi.

Violet kızardı ve bu sözler üzerine gücüğüyle dışarı çıktığını anladı. Sabahlığını sıkıca sararak, "Çok merak ettim. Sanırım bekledim..." dedi. Sesini alçaltarak, "... odanda. Yatağa gelmedin," diye ekledi.

"Bu meseleyi baş başa konuşsak daha iyi olur." Adrian Violet'ın oturma odasına geçmesi için yol verdi. İçeridaki hizmetçiyi çıkartarak kapıyı kapattı. Kahvaltı masasına geçerek kendisi için ayrılan yere oturdu.

Violet huzursuz bir şekilde beklemeye başladı. "Dün gece nerdeydin?"

"Sosis ister misin?" Adrian açı sosis dolu gümüş tabağı Violet'e uzattı. "Çok lezzetli."

"Adrian lütfen. Sorun ne?"

"Sorun yok. Çok iyiyim. Nefis bir kahvaltı yapıyorum." Çatalını yumurtasına daldırarak büyük bir yudum aldı. "Sen de yemelisin. Bir bardak çay hiç fena olmaz."

"Yumurta da istemiyorum, sosis de çay da. Dün gece nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Adrian sert bir şekilde Violet'e baktı ve sonra bakışlarını indirdi. Önündeki sosisi bıçağıyla hızlı hızlı kesmeye başladı. "Çok bilmek istiyorsan kulüpteydim."

"Kulüpte mi? Tüm gece mi?"

"Evet. Gizem çözüldü. Şimdi gidip üzerine doğru düzgün bir şey giysen iyi olacak. Cariye gibi görünüyorsun bu sabah."

Violet yutkundu, yanakları kızarmıştı. "Senin için endişelenmiştim. Düşünemedim. Özür dilerim." Kollarını doladı ve yere bakmaya başladı. Gözlerine dolan yaşları geri itmeye çalıştı.

Yolunda gitmeyen bir şeyler var diye düşündü. O tanıdığı adam nereye gitmişti? Sanki gerçek Adrian gitmiş, yerine tanımadığı bir yabancı gelmişti. Sert sözler, soğuk bakışlar. Bir an için onun kendisinden nefret ettiğini düşündü. Bu düşünceyle ürperdi.

"Gidiyorum," diye fısıldadı.

Adrian çatal bıçağını masaya bıraktı ve ona bakmaya başladı. Neden küçük ve savunmasız bir köpek yavrusunu dövmüş gibi hissediyordu kendini? Çok genç ve güzel görünüyordu. Çok masum. Gerçeği kendi gözüyle görmemiş olsa ona inanacak ve gerçekten kendisi için endişelendiğini düşünecekti. Dün gece ihanete şahit olmasa kendisini sevdiğini düşünecekti.

"Neden beni bekledin?" Bu soru ağzından kaçtı Adrian'ın.

"Şey... Sana teşekkür etmek istedim. Kolye için. Harika bir şey. Kimse bana böyle güzel bir hediye vermemişti."

Kolye. O lanet şeyi tamamen unutmuştu.

Saf ve aptalca mutluluğunu, hediyeyi vermek için nasıl sabırsızlandığını hatırlayınca yüzü gerildi. O aptal halini görse kim bilir ona nasıl gülecekti.

"Boynunda güzel duracak çarpıcı bir parça," dedi. Sanki iş arkadaşlarıyla konuşuyor gibiydi. "Aile mücevherleri yarım asırdır nesilden nesile aynı şekilde geçiyor. Biraz değişiklik yapmanın vakti gelmişti."

Violet neşesini kaybetti, gözlerindeki parıltı bir anda sönüp gitmişti. "Anladım. Ben odaya gideyim artık."

"Evet." Umursamaz bir tavırla çatalını eline aldı. "Yemeğin soğuyor."

Violet odadan çıkınca yeniden çatalını bıraktı. Tabağını itti ve bıraktı. İştahı tamamen kesilmişti.

17. Bölüm

Violet Carter'ların balosuna gitmek için hazırlandı. Bu programı iptal edip evde oturabilmeyi isterdi. Ancak bu balo onun ve Adrian'ın şerefine düzenleniyordu. Bu yüzden kaçması imkansızdı.

Zümrüt yeşili saten bir elbisenin eteği beyaz renk ince İsveç tülünden yapılmıştı. Sırtı açık dekolteli elbise üzerine tam oturuyor, tülü ise saçından başlayarak eteğine kadar iniyordu.

Violet tuvalet masasına oturdu ve hizmetçisinin saçlarını taramasını ve saç lüleleri düzeltmesini bekledi. Aynadaki yansımasına baktı. Gözlerindeki mutsuzluğu başkalarının da görüp görmediğini merak etti.

Adrian'ın ciddi bir sorunu vardı.

Geçen hafta Winterlea'dan döndüğünden beri kendi içine çekilmişti. Beklenmedik, suskun ve neşesiz. Onu böyle üzecek ne olmuştu gittiğinde bilmiyordu. Fark ettirmeden hizmetçilerini de sorguya çekmişti Violet. Hatta Adrian'ın özel hizmetçisi Wilcox'u bile. Ancak hiçbiri onu tatmin edecek bir karşılık vermemişti.

Adrian'ın geri döndüğü o dehşet günden itibaren bu soruyu ona sormaya çekinmişti Violet. Sonunda bir gün cesaretini toplamış ve onu üzen şeyin ne olduğunu sormuştu.

Gözleri buz gibi bakmış ve durumu inkar etmişti Adrian. Soruları geri tepmişti. Violet de yaralanmış, konuyu tamamen kapatmıştı.

Neden artık yanında yatmadığını da soramamıştı Violet. Winterlea'ya döndüğünden beri ne yanına yatmış ne de ona dokunmuştu. Cevabını öğrenmeye korktuğu için nedenini ona soramıyordu.

Bir önceki yemekteyken durduk yere Kit'i açgözlülükle suçlamış ve ona bağırmıştı. Sebebi ise Kit'in kendisine ikinci bir tatlı almış olmasıydı. Kit her zaman ikinci tabağı isterdi. İstememesi tuhaf bir durum olurdu genelde. Bu yüzden Adrian'ın atağı karşısında o gece yanlarında olan hizmetçilerin bile gözleri büyümüş, herkes korkmuştu.

Ondan iki gün önce Adrian yeni bir kemer aldığı için kızmıştı ona. Bir adamın en fazla kaç tane çizgili kemere ihtiyacı olabilirdi ki? Sert ve kırıcı bir tonda sormuştu bu soruyu ona. Kit bu gibi şeylerin fiyatını ne zaman önemsemeye başlayacaktı? Harçlığını bundan daha iyi şeylere harcamalıydı. Böyle giderse yakın zamanda boynuna kadar batıp borç içinde yüzecekti.

Adrian'ın sözlü yumruklarının darbesiyle Kit'in yanakları kızarmış ve fırtınanın geçmesini beklemişti. Violet artık kavga edeceklerinden korkmaya başlamıştı. Özellikle de Adrian Kit'in kadınlar gibi giyim kuşam ve görünüşü dışında bir şey düşünmediğini söyleyerek onun erkekliği konusunda imalarda bulunmaya başlayınca...

Adrian'ın sakın kahverengi gözlerinden çıkan alevleri ve dudaklarının hırçın bir şekilde kıvrıldığını görünce Kit'in kendisine vurmasını *istediğini* düşündü Violet. Kardeşini şiddete başvurmaya itiyordu. Böylece kendisi de ona karşılık verebilecekti. Ama neden? Bu çok saçmaydı.

"Ekselansları, yeni kolyenizi takmak ister misiniz? Ekselanslarının size hediye ettiğini?" Agnes'in sorusuyla düşüncelerinden sıyrıldı.

Aynadan arkasında duran Agnes'in yansımasına baktı.

"Ah, çok güzel değil mi?" Muhteşem parçayı eline alarak havaya kaldırdı. "Elbisenize çok yakışacak."

Violet kolyeye baktı ve takıp takmamak konusunda kararsız kaldı. İlk gördüğü an bayılmıştı ona. Ancak Adrian'ın kolyeyle ilgili kısa açıklaması ona özel olmadığını hissettirmiş ve mutluluğu kısa sürmüştü. Belki de bu gece onu takması Adrian'a içtenkâr ettiği anlamına gelebilirdi. Belki de boynunu süsleyen yeni aile mücevherini görünce gururlanırdı. Belki de biraz olsun mutluluk ışığı görürdü gözlerinde. Gözleri artık eskisi gibi parlamıyordu, en azından Violet'e...

Onaylarcasına başını salladı. Mücevherin soğuk taşları boynunun etrafını sardı. Aynada son kez kendisine baktı. Kibirli değildi ancak göz alıcı görünüyordu, tam Raeburn Düşesi'nin olması gerektiği gibi. Adrian'ın da güzel olduğunu düşünmesi ve onu istemesi için sessizce dua etti.

Antreye indiğinde Adrian yüzüne bile bakmadan ona ceketini uzattı. Dokunuşu bir yabancınınki kadar uzak ve yavandı. Violet içine bıçak gibi saplanan hayal kırıklığını hiç göstermeden başı dimdik arabaya kadar onu takip etti.

Carter'lara giderken tek kelime etmediler. Kit ne kadar istese de ortama hakim olan bu kasveti kırmayı başaramadı. Arkadaşlarına yemeğe davetliydi. Yemekten sonra baloya gelerek Adrian ve Violet'e katılacağını söylemişti.

Adrian ilk dansı onunla yaptı. Violet yüzüne taktığı mutluluk maskesiyle etrafa gülümsüyordu. İçinden ağlamak üzereydi. İki yabancı gibi havadan sudan konuştular. Her adım bir ıstırap, her dokunuş bir işkence gibiydi.

Onu kaybettiğini düşündü Violet. Üstelik nedenini bile bilmiyordu. Avuçlarında eriyip gidiyor, bunu engellemek için ne yapacağını bilmiyordu.

Müzik sona erdiğinde ayrıldılar. Görev tamamlanmıştı.

Sonraki dans için Lord Hamilton Violet'e elini uzattı. Violet de elini Lordun avuçlarına bıraktı ve birlikte piste ilerlediler.

Gece ilerliyordu. Violet içkisini yudumlarken Eliza Hammond kedi gibi sessizce yanında belirdi.

"Böldüğüm için özür dilerim Ekselansları." Eliza saygılı bir şekilde reverans yaptı.

Violet başıyla onu selamladı.

"Son konuştuğumuzda ..." diye devam etti Eliza, sesini alçaltmıştı. "... eğer kardeşinize mektup yollamak istersem size verebileceğimi söylemiştiniz."

Violet içkisini bıraktı. "Evet."

Eliza katlanmış bir parşömeni Violet'e uzattı. Üzerinde el yazısıyla *Violet Brantford* yazıyordu.

Violet mektubu aldı. "Bunu en kısa sürede göndereceğim."

Eliza'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Teşekkürler, Ekselansları. Çok naziksiniz." Sonra geldiği gibi sessizce, tıpkı serçe gibi uçup gitti yanından.

Violet bir an onu geri çağırmak ve eskiden olduğu gibi ağaçlığın sessiz köşesinde onunla konuşup dertleşmek istedi. Eliza rahatlığı ve suskunluğunu bozduğu zaman çok neşeli ve eğlenceli biriydi. Eliza karşısındakini dinlemeyi biliyor, anlayışlı bir şekilde sorularını uzaklaştırmıyor ve pozitif enerjisiyle cesaret veriyordu. Keşke insanlar görünenin gerçekliğin ötesine geçmeyi başarabilseydi. O zaman Eliza'nın ne kadar muhteşem ve sadık bir arkadaş olduğunu görürlerdi. Tam o anda Violet'in bir arkadaşa ihtiyacı vardı ancak Eliza ona yardımcı olamazdı. Kimse ona yardım edemezdi.

Ona baktı, bir başına ve unutulmuş bir şekilde odanın diğer köşesinde duruyordu. Eliza'nın ona bir faydası dokunmazdı, bundan emindi ama belki o Eliza'ya yardım edebilirdi.

Yarım saat sonra Kit yanına geldiğinde Violet onu köşeye çekti. "Bayan Hammond'u dansa kaldır."

"Bayan Hammond'u mu?"

Kit'in gözlerinin odayı taradığını, sonra arkadaşının üzerinde durduğunu gördü. Mıymıntı duflarla birlikte oturduğu yerde sandalyesinin arkasına yaslanmış duran Eliza üzerindeki bademrengi elbise kadar solgun görünüyordu.

"Eliza Hammond'dan mı bahsediyorsun?" Sesinde heyecan belirtisi yoktu.

"Bu gece hiç dans etmedi."

"O hiçbir zaman dans etmez ki."

"Çünkü kimse onu kaldırmıyor. Centilmen ol ve onu dansa kaldır. Senden sonra da yakın arkadaşlarından biri kaldırsın."

"Yani, bilemiyorum şimdi..."

"Sadece bir dans. Onunla evlenmeni istemedim ki senden."

Kit üzerdi. "Tanrı korusun." Manşetlerini düzeltti. "Pekala, sana iyilik etmek amacıyla tek bir dans. Belki Suttlesbury'i de aynı şeyi yapması için ikna edebilirim. Zaten dans etmeye meraklı. Bunu unutacağımı zannetme. Bu iyilik görev listeme eklenecektir."

Violet kıkırdadı. "Ona şüphem yok zaten."

Adrian odanın karşı tarafından eşini ve kardeşini izliyordu. *Şunlara bak* diye düşündü. *Kafa kafaya vermişler sessizce, dişiler gibi muhabbet ediyorlar.* Çenesini sıktı, dişlerini kıracak gibiydi. Elindeki Madeira bardağını bıraktı ve onlara doğru yürüdü.

O geldiğinde Kit uzaklaşmak üzereydi. Göz göze geldiler, genç adam formalite gereği başını eğdi ve yoluna devam etti.

Adrian bakışlarını ona çevirince Violet'in yüzündeki gülümseme soldu. Tepkisi Adrian'ı daha da öfkelendirmiş gibiydi. "Benimle dans edin madam." Eldivenli elini Violet'e uzattı.

Violet duraksadı. Gözleri yanlarına yaklaşmakta olan beyefendiye kaydı. "Üzgünüm Ekselansları ancak bu dans için Sör Reginald'a söz verdim."

Adrian gözlerini diğer adama dikti. "Ne diyorsun, Malcolm sley? Araya girsem sorun olmaz değil mi? Eşimle dans etmek istiyorum."

Sör Reginald duyulur şekilde yutkundu, soluk teni gölgelenmişti sanki. "Ha-hayır Ekselansları. Lafı bile olmaz. Tam tersine memnun olurum." Şaşkın bir şekilde başını eğdi, Violet'e bir cümle etti ve uzaklaştı.

Adrian meydan okur gibi bir ifadeyle elini yeniden uzattı. "Müzisyenler çalmaya başladı, madam."

Violet elini Adrian'ın avucuna bıraktı.

Dans etmeye başladılar. Bedeni onun dokunuşuyla eriyor, yumuşak eli tanıdık bir avucun içinde kayboluyordu. Adrian neden kendine bunu yaptığını düşündü. Ona acıdan başka bir şey kazandırmayacağını bildiği halde onu neden dansa kaldırmıştı? Ancak yine de ona dokunmak iyi hissettiriyordu, tatlı kokusunu içine çekmek ve gözlerini indirerek parlak altın saçlarına bakmak.

Evden çıkmadan önce Jeannette merdivenlerden inerken kolyesine takıldı gözleri. Parlak yabani çiçekleri andıran kolyenin sardığı boynunu görünce nutku tutulmuştu. Hislerini belli etmemek için kendisini zor tutmuştu. Fark etmemiş gibi, artık kendisi için bir önemi yokmuş gibi davranmaya çalışmıştı. Kahretsin, öyle olmalıydı. Artık umurunda olmamalıydı. Ancak nedense yine de önemsiyordu.

Hem kendine hem de ona kızgın bir şekilde adımlarını doğru atmaya odaklanarak tek kelime etmedi.

Violet kendisini Adrian'a bıraktı. Keman ve flüt sesleri bir parfüm gibi odayı doldururken salonda dönmeye başladılar. Adrian gergindi. Gergin kaslarından bastırılmış enerjisini hissetti Violet. Yüzeyin tam altında biriken öfkeyi de.

Bakışlarını yukarı kaldırdığında Adrian'ın açı gözlerindeki tutkuyu gördü. Korkarak gözlerini kaçırdı, kalbi deli gibi çarparken sadece önüne, Adrian'ın gömleğine bakmaya çalıştı. Tove'u

döndüklerinden beri ona ilgi göstermemişti. Bir şeyler değişmiş olabilir miydi? Onu yeniden istiyor olabilir miydi?

Göz açıp kapayıncaya kadar dans sona erdi. Adrian Violet'ı hayranlarının yanına götürdü, başını eğerek selamı verdi ve uzaklaştı. Dans ettikleri süre boyunca tek kelime etmemişti. Sadece kızgın ve kırgın görünüyordu. Onu neden dansa kaldırmıştı ki?

Son günlerde onu tanıyamıyordu. Yine de gözlerindeki bakışın ne anlama geldiğini biliyordu. Onu istiyordu. Asıl soru, Violet buna nasıl bir karşılık vermeliydi?

Adrian'ın hizmetçisi çıkana kadar sessizce durup yan odayı dinledi. Odalarını bağlayan kapının ardı sessizliğe bürünmüştü.

Kendisine baktı ve cesareti onu şaşırttı. Jeannette'in çeyizinde görüp o güne kadar giyemediği kırmızı ipek geceliği giymıştı. Kumaş bedenini ikinci bir ten gibi sarıp sarmalamıştı.

Adrian onu istiyor muydu?

Onu böyle görürse isteyeceğinden emindi. Gecelik o kadar utanç vericiydi ki Agnes'in bile görmesini istememişti. Hizmetçisi işlerini bitirip odasından çıktığında üzerindekileri çıkartıp bunu giymişti. Neredeyse çıplak görünüyordu. Gemiş arabkh dantelin arasına serpiştirilmiş ince ipek şeritler sadece en önemli kısımları kapatmaya yetiyordu.

Bu müstehcen geceliğin yan tarafları bile açıktı.

Adrian'ı baştan çıkardığı gece geldi aklına ve cesaretini topladı. O gece gayet iyi gitmişti. Neden bu kez farklı olsundu ki?

İçindeki zayıf bir ses, o gece sana kızgın ve ilgisiz değildi dedi. O zamanlar onu hâlâ istiyordu.

Yine de dans ederken gözlerindeki bakışı görmüştü. Kısa süre de görmüş olsa gerçekti. Son günlerdeki soğuk tavırlarına rağmen bir parçası hâlâ onu istiyordu. Violet'ın sadece o ihtiyacı harekete geçirmesi ve aynı şekilde hissettiğini göstermesi gerekiyordu.

Adrian konyağın sonunu da içti ve şişeyi kenara koydu. Şöminede mutlu bir şekilde yanmaya devam eden alevlere boş boş bakmaya başladı.

Jeannette.

O gece onu dansa kaldırmamalıydı. Dürtülerine, acelesine ve öfkesine yenik düşerek büyük bir hata yapmıştı. Son günlerini onu düşünmemeye çalışarak geçirmiş ancak tam tersini yaparken bulmuştu kendini. Hayatı tamamen cehenneme dönmüştü.

Bir konyak daha açmayı düşündü. Acısını dindirmek ve bir parça olsun uyuyabilmek için bunu yapabilirdi. Tam o sırada kapı açıldı.

Çıplak ayaklarıyla sessizce odanın içine süzüldü Jeannette. Kapattığından daha çok teni açığa çıkaran kan kırmızısı ipek bir kumaşla sarılmıştı bedeni. Yürürken çıplak bacakları belli belirsiz görünüyordu. Dik ve dolgun göğüsleri tutku rengindeki dantel örtüsünün altında bekleyen lezzetli ve yasak meyveler gibiydi.

Adrian düşünmeye bile fırsat bulamadan vücudu tepki verdi. Kısrağın kokusuyla etkilenen bir at gibi şehvet alevlenmeye başlamıştı içinde. Yumruklarını sıktı ve vurdumduymaz tavrını sürdürmeye çalıştı.

"Ne oldu?" Bu soruyu bıkkın ve sıkılmış bir ses tonuyla sormuştu.

Violet duraksadı. "Işığının açık olduğunu gördüm. Uyuyamadım."

"Geç oldu. Agnes'e söyle sana ılık süt getirsin."

Violet ona doğru birkaç adım attı. "Süt istemiyorum."

"O zaman biraz konyak iyi gelir." Boş şişeyi aldı ve koltuğundan kalkarak odanın diğer ucuna gitti. Arkası dönük bir şekilde iki temiz bardağa şarap doldurdu.

Kendi bardağından büyük bir yudum aldı. Alkol boğazını yakarak midesine indi ve alev alev yanan kömür parçaları gibi tüm

vücuduna yayıldı. Adrian bu kuvvetli içkinin hislerini öldürmesini ve cinsel açlığını kapatmasını bekledi.

Elinde bardakla arkasını döndü, başka bir yere bakmaya çalışarak, "Al," dedi.

"Bana en son alkol verdiğinde olanlar geldi aklıma."

Adrian da hatırlamıştı. Hatırlamamış olmayı diledi. Hatıralar gerçekleri daha da dayanılmaz kılıyordu.

Violet ona yaklaştı. "Bu akşam ihtiyacım olan şey içki değil."

"Yine de al ve git."

"Adrian ne oluyor? Sorun nedir?" Violet atılarak kollarını etrafına doladı. Tüm kıvrımlarıyla bedenini onunkine yasladı. "Artık beni istemiyor musun?"

Alkol ve tutkunun etkisiyle Adrian'ın başı dönmeye başladı. Violet'in gözlerinin içine baktı ve orada kayboldu. Düşünmeden, umursamadan dudaklarını onunkine bastırdı. Kendisini kanında dolaşan açlığa bıraktı. Elinde tuttuğu konyak bardağı yere düştü. Bardak yuvarlanırken içindeki konyak halıya karıştı.

Adrian yaşadığı öfkeyi, ihtiyaçlarını ve arzusunu öpücüğüne verdi. Yırtıcı bir şekilde çekti dudaklarını, aç ve sıcak bir şekilde birleşti ağızları. Violet de ona uyum sağladı. Adrian ona dokunurken inlemeye başladı. Adrian onu havaya kaldırdı. Onun içinde olmak istiyordu. Karşı koyamıyordu. İstiyordu ve nefes almak kadar ihtiyaç duyduğu bu isteği engelleyemiyordu.

Birlikte yatağa uzandılar. Elleri Adrian'ı okşamaya başladı. Ağzını boynunda, yüzünde ve göğsünde gezdirdi.

"Adrian," diye fısıldadı. "Adrian, bunu çok özledim. Seni özledim. Seni seviyorum."

Adrian donakaldı. Arzuları bir an için ölmüş gibiydi. Zihninde resimler canlanmaya başladı. Mektubu bulması. Yalan söylediğini bilmesi. Onu kardeşinin kollarında görmesi. Aynı cümleyi ona da söylediğini hayal etti. *Kit, seni seviyorum.*

Ne yapıyordu? Ona nasıl dokunuyordu? Onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilmesine rağmen buna izin veriyordu. Dahası, boş yalanlarına, ihanetine rağmen onu seviyordu. İkisinden de iğrendi.

"Çık dışarı." Violet'in üzerinden kalktı. Sessizce çıkan bu kelimeler kuru boğazına takılmıştı.

"Ne?" Yeniden ona uzandı.

Adrian yataktan fırladı. "Çık dışarı. Git. Terk et burayı."

"Ama Adrian. Anlamıyorum..."

"Anlamıyor musun? Anlamayacak ne var? Seni istemiyorum. Bu anlaşılmayacak kadar karmaşık bir şey mi, madam? Artık senin bu ince kadınsı işçiliğinle ilgilenmiyorum."

Violet'in gözleri yaşardı ve gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. "Neden? Ne yaptım sana ben?" diye yalvardı.

"Lütfen, kes artık bu oyunu." Sesinde tiksinme ve küçümseme vardı. "İyi deneme, ama artık bitti. *Biliyorum*. Seni *gördüm*."

Jeannette'in çözülüp itiraf etmesini bekledi.

Violet onun yerine oturduğu yerden şaşkın bir şekilde ona bakmaya başladı. "Neyi biliyorsun? Neyi gördün? Anlamıyorum."

Tanrım nasıl bir oyuncuydu böyle. "Sevgilinden gelen notu buldum."

Violet'ın yüzü bembeyaz oldu.

"Demek şimdi hatırlamaya başladın. Ateşe atmıştın ama yanmamış. Ben buldum ve okudum."

"Düşündüğün gibi değil."

"Öyle mi? O gece seni takip ettim. İkinizi birlikte gördüm. Onun kollarındaydın."

Arkasını döndü, şömineye doğru gidip rafa ellerini dayadı ve alevleri izlemeye başladı. "Bunu nasıl yaparsın? Bana kendi kardeşimle nasıl ihanet edersin?" Üzüntü ve acı doldurdu içini

ve midesi bulanmaya başladı. Hayatında hiç tatmadığı bir keder kaplamıştı içini.

"Bu yüzden mi bir haftadır korkunç davranıyorsun ikimize de? Kit'le ilişki yaşadığıma mı inanıyorsun?" Violet'in sesinde büyük bir şaşkınlık vardı.

"Başka neye inanmamı bekliyorsun?"

"O benim arkadaşım, başka bir şey değil. O gece bana sadece sarılıyordu. Senin düşündüğün gibi beni... kucaklamıyordu."

Adrian onunla yüzleşmek için döndü. "Peki, o not neyin nesi o zaman? O kahrolası notu sana biri gönderdi. Kit değilse o zaman kim? *K* kim?"

Violet huzursuzca elleriyle oynamaya başladı ve gözlerini yere indirdi. "Sana söyleyemem."

"Söyleyemez misin, söylemez misin?" Öne atıldı, Violet'ı omuzlarından tutup sarsmaya başladı. "Kim olduğunu söyle. Bana sevgilinin kim olduğunu söyle." Adrian sesini yükseltmeye başladı.

Son bir öfke dalgası içini kaplayınca arkasını döndü, ona fiziksel olarak zarar verebileceğini anlamıştı.

Violet kollarıyla kendi omuzlarını sardı ve yataktan kalktı.

"Adrian lütfen. Nasıl göründüğünü biliyorum ama düşündüğün gibi değil. Benim bir sevgilim yok. Sen benim hayatımdaki..."

"Yeter." Bir elini kaldırdı. "Tek kelime daha duymak istemiyorum. Yalanlarını yeterince dinledim. Çık dışarı."

Violet olduğu yerde durunca yeniden bağırdı. "Beni duymadın mı? Gitmeni söyledim. Hemen!"

Violet korktu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Yüzünü kaldırdı ve Adrian'ın gözlerinin içine baktı. "Yanılıyorsun. Sana ihanet etmedim. Lütfen açıklamama..."

Adrian Violet'in üzerine yürüdü.

Bunun üzerine sözlerini yutu ve koşarak çıktı odadan. Kapıyı çarparak kapattı.

Odanın içinde yürüdü. Yere düşen konyak bardağını kaldırıp Dalgın bir şekilde halının temizlenmesi gerektiğini düşündü.

İçi kederle dolup taşmaya, midesi yanıp kavrulmaya başlayana kadar boş boş bardağa baktı. Bardağı ateşin içine fırlattı. Büyük bir gürültüyle kırılan bardak yüzlerce parçaya ayrılarak etrafa dağıldı. Temizlenecek bir şey daha çıkmıştı.

Keşke hayatları da bu kadar kolay yoluna girebilseydi.

Bitkin bir şekilde koltuğuna çöktü. Uyumadan sabahın ilk ışıkları odayı doldurana kadar Jeannette'in hıçkırıklarını dinledi.

18. Bölüm

İki gün sonra evlerine dönmek üzere yola çıktılar. Noel sezonu yaklaşıyordu. Uzak akrabalar da dahil olmak üzere tüm Winter ailesi her Noel Winterlea'da toplanırdı.

Birkaç gün önce Sylvia'nın doğum yaptığı haberi ulaşmıştı. Bebeğin kız olduğunu öğrenmek herkesi mutlu etti. Geçen doğumun üzerinden fazla geçmemesine rağmen taze anne gururluydu ve bebeğini herkese göstermek için sabırsızlanıyordu. Dul düşes de elbette kızı, Sylvia'nın eşi ve ailenin son ferdiyle birlikte Winterlea'ya gelecekti.

Violet de ailesinden mektup almıştı. Surrey'deki konaklarına giderek Noel'i orada geçireceklerini yazmışlardı ona. Darrin de arkadaşlarıyla birlikte yaşadığı İskoçya'daki kutu gibi evden ayrılarak yanlarına gelecekti. Büyük halası ve "Violet" bahara kadar Avrupa kıtasında kalmayı planlıyordu. Altmış beşine merdiven dayamış Agatha'nın kemikleri Noel gibi özel bir gün için bile İngiltere'nin soğuklarına ve rutubetine dayanamayacaktı.

Hava soğumuştu. Rüzgar sert esiyor, minik kar taneleri havada uçuşarak yeryüzüne düşüyordu. Violet arabanın camından yağan karı izlemeye koyuldu. Soğuktan korunmak için dizlerine bir battaniye örtmüştü. Arabada yalnızdı. Beyler soğuk havaya rağmen at sürmeyi tercih etmişti. Ancak gördüğü kadarıyla ikisi de bu durumdan hoşnut değildi.

Tartıştıkları o son geceden beri birbirlerine tek kelime etme-

mişlerdi. Yan yana geçirdikleri zaman ne sayılırdı. Olanlar düşünüldüğünde haksız da sayılmazdı.

Onun kendisini aldattığını ve yalancı olduğunu düşünüyordu ve kısmen de olsa haklıydı.

O bir yalancıydı.

Kendini savunmak ve ona sadık olduğunu kanıtlamak istedi, ama nasıl yapacaktı ki? Sırrını açığa vurmadan hiçbir şeyi açıklayamazdı. Bir hatayı düzeltmek için diğer hatalarını su yüzüne çıkarması gerekecekti. Anlatmaya başladığı takdirde hikayenin tamamı çorap söküğü gibi gelecek ve istediğinden fazlasını açıklamak durumunda kalacaktı.

Belki de gerçeği itiraf edip, kimliğini ve oynadıkları oyunu anlatmalıydı. Böylece Adrian onu hangi konağına sürgüne yollayacağına karar verebilirdi. Ya da onu boşayıp evine gönderirdi. Bu korkunç ihtimaller gözünün önüne geldiğinde hangi yolu seçerse seçsin kötü olacağını hissetti. Derin bir iç çekti ve gökyüzünden düşen karları izlemeye koyuldu.

Dışarıda Kit ve kardeşi at üzerinde ilerliyordu. İki saat süren sessizlikten ve umursanmamaktan sıkılmıştı Kit. Violet'le birlikte arabanın içinde seyahat etmeyi tercih ederdi. En azından daha rahat olacağı kesindi. Ancak içeri girmeye karar verirse Adrian'ın da onlara katılacağından emindi. Sonra üçü birden ıstırap içinde yolculuk etmek zorunda kalacaktı.

Artık yeter diye düşündü. Daha kaç kez açıklamak zorunda kalacaktı?

Olaydan sonraki sabah Violet Adrian'ın suçlamalarını ona anlatmıştı. Olanları duyunca Kit'in ağzı açık kalmıştı. Onunla bir ilişki yaşıyor olması düşüncesini bile aklı almıyordu. İkisi kardeş gibiydiler. Bunu herkes görebiliyordu. Gerçeği göremeyecek kadar aptalca âşık olan ve kıskançlığın gözlerini kör ettiği birisi hariç herkes.

Markham'ın mektubu ve Adrian'ın ikisini sarılırken görmesi şüphelerini kanıtlar nitelikteydi. Adrian masum olduklarına dair bir kanıt istemiş, yaptıkları açıklamalar tamamen havada kaldığı için Adrian'ı ikna edememişlerdi. Yirmi iki yıllık kardeşlik bağı tek gecelik yanlış anlamayı açıklamaya yetmiyordu anlaşılan.

Kit Violet'in maskesini düşürmemeye niyetlenmişti bir kere. Ona bir söz vermişti ve Adrian doğrudan kimliğiyle ilgili bir soru sormadığı sürece onu ele vermeyecekti. Bütün ömrü boyunca ağabeyine hayran olmuştu. Ancak o anda ona yumruk atmak istiyordu.

"Aptal," diye mırıldandı.

Adrian'ın başı ona döndü. Rüzgar Kit'in söylediğini ona taşımıştı sanki. "Bir şey mi dedin?" diye sordu. Sesi havadan bile soğuktu.

Onzu dimdik bir vaziyette, Kit sesini yükseltti. "Aptal olduğunu söyledim. Hem kendine hem de etrafındaki herkese bir hiç uğruna acı çektiriyorsun."

Adrian çenesini sıktı. "Sen aldatmanın bir hiç olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben de o da defalarca öyle bir şey olmadığını söyledik. Gerçek bu ama sen görmek istemiyorsun. Jeannette ne kadar güzel de olsa, ben onu o anlamda düşünemem. Bu kadar basit."

"Çok inandırıcı oldu. Bittiyse..."

"Bitmedi," diye atıldı. Cesaretine kendi bile şaşırmıştı. "Bu kadın seni seviyor. Neden seviyor bilmiyorum ama sen basit bir yanlış anlama yüzünden onu kendinden uzaklaştırıyorsun."

"Yanlış anlama mı? Aşk mektubunu mu yanlış anladım yoksa tırmaş dolaş olmanızı mı?"

"Sana bunu daha önce de açıkladım. Sadece ona sarılıyordum. Kardeşçe bir sarılma. Ötesi yok."

"Peki ya mektup? Onu hâlâ açıklayamadın. O mektubun ya-

zarı sen değilsen o zaman kim? Eğer Jeannette bunca zamandır doğruyu söylüyorsa neden açıklayamıyorsunuz? Kısmi doğrular, yalanlar... Ne saklıyorsunuz? Kimi korumaya çalışıyorsunuz?"

"Bunu söylemek bana düşmez. Eşine sor."

"Sordum. Ama o da 'söyleyemezmiş.'"

"Durum nasıl görünürse görünsün yine de ona güvenmelisin."

Adrian'ın gözlerinden bir gölge geçti. "Güvenmek mi? Ben güvenmek zorundayım demek. İkinizin de dürüst olmadığını bile bile bana sunduğunuz basit bahaneleri ve cevapları kabul etmek zorundayım öyle mi?"

"Adrian..."

"Bu kadarı yeter," diye emretti Adrian. "Bu konu daha fazla tartışılmayacak anladın mı? Bir daha bundan bahsetmeyeceğiz." Atı Merkür birden hızlandı. Adrian onu sakinleştirip eski hızına geri döndürdü. "Noel'den sonra üniversiteye döneceksin ve bir şekilde okula yeniden girmeye çalışacaksın anlaşıldı mı?"

Kit başını salladı. "Kesinlikle."

"Jeannette'e gelince, onunla olan ilişkim özel bir mesele ve seni ilgilendirmiyor. Ne yapacağımı sana söylemek zorunda değilim." Göz göze geldiler. "Eğer kardeşim olmasaydın şu anda kafanda bir kurşun olurdu. Kardeşim ol ya da olma, seni bir daha onunla yakalarsam bu dediğimi yaparım."

Adrian Merkür'ün iplerini çekti ve at fırtına gibi ileri atıldı.

Kit Adrian'ın karların altında gözden kaybolmasını seyretti. *Harika bir konuşmaydı,* diye düşündü.

Üçü kendi aralarında kocaman bir çıkmaz yaratmıştı. Keşke bunu nasıl düzelteceklerini de bilselerdi.

Kit ceketine daha sıkı sarılarak ileri atıldı.

İnsanlarla dolup taşan Winterlea konağı bir arı kovanını andırıyordu. Çocuklar ve yetişkinler gruplar halinde kendi köşesine

çekilmiş tatilin tadını çıkarıyordu. Adrian bütün bu kargaşanın içinde, büyük bir şöminesi bulunan evin eski köşelerinden birinde yanan Noel kütüğünün ateşini görmeyi başarmıştı. Geleneklere göre bu kütüğün on iki gün yanması gerekiyordu. Onikinci Gece'de küllerine dönen kütük, kutlamanın son parçasını oluşturuyordu.

Birinci kattaki büyük salonun rafında duran Noel mumunun ışığı altında kadınlar ve çocuklar kağıttan süsler yapıyor, kırmızı ve altın rengi kurdelelerden fiyonklar yaparak evin içine asıyorlardı. Erkekler ise gün avlanıyor ya da buzlarla kaplı tepelerde at sürmeye gidiyorlar sonra yüzleri kıpkırmızı, bitap bir şekilde eve dönüyorlardı. O gece Noel Arifesiydi. Herkes birbirlerine hediyelerini veriyor, birbirlerinin şerefine kadeh kaldırıyor, sıcak rom kokteylleri içiyordu.

Adrian aile ve arkadaşlarının bir araya geldiği yılın bu zamanını çok seviyordu. At üzerinde ya da arabayla komşuları ve kiracıları ziyaret ediyor, onlara yiyecek ve içecek götürüyor ve Noel masalarını donatıyordu.

Ancak bu sene tatil sona erip de herkesin gitmesine ve evin sessizliğe gömülmesine memnun olmuştu. Jeannette insanlara aralarının bozuk olduğunu fark ettirmeyeceğine dair söz verse de tüm o süreç ona işkence gibi gelmişti. Daha birkaç gün önce Sylvia'nın yeni bebeği Emma'yı severlerken annesinin gözlerinin içine bakarak yalan söylemek zorunda kalmıştı.

Pembe yanaklı minik bebek mırıltılar çıkararak etrafını çevreleyen kalabalık yüzlere bakmış, küçük ellerini havaya kaldırarak oyun oynamış, hemen ardından derin bir uykuya dalmıştı. Adrian'ın diğer kardeşleri Anna, Lysande ve Zoe sırayla bebeği sevmişti.

Sonra sıra eşine gelmişti.

Jeannette bebeğin üzerine eğilip izlerken, bebeği göğsünün

üzerinde hasıp sallarken, ona çocukça komik şeyler söylerken onu izledi. Parmağının ucuyla bebeğin hassas yanağını okşarken yüzünde saf bir mutluluk belirmişti.

"Siz ne zaman bunlardan bir tane yapacaksınız?" Annesi yanına gelmiş ve bir elini Adrian'ın omzuna koymuştu. "Bir kadın *grandmere*' olmaktan hiç sıkılmaz biliyorsun."

Adrian'ın boğazındaki düğüm yumruk oldu, korkunç bir üzüntü kapladı yüreğini. Gülümsemeye çalıştı ve annesinin anlamaması için içinden dua etti. "Deniyoruz *Maman*. Deniyoruz."

Deneniyorlardı.

Artık eşine dokunmuyordu ve bir daha dokunacağını da zannetmiyordu. Bir varisi olması için eninde sonunda o yatağa geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Tabii o zamana kadar hamile kalmazsa. Bu ve bunun gibi düşünceler zihnini doldurmaya başlayınca günü işkenceye döndü. Yüzeyin altında birikmeye başlayan öfke onda ne huzur ne de mutluluk bırakıyordu.

Kit, Kardeşine bile şüphelenmeden bakamıyordu artık. Kit'in inkarlarına inanmak istiyordu. Özellikle de onu ve Jeannette'i ailesiyle bir arada gördüğü zaman. Kardeş gibi görünüyorlardı. Ancak yine de arada bir bakışlarından aralarında farklı bir şey olduğunu seziyordu. Açığa çıkarmamak için büyük çaba gösterdikleri sırlarını düşününce öfkesi bir kat daha arttı.

Daha o gün, büyük holde çocuklarla birlikte körebe oynarken ikisini yan yana birbirlerine fısıldarken görmüştü. Onları izlerken eşinin Kit'e bir not uzattığını fark etmişti. Kit notu hızlı bir şekilde cebine atmış sonra da hiçbir şey olmamış gibi kuzeni Cicely'yi saklandığı yerden çıkartarak çocuklarla birlikte gülmeye başlamıştı.

Yeni bir aşk mektubu mu? Kızgınlığını bastırmış ve her şeyi su yüzüne çıkarmak için yemin etmişti.

* *Fr.* Büyükanne. (Çev. N.)

Kit'i gözünün önünden ayırmadan yetişkinler çay içmek üzere salonda toplanana kadar zaman kollamıştı. Kit büfeye gitmek üzere ayağa kalktığında peşine takılmıştı.

Kit tabağına küçük çörekleri doldururken yanına yaklaşmış ve çarpmıştı. Savaş yıllarından kalma ajanlık yeteneğini kullanarak bir el çabukluğu yapmış ve kağıdı cebinden alarak durumu "kaza" süsüyle kapatmıştı.

"Affedersin, ayağım kaydı," diye mırıldanmıştı Adrian.

Kit bir hışımla ona dönmüş, ona inanmıyormuş gibi gözlerini kısarak bakmıştı. Sonra omuz silkip tabağını doldurmuş ve yerine geri dönmüştü.

Adrian ancak iki saat sonra notu okumak için bir fırsat bulabilmişti. Çalışma odasına geçerek rafın üzerinde duran saatin yumuşak ve ritmik tık taklarını dinlerken elinde duran kapalı notu bakakaldığını fark etmişti. Okumak istememişti. İçinde ne yazdığını görmek istememişti.

Sonunda bilmesinin hak olduğunu düşünüp parmaklarıyla notu açmıştı.

Kağıtta yazan satırları okurken şaşkınlığını gizleyememişti.

Latince mi?

Kahrolası not Latince yazılmıştı. Neden Jeannette Kit'e yabancı bir dilde, üstelik ölü bir dilde not yazmak istesindi ki? Hiç mantıklı değildi.

Vakit kaybetmeden metni okumaya koyulmuştu. Bu onun için çocuk oyuncağıydı. Üniversitedeyken en çok sevdiği konulardan biri eski dillerdi. Okuduğu şey aşk mektubu değildi. Bir çeviriydi. Üstelik Roma İmparatorluğu'nun yaptığı savaşlardan birini anlatan sıkıcı bir çeviriydi.

Kit'in derslerinden biri miydi? Öyle görünüyordu. Ama bunun Jeannette'te ne işi vardı ki? Ayrıca neden bu notu gizli gizli Kit'e vermeye çalışmıştı?

Bütün gün boyunca bu soru işaretleriyle evde dolanmış sonra yemek için hazırlanmak üzere odasına çıkmıştı. Kafası o kadar doluydu ki nefis Noel Arifesi yemeğinde yapılan sohbetleri bile yarım yamalak dinleyebilmişti.

Ara sıra gözleri uzun masanın diğer ucunda oturan eşine kaymıştı. Sürekli aynı şeyi düşünüp duruyordu. Eğer Jeannette onu ihanet etmediyse, eğer o aşk mektubu Kit'ten gelmediyse, neden yalanlar söyleniyor, doğrular saklanıyordu? Ne saklıyorlardı?

Çözüm arayışı yemekten sonra da sonuçsuz kalmıştı. Yemek salonundan çekildikten sonra beyler ve bayanlar bir araya toplanmış ve herkes içkilerini yudumlarken Zoe piyanonun başına geçerek yeteneklerini sergileyemeye başlamıştı. Herkes tek bir ağızdan Noel şarkıları söylemeye koyulmuştu.

Adrian ne olduğunu anlayamadan kendisini kapının kenarında, Jeannette'in yanında dikilirken bulmuştu.

Tam o sırada kuzeni Reginald onları işaret ederek bağırmaya başlamıştı. "Hey bakın millet, başlarının üzerine ökseotu var. Haydi, Raeburn yakalandınız. Eşini öp."

Jeannette başını kaldırıp üzerlerine doğru sarkan yeşil ve beyaz bitkiyi fark edince bakışlarında şaşkın bir ifade belirmişti. Ona bakan üzgün gözlerini görmüş ve aralarında tek kelime geçmemesine rağmen onu öpmek konusunda kararsız kaldığını anlamıştı.

Konuyu gülüp dağıtmaya çalışsa da ailesi ısrar etmeye devam etmiş onların da bu geleneği yerine getirmekten başka çareleri kalmamıştı. Haftalardır ilk defa ona dokunarak eğilmiş ve dudaklarını onunkilere bastırmıştı.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" diye uzatmıştı Reginald. "Annemi bile daha sıcak öperdim."

"Kelimelerine dikkat et yoksa ağzına biber sürerim," diye atılmış annesi bir yandan kıkırdayarak.

Herkes onları beklemişti. Yeni eşini sevecen ve mutlu bir kocanın öpeceği gibi öpmesini.

Jeannette gözlerini kravatına dikmiş, yanakları bütün kanı çekilmiş gibi bembeyaz olmuştu. Sonunda Adrian bir elini onun beline dolayarak ağzını Jeannette'inkine yaslamış ve ona gerçek bir öpücük vermişti.

Kısa sürsün istemişti. Hiçbir alevlenme olmadan, sadece insanları memnun etmek adına çok kısa bir süre dudakları birleşsin ve hızlı bir şekilde ayrılsın istemişti. Ancak dudakları onunkiyle buluştuğunda anıları zihnini ele geçirmiş, bastırılmış ihtiyaçları ve tatlı sert tutkuları açığa çıkmıştı. Bir anda kaybolmuştu sanki.

Violet de ona duyduğu ve yarı unuttuğu ihtiyacı fark edince titremeye başlamıştı. Etrafındaki her şey bir anda bulanıklaşmıştı sanki. Rüzgar gibi bir uğultu başını döndürmeye başlamış, tenının sıcaklığı bir anda artmaya başlamıştı. Uzun zamandır, sonsuzluk kadar uzun gelen bir süredir bunu tatmamıştı. Hiç bitmesin istemişti. Elini kaldırmış ve Adrian'ın çenesini ve o güzel yüzünü okşamaya başlamıştı.

Adrian bir anda geri çekilmişti. Etrafındaki insanlar bağrışıp alkışlarken Violet şaşkın bir şekilde bir süre olduğu yere kalakalmıştı. Bir an için nerede olduğunu, bütün sorunlarını ve neden uzun zamandır karı koca gibi olmadıklarını unutmuştu.

Ortamın odak noktası olduğunu anlayınca utanmış, yanakları alev alev yanmaya başlamıştı Violet'in. Hemen ardından Adrian'ın kutup kadar soğuk ve bir o kadar hüzünlü bakışlarını yakalamıştı.

Her şey bir oyundu o kadar. Hiçbir şey değişmemişti.

Hayatının en iyi Noel'ini geçiriyormuş gibi bir kahkaha atmıştı Violet. Yüzüne takındığı gülümsemeyle piyanonun başına geçerek şarkılara eşlik etmeye devam etmişti.

Güneşin ışıltısı ocak ayının alışılageldik yağmurlu ve rüzgarlı günlerinden birini renklendiriyordu. Violet yüzünü güneşe döndü ve tatlı pırıltıların derisine işlemesine izin verdi. Ancak yine de ihtiyacı olan sıcaklığı vermeye yetmiyordu güneş.

Hayatı böyleydi artık.

Bahçede dolaşırken kalın paltosu içinde titrediğini hissetti. Aslında üşüyen yeri bedeni değil ruhuydu.

Yalnızdı.

Haftalarca süren kargaşa ve kalabalık ortamdan sonra ev sessizliğe bürünmüş, Violet de ne kadar yalnız olduğunu anlamıştı. Herkes birkaç gün önce kendi evlerine ve kendi hayatlarına geri dönmek için ayrılmıştı Winterlea'dan. Dul düşes bile kendi evine dönmüş, giderken de bahar ayına doğru havalar ısınmaya başladığında onları yeniden ziyaret edeceğine söz vermişti.

Ondan sonra Kit ayrılmıştı evden. Yeni dönemi başlamış, üniversite sınavları onu bekliyordu. Tabii okula yeniden dönmek için gerekli testleri geçebilirse. Ona şans diledi Violet ve çalışması gereken konular hakkında tavsiyelerde bulundu. Arkadaşın uzak yolculuğuna uğurlarken boğazı düğümlenmişti.

Sonunda Adrian da gitmişti. Londra'da acil bir işi olduğunu söylemişti. Onu ve bu mutsuz olduğu evi terk etmek istiyordu belli ki. Onu kendisiyle gelmesi için davet etmemişti. Ayrıca tek başına bir yere gitmesini de yasaklamıştı.

Eğer o gerçekten Jeannette olsaydı, sadece inadından ve gidebileceğini kanıtlamak için bu tehditler üzerine çıkıp giderdi evden. Ama ne kadar çabalasa da bunu yapamadı. Hem nereye gidecekti ki? Kendisini ne kadar yalnız hissetse de o konak artık eviydi.

Adrian'ın gidişinin onu rahatlatması gerekiyordu. Onunla koca man konakta yalnız kalmak büyük işkenceydi. Ancak yokluğu

içinde korkunç bir boşluk bırakmıştı. Son zamanlarda araları iyi değildi, ancak yine de onu yakınlarında hissetmek iyi geliyordu. Koridorda karşılaşıp bakışmak, hizmetçilerden biriyle konuşurken sesini duymak bile yetiyordu. Geceleri acıtan bir sessizlik içinde masanın iki ucunda oturmak ve birbirlerini görmezden gelerek yemeklerini yemek...

O zor anları bile özlüyordu şimdi.

Bir yıl öncesi olsa yalnız kalmak onu mutlu ederdi. Uyumak ve hayal kurmak için zaman bulması demekti bu. Kendisine karışan ya da azarlayan biri olmadan okumak ve ders çalışmak için dünya kadar zamanı vardı. Tüm bunları o an da yapabilirdi, ama artık içinden gelmiyordu.

Arkadaşı Eliza'ya mektup yazmaya başladı. Öncesinde mektupların üzerinde neden yabancı ülkeye ait bir pulun bulunmadığını açıklamak durumunda hissetmişti kendini. Mektupların kaybolmaması için Jeannette'in ona gönderdiğini ve eğer bu iletişim yönteminin tuhaf olduğunu düşünürse kendisini yazmak zorunda hissetmemesi gerektiğini belirtmişti. Sonra da sadece mektupla bile olsa onunla konuşmanın iyi geldiğini eklemişti. Yalnız ikizi İngiltere'ye döndükten sonra ne yapacaktı, onu hiç bilmiyordu.

Bütün bunların dışında evde kendisini oyalayacak hiçbir şey bulamıyordu Violet. Yeni kahya Bayan Linton gerçekten bir harikaydı. O kadar sıcak ve samimiydi ki ne zaman bir şeye ihtiyaç olsa hemen elini atıyor ve en küçük şeylere bile yardımı dokunuyordu. Evin içinde çılgın gibi dönüp duran bu kadını bulmuş olmak onlar için büyük bir şanstı.

Uzun zaman yanında çalıştığı uzak akrabası ölünce konağı miras yoluyla alan Hartcourt Markisi'nin evinde "dönen olaylardan" memnun olmadığı için Bayan Linton yeni bir iş arayışına girmişti. Bayan Hardwick'in aksine Violet bu kadınla birlikteyken kendisi-

bir kadar denese de yatağında dönüp duruyor sonra da karanlığa gözlerini dikerek boşluğa bakıyordu. Uykuya dalacak kadar şanslıysa bu süreç kısa sürüyor, Jeannette rüyalarında da peşini bırakmıyordu.

Kendisini bu kasvetten kurtarıp hayatına bir şekilde devam etmesi gerekiyordu. Kara kışın ortasında Londra'da dolaşarak ne yapmağını zannediyordu? Yılın bu soğuk ve yağmurlu zamanlarında yanında biri olmadığında şehirden nefret ederdi. Gerçi son zamanlarda yanında birilerini olması fikrine bile katlanamıyordu.

İhanet onu bu hale getirmişti.

Evdeki hizmetçiler de endişelenmeye başlamıştı. Onu gözetleme yanından hızlı hızlı geçiyor ve fark etmediğini düşünerek ona kaygılı bakışlar fırlatıyorlardı. Bu kulübe gelmesindeki sebeplerden biri de buydu. Burada kimse ona bakıp durmuyordu. Kimse fısıldaşmıyor ya da Düşes'le arasında olan problemlerle ilgili dedikodu yapmıyordu.

Hepsi biliyordu elbette. O ve Jeannette tek kelime etmiyor, aynı yatağı paylaşmıyor ve karı-koca olarak iki kişilik bir hayat yaşamıyorken nasıl anlamayacaklardı ki?

Konyağı geldi. Adrian garsona teşekkür etmeden sonra büyük bir yudum aldı içkisinden. Alkol hızlı bir şekilde hissizleştirmeye başladı onu.

Kahrolası, diye düşündü. Hâlâ onu önemsiyordu.

Odaya bir adam girdi. Başını kaldırdı ve Mortimer Landsdowne'un baykuş gibi gözleriyle kendisine baktığını fark etti. Kilolu yapısıyla odayı dolduran Landsdowne Adrian'a doğru yürümeye başladı.

Lanet olsun, diye düşündü. Hiç kaçış yolu yoktu. Arkasına saklanacağı bir gazete olmasını isterdi yanında o an.

"Raeburn, senin Town'da olduğunu bilmiyordum. Başkenti ziyaret etmek için en berbat zamanı seçmişsin." Downey

ni çok rahat hissediyordu. Başka bir adayla görüşme bile yapmaya gerek kalmadan aynı gün işe almıştı sevimli kadını.

Bayan Litton'ın tecrübeleri olmasaydı Noel tam bir felaketle sonuçlanabilirdi. Onun sayesinde bu hengameyi sorunsuzca atlatmışlardı. Kahya kadın herkesin beklentilerine ve ihtiyaçlarına daha onlar bir şey talep etmeden cevap vermeyi başarmıştı.

Violet bahçede dolaşırken Noel güllerini gördü. Kışları açan bu canlı çiçek normalde çok kasvetli olacak olan bahçeye renk katmıştı. Violet eğildi ve koyu krem rengi bir gülü dalından kopardı.

Solgun ve kırılgan diye düşündü, eldivenli elinde tuttuğu güle bakarak. Günün sonunda taç yaprakları düşecek ve güzelliği sadece anılarda kalacaktı.

Violet de böyle miydi? Artık bir anı mıydı sadece? Bu çiçek gibi o da geçici bir mutluluk anı mıydı?

Adrian tüm gerçekleri öğrenmeden onu affetmeyi başarabilecek miydi?

Bir süre daha çiçeğe bakarak düşüncelere daldı. Sonra avucunun içinde sıkarak parçaladı. Elini açtı ve rüzgarın gülden geriye kalanları götürmesini izledi. Eli de kalbi gibi bomboş kalmıştı.

"Bir bardak daha konyak alır mısınız, Ekselansları?"

Düşüncelerin sıyrılıp yukarı doğru kaldırdı gözlerini. Kulübün garsonu ondan bir cevap bekliyordu.

"Evet Hoskins. Sanırım bir bardak daha alacağım."

Adam başını eğdi, Adrian'ın boş bardağını aldı ve uzaklaştı.

Adrian kendi kendine daha fazla içmemeliyim diye söylendi. Son günlerde içkiyi fazla kaçırmıştı. Ancak kendini durduramıyordu. Sorunlarını alkolle boğmak onlarla yüzleşmekten daha kolaydı. O anda yapması gereken şey kalıp evine gitmek ve iyi bir uyku çekmekti. İşin kötü tarafı artık uyku da uyuyamıyordu.

Adrian'ın yanındaki rahat sandalyeye gömüldü ve garsona içecek siparişi verdi.

"İşler mevsim dinlemiyor," diye yalan söyledi Adrian.

"Çok doğru söylüyorsun. Aynı şekilde aile de. Ben de eşimin küçük kardeşi için geldim. Oyun masasında bayağı bir kaybetmişler. Gelip işleri yoluna koydum. Yarın birlikte eve dönüyoruz." Downey acilen takviyeye ihtiyaç duyuyormuş gibi önündeki masaya bırakılan bordo şarabından büyük bir yudum aldı ve "sevimli eşin de seninle geldi mi?" diye sordu.

"Hayır. O Derbyshire'da kaldı. Senin de söylediğin gibi seyahat etmek için hiç uygun değil havalar."

"Eve dönmek için sabırsızlanıyor olmalısın. Sonuçta hâlâ yeni evli sayılırsınız değil mi? Balayı nasıldı bu arada? Nereye gitmiştiniz siz?"

"Dorset. Düşese orayla ilgili tarihi bilgiler ve etrafta gezilecek yerler konusunda tavsiyeler vermişsin duyduğum kadarıyla."

"Senin düşese mi?" Landsdowne'un kaşları kalktı. "Bazen çenem düşüyor ama onunla böyle bir konuşma yaptığımızı hiç hatırlamıyorum. Dorset demiştin, değil mi?"

Bu sefer Adrian kaşlarını kaldırdı. "Evet, Dorset. Hatta düğünümüzde ona Corfe Kalesi'nin tarihini anlatmışsın."

"Hayır. Orayı ilk defa duyuyorum. Aslında ben Dorset'e sadece bir kez gittim. Brighton'ın sahilleri bana daha çok hitap ediyor. Düşesle konuşan başka biri olmalı."

"Evet, belki de," diye mırıldandı Adrian. Jeannette'le yaptığı konuşmayı dün gibi hatırlıyordu. O zaman Downey Landsdowne'un adını söylediğinden emindi. Onu düğünde sessiz sıkıştırdığından ve sıkıntıdan bunalttığından detaylı bir şekilde bahsetmişti.

"Eşinle tarih hakkında konuşamazdım herhalde," diye devam etti Landsdowne. "Şikayet etmeden böyle bir konuşmayı sonuna

kadar dinleyecek biri değil o. Hatta böyle sıkıcı şeylerden bahsedersen cümlenı ağzına tıkabilir." Adrian'a parmağını uzattı. "Tarihi ancak kardeşiyle konuşabilirsin. İkizi tam bir bilgiç. Ağır akademik konulardan, tarihten, edebiyattan hatta yabancı dillerden anlıyor."

Adrian'ın zihninde bir ışık çaktı. "Dil mi dedin?"

"Evet, duyduğuma göre antik diller de dahil olmak üzere birkaç dil biliyormuş. Bir kadın için tuhaf bir özellik olsa da Latince ve Yunancası çok iyiymiş."

Kit'in notu zihninde canlandı. Kardeşinin cebinden aldığı ve bir türlü anlam veremediği Latince çeviriyi düşündü.

Downey konuşmaya devam ediyordu.

Adrian onu sanki çok uzaklardan dinliyormuş gibiydi.

"Leydi Violet hakkında bu kadar çok şey bilmemin sebebi kuzenim Harriet," diye devam etti Landsdowne. "Benim yaşlı kuzenle Violet aynı edebiyat topluluğuna üyeler. Birkaç kez seminere katılmışlar birlikte. Harriet, Leydi Violet'ın kendi kendini yetiştirmeyi başaran örnek bir kadın olduğunu söyleyip duruyor. Bir koca bulamamasına şaşırmamalı. Eşine tıpatıp benziyor olabilir ama daha önce hiç birbirinden bu kadar farklı yapıda iki kardeş görmemiştim. Doğru seçimi yapmışsın."

Adrian bir anda aklına gelen düşünceyle ürperdi.

Hayır. Mümkün değil. Gerçek olamaz. Olabilir mi?

"Diyorum ki Raeburn... Sen iyi misin? Birden bembeyaz oldun. Bir sorun mu var?"

Sorun mu? Evet, öyle de denebilirdi.

Oturduğu yerden fırladı. "Müsaadenle Landsdowne, acil bir işim olduğunu hatırladım birden. Şey... Sana iyi yolculuklar."

"Tabii koca adam. Beni sorun etme. Burada şarabımla mutluyum ben."

Adrian hızlı adımlarla odadan çıktı. Downey Landsdowne'a daha çıkmadan unutmuştu bile.

Adrian kulübün ön kapısından çıkarken, "Ceketimi getirin," diye seslendi.

Kahya, "Arabanızı hemen hazırlatıyorum Ekselansları," diyerek Adrian'ın ceketini getirmek için içeri koştu.

Adrian kalın ceketini hızla üzerine geçirdi. "Arabacıya evi gitmesini söyle. Yürümeye karar verdim."

"Ekselansları yürümeye mi karar verdiniz? Bu saatte mi?"

Adrian aldırış etmedi, merdivenleri uçarcasına inerek kendisini dondurucu geceye karıştı. Uzun bacakları yolları arşınlıyordu. Çevresine aldırış etmeden ilerlemeye başladı.

Düşüncesi bile çılgıncaydı. Mümkün olamazdı. Eşi, Jeannette başka bir kadın olamazdı. Yerinde kardeşi olmasının imkanı yoktu. İkiz olsalar bile böyle büyük bir skandala imza atacak cesaret yoktu onlarda. Özellikle de Violet'in. Onunla kekelemeden birkaç kelime bile konuşamayan kadın...

Hayır, yanılıyor olmalıydı.

Anılar gözünde canlanmaya başladı. Başta umursamadığı farklılıkların hepsini gergin ya da yorgun olmasına veya keyfinin olmamasına bağlamıştı. Şimdi düşündüğü zaman tuhaf geliyordu. Jeannette hayatı boyunca ne zaman gergin olmuştu ki?

Düğün gününü hatırladı. Nasıl titrediğini. Teni kireç gibi bembeyaz, gözleri ormanda ışık görmüş tavşan gibi kocamandı. Kaçmaktan korkuyor gibi donup kalmıştı sanki yanında.

Düğün geceleri... Sessizliği, masum dokunuşları, tecrübesiz öpücükleri... *Bekareti.* O geceki davranışından çok utanmıştı. Tüm işaretleri göz ardı etmişti. Görmek istediği şeyi görmeye zorlamıştı kendini, gözünün önündeki gerçeği bir kenara itmişti. Sanki bunca zamandır tüm dünyaya farklı bir çerçeveden bakıyormuş gibiydi.

Çerçeve deyince aklına geldi.

Gözlüğü...

Nasıl bu kadar kör olabilmişti? Ne kadar aptaldı. Tanrım, o gerçekten de Violet'tı. Yoksa neden okuma gözlüğü takıyordu? Başka neden her gün kendisini çalışma odasına kapatıp mutlu mesut vakit geçirebilirdi ki? Haylaz kardeşine nasıl Latince yazılı notlar iletebilirdi?

Yüce Tanrım, gerçekten de öteki kardeşle evlendim! diye düşündü.

Bu gerçeği sindirmeye çalışırken koşar gibi yürümeye devam etti. Ne kadar aptaldı. Katıksız bir salaktı. İki kardeş arasındaki farkı bile anlayamamıştı. Fiziksel olarak birebir aynı olmalarında teselli buldu. Ancak Landsdowne'un da söylediği gibi iki kadının karakterleri arasındaki benzerlik güneşle ay arasındaki benzerlik kadardı.

Peki, ne zaman yer değiştirmişlerdi? Belli ki evlenmeden önceydi. Violet'ın kilise mihrabında titrediğini hatırladı. Peki ya neden?

Jeannette yüzünden elbette. Oyunuyla nasıl da gurur duyuyordu kim bilir. Onu başka bir kadınla evlenmeye mecbur bırakmıştı. O anda İtalya'da ikizi kılığında dolaşıyordu muhtemelen.

Her şey bir mantığa oturmaya başlamıştı. Jeannette'ın Avrupa'ya yapacakları balayı gezisinin iptal edilmesinden duyduğu üzüntü... Haftalarca ağlayıp sızladıktan sonra düğünün ardından mucizevi bir şekilde sakinleşmesi. O zaman bile bu davranışının tuhaf olduğunu düşünmüştü. Tabii o zaman yer değiştirmişlerdi. *Karısının* şikayet etmemiş olmasına hiç şaşırmadı Adrian.

Violet de bunca zamandır bir yalanı yaşıyordu. Onu da başka bir kadınla birlikte olduğuna inandırmıştı. Hayatını, evini, bedenini onunla paylaşmıştı Adrian.

Öfkeyle doldu içi, boğazı düğümlendi ve yanmaya başladı. Ayakları yere daha sert basıyor, bastığı yeri büyük bir gürültüyle eziyordu.

Kit.

Kit biliyor olmalıydı. Yoksa neden onu böyle savunmuştu ki? Onu gerçekten seviyordu. Onun kimliğini saklamasının başka bir sebebi olamazdı.

Adrian midesinin bulandığını hissetti. Kalbine delici bir acı saplanmıştı.

Durdu ve evinin girişine boş boş baktı. Bir süre eve vardığını bile anlayamadı.

Ön kapı açıldı. "Ekselansları?"

Ona seyahatinde eşlik eden hizmetçisi Symthe'e baktı. Sonra hızla içeri girdi merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. "Sabahın ilk ışıklarında araba hazır olsun. Erkenden Oxfordshire'a gidiyoruz."

Yanıtlara ihtiyacı vardı ve en kısa sürede almayı planlıyordu.

19. Bölüm

"İtiraf et artık," dedi Adrian. "Bahanelerinden bıktım. Gerçekleri istiyorum."

Kit kaldığı yurdun kapısını yavaşça kapattı ve kendisini ağabeyiyle birlikte odasına hapsetti. Oda arkadaşı Harold, Adrian geldikten birkaç dakika sonra koşarcasına çıkmıştı odadan. Dükü daha gördüğü anda acilen kütüphanede ders çalışması gerektiğine dair bir bahane uymuştu. Ona göre, Adrian'ın odasında olması, içeride bir hortum olmasıyla aynı şeydi. İkisi de doğal felaketti.

"Ne gerçeği?" diye sordu Kit, ses tonunu yumuşak tutmaya özen gösterdi. Odanın karşı köşesine geçti ve Adrian'dan olabildiğince uzağa, pencerenin yanındaki koltuğa oturdu.

"Ne olduğunu biliyorsun. Eşim."

"O konuyu bir daha açmayacağımızı zannediyordum."

"Kıvırma. Bana onun hakkındaki gerçekleri söyle." Adrian eliyle duvara vurdu. Kit'in yatağının yanındaki duvarda asılı duran küçük tablo sarsıldı. "Onun kim olduğunu söyle."

Kit şaşkınlıktan donakaldı. Kelimelerini dikkatli bir şekilde seçmesi gerektiğini hissetti. "O senin eşin. Sen kim olduğunu düşünüyorsun?"

"*Jeannette* olmadığını." Düello yapacak iki adam gibi birbirlerine uzun uzun baktılar. "Haklıysam söyle. Bilmem gerekiyor."

Kit derin bir nefes aldı. "O, Jeannette değil."

Adrian'ın omuzları çöktü. Bütün havası ve güçlü tavrı bir anda silinmişti sanki. "Ne kadar zamandır biliyorsun?"

"Birkaç aydır Violet bir şey söylemememi istedi."

Onun adını duyunca Adrian'ın yüzü sertleşti, boynundaki damar atmaya başladı. "Nedeni belli. Sen de demirin boynuna bu sırrı saklamaya mı karar verdin? Evlendiğini sandığın kadının sahtekar olduğunu bilmek hakkım değil miydi?"

"Sana söylememem için yalvardı. O zamanlar ikiniz de çok mutluydunuz. Ben de bu kararı ona bıraktım. Hata yaptığımı düşünmüyorum."

Adrian'ın sessizliği bir bulut gibi havada asılı kaldı.

"Seni sevdiğini biliyorsun," diye atıldı Kit. "O kahrolası mektup olmasaydı bunların hiçbiri..."

"Heh, evet mektup. Onun hikayesi neydi? Sen olmadığına göre o lanet mektubun yazarı kimdi söyle şimdi."

Kit gözlerini yere indirdi. "Markham."

"*Ne?*"

"Toddy Markham. Görünen o ki O ve Jeannette siz evlenmeden önce bir ilişki yaşıyormuş. Notu da ona göndermiş. Londra'ya kadar takip ettiği kadının Violet olduğunu fark etmemiş tabii. Ta ki Lydmondham'ların balosuna kadar."

Adrian ayağa fırladı. Kafese kapatılmış bir canavar gibi küçük odanın içinde hırsla dolaşıp durmaya başladı. "Jeannette'in birlikte olduğu adamı neden bir türlü bulamadığı şimdi anlaşıldı. Bana Jeannette'in birlikte olduğu biri olduğunu ve ondan şüphelenmem gerektiğini söylemişti. Belli ki düğünü iptal ettirmek için yapıyormuş bunları. Bunca zamandır oydu demek. Onun o yalancı, düzenbaz kafasını koparmam gerek."

"Bunu yapmak için Avrupa'ya gitmen lazım. Pislik herif gerçekleri öğrenince Jeannette'i bulmaya gitti."

"Lanet olsun bu yer değişikliğinden haberi olmayan tek kişi ben miyim?"

"Hayır, hayır. Sadece ben ve Markham biliyoruz. Bir de ikizi tabii."

"Elbette." Adrian odayı turlamaya devam etti. Yumruklarını sıkıyordu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Adrian durup ona baktı. "Karar vermedim. Ama ne olursa olsun bu işin dışında kalacaksın."

Kit teslim olduğunu belirtmek için iki elini havaya kaldırdı. "Karışmayı düşünmüyordum zaten." Duraksadı. "Yine de üzerine çok gitme. Yaptığı hatalara rağmen gerçekten çok iyi birisi."

"Neden sürekli onu savunup duruyorsun? Ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" Adrian sesini alçalttı. Boğazı düğümlenmişti, yutkunmaya çalıştı. "Onu seviyor musun?"

"Sevmek mi?" İnanılır gibi değil, Adrian kıskanıyordu. Karasevdalı ve sersem gibiydi. "Evet, tabii ki seviyorum."

Adrian kaskatı kesildi, olduğu yerde donup kalmıştı.

Kit devam etti. "Onu bir arkadaş ve bir kardeş gibi seviyorum. Birkaç ay önce o kadar yakınlaştık ki öz kardeşlerimden biriymiş gibi hissediyorum. Belki yaşlarımız yakın olduğundan. Belki de yardıma ihtiyacım olduğunda yanımda olduğundan. Bu arada, genel olarak onun sayesinde derslerimden geçtim diyebilirim. Onda ne var tam olarak bilmiyorum. Ama biliyorum ki eğer onu uzaklaştırırsan büyük bir aptallık etmiş olursun. Mükemmel biri olmayabilir. Yine de birbirinize çok uygunsunuz. Ondan daha iyisini bulamazsın."

Adrian eldivenlerini taktı. "Sen derslerine bak. Kalmak yok."

"Merak etme. Bir kez okuldan çıkarılmak bana yetti de artta."

Adrian başını salladı sonra odadan çıkarak uzun koridoru yürümeye başladı.

Kit ağabeyinin arkasından baktı. Tek istediği felakete sürüklenmemesi ve artık bir kurtuluşa ermesiydi.

İki gün sonra Violet, Adrian'ın Winterlea'daki çalışma odasına girdi.

"Beni mi görmek istediniz, Ekselansları?" Safir mavisi poplin elbisesini bir eliyle alelacele düzeltti ve kapıdan içeri girdi.

Adrian yazdığı mektuptan başını kaldırmadı. Elindeki tüy kalem sayfa üzerinde hızlı bir şekilde gidip geliyordu.

Violet gerildi. Gelene kadar neden onu buraya çağırdığını beliki yüz kez düşünmüştü.

Adrian dün öğlen vakti varmıştı Winterlea'ya. Ancak onu daha yeni görüyordu Violet. Geldiğinde onu görmek için yanına gelmemişti. Akşam yemeğe de inmedi. Violet'ın masaya koyduruduğu tabak bütün gece boş kalmıştı.

Sonunda elindeki kalemi bıraktı. "Oturun, madam." Hiç yüzüne bakmadan eliyle sandalyeyi işaret etti. Odanın orta yerinde önü ona dönük bir sandalyeydi bu.

Violet duraksadı. Sonra yaramazlık yapıp müdürün odasına çağrılan bir öğrenci gibi itaat etti. Sandalyeye oturdu ve ellerini önünde birbirine kenetledi. "Ne oluyor, Adrian?"

Adrian buz gibi gözlerle ona baktı. "Sadece sana sormam gereken birkaç soru var o kadar."

Violet elinden geldiğince rahatlamaya çalıştı. Sorularının ne olabileceğini düşündü. Belki de konakla ilgili bir şey soracaktı, ya da yüksek gelen bir faturayı açıklamasını isteyecekti ondan. Londra'dayken birkaç tane yeni elbise almıştı. Adrian belki de fiyatlarından hoşnut değildi.

"Bu mektubu buldum." Elindeki güzelce katlanmış kağıdı Violet'e uzattı. "Belki de içinde ne yazdığı konusunda beni aydınlatabilirsin."

Violet almak için uzandı. "Nedir bu?"

"Sen söyle."

"Affedersin ama önce gözlüklerimi takmam gerekiyor."

Adrian'ın yüzü istem dışı bir şekilde asıldı, gözlerinde tuhaf bir ışak vardı. "Ne gerekiyorsa."

Violet titrememeye çalışarak cebinden gözlüğünü çıkardı ve taktı. Mektubu açtı.

Bütün vücuduna elektrik verilmiş gibi baştan aşağı ürperdi. Not Latince yazılmıştı. Kit'e hazırladığı çevirilerden biriydi bu. Kendi el yazısını tanımıştı. Adrian bunu nereden bulmuştu? Derin bir nefes aldı ve paniklememeye çalıştı.

"Üzgünüm ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Notu gelişigüzel katlayarak masanın üzerine koydu. "Yabancı bir dilde yazılmış."

"Latince." Adrian'ın sesi bıçak kadar sertti.

"Öyle mi? Demek Latinceymiş. Biz küçükken Darrin Latince derslerinde kıvranıyordu. O günlerde çok fazla şikayet ettiğini hatırlıyorum."

"Notu hatırlamadın öyleyse?"

Violet'ın kalbi duracak gibi oldu. "Hayır, nereden hatırlamam gerekiyor?"

"Kardeşime vermiştin. Noel'de."

Yüce Tanrım. "Hatırlamıyorum," diye yalan söyledi. "Üzgünüm."

"Son günlerde nereden geldiğini hatırlamadığın notlarla doldu hayatımız madam." Ayağa kalktı ve masanın önüne gitti. "Belki bunu hatırlarsın." Bir kağıt aldı ve ikiye katladı. "Oku."

Kan şakaklarına vurmuştu. Boğazı o kadar kurumuştu ki yutkunamıyordu. Notu alırken parmakları titremeye başladı. Adrian arkasını döndü.

Ofis kapısı kapandı. Violet bir an için onun odadan çıktığını düşündü. Ama rahatlığı kısa sürdü. Onun arkasında bir yerlerde onu beklediğini hissetti. Arkasına dönmemek için kendini zor tuttu.

Başka şansı kalmadığını anlayınca notu açtı.

Siyah mürekkeple yazılmış üç çarpıcı kelime kağıttan fırlayarak gözlerine çarptı.

Kim olduğunu biliyorum.

Violet idrak etmeye çalıştı, gözlerini açıp kapadı. Yere düşecekmiş gibi hissetti kendini. Ciğerlerindeki tüm hava boşalmıştı sanki.

Birden Adrian'ın yanında olduğunu hissetti. Ona doğru eğilmiş, dudaklarını Violet'in kulaklarına yaslamıştı. "Merhaba Violet," dedi. Sesi ipeksi ve şeytaniydi.

Violet oturduğu yerden sıçradı. Adrian kollarından tutarak onu oturttu.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Violet ürperdi, gözleri sulanmaya başlamıştı.

"Çeşmeleri açmaya kalkma madam. Gözyaşlarınla beni etkileyemezsin."

Adrian onu bıraktı ve etrafında dönmeye başladı. "İkiniz de aslında kim olduğunu bildiğimize göre artık söyleyecek bir şeyin kalmadı herhalde."

Violet ağzını açtı ancak ses çıkmadı.

"Nasıl diye merak ediyorsan söyleyim, Kit'le konuştum. Evet, küçük oyununuz hakkında bildiği her şeyi döküldü. Bu yüzden sakın inkar etmeye kalkma."

Adrian eğildi ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Konuş. Jeannette taklidi yaparken susmuyordun hiç."

Violet burnunu çekti. Kurmaya çalıştığı dünya üzerine yıkılıyordu.

"Adrian, çok üzgünüm."

"Sen sadece yakalandığın için üzgünsün."

"Evet. Hayır. Ah lütfen, anlamıyorsun." Yalvarır gibi bir elini ona uzattı. "Düşündüğün gibi değil."

"Tam da düşündüğüm gibi. Sen ve senin o cadı kardeşin beni hazâra düşürdüğünüz. Düğün sabahı evlenemeyeceği anladı ve yerini alman için seni ikna etti. Bakışlarından haklı olduğunu anlıyorum. Neden yaptın? Vazgeçersen çıkacak skandal yüzünden mi yoksa para için mi? Yoksa hep düşes olmak istiyordun? Ayağına kadar gelen bu altın fırsatı değerlendirmek mi istedin? Sonuçta yapman gereken tek şey kendini başka bir kadınmış gibi göstermekti!"

Adrian ona vurmuş gibi geri çekildi Violet. Bayılmamak için elleriyle sandalyenin kenarlarına sıkı sıkı yapıştı. "Seni sevdiğim için yaptım. İlk gördüğüm andan beri seviyorum seni." Kısık sesi istiyordu. "Hataydı biliyorum ama seni mutlu edebileceğimi düşündüm. Kısa sürse de mutluyduk."

"Benim ihtiyaçlarımı karşıladın, madam. Hangi erkek bundan mutluluk duymaz ki?" Alaycı bir ses tonuyla söylemişti bunları.

Violet bunları kendisini yaralamak için söylediğini biliyordu ve işe yaramıştı. İçinde kabaran denizi sakinleştirmeye çalışırken gözlerini kapattı. Sonra yeniden ona bakarak yalvarır bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Kızgın olduğunu biliyorum. Kızacak bir sürü sebebin var. Her şeyin bir yalan olduğunu öğrendin. Düşündüğün kadın değilim. Seçtiğin kadın değilim. Ancak senin eşinim ve eğer bana izin verirsen öyle kalmaya devam edebilirim."

"Sen benim eşim misin?"

"Anlamadım? Ne demek istiyorsun?"

"Seninle evlendik ama sen farklı bir isimle yemin ettin. Evlilik yemini kardeşin ve benim için okundu."

"Kayıt defterine kendi adıma imza attım."

Adrian tek kaşını kaldırdı. "Ne kadar da cesur ve açık sözlüsün. Ama yasal olarak fark edeceğini zannetmiyorum. Aslında hanginizle evli olduğumu bile bilmiyorum. Evli olup olmadığımı

bile bilmiyorum. Sevgilim, sanırım aylardır günah işliyoruz. Bu da seni yasaların ve toplumun önünde bir sokak kadınından farksız kılıyor."

Violet yanaklarından kanın çekildiğini hissetti.

"Hamile misin?"

"Ne?" Violet şaşırdı, düşünceleri bir anda farklı bir yöne kaymıştı.

"Hamile misin diye sordum. İlk çocuğum piç mi olacak merak ediyorum. Tabii *benim* çocuğumsa."

Violet yutkundu. "Sana hep sadık kaldım. Bulduğun not Jeannette'e gelmişti, bana değil. O... o düğünden önce başka biriyle görüşmeye başlamış."

"Ben de öyle duydum. Küçük kardeşim zengin bir bilgi kaynağı."

"Yemin ederim birlikte olduğum tek adam sensin."

"En azından bu konuda sana inanıyorum." Masaya yaslandı. "Eee, öyle misin?"

"Nasıl?"

"Hamile misin?"

Violet'in yanakları kızardı. Keşke öyle olsaydı. Onun çocuğunu doğurmak istiyordu. İçgüdüleri de onu elinde tutmak için gerekli şeyin bu olduğunu söylüyordu. Ancak ona daha fazla yalan söylemeyecekti. Gerçeği saklamanın bir faydası yoktu artık.

"Hayır." Bu kelime ağzından zorlukla çıkmıştı.

"Rahatladım. En azından zavallı masum bir çocuğun hayatını kararmayacağız."

"Sen..." Violet sarsılmıştı. Boğazını temizledi. "... ne yapmayı düşünüyorsun?"

Adrian'ın gözleri bulutlandı. "Bilmiyorum. Henüz karar vermedim."

"O zaman bırak yanında kalayım." Düşünmeden ayağa fırladı

ve onun karşısına dikildi. Kollarını beline sardı, yüzünü göğsüne yasladı. "Sana yalvarıyorum beni gönderme. Beni asla affetmeyebilirsin ama seni seviyorum. Bu konuda hiç yalan söylemedim. Eğer kalmama izin verirsen ne istersen, kim istersen o olurum. Eğer beni düşünmeye katlanamıyorsan o olmaya devam ederim. Kimsenin bilmesi gerekmez."

Adrian Violet'i omuzlarından tutarak gözlerinin içine bakacak kadar uzaklaştırdı kendisinden. "Ama *ben* bileceğim. Sen de bileceksin. Bu sadece bir hayal. Oyunumun bir parçası. Eşim olduğuna inandığım kadın aslında gerçek değil. Sadece bir kurgu, bir rüya. Boğulan kediler için gözyaşı döken o tatlı kız değilsin sen. İsmimi bile doğru düzgün söyleyemeyen. Sen ikizin de değilsin. Onunla hiç alakan yok. Sen... Seni tanımıyorum. Bana yalan söyledin, beni kullandın ve seni asla affedemeyeceğim kadar aptal yerine koydun."

Ona dokunmasından iğreniyormuş gibi onu bir kenara iterek uzaklaştı. Violet'in içini bir hüzün kapladı, uyuşmuş gibiydi.

Adrian masasına geçti. "Evliliğimizin yasallığı konusunda avukatımla konuşmam gerekiyor. Tabii buna evlilik denebilirse. Eğer evliysek, gerekli işlemler yapılacak. Değilsek... O zaman bakacağız duruma. Ailene danışmanda fayda var. Bu yaptığınızdan haberleri yok değil mi?"

Violet etrafı buğulu görmeye başlamıştı. Yavaşça başını salladı.

"Pekala. Çıkabilirsin."

Bu kadardı. Görüşme bitmişti. Violet'in hayatı sona ermişti artık. Artık yapacağı cezasını beklemekti.

Bir süre hiç kıpırdamadan olduğu yer kaldı ve umutsuzluğun onu sarıp sarmalamasına izin verdi.

Sonra birden yanında Agnes belirdi. Yanına gelmesini biri mi söylemişti? Adrian'ın konuştuğunu duydu. İyi olmadığı konu-

sında bir şeyler söylüyordu. Violet gözlerini indirdi. Artık ona bakmaya dayanamıyordu. March onunla konuşmaya başladı. Endişelenmiş bir şekilde ona bakıyordu. Sonra Violet'ı kolundan tuttu ve odasına götürdü.

Hizmetçisi ona ılık bir gecelik giydirdi ve yatağına yatırdı. Öğlen güneşinin içeri girmesini engellemek için tüm perdeler çekildi. Horatio'nun ona havladığını duydu. Adrian'la sorun yaşamaya başladığından beri köpeği odasında kalıyordu. Gündüz onun peşinde evde dolanıyor, geceleri ise onunla birlikte uyuyarak yalnız kalmasını engelliyordu.

Horatio yatağa tırmandı, soğuk ve ıslak burnunu Violet'in gergin avuçlarına bıraktı.

Violet ona sarıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Violet bütün günü yatakta geçirdi. Yeterince uzun süre uyursa, uyanıp her şeyin kötü bir kabustan ibaret olduğunu düşünebilirdi belki.

Ertesi sabah yataktan kalktı. Çıplak ayaklarıyla pencereye doğru yürüdü. Camdan baktığında kabusunun gerçek olduğunu gördü. Aşağıda kapının önünde seyahat için hazırlanmış araba bekliyordu.

Adrian Londra'ya geri dönüyordu.

Violet hızla perdeyi kapattı. Perdenin ardından, arabaya binen Adrian'ı izledi. Arabanın kapısı kapanırken tok bir çarpma sesi yükseldi yukarı kadar. Josephs koşarak arabanın ön tarafına atladı ve tek bir kırbaç hareketiyle atları canlandırdı.

Araba gözden uzaklaşırken Violet'in göğsüne tarifsiz bir acı saplandı.

Kısa bir süre sonra Agnes girdi odaya. Elinde her sabah olduğu gibi kahvaltı tepsisini tutuyordu. Hizmetçi neşeli bir tavırla onunla konuşmaya ve odayı düzenlemeye başladı. Violet için gül

pembesi bir elbise, elbisenin rengine uyumlu bir çift ayakkabı ve onu soğuktan koruyacak yün bir şal çıkardı.

Violet kızarmış ekmeğinden birkaç yudum aldı ve yediklerinin boğazına yapışmasını engellemek için biraz çay içti.

Kayıtsız bir tavırla Agnes'in ona banyoyu hazırlamasını ve giydirmesini bekledi.

Sonra, peşinde Horatio'yla evin içinde gezinmeye başladı. Artık ait olmadığı o evin merdivenlerini tırmandı. Artık o evin Düşesi değildi. Eğer Adrian'ın şüpheleri doğruysa, aslında yasal olarak hiç Düşes olmamıştı. Violet tüm evliliğinin, tüm hayatının aslında bir yalan olduğu gerçeğini yeni yeni idrak etmeye başlamıştı.

Portrelerin asılı olduğu koridorda ilerlerken Adrian'ın atalarının resimlerine baktı. Nesiller değişirken, modanın ve saç şekillerinin nasıl değiştiğini ve yüz hatlarındaki benzerlikleri inceledi.

Lawrence'ın yaptığı Adrian'ın muhteşem bir portresi duruyordu ortada. Adrian dük olduktan kısa bir süre sonra tamamlanmıştı bu şaheser. Henüz tam olgunluğa erişmemiş, yalnızca on dokuz yaşında genç ve toy bir delikanlıydı. Tabloda çok masum göründüğünü düşündü Violet. Ayrıca çok da ciddi duruyordu. Winterlea'nın ağaçlarla çevrili gölünün silueti önünde en sevdiği atının yanında poz vermişti. O zaman bile görev ve sorumluluklarının yükü altında ezildiğini görebiliyordu.

Baharda Dük ve Düşes'in birlikte bir portresi çizilecekti. Artık öyle bir şeyin mümkün olmayacağını düşündü. Bir dahaki sefere muhtemelen onu son görüşü olacaktı.

Dönüp kararını bildirene kadar kaç gün geçecekti? Onu hayatından kovmadan önce ne kadar vakti vardı? Bu düşüncelerle midesi kasıldı.

Onu utandırmıştı. Ailesine, mirasına, adına leke düşürmüştü. Amacının bu olmadığı söylemesi durumu değiştirmiyordu. Daha

da kötüsü kendini de aptal konumuna düşürmüştü. Kendisini ona sunmuş, kovmaması için ona yalvarmış ve kendisini affedebilecek kadar sevdiğini ummuştu. Bunları daha önceden düşünmesi gerekirdi. Onların aşkı hep tek taraflı olmuştu. Riskleri biliyordu ve şimdi bedelini ödeme vakti gelmişti.

Durumu göz önünde bulundurduğunda ondan yapması beklenen şeyin görevinin bilincinde bir eş gibi davranmasıydı şüphesiz. Ancak Violet artık bir görevi olduğunu düşünmüyordu. Yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi ailesine gönderileceğini düşünmek tüylerini ürpertmişti.

Birden aklına bir düşünce geldi. Korku ve umutsuzluk bir araya geldiğinde ilham kıvılcımları yaratabiliyordu. *Olmaz*, diye düşündü Violet. Yapamazdı. Ama başının çaresine bakması gerekiyordu değil mi? Adrian artık onu istemediğini açıkça belirtmişti. Winterlea'ya yeniden döndüğünde onu bitirmiş olacaktı. Violet ailesinin de aynı şekilde düşüneceğini biliyordu.

Tamamen içgüdüleriyle hareket ederek Adrian'ın resmine son bir kez baktı, sonra hızla geri dönerek odadan fırladı.

"Elbette Ekselansları, bu konunun aramızda kalacağı konusunda bana güvenebilirsiniz. Ekselansları... Yani Bayan Brantford bu boşanma kağıtlarını imzalar imzalamaz tüm gerekenler yapılacaktır." Raeburn Düklerinin üç nesilden beri avukatlığını yapan Jaxon and Pritchard Avukatlık Bürosu avukatı Horace Jaxon Adrian'a kitap kadar kalın belgeleri uzattı.

"Yasal olarak boşanmanızın zor olacağını düşünmüyorum. Sonuçta bana söylediğinize göre evliliğiniz zaten en başından beri geçersiz görünüyor. Yeminler okunurken doğru ismin söylenmesi gerekiyor ve sizin durumunuzda bu bir kanıt oluşturuyor. Ancak iki gün önce gidip St. Paul Katedrali'ndeki imza defterini kontrol ettiğimde Ekselanslarının... Pardon Bayan Brantford'un

imzasının doğru olduğunu gördüm. Bu durumda onun da boşanmaya razı olması gerekir."

"Ya istemezse?"

"O zaman hakim karşısında savunma yapması gerekir. Tek bir hakimle kapalı bir duruşma ayarlayabiliriz. Her halükarda, istese de istemese de boşanma işleminiz kısa sürede sonuçlanacaktır."

Jaxon yaşlı parmaklarını deri çantasının üzerinde gezdirerek kapağını kapattı. "Bu konuda dini mahkemeye de başvurmanız gerekir. Çok güvenilir ve bilgili bir insan olan Piskopos Canterly ile konuştum. Siz onay verir vermez boşanma sürecinin başlayacağını iletti."

Adrian başını salladı. "Ona onayımı aldığınızı söyleyebilirsiniz."

"O zaman bugünkü görüşmemiz burada sona eriyor, Ekselansları. Sizi daha fazla alıkoymayayım." Jaxon sandalyesinden kalktı ve bir eliyle beyaz saçlarını düzeltti. "Ekselansları başınıza gelen bu trajik olay yüzünden çok üzgün olduğunu bilmenizi isterim. Çok talihsiz, çok bahtsız bir durum gerçekten."

Adrian öfkeli bir şekilde ona baktı. "Vakit ayırdığın için teşekkür ederim, Jaxon. Haberleşiriz. Smythe sana kapıya kadar eşlik edecek."

Avukat çantasını elinde sıkıca tutarak başını eğdi. Sonra sessizce kapıda beliren hizmetçiyi takip ederek dışarı çıktı.

Jaxon gittikten sonra Adrian elinde kağıtları bir kenara fırlattı.

Dayanılır gibi değil, diye düşündü. Özel hayatını piskoposlarla ve avukatlarla tartışmak zorunda kalmak, evlilik oyununun gizli detaylarını açığa vurmak, salaklığını ve utancını herkese açmak dayanılmazdı. Boşanma gerçekleştiğinde daha da kötü olacaktı. Yasal olarak Brantford kardeşlerden hiçbiriyle evli olmadığı gerçeğini insanlardan uzun bir süre saklayamazdı.

Herkesin bu haberle çıldıracağını düşündü. İkizlerin oyunu ve Adrian'ın iki kardeşi birbirinden ayıramadığını konuşup duracaklardı. Bu durumun kulüplerde ve diğer ortamlarda ona getireceği alaycı sözleri düşündü. Öfkesi artarken elleri yumruk oldu. Büyük bir karmaşa onu bekliyordu.

Jeannette ve Violet'in hayatı da kararacaktı tabii. Özellikle de Violet'in. Sonuçta hasar gören kişi o olacaktı. Adrian Violet'in bunu kabul ederek başını nasıl bir belaya soktuğunu bilmediğini düşündü. Üstün yeteneğiyle sunduğu cesur oyunları ve kasti sabotajları aklına gelmese, ona acıyabilirdi.

Bu nasıl yaptığına hâlâ inanamıyordu. Sadece onu değil herkesi, kendi öz ailesini bile kandırmıştı. Tüm Cemiyeti de. Ton halkı böyle bir şeyi uzun süre unutmaz ve affetmezdi.

Adrian da bir zamanlar ona karşı hissettiği tüm aşkı derinlere gömmüştü. Eğer bu durum bir yara bırakırsa, ne kadar kanarsa kanasın zaman içinde iyileşecekti.

Onu unutacaktı. Zamanla.

Bu skandalı engellemek için onunla olmaya devam edebileceğini düşündü Adrian. Gizli bir şekilde onunla evlenebilirdi. Avukatlara ve papazlara sessiz kalmaları için para verebilirdi. Sonra onu yalnız başına uzak ve gizli bir yere gönderip ömrünün sonuna kadar orada kalmasını sağlayabilirdi. Belki de böylesi daha uygun olacaktı. Ancak yine de ona böyle bir iyilik yapmak istemiyordu. Yaptığının karşılığında hak ettiği utancı ve acıyı hissetmesini istiyordu.

Güzel ve yalancı kardeşi Jeannette ise kendine kaçacak delik aramalıydı. Eğer gerçekten akıllıysa İtalya'da kalıp Markham'ı onunla evlenmeye ikna ederdi. Toddy'nin beş kuruş parası yoktu, ama belki de durumu göz önünde bulundurunca Jeannette saygınlığın paradan daha önemli olduğunu düşünebilirdi.

Adrian inledi ve başını ellerinin arasına aldı. Violet bunu neden yapmıştı? Onu gerçekten de sonsuza kadar kandırabileceğini mi düşünüyordu? Onu sevdiğini söylemişti ama Adrian'ın gözleri bu sözlere kanmayacak kadar açılmıştı. Hem onun ağzından çıkan bir şeye artık nasıl inanabilirdi ki?

Yakında bir önemi kalmayacaktı. Adrian Violet'e o kağıtları imzalatmaya ant içmişti ve imzalar atılır atılmaz onu ailesinin evine postalayacaktı. Onunla ne yapacaklarına ailesi karar verecekti.

Adrian ondan sonra hayatını düzene koyacaktı. Belki bir süre seyahat edebilirdi. Karayip'te bir şeker fabrikası vardı. Sıcak tropik güneşin altında uzanmak ona iyi gelebilirdi. Denize açılabilirdi. Haberlerde orası hakkında birçok şey duymuştu. Kristal kadar berrak deniz, masmavi muhteşem bir gökyüzü ve kilometrelerce uzanan yumuşak pembe kumlu sahiller...

İngiltere'de yaşadığı ıstırap orada sona erebilirdi.

Violet'ten dünyalar kadar uzak olabilirdi.

20. Bölüm

Adrian iki hafta sonra Winterlea'ya döndü. Yanında İngiliz Kilisesi ve İngiltere Mahkemeleri'nden aldığı boşanma kağıtlarını da getirmişti. Gelişi kısa sürecekti. Kağıtları imzalatacak sonra eşyalarını toplayıp onu Surrey'deki ailesinin evine götürecekti. Onlara durumu açıklayacak ve sonra ayrılacaktı. Gerisiyle ilgilenmeyecek, boşanmayla ilgili tüm detayları avukatları halledecekti.

Gelir gelmez üzerini değiştirdi, hafif bir yemek yedi ve o Londra'dayken kendisine gelen mektupları inceledi. Daha fazla erteleyemeyeceğini anlayınca March'ı yanına çağırdı.

"Lütfen şey... Eşime salonda benimle buluşmasını söyler misin?" dedi.

March vücudu dimdik, resmi bir şekilde Adrian'ın gözlerinin içine bakmadan, "Üzgünüm ama bunu yapamam Ekselansları," dedi.

Adrian kaşlarını çattı. "Yapamam da ne demek?"

Hizmetçinin itirazı soğuk bir dalga gibi çarpmıştı ona.

Aslında konağa döndüğünden beri hizmetçilerde farklı, umursamaz ve soğuk bir tavır görmeye başlamıştı.

"Demek istediğim düşes konakta değil, Ekselansları."

"Anlamadım? Ne dedin sen?"

"Ekselansları evde değil..."

"Evet, o kısmını duydum. Nereye gitti? Komşulardan birine mi davetliydi?"

"Hayır, Ekselansları."

"O zaman nereye kayboldu?"

"Belirtmeye çalıştığım üzere ben de bilmiyorum. Ekselansları yaklaşık iki hafta önce birkaç eşyasını toplayarak gitti. Yanına hizmetçisini ve köpeğini de aldı."

"İki hafta önce mi! Horatio'yu da mı aldı?"

"Evet. Bir araba çağırdı ve Warton'dan onu Derby'deki bir misafirhaneye götürmesini istedi."

Adrian'ın kaşları daha da çatıldı. "Sonra?"

"Sonra ona gitmesini söylemiş. O da endişelendiği için yanında kalmak için ısrar etmiş. O ve hizmetçisi güvenli bir şekilde posta arabasına binene kadar yanlarında kalmış. Belli ki köpekle ilgili sorun çıkarmışlar ama Ekselansları tüm koltukları satın alınca sorun kalmamış."

"Öylece gitmesine izin mi vermiş?"

"Evet, Ekselansları. Onu zapt edemeyince gitmesini engelleyecek bir şey yapamamış."

Adrian'ın kanı dondu. İçi öfkeyle dolmuştu. O anda farklı bir şey daha hissetmeye başlamıştı.

Korku.

Nereye gidebilirdi? Neden gittiğini sormuyordu elbette.

"Hangi yöne doğru gitmiş?" diye sordu sert bir şekilde.

"Güneye sanırım. Arabacı Bristol'a gideceğini söylemiş zannedersem."

Bristol mu? Bristol'da tanıdığı kim vardı ki? Adrian'ın o an aklına kasabanın gemi yükleme alanı olduğu geldi. İskeleden İngiltere'nin her yerine gemi kalkıyordu. İstediği her yere gidebilirdi.

"Neden bana hemen haber vermediniz?"

March ilk kez duraksadı. "Size söylemememi özellikle rica etti. Belki bunu söylemek bana düşmez ama Ekselansları ile aranızdaki gerginlik çalışanlarınızın gözünden kaçmadı."

"Haklısın ama bunu söylemek sana düşmez. Aramızdaki gerginlik hakkında da hiçbir şey bilmiyorsunuz."

March omuzlarını kaldırdı. "Düşesin giderken ağladığını biliyorum. O son gün ofisinizden çıktığı andan itibaren kendisini ne kadar umutsuz ve çaresiz hissettiğini biliyorum. Size bunu vermemi istedi." Adrian'a bir mektup uzattı.

Adrian hızla mektubu aldı. "Ben geleli neredeyse iki saat oldu. Bunu vermek için neden bu kadar bekledin?"

March nefret dolu gözleriyle ona baktı. "Ekselanslarının evde olmadığını ne zaman fark edeceğinizi görmek istedim." Hafifçe başını eğdi ve sonra odadan çıktı.

Eğer vefakar March babasının yadigarı olmasaydı Adrian o anda onu evden kovabilirdi. Adrian bunu düşünmeden hızla odadan çıktı ve Violet'e boşanma kağıtlarını imzalatmayı planladığı salona girdi.

Adrian,

Sen bu mektubu okurken ben gitmiş olacağım. Seyahatim boyunca gerekli desteği ve korumayı bana sağlayacaklarını düşündüğüm için Agnes ve Horatio'yu da yanıma aldım. Sana gittiğim yeri söylemeyeceğim. Zaten artık nereye gittiğimi umursadığını da zannetmiyorum. Benden şu anda nefret ettiğini biliyorum. Seni kandırdığım, sana ve ailene utanç getirdiğim için ben de kendimden nefret ediyorum. Sana hiçbir zaman zarar vermek istemedim. Yaptığımın affedilmeyecek bir şey olduğunu ve ömrüm boyunca yaptığım bu kötülüğün kefaletini ödemem gerektiğini biliyorum. Ama yine de tamamen pişman olduğumu söylersem yalan söylemiş olacağım. Bu seçimi yapmamın sebebi aşktı ve bu nedenden dolayı yaptığım seçimden hiç pişman olmadım. Bunun karşılığında mutlulukla onacağım birçok hatıram oldu.

Babamın evlilik için ödemiş olduğun parayı geri iade edeceğini umuyorum ancak paranın çoktan harcanmış olabileceği konusunda seni uyarmalıyım. Yanıma birkaç özel eşyamı aldım. Gelinliğim ve yüzüğümle birlikte geriye kalan her şeyi bıraktım. Senin de belirttiğin gibi hiç evli olmadıysak eğer, zaten hiçbiri bana ait olmamış demektir.

Lütfen hep mutlu ol.

Violet.

Adrian mektubu iki kez okudu ancak nereye gitmiş olabileceğine dair en ufak bir ipucu bulamadı.

Notu avucunun içinde sıkıştırdı ve hızla salondan çıktı. "March!" diye bağırdı. "Herkesi topla. Onlarla konuşmak istiyorum. Herkesle!"

Altı hafta sonra Adrian yeniden Londra'ya gitmişti. Violet'ın kaybolduğu günden beri onu aramış ancak onu bulmak konusunda en ufak bir gelişme kaydedememişti.

Çıldırmış gibi her yeri kontrol etmişti. Tüm ipuçlarını değerlendirmiş, tüm hizmetçileri sorguya çekmişti. Hatta bahçıvanlarla bulaşıkçılarla bile konuşmuştu. Ancak hiçbiri onunla ilgili bir şey bilmiyordu. Hepsi de düşesi ne kadar sevdiğini ve yakın zaman güvenli bir şekilde eve dönmesini istediğini söylemişti.

Adrian Violet'ın odasını birbirine katmış, her bir çekmeceyi ve dolabı dip bucak aramıştı. Onun zarif parmaklarında ışıldayan yüzüklerini bulmuştu. Onun için aldığı ve bir zamanlar onu taktığı hayaliyle mutlu olduğu kolyeyi de. Mektubunda da yazdığı gibi çok az şey almıştı. Birkaç elbise, bir tarak, diş fırçası ve birkaç önemli eşya. Onun gerçek kimliğine ilişkin kanıt istiyorsa

elbise dolabına bakması yeterliydi aslında. Gerçek Jeannette asla elbiselerini ardında bırakmazdı.

Hüsran dolu bir şekilde son çare olarak Derby'de kaldığı misafirhaneye gitmişti. Seyisleri, hancıyı, onu getiren hizmetçiyi ve hatta posta arabasını beklerken ona çay getiren garsonu bile sorguya çekmişti. Oraya pek fazla kadın uğramıyordu. Özellikle de yanında bir at büyüklüğünde köpek taşıyan bir kadını kim görse unutmazdı. Bu yüzden hepsi onu hatırlıyordu ancak hiçbirinin nereye gittiğine dair bir fikri yoktu.

Adrian kesenin ağzını açarak, özellikle de muhteşem üçlüyü taşıyan posta arabasının sürücüsüne ciddi paralar vererek Violet'in izini Londra'ya kadar sürmeyi başarmıştı.

Sonra hayalet gibi izini kaybettirmişti.

Adrian birkaç gün Londra'da kaldı. Gidebileceği her yere baktı ancak hiçbir iz bulamadı. Sonra üzgün bir şekilde, baktığı yerlerin aslında Violet'in değil Jeannette'in gidebileceği yerler olduğunu fark etti. Niyetini belli etmeden Jeannette'in birkaç arkadaşının ağzını aradı. Yine bir şey çıkmadı. Hatta Violet'in ailesine bile mektup yazarak Surrey'deki arkadaşlarının onu çağırdığını ve bir sürpriz yaparak onları ziyaret edebileceğine dair bir hikaye uydurarak ağızlarından laf almaya çalıştı. Ama sonuçsuz kalmıştı. Violet elbette evine dönmemişti.

Sonunda gururunu çiğnemeyi göze alarak kardeşinin yanına Oxfordshire'a gitmişti. Kit ona ters bir şekilde bakmış ve detayları anlatmasını istemişti. Sonra sessizce başını sallamıştı.

Onu hiç görmemişti. Onun yanında değildi ve kimin yanında olabileceğine dair bir fikri yoktu. Sonra Kit ona bir soru sormuştu.

Eğer Violet'ten gerçekten nefret ediyorsa ve onu hayatından çıkarmak istiyorsa neden onu arayıp duruyordu?

Kit haklıydı. Violet'in yaptıklarını düşününce, neden onu bulmak için bu kadar çaba sarf ediyordu ki? Ona yalan söylemişti,

onu kullanmıştı ve aşağılamıştı. Haklı olarak ondan nefret etmesi gerekiyordu. Ondan nefret ediyordu.

En azından kendini böyle avutuyordu.

Aslında yokluğu ve nerede olduğunu bilememek onu mahvediyordu. Ne yaptığını bilememek. Güvende ve sağlıklı olup olmadığını bilmemek. Mutlu olup olmadığını...

Her gece rüyasında onu görüyordu. Bazen başının derde olduğunu görüyordu. Kaybolmuş, parasız ve korkmuş bir şekilde zalim bir adamın elinde can çekişiyordu. Adrian zamanında yetişemiyor ve sıçrayarak uyanıyordu. Vücudu ter içinde, kalbi çılgın gibi çarparken zihni onun düşünceleriyle dolu bir şekilde karanlığa bakarken buluyordu kendini.

Bazen çok tatlı ve çekici oluyordu rüyalarında. Onu artık Violet olarak görüyordu. Yanına geliyor, onu baştan çıkarıyor ve mutlu ediyordu. Rüyaları gerçek gibiydi. O yanında gibiydi. Kısa bir süre de olsa ona ait oluyor ve ilk aylarında olduğu gibi mutlu oluyordu. O rüyalardan uyanmak daha kötüydü. Bedeni arzuyla kaskatı kesiliyor, zihni onu hâlâ ne kadar istediği gerçeğiyle doluyordu.

Yine de, bütün yaptıklarından sonra ihtiyaçlarını nasıl onun düşüncesiyle karşılayabilirdi? Aylarca onun Jeannette olduğunu düşünmüştü. Violet onu kandırmak için elinden geleni yapmıştı. Ancak onu alev alev yakan ilk öfkesi yatışınca geriye dönüp bakmış ve Violet'in aslında kardeşine hiç de benzemediğini görmüştü.

Masumiyeti. Utangaçlığı. Sevimli bir şekilde kızarması. Adrian'ın fark etmediğini düşünerek boş zamanlarında kütüphaneye sığınması. Görevlerini ve bütün gün onun yanında duramayacağı gerçeğini anlayışlı bir şekilde kabullenmesi. Akşamları ona huzur vermesi ve onun için gerçek bir arkadaş olması. Hizmetçilere olan sıcak davranışı. Diğerlerinin acı içinde bırakacağı ve umursamayacağı kocaman bir köpeğe olan sevgisi.

Geriye dönüp baktığında hiçbir işareti görmediğini fark etti Adrian. Belki de gerçeklerden korkmuş ve görmemeyi tercih etmişti. Gerçeği görünce başta seçtiği kadının onun için ne büyük bir hata olacağını görmekten korkmuştu.

Jeannette, gerçek Jeannette onu mutsuz edecekti.

Violet ise ona hayatının en mutlu günlerini yaşatmıştı. Adrian ise onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Neredeydi? İngiltere, ufak tefek bir kadını bulamayacağı kadar büyük bir ada değildi sonuçta. Kardeşinin yanına mı gitmişti? İkisi birlikte İtalya'nın ılık güneşi altında dolaşıyordu belki de.

Yürürken başını kaldırdı ve tabelaya baktı. Hatchard Kitabevi'nin önüne gelmişti. Sokakta bu kadar yol kat ettiğini bile fark etmemişti. İçeri girdi, kapının üzerinde asılı duran çıngıraktan hafif bir müzik sesi geldi.

Adrian birkaç ay önce buraya kitap siparişi vermişti. Satıcı kitapları getirmek üzere ortadan kaybolunca Adrian da raflarda duran kitapları incelemeye başladı. Yan tarafta sandalyede oturmakta olan bir kadın okuduğu kitaptan başını kaldırdı, reverans yaparak, "Ekselansları, nasılsınız?" diye sordu.

Adrian başıyla selam verdi. "Bayan Hammond. Sizi görmemiştim. Genelde bu saatlerde dışarıda pek insan olmuyor."

"Evet, biliyorum. Bu yüzden bu saatte dışarı çıkmayı seviyorum." Duraksadı ve aralarında oluşan tuhaf sessizliğin geçmesini bekledi. Sonra gafını kapatmak için hemen harekete geçti. "Aileniz nasıllar?"

"Çok iyiler, teşekkürler. Sizinkiler?"

"İyiler. Teyzem ve kuzenim şu anda şehirde akıllı bir insan kalmadığını konusunu tartışıyorlar. Bir sonraki Sezona kaldı, biliyorsunuz."

Adrian anlıyordu. Bu, Eliza Hammond'un evlilik piyasasına çıkacağı üçüncü Sezon olacaktı. Geçen sezon herhangi bir teklif almadığını biliyordu Adrian. Bu konuşmayı sona erdirmek için nazik bir yol düşünmeye çalışırken Bayan Hammond onun tiksinti çekecek bir şey söyledi.

"Baldızınızdan bir mektup aldım."

"Violet'ten mi?" Yoksa Jeannette'ten mi bahsediyordu?

"Evet. Avrupa'da iyi vakit geçiriyormuş. O ve büyük halası geçtiğimiz günlerde Roma'ya gitmişler. Violet orayı çok beğenmiş. Yakında İngiltere'ye geri döneceğini yazmış bir de."

"Öyle mi? Bu güzel haber."

"Bu arada eşinize benim adıma teşekkür eder misiniz lütfen. Violet'in mektuplarını bana ulaştırıyor."

Adrian'ın zihninde bir ışık çaktı. "Öyle mi? Bundan haberim yoktu."

"Ah, evet. Birkaç aydır öyle. Burada işleriniz bitince siz de onun yanına Dorset'e gideceksiniz sanırım."

"Dorset mi?"

Eliza'nın kaşları çatıldı. "Son zamanlarda oradan geliyor mektuplar. Sahildeki sevimli evinizde biraz vakit geçirmeye gittiğini söylemişti."

Adrian'ın kulakları uğuldamaya başladı. Violet Dorset'teki evindeydi. *Tanrım.*

Şaşkınlığını kapatmak için bir hamle yaptı. "Evet, elbette. Birkaç haftalığına güneye gitti. Ben de yakın zamanda yanına gideceğim."

En yakın zamanda, diye geçirdi içinden.

"Ben kitaplarımı alayım," diye devam etti. "Sizi gördüğüme sevindim, Bayan Hammond." Başını eğdi ve sonra arkasını dönerek uzaklaştı. Hızla dükkandan çıktı. Satıcı elinde kitapla Adrian'ın arkasından bakakaldı.

Horatio, çimenlerin benek benek süslediği eğimli yaylalar üzerinde koşturuyor, arada bir durup etrafı kokluyor sonra yine koş-

maya devam ediyordu. Violet daha ağır adımlarla anın tadını çıkararak ardından yürüyordu. Serin ve sert bir rüzgar saçındaki sokayı çıkardı ve muzıplık peşindeki afacan bir hayalet gibi eteklerine dolanarak havalandırdı. Violet umursamadı. Rüzgarın kendi halinde esmesine izin verdi. Sert esinti onun umutsuz, melankolik ruh haline mükemmel uyuyordu.

Uzaklarda deniz çalkalanıyordu. Masmavi dalgaların çelik gibi sert beyaz köpükleri kıyıya hızla çarpıyordu. Öğlen güneşi parlamak için elinden geleni yapsa da koyu yağmur bulutları gökyüzünü gri bir renge bürüyordu.

Birkaç dakika sonra Horatio'yu çağırdı. Köpeğin kulakları ilgiyle havaya kalkmıştı. "Gel oğlum. Buraya gel." Köpek ona doğru koşmaya başladı. Eve dönme vaktının geldiğini düşündü Violet. Artık hayatına kaldığı yerden devam etmeliydi.

Gerçeklerden kaçamazdı. Adrian'la birlikte olduğu hayat artık sona ermişti. Ne kadar korkutucu olsa da Violet de bir şekilde kendi dünyasını kurmuş, devam edecek cesareti kendinde bulmayı başarmıştı. Ancak yine de, her ne kadar istese de bütün hayatı boyunca bu şekilde saklanamazdı.

İki ay önce kiralık bir arabayla yanında hizmetçisi ve köpeğiyle bu eve geldiğinde Grimm'ler ona hiç soru sormadan evin kapılarını açmıştı. Orada olduğuna dair düke bir şey söylememelerini istediğinde sadece başlarını sallamakla yetinmişlerdi. Evin anaç dişisi Bayan Grimm sıcak ve kaliteli yemekler pişirmek için elinden geleni yapmış, boğazından lokma geçmediği zamanlar defalarca bir şeyler yemesi için ikna etmişti.

Onlar için odalar hazırlanmıştı. Hizmetçilerin kaldığı katta Agnes'e bir oda verilmiş, Violet için ise balaylarını geçirdikleri büyük yatak odası hazırlanmıştı. Hangi köşeye baksa hatıraları canlanıyordu sanki. Geçmişin tatlı günlerinden kalan resimler ansızın zihninde beliriyordu. Adrian ve arzuyla yanan gözleri gelmeden önceki sıcaklığı...

liyordu aklına. Soğuk nefreti Violet'in ilklerine işlemeye başla-

Onun hatırası her yerdeydi. Her odada. Odaların dışında. Uyku onu ele geçirene kadar ağladığı yatakta.

Buraya gelmekle hata ettiğini biliyordu.

Yine de aradan haftalar geçmeye başlayınca burada ne kadar rahat ettiğini anlamıştı.

Çaresizdi ve gidecek başka bir yeri yoktu. Ailesinin evine dönmesi söz konusu bile değildi. Yaptıklarını öğrenirlerse... Düşünmesi bile kötüydü.

Kardeşine gitse önce ona güler sonra da onu ele verirdi.

Jeannette ise ona hiçbir şey veremezdi. Kendisine ait ne bir evi ne de parası vardı.

Büyük halası Agatha ise İngiltere'den neden geldiğini ve kocasını neden bıraktığını sorardı ve onu geri göndermeye çalışırdı. Violet daha ağzını açamadan Agatha tanıdığı herkese mektup göndermiş olurdu.

Ailesinden kimse ona yardım edemezdi.

Kit'i düşündü. Yalnız bir üniversite öğrencisi ona nasıl yardım edebilirdi ki? Ne kadar istese de yapamazdı.

Arkadaşı Eliza, tüm yalanları için onu affetse bile ona yardım edemezdi. Bekar bir kadın olduğu için o da hâlâ ailesine bağımlıydı.

Durumu berbat görünüyordu. Violet koca dünyada yapayalnız kalmıştı.

Orada kaldığı iki ay boyunca bunları ve nereye gideceğini düşündü. Adrian'ın ona verdiği harçlıklardan arttırdığı az bir parası vardı. Eğer tasarruf ederek hayatını sürdürürse bu para ona birkaç ay yeterdi. Sonrasında bir şekilde iş bulması gerekecekti. Tabii Agnes'i de göndermesi lazımdı. Ona yardımcı olacak güzel bir referans mektubu yazabilirdi.

Bir de Horatio vardı. Onu geride bırakma düşüncesi Violet'in canını acıtıyordu ama başka çaresi var mıydı? Gelişme çağındaki bir çocuk kadar çok yiyordu. Tabii bir de cüssesi vardı. Ona kalacak bir yer bulmak da büyük sorundu. Ona bir arkadaş ya da eğitmen bulsa bile onunla baş etmeleri zordu. Sonunda onu Winterlea'ya göndermek zorunda kalacak ve Adrian'a köpeğe bakması için bir not yazacaktı. Violet'ten ne kadar nefret etse de bu yardıma muhtaç hayvana yüz çevirmezdi. Horatio'ya orada iyi bakılacağından emindi Violet.

Durdu ve yanına gelen köpeğe eğildi. Ona sımsıkı sarıldı, yüzünü onun yumuşak ve ılık tüylerine yasladı. Gözlerini kapadı ve ağlamamak için kendisini zor tuttu.

Bayan Grimm'in anlayışlı bakışlarındaki imalardan kaçmak için duygularını bastırmaya çalıştı, sonra ayağa kalkarak eve doğru ilerlemeye başladı. Güneşin pırıl pırıl ışığı altında altın gibi parlayan büyük konak görüş açısına girince kapının önünde duran, üzerine dükalık arması işlenmiş arabayı fark etti Violet.

Olduğu yerde donup kaldı, kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı.

Adrian onu bulmuştu.

21. Bölüm

Violet içeri girdiğinde Adrian'ı girişteki salonda beklerken buldu.

Ağır ağır şalını çıkardı, saçını düzeltti ve girişteki aynada kendisine bakarak saçındaki tokaları yeniden yerine oturttu. Adrian'ın mırıltıları kulağına kadar geldi. Adrian'ın orada olduğunu anlayıp çılgın gibi ona koşturan Horatio'yla konuşuyordu.

Yanaklarına renk katmak için eliyle hafifçe sıktı, sonra yeniden takmaya başladığı gözlüğünü düzeltip omuzlarını dikleştirdi. Bunu yapabilirdi. Dağılmayacaktı. Daha önce bir kez onun önünde küçük düşmüştü. Bunu bir daha tekrarlamaya niyeti yoktu.

Bayan Grimm nazik bir şekilde üzerinde Violet için hazırlanmış bir tabağın ve bardağın bulunduğu çay tepsisini salona getirdi.

Violet odaya girdi ve Adrian hariç her yere bakındı. Sonunda daha fazla erteleyemeyeceğini anlayınca onu selamladı. "Ekselansları."

"Violet."

Bu kadar zaman sonra onun ağzından kendi adını duymak ona çok tuhaf gelmişti. Onun, gerçek adını söylemesi ve onun kim olduğunu bilerek onunla konuşması için neler vermezdi bir zamanlar. Ancak ödemeye başladığı bedelin ağırlığını düşününce bundan pişmanlık duydu.

"Beni nasıl buldun?" Duruşunu bozmamaya çalışarak odanın ortasına doğru ilerledi. Kaçmayacaktı.

"Önce çay içelim." Tepsiyi ona uzattı. "Üşümüş gibi görünüyorsun."

"Hayır, teşekkürler." Bir şeyler içme düşüncesi bile midesini alt üst etmeye yetmişti.

Adrian onu umursamadan çaydanlığı eline aldı. "Bayan Grimm yürüyüşe çıktığınızı söyledi."

"Evet."

N den bu kadar nazikti? Onun öfkeli olmasını, en azından kendisine soğuk davranmasını bekliyordu. Belki de yokluğu onun başlangıçtaki öfkesini bir nebze olsun hafifletmişti. Belki de aradan haftalar geçtikten sonra artık o kadar da umursamıyordu.

Bacaklarının onu daha fazla taşıyamayacağını anlayınca ona en uzak noktada duran sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu.

"Çayını alabilirsin." Adrian ona bardağını uzattı.

Violet bardağı aldı ve imalı bir şekilde kenara bıraktı. Ne istiyordu? Ona işkence etmeye mi gelmişti? Neden ne söylemeye geldiyse bir an önce söyleyip kurtulmuyordu? "Sana burada olduğumu kim söyledi?"

Adrian koltuğuna yerleşti. "Arkadaşın Eliza Hammond."

Violet gözlerini kaldırıp ona baktı.

"Ona kızma. Sırrını ele verdiğinden haberi bile yok. Senden bir mektup aldığından bahsederken mektupların Dorset'ten geldiğini söyledi."

"Ona yazmamam gerektiğini biliyordum ama tüm insanlar içinde burada olduğumu ondan öğreneceğini de hiç düşünmemiştim." Ellerinin titremesini engellemek için sıkıca kucağında kavuşturdu. "Herkes biliyor mu? Tüm dünyaya açıkladın mı kimliğimi?"

Adrian tek kaşını kaldırdı. "Hayır. Avukatım, bir piskopos ve onların birkaç yardımcısı dışında kimse bilmiyor. Evliliğimizin

geçerliliğini sorgulamak için onlara anlatmak zorundaydım."

Violet'ın boğazı düğümlendi. Gözlerini indirdi, ayakkabılarına bakmaya başladı. "Sonra?"

"Şüphelerim doğruymuş. Biz yasal olarak karı koca değiliz. Evliliğimiz geçersiz. Bunu resmileştirmek için boşanma kağıtlarını hazırlattım."

Violet'ın içindeki son umut kırıntısı da böylece kaybolup gitmişti.

"Beni çok kızdırdığını biliyorsundur," dedi Adrian. "Winterlea'ya gelip senin gittiğini öğrenmek... Çileden çıktım."

"March mektubumu verdi mi?"

"Evet, sadece mektubu vermekle de kalmayıp nasıl bir zalim olduğumu da belirtti. Belli ki diğer hizmetçiler de bu konuda aynı fikirde."

"Onlara sevgilerimi yolla lütfen. Onları bu şekilde kandırdığım için onlardan benim için özür dile." Huzursuzca oturduğu sandalyeden kalktı ve pencerenin yanına giderek rüzgarın birbirine katmakla meşgul olduğu manzarayı izlemeye koyuldu. "Kağıtları imzalayıp yarın yola çıkacağım," dedi çaresizlik içinde.

"Nereye gideceksin?"

"Sanırım kuzeye. Yorkshire ya da İskoçya olabilir. Oralarda referans konusunda sıkıntı yaşayacağımı düşünmüyorum. Umarım uygun bir ailenin yanında öğretmen olarak iş bulabilirim."

"Peki ya kendi ailen ne olacak?"

Violet birden ona döndü. "Oraya geri dönemem. Sakın beni zorlama. Sen gider gitmez onlar da beni göndereceklerdir. Benim ailemle olan ilişkim senin annenle ve kardeşlerinle yaşadığın kadar kolay değil. Yaptığımı öğrenirlerse, onlara yaşattığım utancı duyarlarsa artık umurlarında bile olmam. Beni evlatlıktan reddederler. Onlar için ölüyüm artık."

"Peki ya Jeannette?"

Violet'in dudakları bürüştü. "Jeannette aynı kalacak. Ona bir şey olmaz."

"Bu iş yürümez, biliyorsun," dedi Adrian kısa bir süre sonra. "Öğretmen olma planın yani."

"Neden olmasın? Bir kadın için fazlasıyla eğitimliyim. Artık bu durumu senden saklamaya da çekinmiyorum. İtalyanca, Fransızca, İspanyolca ve biraz Almanca biliyorum."

"Latince ve Yunancayı unutma."

"Evet, haklısın," dedi ve başını salladı Violet. "Ama onlar erkeklerin öğrenmeye heveslı olduğu diller değil. Özellikle de aile ticaretle uğraşıyorsa pek işlerine yarayacağını zannetmiyorum. Matematik, coğrafya, tarih ve edebiyattan da anlıyorum. Dikiş dikmeyi beceremem ama resmim ve yazım fena değildir. Bence becerilerim yeterince iyi."

"Becerilerinle ilgili bir sorun yok zaten."

"O zaman sorun ne?"

"Görünüşün."

Violet yüzünü kaldırdı. "Görünüşümde ne varmış?"

"Hiçbir şey. Ama bu senin için sorun olacak. Seni bir kez gören hiçbir kadın ailesinin yanında kalmana izin vermez. Eşlerini kaybedeceklerinden korkabilirler."

"Sen aynı şeyi yaşamadın ama!" Bu sözler istem dışı bir şekilde Violet'in ağzından çıkmıştı. "Senin tek gördüğün kardeşimdi."

Adrian ona doğru yürüdü. "Yanılıyorsun. Seni de gördüm, hem de gözlüğünün arkasındaki seni. Ama sen çok utangaçtın."

"Düşes olarak mı gördün yani?" Violet hafif bir kahkaha attı. "Belli ki yanılmışsın."

"Evet yanıldım. Hem de birçok konuda."

Violet bir anda gelen gözyaşlarının akmasını engellemek için sıkıca kapattı gözlerini. "Senden nefret ettiğin için seni suçlamıyorum," diye fısıldadı Violet, sesi kupkuru boğazından zor çıkıyordu.

Adrian ona bir adım daha yaklaştı. "Öyle mi? Komik olan tarafı, ne kadar çabalasam da senden nefret edemiyorum. İnsan çok denedim ama olmuyor."

Violet gözlerini ona kaldırdı. Yaşlar yanaklarından süzülmeye başlamıştı.

Adrian eliyle ona uzandı ve yanaklarını okşadı. "Ağlama."

Violet'in gözyaşları daha da hızlandı. Adrian'ın anlayışsızlığı yaptığı hatayı tekrar tekrar yüzüne çarpıyordu sanki. Sonra birden ona sarıldı. "Adrian çok özür dilerim. Çok üzgünüm." Omzuna yaslanarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Adrian da ona sarıldı, kollarında avutmaya çalıştı. "Şşş. Her şey yolunda. Ağlama. Ağlama, sevgilim." Alnına öpücükler kondurdu, eliyle sırtını okşadı.

Gözyaşları dinene kadar Violet'e sarıldı. Sonra gözlerini silmesi için ona bir mendil verdi. Violet burnunu sildi, sonra bakın bir şekilde yeniden ona sarıldı.

Bir süre, birbirlerinin kollarında öylece durdular.

Sessizliği bozan Adrian oldu. "Ciddi miydin?"

Violet burnunu çekti. "Hangi konuda?"

"Beni sevdiğini söylediğinde. Gerçekten böyle mi hissediyordun yoksa yaralı ruhumu rahatlatmak için mi söylemiştin?"

Violet gözlerinin içine baktı. "Adrian, bunu göremiyor musun? Sana tapıyorum. Bu konuda hiç yalan söylemedim. Hiçbir şeye inanmasan bile buna inan."

"Peki ya senden gitmeni istersem?"

Violet bir an nefessiz kaldığını zannetti. "O zaman giderim. Bunu mu istiyorsun?"

Adrian ona sıkıca sarıldı, yanakları birbirine değiyordu. "Hayır, kesinlikle istemiyorum. Buraya geldiğim için, evden kaçıp buraya geldiğin için çok mutluyum. Eğer evde olsaydım hayatımın en büyük hatasını yapıp seni kendimden uzaklaştıracaktım.

Seni seviyorum, Violet." Gözlerinin içine baktı. "Her şeye en başından başlayabilir miyiz? Yeni bir sayfa açalım. Artık yalan yok."

"Evet, tabii gerçekten istediğin kişi bensem. Beni tanımadığını, gerçekleri yalanlardan ayıramadığını söylemiştin. Doğru kadını sevdiğinden emin misin?"

"Kardeşini aslında hiç sevmemiştim. Bunu iyi biliyorum. Sanırım flört ettiğim kadınla evlendiğim kadın arasındaki farklılıkları göremememin sebebi de buydu. Çok mutluydum, şansımın döndüğünü düşünüyordum. Hiç kimse hakkında böyle şeyler hissedebileceğimi düşünmemiştim ama seni seviyorum. Diğer tüm sorunları bir şekilde halledebiliriz."

Adrian onu öpmek için eğildi ancak Violet'in burnunun üzerinde duran gözlük engeline takıldı. Gülümsedi. "Sanırım işe bununla başlamam gerekecek. Çıkarabilir miyim?" Elini gözlüğün çerçevesine götürdü.

Violet onaylarcasına başını salladı. Gözlerini kapattı ve Adrian'ın tatlı dudaklarının kendisine dokunmasıyla ürperdi.

Çok uzun zaman olmuştu. Yüzyıllar geçmişti sanki. Sonsuzluk kadar uzun gelmişti. Onu ne kadar çok istiyordu. Onu ne kadar çok özlemişti. Onu ne kadar da çok seviyordu. Tüm bedeni mutlulukla doldu ve aslında olmak istediği tek yerin onun kolları olduğunu düşündü. Adrian onu havaya kaldırarak sıkıca sarıldı, aralarındaki tutku alevlenmeye başlamıştı.

Violet'in düşünceleri dağıldı, vücudu gevşedi ve kollarında erimeye başladı. Sadece birbirlerine aittiler. "Beni yukarı çıkar," diye fısıldadı.

Dudakları yavaşça ayrıldı, elleri birleşti ve bacakları titreyerek evin içinde ilerlemeye başladılar.

Horatio da arkalarına takıldı, geride bırakılmanın yarattığı hayal kırıklığıyla peşlerinden ilerledi.

O anda tek düşündükleri birbirleriydi. Birbirlerine yeniden yakın olmak. İki insan birbirine ne kadar yakın olabiliyorsa o kadar yakın. Yavaşça birbirlerinin kıyafetlerini çıkardılar, duyularını daha da hareketlendirmek için ağır ağır birbirlerine dokundular ve gelecek hazzın beklentisiyle heyecanlandılar.

Saniyeler saatlere karışırken birbirlerine ağır ve yumuşak öpücükler hediye ettiler. Etraflarındaki her şey bulutlandı, nabızları birlikte atmaya başladı. Elleri kadifemsi bir dokunuşla birbirlerini üzerinde ilerledi. Her bir dokunuşta tenleri biraz daha açığa çıkıyor, bir kıyafet parçası daha yere düşüyordu.

Çırılçıplak kaldıklarında Adrian uzandı ve Violet'in tokalarını teker teker çıkarmaya başladı. Onları da kıyafetlerin üzerine yere doğru fırlattı. Tokalar gümüşi bir yağmur gibi halının üzerine düştü. Violet uyuşana kadar ellerini saçlarında ve başında gezdirdi. Adrian saçlarını okşarken, düzeltirken, omuzlarına dağıtırken baştan aşağı titremeye başladı. Adrian'ın tatlı dokunuşları saçlarının ardından göğüslerine indi.

Violet zevk cennetinde güneşlenmeye başladı, Adrian'ın kokusunu içine çekti ve duyularının onu ele geçirmesine izin verdi. Adrian'ın elleri göbeğine ve kalçalarına indi, çarpıcı dokunuşları daireler çizerek derinlere doğru ilerledi.

"Seni seviyorum, Violet."

Bu sevgi sözcüğüyle doruğa ulaştı Violet. Ayaklarını çarşafa doladı, sevgi ve arzu sözcükleri kulağında tatlı melodiler bırakırken Adrian'ın becerikli dokunuşlarının müthiş zevki altında titremeye başladı.

Violet.

Bedeni bulutların üzerinde gezerken tekrar tekrar söyledi adını. Her seferinde biraz daha yükseldi, daha yükseğe çıktı. Sonunda bedeni tatminle dolduğunda güçsüz ve titreyen kollarıyla

Adrian'a sarıldı. O da Violet'ın boynunu, yanaklarını ve kulaklarını öptü, sonra dudakları koyu ve ıslak bir zevkle bir kez daha birleşti.

Birlikte yatağa gömüldüler.

Violet onu almasını bekliyordu. Adrian ise oyun oynuyor, okşuyor, keşfediyor ve onu daha önce hiç tatmadığı şekilde inanılmaz bir tutku gezintisine çıkarıyordu.

Sonunda içine girdiğinde evinde hissetti kendini. Bir uyanıştı sanki. Ona sahip olduğu her şeyi verdi. Adrian da her şeyini ona. O ilk ve özel anda, güneş gökyüzünü yavaş yavaş terk ederken birbirlerine ait oldular ve aşkla birbirlerine bağladılar. İşte o anda tüm günahlar ve hatalar birer birer yok oldu, unutuldu gitti.

Ardından bir sessizlik oldu, ıslak ve dağılmış çarşafın üzerinde birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Adrian yorganı üzerlerine çekti, sonra Violet'ın saçlarını okşamaya ve yüzüne öpücükler kondurmaya başladı.

Violet gülümsedi. Yüzü kızarmış, gözleri tatmin olmuş bir şekilde kapanmıştı. Aradan çok geçmeden birden gözlerini açtı ve kalktı. "Adrian, şimdi hatırladım."

"Neyi hatırladın?" Sesinde panik yoktu, bütün bedeni gevşemişti.

Violet yatağa oturdu. "Biz evli değiliz."

Adrian tek kaşını kaldırdı. "Tanrı aşkına, haklısın. Bu yatakta geçenleri düşünürsek evlenmemiz için önemli bir sebep var artık." Elini Violet'ın çıplak bedeni üzerinde gezdirmeye başladı, bakışlarında yaramaz bir ifade vardı. "Tabii eğer metresim olmayı istersen başka."

"Adrian!" Violet'ın yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Adrian devam etti. "Tepkinden bu seçeneğin ihtimaller dahilinde olmadığını anlıyorum."

Violet başını yukarı kaldırdı. "Aynen öyle."

Adrian güldü ve uzanıp onu öptü. "Sevindim, çünkü ben de seni sadece eşim olarak istiyorum."

Yataktan kalktı, Violet'ı bir elinden tutarak yatağın kenarına çekti. Sonra birden çırılçıplak bedeniyle tek dizi üzerine çöktü ve Violet'in elini avuçlarına aldı.

Violet onu geri çekmeye çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

Adrian elini sıkıca tuttu. "En başında yapmam gereken şeyi. Doğru kadına evlenme teklif ediyorum."

"Jannette Violet Brantford," sesi birden ciddileşmişti. "Sen hayatımın güneşi, gecemin aydınlığısın. Tüm dünyamı tersine çeviren tek kadınsın. İyi ki yaptın. Evet, doğru şekilde başlamadı. Ama ikimiz de insanız ve hata yapabiliriz. Seni affedeceğime söz veriyorum. Sen de yeri geldiğinde aynı şeyi yapacağına söz ver lütfen. Seni seviyorum. Bunu anlamak için zamana ihtiyacım vardı ama artık bundan eminim. Bundan sonra, günlerimi seni ne kadar sevdiğimi kanıtlayarak geçireceğim. Evlenme teklifimi kabul edersen dünya üzerindeki en mutlu adam ben olacağım."

Violet'in yanakların yaşlar süzüldü, sonra gülümsedi. Dudakları titriyordu. "Bugüne kadar duyduğum en tatlı şeylerdi bunlar. Evet, elbette seninle evlenirim." Öne eğildi, kollarını Adrian'ın boynuna doladı ve yüzünü öpücüklere boğdu. "Seni çok seviyorum. Söz veriyorum pişman olmayacaksın."

"Hiçbir zaman."

Güldü ve sıkıca sarılarak dudaklarını öpmeye başladı. Nefes almak için ayrıldıklarında Adrian ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına yürümeye başladı.

"Son bir şey daha var." Ceketinin cebinden küçük bir mücevher kutusu çıkardı. Açtı ve üzerini canlı parlak bir ametist taşının süslediği altın yüzüğü ona uzattı.

"Çok güzel, ama neden aldın?"

"Nişan yüzüğü. Parlamayı özlemiş aldım. Bu özellikle senin için. Çok pahalı bir taş değil ama sana uygun olacağını..."

Violet yeniden fırladı ve ona sarıldı. "Sana bayılıyorum. Bana bundan daha güzel bir şey alamazdın herhalde. İsmim gibi, mercekşe mavi!"

Adrian gülümsedi ve yüzüğü parmağına taktı. "Evet, haklısın, artık o konuda şüphem yok."

Beş gün sonra Londra'nın civar semtlerinden birindeki küçük bir kilisede özel bir izinle evlendiler. Özel ve kısa bir tören yapıldı. Aileden bir tek Kit katıldı bu küçük nikaha. Onlar haber göndermeden göndermez, Adrian'ın gururlu sağdıcı olmak üzere yola çıkmıştı Kit.

Papazın sevimli ve arkadaş canlısı eşi de ikinci şahit olmuştu. Yıldırım nikahlarına bayıldığını söylerken mavi gözleri parlamıştı. Böyle çiftlerin birbirlerine gerçekten âşık olduğunu gözlemlemişti hep.

Çoğu zaman da haklıydı. Yemin ederken Violet Adrian'ın elini tuttu, gözleri buluştu. Havada uçuşan aşkı görmemek için insanın kör olması lazımdı.

"Ben, Adrian Philip George Stuart Fitzhugh, seni, Jannette Violet, karım olarak..."

"Ben, Jannette Violet, seni, Adrian Philip George Stuart Fitzhugh, kocam olarak..."

Bir zamanlar görev duygusuyla onursuzca söylediği bu sözler artık yeni bir anlam kazanmış, ağzından mutluluk ve bağlılıkla çıkmıştı.

Violet bu kez titremiyordu, gergin değildi. Artık saklayacak, gizleyecek bir şeyi yoktu.

Adrian adını tekrar ederek yüzüğü parmağına geçirdiğinde sesi hataya pay bırakmayacak şekilde gür ve netti.

Artık gerçekten birbirlerinin eşiydiler. Adrian onu öptü. Papaz yüksek bir sesle öksürene kadar dudakları ayrılmadı.

Adrian ve Violet güldüler. Gözleri ışıldıyordu, yanaklarına renk gelmişti Violet'in.

Güzelce süslenmiş küçük salonda düğün seremonisi yapıldı. Kek ve çay ikram edildi.

Kit çay tepsisindekileri silip süpürürken komik hikayeler anlatmış, papazın eşini gülme krizine sokmuştu.

Birkaç dakika sonra gitme vakti geldiğinde Adrian papazı bir kenara çekti. Çok fazla detaya girmeden evlilikleri konusunda sessiz kalması gerektiğini ona açıkladı. Birileri sormaya kalkarsa bu konu hakkında kimseye bir şey söylemelerini rica etti. Kiliseye yaptığı cömert bir bağış ve el sıkışmaları sonrasında bu konu da tatlıya bağlandı.

Adrian düğün öncesinde avukatıyla da benzer bir anlaşma yapmıştı. Jaxon, Adrian ve Violet'in önceki evliliğinden doğan yasal zorlukların tamamını ortadan kaldırmıştı. Konu hakkında bilgisi olan diğer kişiler de bu konudan bahsetmeyeceklerine dair yemin etmişlerdi.

Tören sona erdiğinde üçlü Londra'daki Raeburn Konağı'na giderek kutlama yemeği yediler.

Sonrasında Kit onlarla vedalaştı ve Oxford'a dönmek üzere yola çıktı.

Saatler sonra Violet, sevişmekten ve sıcaktan kıpkırmızı bir şekilde Adrian'ın büyük yatağına uzanmıştı. Zihninden son günlerde olan olaylar geçiyordu. "Sence doğru şeyi mi yaptık?"

Adrian Violet'in elini tuttu ve parmaklarını kenetledi. "Ne konuda?"

"Kimliğimi gizli tutmak konusunda. Kardeşim gibi davranmaya devam etmem konusunda."

Adrian ona döndü, yüzünü görebile-k şekilde başını yastığa koydu. "Bunu sen istemiştin. Kararını değiştirdin mi?"

İki gün önce ne kadar da kararlı olduğunu hatırladı Violet. Bu oyunu sürdürmek konusunda Adrian'la tartışmış ve ona nedenlerini anlatmıştı. Adrian da ona karşılık vermişti. Tüm dünyanın gerçeği bilmesi gerekiyordu. Onun eşi ve Düşes olan kişi o'ydu. Ailedeki herkes ve tüm arkadaşlarının bunu bilmesi gerekirdi.

Ancak Violet sessiz kalmaları konusunda ısrar etmişti. Bu skandalın yaratacağı etkiden korkuyordu. Başta bilmeseler de, O ve Adrian aylardır günah içinde yaşıyorlardı. Şimdi karı koca olsalar bile...

Violet diğer insanların ne düşündüğünü umursamıyordu aslında. Winterlea'da eşiyle, kitaplarıyla ve bir gün doğacak çocuklarının düşüncesiyle mutlu mesut yaşayabilirdi. Cemiyet, onları kandırdığı ve hatalı davrandığı için onu cezalandırsa ve dışlasa bile Eliza gibi gerçek arkadaşları ilk şoku atlattıktan sonra onu affedebilirdi.

Ama düşünmesi gereken başka insanlar vardı. Ne kadar istemese de yaptığı şeyden etkilenecek insanları düşünmeliydi.

Ailesi mahvolacaktı. Annesi muhtemelen aylarca evden çıkmayacaktı. Babası ise kendisini atlarına ya da avcılığa adayacak ve kendini dış etmenlerden soyutlayacaktı. Ancak sonuçta olan olacaktı. Arkadaşları onlardan uzaklaşacaktı. Bir zamanlar onları eğlendiren Londra gezilerine bile onlara acı verecek ve katlanılmaz gelecekti.

Darrin'in tüm bu olaylara gülüp geçeceğini düşündü. Sonra kendisine yeni ve haylaz bir eğlenceye kaptıracak ve başını bu skandalı unutturacak başka belalara sokacaktı.

Jeannette... Jeannette başta yıkılacaktı ama asla yenilmeyecekti.

Bir de Adrian vardı.

Adrian'ın omuz silkeceğini bildiği için ona dair korkularını kelimelere dökmekten çekinse de en çok onun için endişeleniyordu. Bir mucize olmuş, Adrian onu affetmişti.

Ancak bu durum düğünleri için o kadar da kolay olmayacaktı. Eylemleriyle bir şekilde Adrian'ın ismine ve şöhretine leke sürmüştü. Ton'daki sağları durumuna rağmen bazı çevreler artık onunla görüşmek istemeyecekti.

Adrian kendini beğenmiş, ahlaki açıdan ikiyüzlü davranan insanları zaten umursamazdı. Ancak yine de politik bir kariyer hedefliyordu ve annesinin de belirttiği gibi eğer Violet bu yolda ona engel olursa çok üzülecekti.

Tüm bu utancı ve rezilliği engellemek için Violet Adrian'a sessiz kalmaları ve sırrını saklamaları konusunda ikna etmişti.

Yatakta döndü ve Adrian'ın göğsüne uzandı. "Hayır, kararımı değiştirmedim. Bu durum zor olacak ama yine de herkes için en iyisi bu."

"Peki ya kardeşin? Ya o da evlenmek isterse? O zaman ne olacak?"

"O zaman evleneceği kişiye söylemesi gerekecek. Ne yapacaklarına birlikte karar verecekler."

Adrian derin bir nefes aldı. "Bir sürü insan üzülecek dahi olsa doğruyu söylememiz gerektiğini düşünüyorum. Ama sen bu kadar karşı çıktığın için oyunu sürdürmeye devam ediyorum. Ama sadece cemiyet içindeyken bunu yapacağım. Evde kendin olacaksın. Tamamen sen olacaksın anladın mı?"

"Evet, Ekselansları, çok iyi anladım."

Adrian muzip bir şekilde eliyle Violet'in çıplak kalçalarına dokundu. "Bu kadar zeki olma."

Violet güldü. "Ama ben hep zekiydim, fark etmedin mi?"

Farklı dillerde yarım düzine kitap odanın etrafına yayılmış, sandalyelerin ve masaların üzerinde duruyordu. Eve döndükten birkaç gün sonra Violet bulduğu her fırsatta kitap okuyordu.

Uzandı ve komodinin üzerindeki gözlüğü alıp taktı. "İşte ken-

dım oldum." Bacağını Adrian'ın üzerine atarak üstüne çıktı. "Ne düşünüyorsun?"

Adrian'ın derin kahverengi gözleri Violet'in çıplak bedenini incelerken şehvetle ışıldadı. "Bence o gözlükler daha önce fark etmediğim gizli bir güzellik katıyor sana."

Elleriyle Violet'in kalçalarından tuttu ve arzuyla yanan yeni üzerine çekti. Violet tutkuyla inledi.

"Gözlükler kalsın," diye fısıldadı ve göğüslerini öpmeye başladı. "Bırak seni derinlemesine keşfedeyim."

22. Bölüm

Kış yerini bahara bıraktı. Koyu nemli topraktan fışkıran zarif yeşil filizler büyüdü, renklendi ve bahçeleri süslemeye başladı. Hayvanlar ağır kürklerini çıkardı, kuşlar ılık günleri karşılamak için neşeli şarkılar söylemeye başladı.

Winterlea'da tüm konak bahar hazırlığına girişti. Bahçıvanlar bahçeleri düzenlemeye, eski ağaçlarla ilgilenmeye ve yeni bahar bitkilerini budamaya başladılar. Marangozlar, duvar ustaları, boyacılar karınca gibi çalışıyor ve konağa yeni bir hava kazandırmak için küçük değişiklikler yapıyorlardı. Çalışanların başında duran Bayan Litton küçük bir orduyu yönetir gibi hareket ediyor ve bahar temizliğinin sorunsuzca ilerlemesini sağlıyordu.

Violet bahar partisi düzenliyordu ve dört gün içinde bütün ziyaretçiler konağa gelmeye başlayacaktı. Komşulara, aile bireylerine ve yakın arkadaşlara davetiyeler yollanmıştı. Önemli konukların büyük bir kısmı son gün yapılacak olan özel baloya katılacaktı. Bu özel etkinlik Adrian'ın otuz üçüncü yaş günü şerefine düzenlenecekti ve Violet'ın düzenlediği ilk resmi eğlence olacaktı.

Büyük balo salonunun yanında geçerken mırıldanan ve evin içinde koşuşturan hizmetçileri dinledi. Bazıları dizlerinin üzerine çökmüş, işlemeli parke zemini ovalayıp temizliyordu. Diğerleri gece mavisi kadife perdeleri yerinden çıkararak havalandırmak ve tozunu almak için dışarı çıkarıyordu.

Violet baloyu düşündükçe heyecanı büyüyordu. Ancak böyle iddialı bir etkinliği düzenleme fikri ondan gelmişti.

Hepsi onun fikriydi.

Adrian'a bu konudan bahsettiğinde nazik bir sesle birkaç ay beklemesini söylemişti. Yaz biterken küçük bir parti düzenleriz demişti. Erkekler ava çıkar kadınlar da manzaraya karşı suluboya resimleri yaparak ya da ok atarak vakit geçirebilirdi.

Ancak yerinde Jeannette olsa o zamana kadar mutlaka bir parti düzenlemiş olurdu. Violet bu konuda kendisini baskı altında hissetmese de bunun üstesinden gelebileceğini hem kendisine hem de Adrian'a kanıtlamak istiyordu.

Adrian eğlenceleri umursamadığını söylemişti, Violet de ona inanıyordu. Ancak o bir Düşes'ti ve Raeburn Düşesi olmak beraberinde toplumsal görev ve sorumlulukları da getiriyordu. Özellikle de Adrian artık onun kim olduğunu biliyorken... Onun kararından pişman olmasını istemiyordu. Onun kendisiyle gurur duymasını istiyordu.

Üstelik bunu yapmak için birden fazla nedeni vardı.

Eğer hisleri onu yanıltmıyorsa yaz sonunda partı yapacak hali kalmayacaktı. Eğer beklentisi doğruysa o tarihlerde Adrian'ın çocuğunu taşıyor olacaktı.

Elini karnının üzerine koydu ve düşünmeye başladı. Geçen ay regl olmamıştı ve üzerinden yaklaşık üç hafta geçmişti. Önceleri zamanı hiç şaşmazdı. Eğer bir hafta daha geçerse tam iki ay olacaktı ve Violet'in hamilelik şüpheleri kesinleşecekti.

İşte o zaman Adrian'a söyleyecekti.

Aslında ona söylememek için kendisini zor tutuyordu. Ancak eğer yanılıyorsa hamile olmadığını söyleyerek onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Ayrıca bu haber Adrian'a en güzel doğum günü hediyesi olacaktı. Eğer her şey yolunda giderse bu müjdeyi balonun son gecesinde herkese açıklayacaktı.

Kollarıyla karnını sardı. Son günlerde sık sık yaptığı gibi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hayallere dalmıştı.

Yarım saat sonra, O ve François menülerin son halini hazırlarken kapı tıkladı.

Violet gözlerini kaldırdığında kapının girişinde bekleyen March'ı gördü.

"Konuklarınız geldi Ekselansları. Ailenız aşağıda bekliyor."

"Canım benim, seni çok özlemişiz," diye haykırdı annesi. Gardenya kokulu kollarıyla onu sıkı sıkı sardı.

March misafirleri yukarı kattaki salona çıkarmıştı. Aile bireylerinin tamamı oradaydı. Darrin pencerenin yanında her zamanki sıkılgan ifadesiyle ayakta duruyordu. Jeannette, ya da nam-ı diğer Violet'in gelişi ise herkesi şaşırtmıştı.

Gerçek Jeannette'in kendisi için seçeceği tarza göre biraz daha kapalı bir kıyafet giyinmişti ikizi ve mutsuz olduğu yürüyüşünden okunuyordu. Baskı altında gibiydi, dudakları aşağı doğru büzülmüştü. Asık suratındaki dalgın gözleri burnunun üzerinde düşecek gibi duran gözlüklerin ardına saklanmıştı.

Violet en çok buna şaşırmıştı. Jeannette hâlâ gözlük takıyordu.

Violet uzun bir süre annesinin kollarından kurtulamadı. "Ben de sizi özledim. Birkaç gün sonra geleceksiniz zannediyorduk."

Kontes odadaki en büyük koltuğa oturdu. "Evet, aslında planımız öyleydi. Ama Londra'da yapacak bir şey bulamadık. Biz de biraz erken gelip seni şaşırtmak istedik. Sürpriz oldu değil mi?"

"Evet, hem de nasıl. Size çay hazırlatayım. Odalarınızı da hazırlasınlar. Yol yorgunusunuzdur." Zili çalmak için uzandı.

"Yolda bir sürü çukur vardı," diye yakındı babası. Oturduğu tekli koltukta doğrulmuştu. "Raeburn'le bu konuyu konuşmam lazım. Milletin arabası zıplayıp durmaktan yollarda paralanacak."

"Biliyorsun, bu baharda çok yağmur yağdı." Violet Adrian'ın yolları düzgün tutmak için elinden geleni yaptığını biliyordu. Son günlerde adamları yollardaki çukurları toprak ve taşla doldurmak için canla başla çalışıyordu. Ana yolların Adrian'ın yetki alanına girmediğini söylemek istedi ama kendini tuttu Violet. Bu sözler babasını sadece kızdırmaya yarardı. Karnı açken hep böyle asabi olurdu.

Koltuğun tam karşısındaki sandalyeye oturdu ve "Londra nasıldı?" diye sordu. "Yeni haberler var mı?"

Jeannette sessizce annesinin yanına oturdu. Darrin ise pencere kenarında dışarıyı seyretmeye devam etti.

"Nedenini bilmiyorum ama bu sene Sezon çok yavaş başladı," diye söze girdi annesi. "Hilary Asquith'in çocuğu piyasaya çıktı sonunda. Peynir gibi bembeyaz suratlı bir kız. Alıcısı çıkacağını zannetmem. Bir de DeBrett'ın çocuğu var. Cildi çok güzel, gözleri fena değil ama korkunç bir sesi var. Tanrım, o çocuk gülerken tüylerim diken diken oluyor. Annesi akıllıysa kızına çenesini kapatmasını öğütler. En azından doğru düzgün bir koca bulana kadar."

"İtalya nasıldı? Tüm maceralarını anlatmalısın, Violet."

"Violet" ona baktı. Gözlerinde anlam veremediği tuhaf bir parıltı vardı. "İtalya çok güzeldi. Agatha Halam da selam söyledi sana."

Bu kadar.

İtalya'da ne olduğunu düşündü. Jeannette'in ilk zamanlar gönderdiği mektuplar mutluluk saçıyordu. Toddy Markham gerçekleri öğrenip Avrupa'ya gittikten sonra mektuplar kesilmişti. Aralarında bir şey mi olmuştu? Jeannette'in bu ters tavırlarının sebebi bu muydu?

Kontes Jeannette'in elini sıktı. "Bu sene Violet'ten umutluyum. Birkaç genç adam onunla bayağı bir ilgilendi. O da artık

biraz olsun giyim kuşamına özen göstermeye başladı. Bu renk ona çok yakışmış değil mi?" Annesi Jeannette'in giydiği Hint kumaşından, üzerinde beyaz ve şeftali rengi puantiyelerin olduğu elbiseyi işaret etti.

"Fevkalade." Violet ilgileniyormuş gibi davranmaya çalıştı. "Hangi terziyi tuttunuz?"

"Tanrım, beni bu kadın saçmalıklarından kurtar," diye haykırdı babası. "Kocan nerede senin?"

"Adrian emlakçısıyla görüşmeye gitti bu sabah, baba. Bazı kiracılarla ilgili olarak onunla görüşmesi gerekiyormuş sanırım. Çay saatine kadar eve döneceğini söylemişti. Birazdan gelir herhalde."

İki hizmetçi ellerinde yiyeceklerin olduğu tepsilerle içeri girdiler.

"Tam zamanında," diye söylendi Kont.

Darrin tabaklardan birini almak üzere uzandı.

Jeannette de bir bardak çay ve üzerinde ince bir Westphalia jambonu olan küçük bir bisküvi aldı. Başka da bir şey yemedi.

Violet'in bakışlarını fark edince, "Aç değilim," diye mırıldandı Jeannette.

Violet çayından bir yudum aldı. Herkesin çok beğendiği baharatlı omlet ve soğuk tartın kokusu burnuna gelince midesi bulanmaya başladı.

Yeni bir aile bireyinin yolda olduğunu gösteren bir başka kanıt daha bulmuştu böylece.

Sonunda Adrian geldi.

Violet kocaman bir gülümsemeyle karşıladı onu. Kıyafetlerini değiştirmişti. Adrian dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. Tıraş sabununun kokusu Violet'in tüm benliğini kapladı.

Sonra ailesine döndü.

Önce annesine yöneldi ve onu sıcak bir şekilde kucakladı. Ba-

bası ve Darius'le el sıkıştı. Her iki adam da nezaket gereği de olsa ellerindeki tabakları bırakmak zorunda kalmaktan pek memnun olmamıştı.

Sonra Jeannette'e döndü.

Adrian başta duraksadı, omuzları dimdikti. Violet onun kararsızlığını kendisinden başka kimsenin fark etmediğini düşündü.

Jeannette elini ona uzattı.

Adrian eğildi, hızlı ve kayıtsız bir şekilde öptü ve onu selamladı. "Leydi Violet."

Jeannette Adrian'ın ismini söylerken çıkan keskin tonu fark ettiyse de belli etmedi. Yüzüne tatlı bir gülümseme takındı. "Ekselansları. Yoksa size Adrian mı demeliyim? Sonuçta artık kardeş sayılırız değil mi?"

"Siz nasıl isterseniz."

Görev tamamlanmıştı. Adrian Violet'in koyduğu çayı aldı ve Jeannette ile Kontes'in oturduğu koltuğun karşısına geçti.

Adrian kibar bir ev sahibiydi. Herkesle muhabbet etti. Konuşurken gülümsüyor, hatta kahkaha atıyordu. Violet onun Jeannette'e hiç bakmadığını fark etti.

Bayan Litton misafirleri odalarına geçirmek üzere salona geldiğinde Jeannette'in kaşları çatıldı. Violet gibi davranıyor olabilirdi ancak Jeannette'in asla katlanamayacağı bir şey varsa o da umursanmamaktı.

Neyse ki çenesini tutmayı başarabiliyordu.

Tüm aile koridorda ilerlemeye başladığında Jeannette bir fırsat bulup Violet'in yanına geldi. "Bu akşam odama gel," diye fısıldadı. "Konuşmamız lazım."

Violet ikizinin bakışlarını yakaladı ve hızlı bir şekilde başını salladı.

Birkaç dakika sonra tanıdık bir el omzuna dokundu. "Ne istiyor?" diye sordu Adrian.

"Benimle özel olarak konuşmak istiyor."

"Rolünün yükü altında ezilmesine şaşırmamak gerek. Belki de ailene her şeyi anlatıp bu oyunu artık sona erdirmeliyiz."

Violet ona döndü. "Hayır, her şey yolunda merak etme. İtalya'da bir şey oldu herhalde. Onu daha önce hiç bu kadar mutsuz görmemiştim."

"Hımm... Beni endişelendiren şey de bu. Kardeşin o kadar yumarık ve bencil ki kendi mutsuzluğuyla bile seni mutsuz etmeyi başarıyor. Uzun zamandır hazırladığın bu eğlenceyi mahvetmesine izin verme."

"Merak etme, izin vermem." Ellerini Adrian'ın göğsünün üzerine koydu. "Seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Onun söyleyeceği hiçbir şey mutluluğumuzu bozamaz."

"Bundan emin değilim ama dediğin gibi olsun." Adrian iç çekti. "Sonuçta o senin kardeşin. Bu yüzden onu etrafında görmeye alışmam lazım sanırım."

"Alışacaksın. Ama onu umursamıyormuş gibi davranma. Bu onu daha da sinirlendiriyor."

"İyi. Biraz da o sinirlensin." Eğildi ve Violet'i dudaklarından öptü. "Yine de ona minnettarım."

"Neden?"

"Eğer yer değiştirmek için seni ikna etmeseydi, şu anda *onunla* evli olacaktım." Abartılı bir şekilde ürperdi Adrian.

Violet kahkaha attı. Kollarını Adrian'ın boynuna doladı ve onu uzun uzun öpmeye başladı.

Violet kardeşinin kapısına geldiğinde gece ilerlemiş ortalık sessizliğe bürünmüştü.

Jeannette hafifçe kapının arasından baktı. "Nerede kaldın? Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım." Kapıyı Violet'in girebileceği kadar açtı.

"İşim çıktı," dedi Violet içeri girerken. "Bayan Litton sabah kahvaltısıyla ilgili bir şeyler sordu. Üzerimi değiştirirken de vakit kaybettim."

Birbirlerine baktılar. İkisi de gecelik ve sabahlık giymiş, uzun taranmış saçlarını bir kurdeleyle arkadan toplamıştı. Violet mavi, Jeannette krem rengi bir gecelik giymese kendilerini aynaya bakıyormuş gibi hissedeceklerdi.

Aklına çocukluk hatıraları geldi. Üçüncü kattaki yatak odasında birlikte kalırlar, uyku vakti geçmesine rağmen fısıldaşıp dururlardı. Bazen bakıcıları başlarına dikilip onları susturmak zorunda kalırdı.

Artık kocaman kadın olmuşlardı ve istediklerini yapabiliyorlardı. Çocuksu eğlenceleri artık geçmişte kalmıştı.

Jeannette sandalyeyi işaret etti. "Otur, otur. Sana bir şey vereceğim."

Violet sandalyenin köşesine oturdu ve beklemeye başladı. "Bana bir şey getirmek zorunda değildin."

Jeannette portmantonun içindeki elbiselerini karıştırmaya başladı. "Saçmalama. İstediğim için aldım. İşte." Fulya rengi bir kurdeleyle süslenmiş küçük bir kutuyu Violet'e uzattı.

Violet bir an bekledi, sonra kutuyu aldı ve açtı. İçinde kadife bir zemin üzerine işlenmiş zarif bir resim vardı. "İşlemeli bir broş. Çok güzel."

"Beğendin mi?"

Violet yuvarlak akik taşı üzerinde işlenmiş minik kuş ve çiçeklerin üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Muhteşem. Çok beğendim."

"Beğeneceğini biliyordum." Jeannette'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Toskana'da küçük bir dükkanda buldum bunu. Görür görmez aklıma sen geldin. Dükkancıyla bayağı bir pazarlık etmek zorunda kaldım ama değdi."

"Teşekkür ederim. Şahane bir şey gerçekten." Violet ayağa kalktı ve kardeşine sarıldı. "Bayıldım."

"Bakalım nasıl duracak." Jeannette broşu Violet'in sabahlığına taktı. "Harika durdu."

Aralarında bir sessizlik oldu.

"Beni buraya sadece hediyeyi vermek için mi çağırdın?" diye sordu Violet.

"Elbette. Bir de seni görmek istedim."

"Görmek mi?"

"Evet, neredeyse bir yıldır birbirimizi görmüyoruz. Konuşuruz diye düşündüm. Sadece konuşmak isteyemez miyim?"

Bu sözler Violet'i şaşırttı. O ve Jeannette yaklaşık birkaç yıldır birbirleriyle özel bir şeyler paylaşmıyordu. "Pekala. Ne konuşalım? İtalya olabilir mesela. Yolculuğundan hiç bahsetmedin."

Jeannette iç çekti. "Bir şey söylemedim çünkü söylenecek pek bir şey yok. Agatha Hala'yla birlikte döndük durduk. Her gün bir harabe, bir kale. Linguini, cannelloni gibi nahif isimleri olan yemekler yedik. Zamanımızın büyük bir kısmında oturup sıcaktan yelpaze salladık. Bir de berbat kokulu zeytin ağaçlarından düşen polenleri silkelemekle geçti günlerim."

"Yazdığın mektupları okuyunca iyi vakit geçirdiğini düşünmüştüm. Bir sürü partiye ve eğlenceye katıldığını..."

"Birkaç tane eğlence oldu. Güzeldi. Ama sonra sıkılmaya başladım."

"İlgini çekecek insanlar yok muydu? Bana bahsettiğin prense ne oldu?"

Jeannette umursamaz bir tavırla elini savurdu. "Senin rolünü oynamama rağmen bir sürü talibim çıktı. Aç kurtlar gibi etrafımda dolaşıp durdular."

"Beğendiğin biri olmadı mı?"

"Öyle sıcak bir ülkeye kendimi tamamen bağlamama neden olacak birini düşünemiyorum bile."

"İngiltere'yi özledin yani."

"Elbette özledim."

"Başka bir şey olmadı mı?"

"Ne demek istiyorsun?" Jeannette gözlerini kısarak ona baktı.

"Toddy Markham. Seni bulmak için İtalya'ya gittiğini biliyorum. Yanına gelmedi mi?"

İkizi birden ayaklandı. "Sakın onun ismini anma bir daha benim yanımda. Alçak domuz. Ayakkabılarımı bile yalatmam ona ben. O... o..." Jeannette devam edemedi. Yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı.

Violet kardeşine sarıldı. "Şşş. Seni neyin üzdüğünü söyle bana. Neden böyle mutsuzsun? Fark etmedim zannetme."

Birlikte yatağa oturdular.

"Beni sevdiğini sanıyordum," diye hıçkırdı Jeannette. "Bensiz yaşayamayacağını söylüyordu. Sonra *onunla* tanıştı." Sabahlığının kenarıyla gözlerini sildi. "Kontes d'Venetizzo. Şişman İtalyan kadınlarından biri. Markham'la birlikte gittiğimiz bir eğlenceye geldi ve onu baştan çıkardı."

"Anlamıyorum. Hisleri nasıl birden değişti?"

"Bilmiyorum," diye yakındı Jeannette. "O, *kötü* kalpli paragöz bir canavar. Sana bahsettim mi bilmiyorum ama benim "Violet" olarak neredeyse hiç çeyizim yok. Gerçi Jeannette olarak da farklı olmayacağını ama... Anlaşılan Markham babamın cephesinin boş olduğunu fark etmemiş. Evlenirsek büyük bir konağımız olacağını düşünmüş. Böyle bir şey olmayacağını söylediğimde gözleri açılmaya başladı tabii. Sonra da onu gördü."

"Jeannette, çok üzüldüm." Violet uzandı ve elini kardeşinin elinin üzerine koydu.

Jeannette elini çekti ve ayağa fırladı. "Kadın zengin bir dul.

Genç ve güzel olduğunu iddia ediyor ama hemen değil. Kapkara kabarık saçları var. Göğüsleri de kavun gibi kocaman. Galiba erkekler böylelerinden hoşlanıyor."

Odanın içinde dolanmaya başladı. "Umarım birlikte olup ömür boyu sefil bir hayat sürerler. Umarım onu kullanır ve sokağa atar. Markham da dilencilik yapmaya başlar sokaklarda. Kendimi ona verdiğimi düşününce..." Durdu ve ağlamaya başladı. "Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

Violet yeniden ona yöneldi. "Her şey yoluna gireceksin. Zamanla onu unutup daha iyi birini bulacaksın. Seni gerçekten seven birini."

"Hayır, daha iyisi yok. Hiçbir şey yoluna girmeyecek artık." Jeannette burnunu çekti, mendiliyle gözyaşlarını sildi. "Bu yüzden ben bir karar verdim."

"Ne kararı?" Violet tedirgin olmuştu.

"Yaptığım şey... Raeburn'ü kilisede terk edip seni benimle yer değiştirmeye zorlamak çok büyük bir hataydı. Umutsuz bir kadının yapacağı bencil ve çocukça bir davranıştı. Bu yüzden her şeyi düzeltmeye karar verdim."

Jeannette omuzları dimdik, Violet'in gözlerinin içine baktı. "Son aylar eminim ki senin için de korkunç olmuştur. Çok acı çektin. Evi çekip çevirmek, cemiyetle baş etmeye çalışmak ve bir de İngiltere'nin en önemli simalarından biriyle evlilik sürdürmek... Bu oyun benim için çok zordu. Kim bilir sen nasıl bir kabus yaşadın."

"O kadar da *kötü* değildi." Violet paniklemişti, baştan aşağı ürperdi.

"Benimleyken rol yapmak zorunda değilsin. Raeburn Düşesi olarak harika bir iş çıkardın. Hatta beni bile şaşırttın. Ama artık omuzlarından bu yükü alacağım. Zaten başından beri bana ait olan bu sorumluluğu üstlenmeye hazırım."

"Öyle sıcak bir ülkeye kendimi tamamen bağlamama neden olacak birini düşünemiyorum bile."

"İngiltere'yi özledin yani."

"Elbette özledim."

"Başka bir şey olmadı mı?"

"Ne demek istiyorsun?" Jeannette gözlerini kısarak ona baktı.

"Toddy Markham. Seni bulmak için İtalya'ya gittiğini biliyorum. Yanına gelmedi mi?"

İkizi birden ayaklandı. "Sakın onun ismini anma bir daha benim yanımda. Alçak domuz. Ayakkabılarımı bile yalatmam ona ben. O... o..." Jeannette devam edemedi. Yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı.

Violet kardeşine sarıldı. "Şşş. Seni neyin üzdüğünü söyle bana. Neden böyle mutsuzsun? Fark etmedim zannetme."

Birlikte yatağa oturdular.

"Beni sevdiğini sanıyordum," diye hıçkırdı Jeannette. "Bensiz yaşayamayacağını söylüyordu. Sonra *onunla* tanıştı." Sabahlığının kenarıyla gözlerini sildi. "Kontes d'Venetizzo. Şişman İtalyan kadınlarından biri. Markham'la birlikte gittiğimiz bir eğlenceye geldi ve onu baştan çıkardı."

"Anlamıyorum. Hisleri nasıl birden değişti?"

"Bilmiyorum," diye yakındı Jeannette. "O, kötü kalpli paragöz bir canavar. Sana bahsettim mi bilmiyorum ama benim "Violet" olarak neredeyse hiç çeyizim yok. Gerçi Jeannette olarak da farklı olmayacağım ama... Anlaşılan Markham babamın ceplerinin boş olduğunu fark etmemiş. Evlenirsek büyük bir konağımız olacağını düşünmüş. Böyle bir şey olmayacağını söylediğimde gözleri açılmaya başladı tabii. Sonra da onu gördü."

"Jeannette, çok üzüldüm." Violet uzandı ve elini kardeşinin elinin üzerine koydu.

Jeannette elini çekti ve ayağa fırladı. "Kadın zengin bir dul. Genç ve güzel olduğunu iddia ediyor ama bence değil. Kapkara kabarık saçları var. Göğüsleri de kavun gibi kocaman. Galiba erkekler böylelerinden hoşlanıyor."

Odanın içinde dolanmaya başladı. "Umarım birlikte olup ömür boyu sefil bir hayat sürerler. Umarım onu kullanır ve sokağa atar. Markham da dilencilik yapmaya başlar sokaklarda. Kendimi ona verdiğimi düşününce..." Durdu ve ağlamaya başladı. "Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

Violet yeniden ona yöneldi. "Her şey yoluna girecek göreceksin. Zamanla onu unutup daha iyi birini bulacaksın. Seni gerçekten seven birini."

"Hayır, daha iyisi yok. Hiçbir şey yoluna girmeyecek artık." Jeannette burnunu çekti, mendiliyle gözyaşlarını sildi. "Bu yüzden ben bir karar verdim."

"Ne kararı?" Violet tedirgin olmuştu.

"Yaptığım şey... Raeburn'ü kilisede terk edip seni benimle yer değiştirmeye zorlamak çok büyük bir hataydı. Umutsuz bir kadının yapacağı bencil ve çocukça bir davranıştı. Bu yüzden her şeyi düzeltmeye karar verdim."

Jeannette omuzları dimdik, Violet'in gözlerinin içine baktı. "Son aylar eminim ki senin için de korkunç olmuştur. Çok acı çektin. Evi çekip çevirmek, cemiyetle baş etmeye çalışmak ve bir de İngiltere'nin en önemli simalarından biriyle evliliği sürdürmek... Bu oyun benim için çok zordu. Kim bilir sen nasıl bir kabus yaşadın."

"O kadar da kötü değildi." Violet paniklemişti, baştan aşağı ürperdi.

"Benimleyken rol yapmak zorunda değilsin. Raeburn Düşesi olarak harika bir iş çıkardın. Hatta beni bile şaşırttın. Ama artık omuzlarından bu yükü alacağım. Zaten başından beri bana ait olan bu sorumluluğu üstlenmeye hazırım."

Violet duyduklarına inanamıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Seni kurtarmaya geldim anlamıyor musun? Yeniden kendim olmaya hazırım. Yer değiştirmeye. Sen tekrar Leydi Violet Brantford olacaksın ben de Raeburn Düşesi, Ekselansları Jeannette Brantford Winter."

Violet yerinden fırladı. "Hayır, yapamazsın."

"Elbette yaparım. Artık senmişim gibi davranmaktan sıkıldım. Yeniden kendim olmak istiyorum."

"Sıkılmış olabilirsin ama tekrar yer değiştirmek hiçbir işe yaramaz. Öncelikle Adrian'la evli olan benim, sen değilsin. Ayrıca o biliyor."

Bu kez Jeannette kaşlarını çatmıştı. "Neyi biliyor?"

"Bizi. Yaptığımız şeyi. Yer değiştirdiğimizi biliyor. Bizim gerçekte kim olduğumuzu biliyor."

"Demek bütün gün bana öyle tuhaf bakmasının sebebi buymuş. Daha doğrusu bakmamak için büyük çaba sarf etmesinin nedeni. Benden kaçmaya çalışmasını fark etmedim sanma. Ben de Violet onu kızdırmak için ne yaptı acaba diye düşünüyordum."

"Hiçbir şey yapmadım," diye atıldı Violet. Sinirlerini kontrol etmeye çalışıyordu. "Onu kızdıran şey bizim yaptıklarımız. Gerçeği öğrendiğinde çıldırdı." Violet onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu hatırladığında titredi. "Haklı olarak çok öfkelendi. Bizim evlilik sandığımız şeyi bitirmeye karar vermişti. Meğer evli bile değilmişiz."

"Ne?"

"Yanlış bir isim altında yemin ettim hatırlasana! Kanunun önünde senin ismini söyledim. Yeniden yemin etmek zorunda kaldık ama bu kısmı önemli değil. Sonuçta Adrian benim kim olduğumu biliyor. Violet olduğumu biliyor."

Jeannette'in gözleri açıldı. "Raeburn bu oyunu sürdürmeye mi karar verdi yani?"

"Ondan saklamasını istedim. Jeannette bu nasıl bir skandal olurdu düşünsene. Bu büyük yalanımız yüzünden aileler aşağılanacaktı, arkadaşlarımız incinecekti."

Jeannette odanın içinde yürümeye devam etti. Kaşlarını çatmaktan alnı kırışmıştı. "Bu durumda sen gibi davranmaya devam etmem gerekiyor."

"Ben de sen gibi. Bu oyunu sürdürmek kolay değil ama yapılacak en doğru şey bu."

"Doğru mu? Ben artık doğrulardan emin değilim." Jeannette'in dudakları titremeye başladı. "Cemiyet senin umurunda bile değildi. Düşes olması gereken kişi bendim. Bu güzel evin sahibi ben olmalıydım. Eğer düğün gününde yer değiştirmeseydik ben olacaktım. Bu yaptığımız senin için doğru, benim için değil. Benim kocamla evli olmaya hakkın yok."

Violet yutkundu. "Senin kocanla mı? Senin istemediğin adam, yani Adrian benim eşim. Bir kenara attığın ve tüm Ton halkı önünde rezil etmeye niyetli olduğun kişi. Onu ihanet etme ve başka bir adam için bırakıp gittin. Yer değiştirdiğimiz gün Adrian üzerindeki bütün hakkını kaybettin sen."

Sözlerime devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Ayrıca Onu gerçekten istemiyorsun. Sadece onun zenginliğini, adını ve şöhretini istiyorsun. Ama artık alamazsın. Onun evli olduğu kadın benim. Sevdiği kadın benim."

Jeannette ımalı bir şekilde ona baktı. "Bundan emin misin? Raeburn aylarca benimle evli olduğunu düşünerek mutlu olmadı mı? Şimdi bile bizi birbirimizden zor ayırt eder. Eminim ki şu aptal gözlükleri çıkarsam hangimizin kim olduğunu anlayamaz."

Violet tokat yemiş gibi oldu. Kendine güvensizlikleri ve eski yetersizlikleri yeniden hortlamışçasına. *Doğru değil*, diye düşündü kendi kendine. *Bunlar doğru olamaz.*

"Bizi ayırt *edebilir*," diye savundu Adrian'ı. Parmağında par-

layan ametist yüzüğü okşadı. "Adrian kim olduğumu biliyor. O *beni* seviyor."

İkizi omuz silkti. "O zaman bunu kanıtlamak için yeniden yer değiştirelim."

Violet başını iki yana salladı. "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

"Neden? Korkuyor musun?" Jeannette damarına basmıştı.

"Hayır. Yanıldığını biliyorum ama onu yeniden böyle gizli bir oyuna dahil etmek çok saçma." Bu sözler ağzından kendine güvenli bir şekilde çıkmıştı. "O benimle evli ve bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez."

"Öyle olabilir," dedi ikizi. "Yine de eğer onun eşi ben olsaydım bundan emin olmak isterdim. Hayatımı kocam gerçek beni ikizimden ayırabilir mi acaba diye düşünerek geçirmek istemezdim doğrusu. Bu şüphe ve belirsizlik beni çıldırtırdı."

Violet elini salladı. "Benim böyle bir güvenceye ihtiyacım yok. Adrian'a güvenim tam. Bu konuşma burada bitmiştir."

"Fikrini değiştirirsen ben buradayım."

"Değiştirmeyeceğim."

Violet sarsılmıştı. Midesi bulanıyordu. Hemen odadan kaçtı. Koridorun ilerisinde bulduğu bir sandalyeye oturdu ve sakinleşmeye çalıştı. Nefesi ve bedeni normale döndükten sonra yatak odasına gitti.

Adrian uyumuştu. Violet sabahlığını çıkardı. Artık istemediği broşu hâlâ önünde takılı duruyordu. Yavaşça Adrian'ın yanına kıvrıldı ve uyanmaması için dua etti.

Birkaç dakika sonra Adrian arkasından ona sarıldı ve boynuna uykulu bir öpücük kondurdu. "Uyuyakalmışım. Ne zaman geldin?"

"Bilmiyorum, biraz oldu." Violet sıcaklığını hissetmek için eliyle Adrian'ı kolundan tutarak biraz daha kendine doğru çek-

tı. "Haydi, uyu sen. Sabah konuşuruz." Violet uyuyamayacağını bilse de gözlerini kapattı.

"Jeannette ne istiyormuş?"

Violet'in gözleri birden açıldı. Bedeninin gerilmesini engellemeye çalıştı. "Şey... Bana bir hediye almış."

"Nasıl bir hediye?"

"Broş. Akik taşından. Çok güzel. Sonra İtalya'da geçirdiği günlerden bahsetti. O... Mutsuz. Görünen o ki Toddy Markham onu baştan çıkarmış sonra da başka bir kadın için onu terk etmiş. Zengin dul bir kadın için sanırım. Bir kontes için."

"Alçak herif," diye söylendi Adrian. "Onunla nasıl arkadaşlık ettim bilmiyorum. Eğer onu bir daha İngiltere'de görürsem ona haddini bildireceğim. Onun gibi birinin bu toplumda işi yok."

"Tanrı'ya şükür kimse Jeannette'in onunla birlikte olduğunu bilmiyor. Bunları sana anlattığımı bilmesin lütfen."

Aralarına uzun bir sessizlik girdi.

"Başka bir şey söyledi mi?"

Violet bu soruyu düşündü. Ona söylemeli miydi? Jeannette'le yaşadığı tartışmayı ona anlatmalı mıydı? Jeannette'in Düşes olabilmek için ona yaptığı saçma ve küstah teklifi, yeniden yer değiştirmek istediğini ona söylemeli miydi? Hayır, bu durum Adrian'ı çok kızdırırdı. Kardeşiyle yüzleşmeye kalkabilirdi. Bu tartışma da ailesine büyük bir utanç verecek ve bu ziyareti çekilmez kılacaktı. Korkunç bir yalan söylüyormuş gibi hissetse de bu konuda sessiz kalmanın herkes için daha iyi olacağını düşündü.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Başka bir şey konuşmadık." Israr edebileceğini düşünüp bir süre sessizce bekledi.

"Tamam," dedi Adrian. Yavaşça pozisyonunu değiştirdi. "Her ne kadar onun için üzülsem de bütün bunların sebebi kendisi. Umarım bu ona iyi bir ders olur."

"Evet, belki de."

Adrian esnedi. "Geç oldu. Uyuyup dinlenelim."

"Evet," dedi Violet, arkasını döndü ve uzanıp Adrian'ı öptü. "Seni seviyorum."

Adrian yarı uykulu mırıldandı. "Ben de seni seviyorum." Yanağını Violet'in saçlarına yasladı ve gözlerini kapadı. Birkaç dakika sonra uykuya dalmış, nefes alış verişleri derinleşmişti.

Violet, Adrian'ın kollarında karanlığa bakakaldı. Ne kadar denese de Jeannette'le yaşadığı tatsız tartışmayı kafasından atamıyordu. İkisi haklı mıydı? Yer değiştirseler Adrian fark etmez miydi?

Jeannette'in görüntüsü geldi aklına. Başını sallayarak bu görüntüyü uzaklaştırmaya çalıştı hemen. *Hayır*, diye telkin etti kendini. Adrian onu seviyordu, sadece onu seviyordu. Üstelik bunu sözleriyle ve davranışlarıyla defalarca kanıtlamıştı değil mi?

Yine de düşünceleri derinleşti, şüpheler pis bir böcek gibi derisinin altında kıpırdanmaya başladı.

Ya Jeannette haklıysa?

Uzun süre uykuya dalamadı. Uyuduğunda ise kabuslar bütün gece peşini bırakmadı.

23. Bölüm

Son zamanlarda mevsim normallerinin dışında bükülüm süren sılık havaya rağmen Violet öğlen yemeğinin doğudaki bahçede hazırlanmasını istedi. Kameriye ve cam gibi mavi gölün manzarasına karşı masalar hazırlandı. Bahçeyi çevreleyen ağaçlar sıcaklara karşı gölge sağlıyor, dallarından zarif yeşil yapraklar fışkırıyordu.

Evin tüm konukları yemeğe indi. Adrian'ın annesi, iki kardeşi, onların eşleri ve çocuklarının yanı sıra Londra'dan gelen birkaç arkadaşları da onlara katılmıştı. Adrian'ın arkadaşı Peter Armitage da bu arkadaşlar arasındaydı.

Violet düğün gecelerinde evini onlara verdiği için nazikçe Peter'a teşekkür etti. Yeşil gözleri parlayan Armitage yaptığı esprilerle kısa sürede onları kırıp geçirmeyi başarmıştı. Violet bir süre sonra görevi gereği diğer konuklarla da ilgilenmek üzere yanından ayrıldı.

Eliza Hammond'u, halasını ve kuzenini de davet etmeyi düşünmüştü Violet ancak bunun merak uyandıracağını fark etti. Jeannette ve Eliza'nın yalnızca nezaket gereği arkadaşlık ettiğini herkes biliyordu. Özel bir konuk olarak onu evinde ağırlaması insanları şaşırtabilirdi.

Tabii bir de Jeannette vardı. Onun Violet kılığında Eliza'yla muhabbet etmesini beklemek saçma olurdu. Violet arkadaşıyla olan ilişkisini daha yeni yeni toparlamışken, yaptığı kumdan kalenin Jeannette yüzünden yeniden yıkılmasını istemiyordu.

Violet herkesi sofraya davet etti. Tatlı bir rüzgar yüzünü okşuyordu. Violet herkesle birlikte masaya yönelmek üzereydi ki kapıdan çıkıp onlara doğru gelmekte olan ikizini gördü.

Onu şaşırtan şey Jeannette'in geç kalması değildi. Ona bakakalmasına neden olan şey görünüşüydü.

Saçları birebir aynı yapılmıştı. Altın rengi saçları zarif bir şekilde tepede toplanmıştı, iki bukle saç tutamı elmacık kemiklerine doğru iniyordu. Daha da kötüsü elbiseleri de neredeyse aynıydı. Kesimi ve tarzıyla, hatta rengi bile Violet'in soluk yeşil rengi elbisesine benziyordu. Ancak en kötüsü ikizinin gözlüklerini takmıyor olmasıydı. Jeannette'in okyanus gibi yemyeşil gözleri ortaya çıkmış, kendisininki gibi parıldıyordu. İkizinin gözlerindeki yaramaz bakışları sadece Violet gördü.

En son on yaşındayken tıpatıp aynı giyinmişlerdi. Anneleri onları bir partiye götürmek üzere porselen bebekler gibi giydirmiş ve süslemişti.

Jeannette bunu nasıl yapmıştı? Hizmetçilerden birine rüşvet mi vermişti? Pencereden onu izleyip sonra koşup onunkine tıpatıp benzeyen bir elbise mi bulmuştu?

Violet'in kaşları çatıldı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Jeannette masumca gülümsedi.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Ah, kıyafetim mi? Eğlenceli olacağını düşündüm." Jeannette başını Violet'e doğru eğdi. "Şimdi bakma ama Raeburn ve arkadaşı bize doğru geliyor."

Yavaş yavaş içini korku kaplamaya başlamıştı. Parmakları titreyen Violet arkasını döndü. İkiziyle yan yana gelmelerini beklediler.

Adrian yüzünde gülümsemeyle onlara doğru yürüdü. Yaklaşmaya başlayınca yüzündeki gülümseme silindi. Durdu. Duraksadı. Yüz hatlarından onları ayırt etmeye çalıştığı anlaşılıyordu.

Violet beklentiyle ılık bir şekilde gülümsedi.

Jeannette de aynı şeyi yaptı.

Adrian'ın gözleri bir ona bir Jeannette'e kaydı.

Violet sessizce onu tanımasını, onu seçmesini bekledi. Ancak Adrian'ın gözlerindeki belirsizlik devam etti. Violet onun karar vermesini bekledi. Ya yanlış bir seçim yaparsa? Ya ikizini seçerse?

Panikleyen Violet bir adım öne çıkarak elini ona uzattı. "Acıktın mı sevgilim? Yemekler harika kokuyor."

Adrian belirgin bir şekilde rahatlamıştı. Violet'in uzattığı elini tuttu ve koluna doladı. "Evet, kesinlikle. Çok acıktım."

Masaya doğru ilerlemeye başladılar.

Armitage da Jeannette'e eşlik etti.

"Ne yapmaya çalışıyor?" diye sordu Adrian gözden uzaklaştıklarında.

"Sadece şaka yapıyor," dedi Violet. "Başka bir şey değil."

Ancak olan olmuştu. Tıpkı Jeannette'in istediği gibi yeni bir şüphe tohumu zihninin çorak topraklarında filizlenmeye başlamıştı.

Üç gün sonra, balonun sabahında Violet ikizinin kapısını çaldı.

Kapı hafifçe açıldı. Jeannette aralıktan ona baktı.

"Yalnız mısın?"

Jeannette başını salladı.

Violet kapıyı iterek içeri girdi. "Tamam," dedi alelacele. "Yapacağım."

İkizi kapıyı kapattı ve odanın ortasına doğru yürüdü. Tek kaşını kaldırarak, "Neyi yapacaksın?" diye sordu.

Violet ellerini birbirine kavuşturdu. "Seninle yer değiştireceğim. Ama sadece bu gecelik. Balo sona erdikten sonra yine eski haline dönecek. Ben Raeburn Düşesi olacağım, sen Leydi Violet. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle." Jeannette'in ağzı kulaklarına varmıştı. "Neden fikrini değiştirdin?"

"Adrian'ın bizi ayırt edebileceğini biliyorum. Sadece... Sadece bu komuyu tamamen kapatmak istiyorum tamam mı?"

"Ya testi geçemezse?"

"Geçecek."

Keşke gerçekten bu kadar emin olsaydı.

Balo salonu yüzlerce mumla aydınlatılmıştı. Orkestranın çaldığı müziğin eşliğinde çiftler kuğu gibi süzülüyordu.

Violet yeniden gözlüğünü takma şansını elde ettiği için dünyayı farklı bir pencereden görüyordu sanki. İnsanların karşısına gözlüğünü takarak çıkmak tuhaf gelmişti ona. Kendisi olmak çok tuhaftı. Aynı zamanda kendisi olamamak.

Bütün gece hayal gibi geliyordu ona. Daha ziyade kabus gibi. Jeannette'in bu gece giymeyi planladığı lavanta rengi elbisesiyle salona indiğinde hiçbir şeyin yolunda gitmediğini düşündü.

Adeni salonun öte tarafında toplanmıştı. Onlarla birkaç dakika muhabbet ettikten sonra gelen ziyaretçileri karşılamak için ön sallonlarda yerini aldı. Violet, evkuşu gibi görünmezdi sanki. Sessizce beklemeye koyuldu. Kimse onların yer değiştirdiğini anlamamıştı. Nayan Lilton bile partiyle ilgili bir son dakika detayını konuşmak için kardeşinin yanına gitmişti. Hangi kadınla konuştuğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Sonra Adrian geldi. Merdivenlerden inerken tüm gözler ona dönmüştü. Siyah takımı içinde yakışıklı ve gururlu görünüyordu. Koten bir gömlek ve uyumlu çoraplar giymişti. Beyaz kravat ve eldiven giymişti. Kravatının üzerinde kediğözü gibi yeşilyeşil parlayan zümrüt iğne vardı. Doğum günü hediyesi olmalı diye düşündü Violet.

Elini karnında bekleyen diğer hediyenin üzerine koydu. Artık

emindi. Kışa doğru Adrian'ın çocuğunu kucağına alacaktı. Erkekse ona bir varis vermiş olacaktı. Bu düşünce onu heyecanlandırdı.

Kendini sırrıyla sarıp sarıtı ve bir süre için de olsa yaptığı şeyi unuttu. İkizleyle yer değiştirdiğini... Hem de ikinci kez...

Adrian'ın yanına gelmesini, onu, eşini öpmesini bekledi.

Ama o yanında geçti ve Jeannette'in elini tuttu. Dudaklarıyla pürüzsüz yanaklarına dokundu ve öpücük kondurdu. Jeannette güldü ve ona bir şeyler mırıldandı. Adrian gülümsedi.

Violet'ın boğazı yanmaya başladı. Onu tanımamıştı. Paylaştıkları onca şeyden sonra, birlikte geçirdikleri o kadar zamandan sonra onu nasıl tanımazdı? Ondan sadece birkaç adım ötede duran ve gözlerinin içine bakan gerçeği nasıl görmezdi?

Akşam giderek daha da kararıyordu.

Misafirler geldi ve parti başladı. Her şey plana uygun ilerliyordu. Ona yapılması gereken övgüleri Jeannette alıyordu. İkizi tüm geceyi kendisi düzenlemiş gibi ilginin odağında ışıldıyordu.

Violet bütün bunlara kendisi neden olduğu için lanet okudu. Jeannette'in onu bir kez daha kandırmasına izin vermemeliydi. Kardeşinin, içindeki şüphe ve güvensizlikleri açığa çıkarıp bu aptal oyuna dahil etmesine izin vermemeliydi. Ama yine de merakını gidermesi gerekiyordu.

Amacına ulaşmıştı.

Adrian testi geçememişti.

Eşi ve kardeşi kol kolaydılar. Jeannette o gece Violet'in giymeyi planladığı altın rengi elbiseyle zarif ve göz alıcı görünüyordu. Hiçbir şeyden haberi olmayan Adrian, tatlı Adrian, hayatından çok sevdiği adamı bir kez daha oyunlarına gelmişti.

Violet daha fazla seyredemeyeceğini anlayınca döndü ve odadan çıktı.

Tamiş olan bir şeyler var, diye düşündü Adrian.

Gece boyunca tuhaf ve rahatsız edici bir his dolanıp durmuştu bedeninde. Garip bir his boynuna dolanıyor ve tüylerini diken diken ediyordu.

Görünüşte her şey yolunda gidiyordu. Salonu dolduran neşeli konuklar yiyor, içiyor, dans ediyor ve birbirleriyle muhabbet ederek *iyi vakit* geçiriyordu. Başlangıçta parti ve baloyla ilgili bazı endişeleri vardı ancak Violet bu işin üstesinden gelmiş ve harika bir iş çıkarmıştı. Leydi Jersey ve onun gibi cemiyetin diğer patronajları bile onun elinde su dökemezdi.

Violet'in bu işi Düşes olarak becerilerini kanıtlamak için yaptığını biliyordu. Ancak Adrian'a göre onun böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. Onu olduğu gibi seviyordu. Yine de bu gecenin böyle güzel geçmesinde sevinmişti. Bu başarı Violet'e ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği güveni verecekti.

Odanın ortasında dans ederken ona baktı. Boynunda hissettiği o tuhaf kıpırdanma yeniden geri dönmüştü. Normalde güneşin vurduğu dik bir deniz gibi parlayan derin gözlerine baktı. Ancak bakışlarında o sıcaklık yoktu. Gözlerinde sadece renk vardı. Yüzeysel bakışlarında derinlik eksikti.

İçindeki kötü his giderek arttı. Kulaklarında hissettiği tuhaf uğultu yükselerek onu sağır edecek boyuta vardı.

O anda aklına bir şey geldi. Adrian hemen göz ardı etmeye çalıştı. Ancak düşünceler zihninin kapısını zorlamaya başlamıştı.

"Sevgilim," dedi yumuşak bir sesle. "Seni tebrik etmeyi unuttum. Çok başarılı bir gece oldu."

"İşin büyük bir kısmını Bayan Litton yaptı ama memnun olmana sevindim. Doğum günün beklediğin gibi geçiyor mu?"

"Düşündüğümden de güzel."

Jeannette sol elini Adrian'ın göğsünün üzerine koydu. Adrian uzandı ve elini üzerine koydu, parmağını Jeannette'in taktığı ametist yüzüğün üzerinde gezdirmeye başladı.

"Sana bunu verdiğim anı hatırlıyor musun?" Sesi ipeksi ve sıcak çıkmıştı.

Jeannette'in dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Elbette."

"Rundell & Bridge'e gidip özenle seçmiştik. Daha görür görmez aşık olmuştum bu yüzüğe."

"Evet, çok romantikti. Nasıl unutabilirim ki?"

Jeannette.

Tanrım, Jeannette. Kendisini eşi gibi gösteriyordu.

İkizler yine yer değiştirmişti.

Bu ne kadar ironik de olsa Violet'in o gece yeniden kendisi olduğu anlarına geliyordu. Adrian'ın derinlerinden bir öfke dalgasının yükseldiğini hissetti.

"Tabii ki unutmazsın," diye fısıldadı dişlerini gıcırdatarak. "Çünkü öyle bir şey yaşamadım. Öyle bir şey olmadı." Jeannette'in elini sıktı.

Jeannette hafif bir çığlık attı.

"Kendi yalanınla yakalandın," dedi. "Bu yüzüğü Violet seçmedi. Ona ben aldım. Yüzüğü ona verdiğimde Londra'da bile değildik."

Jeannette yutkundu, kaçmaya çalıştı.

Adrian onu sıkıca tuttu." Hayır, Jeannette. Hiçbir yere gitmiyorsun. Hiçbir şey olmamış gibi bu dansı tamamlayacağız sonra da benimle geleceksin."

Jeannette'in tüyleri diken diken oldu ancak çabalamayı bırakmıştı. Dans devam ederken bitkin bir halde omuzları düştü.

Dans sona erdiğinde Adrian onu tutarak kenara çekti.

Adrian'ın gözleri o sabah baloya katılmak ve doğum gününü kutlamak için gelen Kit'i aradı. Fazla zorluk çekmeden kalabalık içinde buldu onu.

Lyle'ların esmer güzeli kızının yanında durmuş muhabbet ediyordu. Kıt'ın söylediği bir şeye gülüyor bir yandan da yelpazesini sallıyordu.

"Bayan Lyle," diye araya girdi Adrian. "Böldüğüm için özür dilerim ancak kardeşimle biraz konuşmam gerekiyor."

"Ah, elbette." Kız meraklı gözlerle tuhaf üçlüye baktı ve uzaklaştı.

O gider gitmez Kit rahatsız bakışlarını onlara çevirdi. "Umarım önemli bir şeydir çünkü Bayan Lyle'la yarın buluşmayı planlıyorduk."

Adrian kardeşini ve Jeannette'i bir köşeye çekti. "Planların bekleyebilir. Sana farklı bir görev veriyorum. Yengenin kardeşi Jeannette'le tanıştırayım seni. *Gerçek* Jeannette'le."

Kit'in gözleri fal taşı gibi oldu.

"Yanında dur. Gözünün önünden ayırma."

Kit kollarını birbirine doladı. "Merak etme. Hiçbir yere gidemez."

"Güzel. Gidip eşimi bulmam ve aklını başına getirmem lazım."

Adrian uzaklaştı. Sonra durdu ve yeniden onlara doğru geldi. İzin istemeye tenezzül etmeden uzandı ve Jeannette'in parmağından yüzüğü çıkardı.

"Bunlar sana ait değil. Bir daha sakın eline alayım deme." Yüzüğü cebine attı ve yanlarından ayrıldı.

Violet gözyaşlarını sildi ve serin geceyi içine çekti. Bahçeden yükselen leylak kokusu burnunu ve zihnini doldurdu.

Birileri yokluğunu fark etmeden baloya dönmesi gerektiğini biliyordu.

Vakit ilerlemeye başlamıştı. Sadece birkaç saat daha dayanması gerekiyordu. Sonra her şey yoluna girecekti. O ve Jeannette yeniden rollerine geri döneceklerdi. Bu değişiklik ikisine de bir şey kazandırmamıştı.

Ama Violet öğrenmişti.

Artık gerçeği bilecekti ve bu gerçek ömür boyu onu rahatsız edecekti. Kocası, her şeyden çok sevdiği adam onu ikrizinden ayırt edemiyordu. Ona taptığını, onu anladığını, ona aşık olduğunu söylemişti ama yine de oyuna gelmişti.

Violet'in yeri gerçekten de bu kadar çabuk doldurulabiliyor muydu? Bu kadar kolay mıydı? Bu kadar çabuk gözden çıkarabilir miydi?

Söylediği her şeye rağmen Adrian Jeannette'le de mutlu olabilir miydi? Derinlerde bir yerde olamayacağını düşünüyordu Violet. Yine de şüpheliydi. Gururu yerle bir olmuştu.

Ama bu yara da zaman içinde iyileşirdi. Hayatını ve evliliğini sürdürür, diğer meseleleri önemsememeye çalışırdı. Unutmayı öğrenebilirdi. Göğsüne saplanan bıçağı çevirip düşmanın kimseye yararı yoktu. Böyle düşünerek sadece felakete sürüklenebilirdi. Ona olan aşkını da zehirlemek istemiyordu.

Adrian onun kocasıydı. Her zaman da öyle olacaktı. Can yoldaşı ve sevgilisi, taşıdığı çocuğun ve gelecek çocukların babasıydı.

Gerçeği bilse de mutlu mesut hayatına devam edebilirdi.

Omuzlarındaki şala iyice sarındı ve partiye dönmeye karar verdi. Arkasında ayak seslerini duyunca başını çevirip baktı.

Adrian.

Neredeyse koşup ona sarılacaktı.

Bunun yerine, oturduğu taş bankın üzerinde hareketsizce durdu. Adrian onun Jeannette olduğunu zannediyordu. "İyi akşamlar, Ekselansları. Bu saatte sizi buraya ne getirdi?"

Adrian yanına oturdu ve uzun bacaklarını uzattı.

"Seni ne getirdiyse. Kalabalıktan kaçıp temiz hava alma ihtiyacı." Başını ona çevirdi. "Tabii yanlış hatırlamıyorsam sen kalabalığı tercih ediyorsun."

Jeannette, diye hatırlattı kendisine Violet. Jeannette gibi davranması gerekiyordu. "Evet, kalabalığı severim," diye yalan söyledi. "Ama parti sıkıcı bir hal almaya başlamıştı. İstediğin gibi davranamayınca hiç tadı çıkmıyor. Violet bizimle ilgili gerçeği bildiğini söyledi."

"Hmm... Evet, biliyorum."

"Gerçeği öğrendiğinde çok kızdığını ama sonra onu affettiğini söyledi." Violet duraksadı. "Beni de affettin mi?"

Adrian'ın beyaz dişleri gecenin karanlığında parladı. "Hâlâ düşünüyorum."

"Fark etmez. Kardeşimle mutlu olmanıza sevindim."

"Öyle mi? Bence biraz kıskanıyorsun. Benimle evlenmekten vazgeçtiğin için pişmansın."

"Hiç de değil," dedi kendisini zorlayarak. "Siz birbirinize daha uygunsunuz. Sadece bunu daha önceden fark etmediğim için üzülüyorum."

"Düğünden önce fark etmediğin için yani."

"Evet."

"Haklısın." Adrian'ın gözleri bir süre bahçeye daldı. Sonra başını yeniden ona çevirdi. "Gerçi bazen düşünmüyor değilim."

"Neyi?"

Adrian ona doğru yaklaştı. "Başta planladığımız gibi seninle evlensek ne olurdu diye." Sesi yumuşadı. "Seninle karı koca olsaydık. Sen de merak etmiyor musun?"

Violet yumruk yemiş gibi oldu. Neler söylüyordu? Jeannette'i istiyor olamazdı değil mi?

"Hayır," dedi hızla. "Hiç merak etmiyorum."

"Gerçekten mi? Seni hep vahşi ve çılgın biri olarak düşünmüştüm." Kollarıyla onu sardı ve kendisine doğru çekti. "Sen ve kardeşin birçok açıdan birbirinize benziyorsunuz. Gerçekte ne kadar benzediğinizi merak ediyorum. Belki de deneyip görmeliyiz."

Adrian onu öpmek için eğildi. Violet hemen yüzünü çevirdi. Onu uzaklaştırmak için dirseğiyle itmeye başladı. Ancak Adrian ondan çok daha güçlüydü. Birkaç dakika içinde onu kucağına almıştı.

"Yapma," diye bağırdı Violet. "Hayır."

Adrian dudaklarını bastırdı ve ona hükmetmeye başladı. Violet'in göğsüne bir acı saplandı. Adrian'a ne kadar karşı koymaya çalışsa da yapamıyordu. Onu seviyor ve istiyordu. Bir an için kendisini ona bıraktı dudaklarının birbirine karışmasına izin verdi. Nektar toplayan arı gibi Adrian'ın dilinin ağzında dolaşmasına izin verdi.

Sonunda onu uzaklaştıracak gücü kendinde buldu. "Yeter," diye bağırdı. Yanaklarından gözyaşları akmaya başlamıştı. "Dur."

"Neden? Sorun ne sevgilim? Kocanı öpmekten hoşlanmıyor musun?" Dudaklarını Violet'in ıslak yanaklarına götürdü. Özellikle de sol kulağındaki hassas noktasını öpmeye başladı.

Duyuları harekete geçen Violet titremeye başladı. Arzu tüm bedeninde dolaşmaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra Adrian'ın sözleri netlik kazanmıştı.

"Ne-ne?" diye kekeledi. "Ne dedin sen?"

Adrian geri çekildi ve ay ışığının aydınlattığı gecenin karanlığında gözlerinin içine baktı. "Ne söylediğimi çok iyi duydun *Violet.*" Çenesi hiddetle kasılmıştı. "Evet, seni tanıdım. Anlamayacağımı mı zannettin? Bu oyunu ne kadar sürdürmeyi planlıyordun?"

"Sadece bu gece. Balo sona erene kadar. Yukarı çıktığımızda yer değiştirecektik."

"Sonra da beni nasıl bir kez daha kandırdığınızı konuşup eğlenecektiniz." Violet'i yavaşça dizlerinden kaldırdı.

Violet gitmesini engellemek için kollarını ona doladı. "Hayır, öyle değil. Yapmak istemedim. Ama Jeannette senin bizi ayırt edemeyeceğini söyledi ve ben..."

"Sen ne? Ona mandın mı? İçindeki bir parça bunun doğru olabileceğine inandı mı?"

Birden utanan Violet gözlerini yere indirdi. "Jeannette'in tıpkı benim gibi giyindiği gün yemeğe inerken bizi birbirimizden ayırtamayacak gibiydin."

"Sen de bu yüzden bir kez daha beni kandırmaya mı karar verdin?"

"I ıtı yaptım. Hatalıyım biliyorum ama öğrenmeliydim."

"Neyi öğrenmeliydin?" Ellerini Violet'ın omuzlarına koydu.

"Seni birey olarak mı yoksa kardeşimin bir kopyası olarak gördüğümü mü öğrenmek istedin? Sadece ve yalnızca seni sevdiğimi mi? gözlerimin içine bakıp, sevdiğim tek kadınla aslında beni mutlu etmeyen kadın arasındaki farkı anlayıp anlayamayacağını mı? Bunu mu öğrenmek istedin?"

Violet başını salladı, gözyaşları akmaya devam ediyordu.

Adrian başparmağıyla yanaklarını sildi. "Violet, neden bana güvenmiyorsun? Seni sevdiğimi, başka hiç kimseyi istemediğimi söylediğimde inan bana."

"Sana inanıyorum. Bundan sonra inanacağım. Sadece..."

"Sadece ne?"

Violet'ın sesi fısıltıya döndü. "Bugüne kadar kimse o varken beni seçmedi. Hayatımız boyunca hep o önce geldi. Sen bile başta beni seçmedin. Katedraldeki o günden sonra bağlandın bana."

"Ama ikinci kez seçme şansım da oldu." Violet'ı kollarına aldı. "*Seni* istedim. Sevgilim ve tek aşkım olarak seni istedim. Seni tanıyorum. Eğer yapmam gerekirse gözüm kapalı bile bulurum seni."

Violet gülümsedi. "Öyle mi? Peki neden bu kadar uzun sürdü?"

"Eğer bir adamı kandırmaya kalkıyorsan ona biraz zaman tanımalısın. Sonuçta ikizsiniz değil mi?"

Violet elini kalbine götürdü. "Seni kandırmak istemedim. Sadece Jeannette'e ikimizi ayırt edebileceğini kanıtlamak istedim. Sen de testi başarıyla geçtin." Bir süre durdu, sonra hatırlayınca Adrian'ın göğsüne hafifçe vurdu. "Senin bana oynadığın oyuna ne demeli? Kardeşimi baştan çıkarmaya çalıştığını zannettim."

"Beni ikinci kez kandırmaya çalıştığın için hak etmiştin bunu." Ters ters baktı. "Bu arada yeri gelmişken, bir daha sakın bana oyun oynamaya kalkma."

"Yemin ederim, bir daha asla olmayacak. Jeannette'le yer değiştirme oyunu artık bitti. Seni bir daha bu şekilde kandırmayacağım."

"Sözüne güveniyorum. Yoksa kendi ceza yöntemimi uygulamaya başlayacağım."

"Neymiş o?"

"Seni dizlerime yatırıp popona vuracağım. Sonra haftalarca üzerine oturamayacaksın. Hatta şimdiden birkaç tane vurayım da aklında bulunsun." Tehdidinde ciddi olduğunu göstermek için Violet'ı kendisine doğru çekti.

"Yapma," diye bağırdı Violet. "Bebeğe zarar vereceksin."

Adrian durdu. "Bebek mi? Ne bebeği?" Bakışları karnına kaydı. "Hamile misin?"

Violet'ın yüzü aydınladı. Başını salladı. "Sana bu gece söyleyecektim."

Adrian sevinçle haykırdı ve havaya zıpladı. Sonra Violet'ı kucağına alarak başları dönene kadar onu havada döndürdü.

"Bundan mutlu olduğunda sonucunu çıkartıyorum." Violet güldü, kollarını Adrian'ın boynuna doladı.

"Mutluluktan deliriyorum, ya sen?"

"Ben de aynıyım."

Adrian'a sırıttı. O da aynı şekilde karşılık verdi. Bir süre şapşal bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Adrian nefesi kesilene kadar onu öptü.

Konuşacak fırsatı bulunca, "herkese söylememiz lazım," dedi. "*Maman* sevinçten çıldıracak."

"Bir süre daha söylemesek iyi olur. Ben kendim çıkardım bu sonucu."

Adrian başını salladı. "Hayır. Artık sırlar ve yalanlar olmayacak." Violet'ı yere bıraktı sonra elinden tutup götürmeye başladı.

"Adrian ne yapıyorsun? Beni nereye götürüyorsun?"

"Partiye dönüyoruz."

"Ama birlikte gidemeyiz. Herkes Violet olduğumu düşünüyor."

"Sen Violet'sin."

"Ne demek istediğimi anladın. Senin Jeannette'le evli olman lazım."

Adrian durdu ve ona döndü. "Ama Jeannette'le evli değilim ve tüm dünyanın böyle düşünmesinden sıkıldım. Neredeyse unutuyordum." Elini cebine attı. "Haydi, tak şunu."

Jeannette'ten aldığı ve ay ışığı altında parlayan yüzüğü Violet'e uzattı.

"Yapamam."

"Yapersin. Bu senin yüzüğün. Tak ve bana bir daha çıkarmayacağına söz ver."

Violet elleri titreyerek yüzüğü aldı. "Bunu yapmamalıyız."

Adrian ona baktı. "Yapmalıyız. Artık oyun yok. Bu gece bana söz verdin."

"Peki ya ailemiz? Arkadaşlarımız? Ya kariyerin ne olacak?"

"Ne kariyeri. Ben Raeburn Düküyüm. Benim bir kariyerim yok."

"Politik kariyerinden bahsediyorum. Hükümette bir yer edinme hedefinden."

Adrian sıkılmış bir şekilde iç çekti. "Beni ne politik bir hedefim, ne de koltuk sevdam var. Bu saçma düşünceyi kim soktu kafana?" Adrian bir elini kaldırdı. "Dur tahmin edeyim. Annem."

"Senin Lordlar Kamarası'nda yükselme hayalinin olduğunu, hatta bir gün Başbakan olabileceğini söyledi."

"Tanrı korusun." Adrian ürperdi. "Politika annemin benim için koyduğu hedeflerden biri oldu hep, benim değil. Sevgili *Maman* beni düşünüyor ama bu noktada yanılıyor. Lütfen bir daha böyle abartılı düşüncelere kulak asma."

"Yani Başbakan olmayı düşünmüyorsun."

"Hayır. Kesinlikle hayır." Bir kaşını kaldırdı. "Sen beni korumaya çalışıyordun değil mi?"

Violet başını salladı. "Onun da katkısı var."

"En azından artık bu açıdan düşünmek zorunda değilsin. Bir daha hayallerimle ilgili bir sorun olursa doğrudan bana sor. Gerçekten öyle bir hayalim olup olmadığını sana söylerim." Elini hafifçe salladı. "Haydi, yüzüğünü tak."

Violet kendisine söyleneni yaptı. Uzun zaman sonra kendisi olmak ona iyi gelmişti. Gözlerini kaldırıp ona baktı. "Emin misin?"

"Kesinlikle." Eğilip dudaklarından öptü. "Ne olursa olsun, seni sevdiğimi sakın unutma."

Violet Adrian'ın yüzünü ellerine aldı. "Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum Adrian, çok."

Son bir öpücükten sonra birlikte el ele içeri girdiler.

İçeride Jeannette'i odanın bir köşesinde otururken buldular. Alt dudağı mutsuz bir ifadeyle büzülmüştü.

Kit de yanında oturuyordu. Bir ayağını yere vurarak müziğe eşlik ediyor, diğer yandan Jeannette'i dansa kaldırmaya gelen beyefendileri neşeli bir şekilde geri çeviriyordu.

Bir adamı daha gerisin geriye göndermişti ki Adrian'la Violet çıkageldiler.

"Bakıyorum onu bulmuşsun," dedi Kit, gözleri yaramaz ikiliye odaklanmıştı. "Sonuç?"

"Her şeyi hallettik. Yapılacak son bir şey kaldı." Adrian bu elini Jeannette'e uzattı. "Leydim, bana ve Violet'e eşlik eder misin lütfen?"

Jeannette kollarını burburne doladı, çenesini gururlu bir şekilde havaya kaldırdı. "Bana böyle korkunç davrandıktan sonra neden böyle bir şey yapayım söyler misin? Beni sadık köpeğinin yanında hapse mahkum ettin."

"Köpek mi? Sen kime köpek diyorsun?" Kit birden oturduğu yerden ayağa kalktı.

"Sana diyorum küçük fino."

"Yeter," diye bağırdı Adrian ve dişleri ikiliyi susturdu. Jeannette'e tehditkâr bir bakış fırlattı. "Şimdi, ya benimle gelirsin ya da sürüklemek zorunda kalırım seni. Seçim senin. Ama sonuçta bizimle geliyorsun."

"Ne için?" diye meydan okudu Jeannette.

"Birazdan anlarsın."

Bu küçük ve sessiz savaş bir süre devam etti. Adrian zor kullanmak durumunda kalacağını hissettiği an Jeannette ayağa kalktı ve onların yanına geçti. Adrian ikisini de önüne alarak salonun ortasına yürüdü ve elini kaldırarak müzisyenlere durmalarını işaret etti.

"Ne yapıyor?" diye fısıldadı Jeannette.

Violet cevap vermeye vakit bulamadan Adrian onu yanına çekti. Adrian kardeşleri iki yanına alarak kollarından tuttu.

Herkesin gözü üçlünün üzerine odaklandı.

Violet ailesine, kardeşine ve sonra Adrian'ın ailesine baktı. Herkesin yüzünde merak okunuyordu. Kit de bir köşede durmuş onları seyrediyordu.

"Bayanlar baylar," diye giriş yaptı Adrian. "Kutlamaya katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Sizleri evimde ağırlamak benim için büyük bir zevk. Umarım herkes iyi vakit geçiriyordur.

Ancak sizlere bir açıklama yapmak ve uzun zaman önce düzeltilmesi gereken bir hatayı düzeltmek istiyorum. Hepinizin bildiği üzere bu mükemmel haftayı ve bu önemli geceyi eşim düzenledi. Taptığım, âşık olduğum ve saygı duyduğum kadın."

Violet gözlerini kaldırdı ve sıcak bir şekilde ona baktı. Sonra devam etmesini işaret edercesine Adrian'ın kolunu hafifçe sıktı.

Adrian da güven vermek için ona baktı.

Violet bu bakışlardan güç ve güven alarak kendisini toplad.

Adrian devam etti. "Sizin bilmediğiniz şey, bu gece evin hanımı sandığınız kişinin aslında benim eşim olmadığı gerçeği."

Kalabalıktan mırıltılar yükselmeye başladı.

Jeannette hafifçe çığlık atarak kaçmaya çalıştı. Adrian onu kolundan kavradı.

"Bu gece teşekkürlerinizi sunduğunuz kadın benim baldızım Leydi Jeannette Brantford'dur."

Sesler artmaya başladı, bu kez insanlar şaşkındı.

"Kafanız karıştığı için sizleri suçlamıyorum. Birçoğunuz düğünüme katıldınız ve Leydi Jeannette'le evlendiğim törene şahitlik ettiniz. Ancak aslında ben başka bir kadınla evlendim."

Violet'ın sinirden buz kesen elini sıktı ve bir adım öne çıktılar.

Adrian Jeannette'ı serbest bıraktı. O da hızla odayı terk etti.

"Eşim, evlendiğim kadın, sevdiğim ve bana ait olduğu için gurur duyduğum kadın Violet Brantford Winter'dır."

Salonda büyük bir gürültü ve kargaşa koptu.

Tüm sesleri bastıran büyük bir çığlık duyuldu.

Violet'in bakışları sesin geldiği yöne kaydı. Annesi babasının kollarına yığılıp kalmıştı. Yere yatırılan kadının etrafına arkadaşları koşmuştu yelpaze ve amonyakla zavallı kadını kendine getirmeye çalışıyorlardı.

"Bütün bunların nasıl bu hale geldiğini sorabilirsiniz," diye devam etti Adrian. "Aslında çok basit. İkizler yer değiştirdiler ve

evet, beni bile bir süre kandırmayı başardılar. Ancak öğrendiğimde artık çok geçti. Çünkü kalbim bu zamana kadar tanıdığım en harika kadın için atmaya başlamıştı." Gözleri Violet'e kaydı. Violet onun bakışlarıyla etrafındaki tüm hengâmeyi unuttu; güveni ve mutluluğu buldu onun aşkında.

Birbirlerine gülümsediler.

Adrian bir kez daha etrafındaki kalabalığa döndü. "Sizlere söylemem gereken bir şey daha var ve bu sizleri mutlu edecek bir haber. Bu gece sevgili eşim bir çocuğumuz olacağını söyledi." Bir kolunu Violet'in beline doladı ve yanına çekti. "Bu sene yeni bir Winter katılıyor ailemize."

Yeni yeni ayılmaya başlayan annesi Violet'in hamile olduğunu duyunca bir çığlık daha atıp yeniden bayıldı.

Violet başını Adrian'ın omzuna yasladı. "Başardık," dedi. "Eğer mahvolduysak, en azından birbirimize sahibiz."

Adrian ona baktı ve gülümsedi. "Haklısın aşkım. Çok haklısın."

Sonra tüm aile ve arkadaşlarının önünde Violet'i öptü, hem de gözlüğüne aldırış etmeden.

tg: @serserikitap
tg:@satirarasinda

edbella